

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó - Quyển II

Contents

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó - Quyển II	2
1. Chương Dẫn Nhập	2
2. Chương 1	7
3. Chương 2 - 1	11
4. Chương 2 - 2	15
5. Chương 3 - 1	17
6. Chương 3 - 2	22
7. Chương 4	26
8. Chương 5 - 1	30
9. Chương 5 - 2	36
10. Chương 6 - 1	38
11. Chương 6 - 2	40
12. Chương 6 - 3	43
13. Chương 7 - 1	49
14. Chương 7 - 2	56
15. Chương 8 - 1	62
16. Chương 8 - 2	66
17. Chương 9 - 1	69
18. Chương 9 - 2	74
19. Chương 9 - 3	79
20. Chương 10	84
21. Chương 11	88
22. Chương 12	93
23. Chương 13 - 1	99
24. Chương 13 - 2	103
25. Chương 14 - 1	107
26. Chương 14 - 2	112
27. Chương 15 - 1	115
28. Chương 15 - 2	119
29. Chương 16 - 1	124
30. Chương 16 - 2	126
31. Chương 16 - 3	130
32. Chương 16 - 4	133
33. Chương 17	137
34. Chương 18 - 1	141
35. Chương 18 - 2	143
36. Chương Vĩ Thanh 1	146
37. Chương Vĩ Thanh 2	152
38. Chương Ngoại Truyện Về Trương Tuấn 1	157
39. Chương Ngoại Truyện Về Trương Tuấn 2	163
40. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 1	169
41. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 2	171

42. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 3	173
43. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 4	175
44. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 5	178
45. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 6	180
46. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 7	184

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó - Quyển II

Giới thiệu

QUYỂN II Phần III: Lời mở đầu: Quá khứ trầm mặc bị chôn vùi (Đây là chương mở đầu, giống chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-the-quay-ve-thoi-nien-thieu-do-quyen-ii>

1. Chương Dẫn Nhập

Đêm hôm qua, La Kỳ Kỳ ngủ rất muộn, khi tỉnh lại đã là buổi trưa.

Ăn xong bữa sáng kiêm bữa trưa, La Kỳ Kỳ quyết định đến trường Nhất Trung xem một chút.

Gọi xe taxi, hơn hai mươi phút sau đã đến trường trung học Nhất Trung — ngôi trường cô đã học tập suốt sáu năm. (từ lớp 7 đến lớp 12)

Trên con đường đến trường đã thay đổi rất nhiều, La Kỳ Kỳ có cố gắng đến mấy cũng không thể phân biệt được mình đang ở chỗ nào. Nhưng khi xe taxi đi gần đến trường, cô cười mang theo cảm xúc vui sướng.

Trường học không hề thay đổi gì, vẫn là chiếc cổng sắt màu đen, vẫn là tấm bảng hiệu màu trắng, chữ màu đen. Hai bên là bồn hoa, trồng đầy hoa tường vi, có thể xanh tươi từ mùa xuân đến mùa thu. Biến đổi duy nhất có lẽ là cây cối hai bên đường ngoài trường đã phát triển cao lớn hơn, càng lớn, càng tỏa nhiều bóng mát, làm cho người ta vừa mới xuống xe, đã cảm thấy mình đang đứng dưới bóng râm mát mẻ.

Cũng giống như những năm trước cô học ở đây, vào giờ học cổng trường không mở, chỉ mở một cửa nhỏ gần phòng bảo vệ, trong phòng bảo vệ có một người ngồi trực. Có điều trước đây là một ông già, bây giờ lại là một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Trước cổng có một tấm bảng, cấm người ngoài trường đi vào, nếu cần tìm người, phải chờ ở cổng.

La Kỳ Kỳ cười cười, thoải mái đi tới.

Bảo vệ đứng lên, đang muốn hỏi cô là ai, có chuyện gì, La Kỳ Kỳ cười gật đầu với cậu ta, thân quen hỏi: “Hôm nay cậu không đọc báo à?”

Bảo vệ trả lời theo bản năng: “Đã đọc xong rồi.”

Vừa nói chuyện, La Kỳ Kỳ đã đi vào sân, đi về hướng phòng làm việc của giáo viên.

Bảo vệ nhìn theo bóng lưng La Kỳ Kỳ, trong đầu tập trung ghi nhớ dung mạo của cô, thầm nghĩ mình phải nhớ kỹ, cô giáo này rất lịch sự, lần sau không được hỏi cô ấy như người xa lạ nữa, giờ đây công việc khó tìm, không thể tùy tiện đắc tội với người ta được.

La Kỳ Kỳ đi vòng sang đường khác, đi về phía phòng học của trường trung học cơ sở Nhất Trung, đi một vòng quanh sân trường rồi ngồi xuống băng ghế đá gần rừng cây bạch dương nghỉ ngơi, cách một đoạn nữa, chính là sân vận động của trường, có rất nhiều bàn đánh bóng bàn.

Vừa đúng giờ ra chơi, đám học sinh ủa ra khỏi cửa lớp như thủy triều, khắp nơi đều là tiếng ồn ào đình tai nhức óc, sân trường vốn yên tĩnh mà trong phút chốc tựa như đã thay đổi một thế giới.

Trong rừng cây, có mấy nam sinh đang lên hút thuốc lá, ở một góc hành lang, có một nam sinh và một nữ sinh đang nắm tay nhau nói chuyện.

La Kỳ Kỳ mỉm môi mỉm cười, mười mấy năm trước, cô cũng giống những học sinh này.

Sau khi cười xong, lại không nhận được thở dài, thời gian trôi qua thật nhanh! Có mấy cô gái đang cầm que kem, vừa đi vừa tranh cãi, cô gái xinh đẹp nhất hiển nhiên là người có thể lực nhất, mấy cô gái còn lại toàn giúp đỡ cô gái ấy. Khi đi qua chỗ La Kỳ Kỳ, mấy cô gái tò mò nhìn cô mấy lần, đột nhiên La Kỳ Kỳ rất muốn nói với họ rằng, chớ quấy rầy, hãy đối tốt với nhau, thời gian các em có được ngắn hơn rất nhiều thời gian các em muốn.

Mười phút sau, chuông vào học vang lên, tất cả học sinh lại chạy về lớp học như cơn thủy triều, tất cả tiếng ồn ào cũng biến mất.

Chỉ có gió thổi bên rừng bạch dương, phát ra âm thanh xào xạc.

Bàn đánh bóng phía trước trống không, nhưng dường như cô lại nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác đỏ đứng giữa bàn đánh bóng ấy, đội chiếc mũ len màu trắng, chớp mũi bị lạnh đã đỏ cả lên.

Khi cô vẫn còn học ở ngôi trường này, tại sao không nghĩ tới, có một ngày, mình sẽ dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm, đưa mắt nhìn sân trường này.

La Kỳ Kỳ nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi.

Học sinh của trường trung học cơ sở này đều là ngoại trú, không cần tự học buổi tối, nên học sinh đều đã ra về hết.

Cô đứng lên, đi ra ven rừng, đến bên bàn đánh bóng. Bê tông xây thành bàn đánh bóng nên nó vẫn như xưa, không nhìn ra dấu vết của năm tháng, ít nhất là trong trí nhớ của La Kỳ Kỳ, nó vẫn giống như đúc so với khi cô bị phạt đứng.

Cô cười, đi dọc theo bàn đánh bóng, tiến vào khu phòng dạy học, cô quẹo trái, bên trái hẳn là phòng học, phía bên phải hẳn là văn phòng giáo viên. Sau khi quẹo phải, ánh mắt cô nhìn thấy tổ tiếng Anh đầu tiên, La Kỳ Kỳ đứng bên cửa sổ, cúi người nhìn vào bên trong, không biết thầy châu châu báu còn dạy học ở đây không. Kéo rèm cửa sổ nhìn vào trong, tối như mực, cái gì cũng không thấy rõ lắm, cô không nhìn trộm nữa, trực tiếp đi qua văn phòng, đến phòng học.

Phòng học lại có thể nhìn rất rõ ràng, bên trong tất cả đều thay đổi.

Cô nhớ trước đây rèm cửa sổ phòng học màu xanh, bây giờ đã đổi thành cửa chớp; trước đây không có quạt điện, bây giờ đã có hai chiếc quạt trần to; bên góc bức giảng, có đặt một chiếc tivi lớn, đại khái là phương tiện giảng dạy truyền thông; tất cả bàn học cũng thay đổi, cô nhớ rõ chiếc bàn học trước đây có ngăn kéo cố định mở rộng, nhét cặp sách vào trong, còn bây giờ ngăn bàn có thể kéo ra kéo vào. Đại khái là vì không có nhiều học sinh, nên các bàn kê tách nhau, không có hai người ngồi cùng một bàn.

La Kỳ Kỳ cười thở dài, không ngồi cùng bàn, sẽ dễ mất rất nhiều niềm vui thú vị

Cô xoay người đi ra trước cửa lớp thứ nhất, trước đây ở chỗ này có một cái ao nhỏ và những mái đình, khu vườn nhỏ xây theo kiến trúc Trung Quốc, nhưng giờ đã không còn nữa, ao nước đã bị lấp, mái đình cũng bị phá, đổi thành một bồn hoa hình tròn.

Một đoạn thơ chợt hiện ra trong đầu:

Lạc Dương thành đông đào lý bay
Dập dìu qua lại, rụng nhà ai?
Cô gái Lạc Dương xinh biết mấy
Gặp những hoa rơi cứ tiếc hoài.
Năm nay hoa rụng, dung nhan đổi
Năm sau hoa nở còn ai đợi?
Mấy độ ruộng dâu hóa biển xanh
Bao lần từng bách khô thành củi.
Thành đông người cũ vắng xa rồi
Người nay trong gió ngấm hoa rơi
Năm năm tháng tháng hoa còn đó
Tháng tháng năm năm khách đổi dời

Bài thơ “Vịnh lão đầu bạc” của Lưu Hi Di. Phần II-Chương 7 Kì Kì đã ngâm bài thơ này trước lớp, Kì Kì được cô giáo Từng Hồng luyện tập trước khi tham thi cuộc thi diễn thuyết. Thực ra, không cần nói tháng năm năm năm khách đổi dời, một vài năm tuổi hoa cũng thay đổi rồi. Cô nhìn xung quanh, đã không thể nhận ra, năm đó cô từng đứng ở chỗ nào nói chuyện phiếm với Lâm Lam, Lí Sân, Nghê Khanh. Nhưng vì vị trí các phòng học không thay đổi, nên cô cũng có thể đoán mình đã gặp lại Hiếu Phỉ ở chỗ nào.

Nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy một cô gái đeo kính cận, buộc tóc đuôi ngựa, và một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài, mặt đối mặt đi tới, khi gặp thoáng qua, tầm mắt của họ cùng thay đổi, bước chân chậm lại, chân chữ quay đầu, trong phút chốc, trên mặt nở ra nụ cười xán lạn nhất.

Họ rất vui vẻ, rất hưng phấn, hoàn toàn không biết, vận mệnh đang chờ đợi họ là gì.

La Kì Kì mở choàng mắt, vùng thoát khỏi ký ức trong quá khứ. Đi đến bên dãy cầu thang khác, lại bước vào, trực tiếp đi lên tầng ba.

Ngoài hành lang truyền đến tiếng nói cười, cô hơi ngạc nhiên, đi đến nơi phát ra âm thanh ấy, mở cửa lớp 9-4 ra, xuyên thấu qua cửa kính cửa sổ, cô thấy bên trong có ba bốn học sinh, đang làm bảng tin.

Nhìn khuôn mặt trẻ trung của những học sinh ấy, từng đợt sóng nhẹ nhàng bắt đầu nổi lên trong lòng cô.

Một học sinh phát hiện ra cô, đang quay đầu nhìn, làm mấy học sinh còn lại cũng quay đầu nhìn cô, La Kì Kì bình thần đi vào, nhẹ giọng hỏi: “Chị xem bảng tin của các em một lúc, được không?”

“Chị là cô giáo ạ?”

“Không phải.”

Vài học sinh bối rối, nhìn nhau, một nam sinh tùy tiện nói: “VẬY CHỊ XEM ĐI!”

Cô đứng ở cửa, dựa vào vách tường, nhìn bọn họ.

Trong mắt cô chứa rất nhiều quyến luyến, rất nhiều dịu dàng, có lẽ mấy học sinh kia cảm thấy cô rất kỳ lạ, nên đều vừa làm việc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô một cái. La Kì Kì chăm chú nhìn họ một lúc, mới đi xem bảng tin họ làm. Tuy nhiên cô đứng ở góc nghiêng, cũng không thể nhìn rõ nội dung trên tấm bảng, chỉ có thể nhìn rõ những học sinh đang đứng trước bảng.

Cô sững sốt, thử đi lên trước một chút, vẫn không nhìn rõ lắm, năm đó bàn học nhiều, rất khó đi qua. Cô nhẹ nhàng đi ra giữa vài bước, phát hiện càng tới gần giữa lớp, lại càng nhìn bảng tin rõ hơn.

La Kì Kì lại nhẹ nhàng đi về chỗ mình vừa đứng, tấm lưng từ từ dựa vào vách tường, nhìn bảng tin từ góc độ này, chỉ thấy rõ những nam sinh và nữ sinh đang bận rộn trước tấm bảng, cô nhìn họ, nước mắt chậm rãi đảo quanh hốc mắt, hóa ra... Hóa ra là như vậy.

Cô không dám nhìn lại nữa, vội vàng rời đi: “Cảm ơn các em. Nên vẽ màu tối một chút sẽ đẹp hơn, bây giờ là chạng vạng, nhưng giáo viên xem bảng tin vào ban ngày, lúc ánh nắng mặt trời sáng chói nhất.”

Nam sinh và nữ sinh vội vàng nhìn chằm chằm bảng tin của lớp mình, nam sinh cao gầy đeo kính võ xuống bàn một cái: “Rất có lý, giờ chúng em sẽ sửa, cảm ơn chị...” Đến khi họ nghiêng đầu, đã không thấy cô gái có khí chất đặc biệt ấy đâu.

Họ kinh ngạc nhìn nhau, rất nhanh đã bỏ chi tiết nhỏ nhất ấy ra khỏi đầu, lại bắt đầu hi hi ha ha, vừa nói vừa cười làm tiếp bảng tin.

La Kỳ Kỳ đứng trước cửa lớp 9-7, yên lặng đứng đó một lúc rồi đi xuống cầu thang cạnh lớp 9-8.

Khi ra đến cổng trường, bảo vệ nhiệt tình chào hỏi: “Muộn thế này mới về sao?”

La Kỳ Kỳ cười nói: “Hai ngày trước bận chút việc, chưa kịp sửa bài kiểm tra, ngày mai sẽ phát bài thi, nên tôi mới vội sửa.”

Nói đoạn, cô đi ra khỏi cổng trường.

Vấy một chiếc taxi, lái xe hỏi: “Cô đi đâu?” Cô nghĩ nghĩ nói: “Chú à, tôi muốn đi ăn thịt dê nướng, nhưng không thông thuộc nơi này, chú biết chỗ nào bán thịt dê nướng không? Không phải khách sạn, mà chỉ là quán nhỏ ven đường thôi.”

Lái xe cười đáp lời, đưa cô đi tìm quán thịt dê nướng.

La Kỳ Kỳ gọi một chai bia, ba mươi xiên thịt dê nướng, dặn chủ quán ười lăm xiên hạt tiêu bình thường, mười lăm xiên thật nhiều hạt tiêu!

Thịt dê nướng dính đầy hạt tiêu vừa đưa vào miệng, cô đã bị cay đến ho khan, nhưng cô vẫn ăn một miếng thịt, uống một ngụm bia, nước mắt chậm rãi trào ra ngoài hốc mắt.

Quán chủ buồn cười đưa khăn tay cho tôi, Kỳ Kỳ vừa lau nước mắt vừa nói: “Cay quá, cay đến chảy cả nước mắt!”

Ăn xong thịt dê nướng, cô trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Buổi tối ngủ không ngon, suy nghĩ vẫn quanh quẩn trong những chuyện quá khứ, tiếng cười tiếng khóc của tuổi thanh xuân không ngừng vang lên bên tai cô, dù cô đang trong giấc mơ cũng không ngừng thổ dài.

Mười giờ sáng hôm sau thức dậy, cô rửa mặt và ăn cơm xong, gọi một chiếc taxi.

Lái xe hỏi: “Cô đi đâu?”

Cô nói: “Trường trung học Nhất Trung.”

Hơn hai mươi phút sau, cô đứng dưới khu dạy học của trường trung học phổ thông Nhất Trung.

~

Tiểu Dương: Các bạn biết tại sao Kỳ Kỳ khóc không? Mình nói suy nghĩ của mình nhé. Đọc lại một đoạn trong chương 13.2: Tiếng hát vui vẻ các bạn sẽ hiểu. Trương Tuấn khi ấy đứng tựa vào cửa lớp, cậu đang nhìn ai vậy? Nhìn Quan Hà ư? Không, đứng ở cửa lớp chỉ nhìn rõ người đang bận rộn trước bảng thôi, cậu nhìn Kỳ Kỳ đó! Vì vậy mà Kỳ Kỳ khóc!

Tiếng hát vui vẻ

Vẫn là vậy, khí chất và phong độ của Quan Hà rất nhanh đã chinh phục tất cả các bạn trong lớp, làm cả lớp đồng tâm học tập, lớp trưởng Lí Sam của lớp tôi cũng không phụ sự kỳ vọng của cô giáo Ngô, cậu học giỏi, ôn hòa và hào phóng với mọi người, rất nhanh đã có được sự tin cậy của các bạn, cậu và Quan Hà, một cương một nhu, quản lý lớp tôi rất chu đáo, có tổ chức.

Lớp vô cùng hài hòa, điểm duy nhất không hài hòa chính là tôi.

Cứ hai tuần trường tôi lại tổ chức cuộc thi “viết báo trên bảng đen” một lần, những lớp xuất sắc sẽ được cộng thêm điểm, nghe nói nó sẽ ảnh hưởng đến thành tích của lớp, đặc biệt ảnh hưởng đến tiền thưởng của giáo viên chủ nhiệm, vì vậy giáo viên chủ nhiệm và ban cán bộ lớp đều rất quan tâm đến cuộc thi này.

Lí Sam nghe nói tôi biết vẽ tranh, nên mời tôi góp sức cho cuộc thi viết báo này, tôi không nghĩ ngợi nhiều liền từ chối ngay. Từ nhỏ đến lớn, tinh thần tôi khuyết thiếu nhất chính là tinh thần tập thể.

Quan Hà lại mời tôi một lần nữa, tôi nói: “Tớ chỉ học được hơn một năm thôi, còn chưa đủ khả năng.” Quan Hà mỉm cười nói: “Tổng Thần phụ trách các bài viết, tớ phụ trách viết bảng, hy vọng cậu có thể vẽ bảng cho lớp mình, thật ra người biết vẽ không khó tìm, Lí Sam cũng biết vẽ, nhưng tớ cảm thấy cậu sẽ có ý tưởng đặc biệt, chúng ta cần trang trí thật nổi bật, thu hút. Cậu cứ thử trước xem, nếu thật sự không được thì thôi.”

Tôi âm thầm thở dài, cùng là một chuyện, nhưng từ miệng cô ấy nói ra, nghe thật thoải mái. Đối với cô ấy, tôi không nói nổi tiếng từ chối, vì thế, tôi đã đồng ý.

Nhiều năm trôi qua, những chi tiết trên tấm bảng đen tôi cũng quên gần hết. Tôi chỉ nhớ mình và Quan Hà đều theo chủ nghĩa cầu toàn. Quan Hà có thể chỉ vì chút khác biệt giữa màu xanh đậm và màu xanh nhạt mà đã xóa hết cái bảng vất vả viết bốn, năm giờ, viết lại từ đầu. Tôi cũng chỉ vì một bài văn mà vẽ bốn, năm bức tranh minh họa, để mọi người góp ý, sau đó sửa đi sửa lại đến khi mình vừa lòng mới thôi.

Dưới sự hợp tác của hai đứa hơi cổ chấp chúng tôi, bảng tin của lớp tôi không bao giờ đứng thứ hai, mà luôn luôn đứng thứ nhất, Lí Sam trêu chọc tôi và Quan Hà là: “Song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch”.

Thường thì khi các bạn trong lớp đã ra về, tôi, Quan Hà, Lí Sam vẫn ở lại lớp làm việc. Khi tôi và Quan Hà tập trung làm việc, có thể quên ăn cơm, Lí Sam phải đi mua bánh mì và đồ uống cho chúng tôi.

Khi cậu mua về, sẽ mời chúng tôi ăn. Chúng tôi ngồi trên bàn học, vừa ăn vừa thưởng thức thành quả lao động của mình, đến lúc đó sẽ đến phiên Lí Sam làm việc, cậu ấy phụ trách kiểm tra, chỉnh sửa.

Tiếng hát của Quan Hà nghe rất êm tai, cũng rất thích hát, cô ấy thường ngồi trên bàn, vừa đóng đưa chân vừa hát, gần như bài hát đang được thịnh hành nào cô ấy cũng hát được, Lí Sam nói bài nào, cô ấy lại hát bài ấy; mà tôi, hưởng thụ tiếng hát tuyệt vời đó, vừa uống nước, vừa nhìn Lí Sam bận rộn. Thỉnh thoảng, tôi cũng rung đùi đắc ý hát cùng Quan Hà, tuy nhiên, tôi cũng chỉ ngâm nga nhỏ nhỏ theo cô ấy thôi, giống như tiếng hát đệm. Có một lần, chúng tôi đang vui vẻ hát, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Tuấn đứng ngoài hành lang, nhìn chúng tôi qua lớp kính cửa sổ, ánh mắt vô cùng chăm chú, cho dù tôi phát hiện ra cậu, cậu cũng không rời mắt, thoáng chốc, tôi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ người cậu nhìn là mình, nhưng ngay sau đó tôi liền hiểu, sai rồi, cậu đang nhìn người bên cạnh tôi, Quan Hà.

Quan Hà cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay chào hỏi cậu, Trương Tuấn liền đi vào, dựa lưng trên vách tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bảng tin của lớp chúng tôi.

Quan Hà vẫn hát, tôi nhảy xuống bàn, vẽ nốt bức tranh minh họa cuối cùng với Lí Sam, cố gắng bỏ qua sự tồn tại của Trương Tuấn.

Không biết tại sao Trương Tuấn không đi, Lí Sam và Quan Hà không có ý kiến gì, nên tôi cũng không thể có ý kiến, cậu ấy luôn nhìn vào bảng tin.

Có lẽ vì tiếng hát vui vẻ của Quan Hà, có lẽ vì ánh mắt Trương Tuấn luôn nhìn bảng tin, nên tôi không nẩy ra một tia ghen tị nào, thậm chí còn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có cậu ở bên, cố gắng vẽ thật đẹp, đôi khi bất chợt quay đầu lại, đón lấy tầm mắt cậu, tôi vẫn vội vàng lảng tránh, nhưng không hề sắc bén như ngày xưa.

Chúng tôi đều không nói câu nào, nhưng ngày hôm đó, là lần ở chung lâu nhất của tôi và Trương Tuấn từ khi biết nhau, cũng là một kỷ niệm nho nhỏ bình thần và ấm áp nhất ở trường trung học cơ sở.

Vì vậy, nhiều năm sau, tôi đã rất cố gắng muốn miêu tả lại khung cảnh năm đó. Khi ánh hoàng hôn len lỏi vào lớp học, ánh sáng nhu hòa ấm áp chiếu vào, một cô gái xinh đẹp ngồi trên bàn học, vui vẻ ca hát, một cô gái và một cậu thiếu niên đứng trước bảng tin, khi thì đứng lên, khi thì khom người, cẩn thận tô vẽ, một thiếu niên anh tuấn đứng dựa vào tường, chăm chú nhìn họ. Đáng tiếc, dù tôi có vẽ thế nào, cũng không thể vẽ ra hình ảnh đã lưu giữ trong trí nhớ.

2. Chương 1

Chương 1

Trước đây, tôi rất thích ngôi sao điện ảnh Brad Pitt; không phải vì diễn xuất của anh, mà chỉ vì anh có khuôn mặt đẹp trai, vóc dáng hoàn mỹ, và cả khí chất đặc biệt đã thu hút tôi trên màn ảnh.

Bây giờ, tôi thích nhất ngôi sao điện ảnh Kate Winslet, không phải vì diễn xuất của cô, mà chỉ vì cô đang điên cuồng cống hiến cho ngành công nghiệp giải trí của Mỹ, cô thậm chí nói bụng mình có nhiều thịt thừa, thậm chí nói vì cho con bú mà ngực cô bị trĩ xuống, cô thoải mái tự tin yêu quý thân thể không hoàn mỹ của mình.

(Nữ diễn viên Kate Winslet đóng phim Titanic)

Làm thế nào để thoải mái tự tin yêu quý bản thân mình khi nó không hoàn mỹ, đó chính là một cách học tập tình yêu thương.

Bắt đầu vào lớp 10

Danh sách chia lớp được công bố, tổng cộng có chín lớp, mỗi lớp trên dưới năm mươi học sinh.

Quan Hà và Trương Tuấn được phân vào lớp 10-4, tôi được phân vào lớp 10-5, cùng lớp với Thẩm Viễn Triết, Đồng Vân Châu.

Lớp trưởng lớp tôi đương nhiên là Thẩm Viễn Triết, phụ trách văn nghệ đương nhiên là Đồng Vân Châu; phụ trách học tập của lớp 10-4 là Quan Hà, lớp trưởng hóa ra là. . . Trương Tuấn.

Khi tôi nghe được tin tức này, đã vô cùng sửng sốt, nhưng ngẫm lại cũng thấy hợp lý. Trương Tuấn đã được hủy bỏ xử phạt quản giáo của nhà trường trước khi thi lên trung học phổ thông, kết quả thi của cậu cũng không tệ, lại từng có kinh nghiệm làm lớp trưởng, nên chọn cậu làm lớp trưởng là chuyện rất bình thường.

Khối cấp Hai và cấp Ba của trường Nhất Trung không được coi trọng như nhau, cấp Ba có ba khu nhà dạy học, mỗi khu có bốn tầng, mỗi tầng có ba phòng học, mỗi khối học ở một khu nhà, bởi vì khối 10 có chín lớp, nên tầng bốn vẫn để trống.

Lớp 10-4 và lớp 10-5 đều ở tầng hai, có nghĩa là tôi và Trương Tuấn chẳng những có chung một hành lang, mà hơn nữa còn cách nhau đúng một bức tường. Tôi không thể nói rõ cảm giác của mình khi ở gần cậu ấy như vậy. Một mặt không nghe lí trí khống chế mà mừng thầm, một mặt lại muốn né tránh.

Học sinh trường trung học phổ thông Nhất Trung có chút phức tạp, vì là trường trọng điểm của tỉnh, chất lượng giảng dạy và học tập có tiếng tăm từ lâu, nên ngoài những học sinh bình thường thi vào trường như chúng tôi, còn có những học sinh được tuyển sinh thêm. Những học sinh được tuyển sinh này đều rất đặc biệt. Có người là vì nhà có rất nhiều tiền, dùng tiền để vào Nhất Trung học; có người là vì vô cùng có quyền, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại, hiệu trưởng liền không thể không tiếp nhận; còn có một vài người có kỹ năng đặc biệt, ví dụ như ca hát, nhảy múa, thể dục, vì khả năng thiên phú của mình mà họ được vinh dự học ở trường Nhất Trung này, được trường Nhất Trung đặc biệt tiếp nhận, chính vì vậy, những học sinh trong trường trung học trọng điểm cũng không phải đều là học sinh giỏi.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 10-4 được đảm trách lớp có “quyền lực” nhất trường, mấy học sinh vào trường dựa vào “Cán bộ cao cấp” đều ở lớp 10-4, đáng chú ý nhất là cậu quý tử của phó chủ tịch tỉnh, vì cậu ta họ Cổ, nên mọi người tặng cho cậu biệt danh Cổ công tử. Cậu ta được coi là học sinh kém, nhưng cũng không đến nỗi ăn chơi trác táng. Nghe nói bố cậu rất nghiêm khắc, nên cậu cũng có nề nếp, không gây chuyện thị phi, cũng rất lễ phép với giáo viên, có điều thành tích học tập làm thế nào cũng không khá lên được.

Lớp 10-5 của chúng tôi được coi là lớp “yếu thế” trong trường, có vài người còn không có tình thương của bố mẹ. Căn cứ vào tin tức buồn chuyện của đám bạn, giáo viên của chúng tôi cũng không tốt, giáo viên toán là người luộm thuộm có tiếng trong trường; giáo viên tiếng Anh là nữ sinh viên mới tốt nghiệp, khi giảng bài vẫn còn đỏ mặt; giáo viên vật lý là một thầy giáo mập mạp, hay nhầm lẫn, khi giảng bài còn giảng liên

miên chuyện ngoài lề; chủ nhiệm lớp không ngờ lại là thầy giáo dạy môn chính trị, là một chàng thư sinh trắng trẻo ăn nói nhã nhặn.

May là lớp trưởng cũng khá được, Thẩm Viễn Triết là hội trưởng hội học sinh có tiếng từ trung học cơ sở. Nói đúng ra, lớp trưởng này phải xuôi theo chiều gió chảy theo dòng nước, nhưng kết quả lại không phải như vậy.

Trường trung học phổ thông Nhất Trung vốn có truyền thống đấu tranh phe phái, đó chính là mâu thuẫn giữa đám “cáo già” đã học ở Nhất Trung từ trước và đám “thỏ non” mới bước chân vào Nhất Trung. Đám “cáo già” này giống như tôi, Thẩm Viễn Triết, Đồng Văn Châu, Trương Tuấn, Quan Hà, từ trung học cơ sở đã học ở trường Nhất Trung, còn đám “thỏ non” là học sinh từ trường khác thi vào.

Những học sinh học ở Nhất Trung từ hồi cấp Hai đều có nhà gần đây, ở thành phố này khá lâu rồi nên cũng quen thuộc; hơn nữa chúng tôi học ở Nhất Trung ba năm rồi, nên cũng quen biết giáo viên trong trường, người nhiệt tình như Thẩm Viễn Triết, các giáo viên đều biết đến cậu, cậu cũng tự nhiên tìm đến các giáo viên, nhiều học sinh đã quen nhau từ trước, thậm chí từng học cùng lớp với nhau nên dễ gần gũi thân thiết hơn. Những chuyện này trong mắt đám “thỏ non” mới vào đã biến thành đám “cáo già” chúng tôi đang kết bè kết phái, cảm thấy giáo viên thiên vị chúng tôi hơn, họ đều rất bức xúc. Nhất là những học sinh ở trọ, đại khái là vì nhà không gần trường, rời xa bố mẹ, họ sớm chiều ở chung, vô cùng đoàn kết và cũng rất bài xích đám “cáo già”, lúc nào cũng gây chuyện với chúng tôi. Năm này sang năm khác, mâu thuẫn giữa “thỏ non” và “cáo già” đã trở thành truyền thống của trường Nhất Trung chúng tôi. Thẩm Viễn Triết bị rơi vào mâu thuẫn này, “thỏ non” mới vào không phục cậu, đoàn kết lại làm khó cậu, dựa vào số lượng thì họ tuyệt đối áp đảo chúng tôi, vì vậy mà Thẩm Viễn Triết làm lớp trưởng cũng có chút gian nan.

Lớp tôi còn có mấy học sinh dựa vào tiền để bước chân vào trường, càng có nhiều tiền lại càng lười học, kém cỏi. Hơn nữa có một nam sinh tên Mã Lực, hư hỏng đến mức hạ lưu. Ngày đầu tiên của năm học, cậu ta đã dán chiếc gương nhỏ lên mu giày, dơ tay muốn hỏi giáo viên tiếng Anh, đến khi cô giáo tiếng Anh trẻ tuổi lại gần giảng giải, cậu ta nhìn xuống chiếc gương dưới chân để xem quần lót của cô giáo. Xem xong, cậu ta nói cho nam sinh cả lớp biết, làm những nữ sinh ngồi gần cậu ta sợ đến mức hôm sau không dám mặc váy, nữ sinh nào mặc váy đều tránh xa cậu ta cả chục mét.

Vào giờ tự học, cậu ta làm ra vẻ có chuyện muốn hỏi nữ sinh ngồi đằng trước, cố ý lấy tay vỗ vỗ sau lưng cô bạn, sau đó làm bộ hưng phấn như phát hiện ra đại lục mới, vuốt vuốt dây áo lót của cô bạn ấy, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì? Sao trên người cậu lại buộc dây? Kỳ lạ quá!” Còn cố ý hỏi nam sinh xung quanh, “Đúng là kỳ lạ thật, sao cậu ấy lại buộc dây vào người nhỉ?”

Cô bạn kia xấu hổ đến mức nước mắt tuôn rơi ròng ròng, chạy đi tìm chủ nhiệm lớp xin đổi chỗ ngồi, chủ nhiệm lớp hỏi nguyên nhân, cô ấy ngượng ngùng không nói, khóc lóc không thôi, thầy giáo cũng cho đổi chỗ, nhưng lại để nữ sinh khác ngồi vào chỗ đó, lại bị Mã Lực trêu chọc đến đỏ mặt khóc ròng.

Thẩm Viễn Triết vô cùng đau đầu, cậu ấy không thể chạy đến chỗ cô giáo tiếng Anh nói cô đã bị nhìn trộm; cũng không thể nói với thầy chủ nhiệm, Mã Lực sờ dây áo lót của bạn nữ.

Học sinh trung học đã trưởng thành một nửa rồi, đã không sùng bái giáo viên như hồi nhỏ, không chỉ không sùng bái, mà ngược lại còn có chút miệt thị giáo viên, lấy việc khiêu chiến quyền uy của giáo viên làm niềm tự hào, tranh cãi giữa các học sinh, tối kỵ nhất là đi báo với giáo viên. Nếu Thẩm Viễn Triết làm như thế, có lẽ sẽ có hiệu quả tạm thời, nhưng nhất định sẽ mất đi tín nhiệm của các bạn trong lớp, thậm chí còn bị tất cả nam sinh coi thường.

Thà rằng không làm gì, cũng không thể lựa chọn hạ sách ấy được. Thẩm Viễn Triết chỉ có thể “án binh bất động” trước, để một nam sinh ngồi đằng trước Mã Lực, nhưng Mã Lực đương nhiên có vô số trò dè xỏm, dù sao cứ hai ba ngày, trong lớp lại có nữ sinh đỏ mặt khóc lóc.

Tôi nợ Thẩm Viễn Triết một ơn giúp đỡ, hơn nữa thật sự không thấy ưa Mã Lực, vì vậy tôi quyết định nhiều chuyện một phen, chủ động yêu cầu đổi chỗ với nam sinh ngồi trước Mã Lực.

Tất cả nữ sinh trong lớp đều kinh hãi nhìn tôi, hoàn toàn không hiểu nổi hành động của tôi. Vào giờ tự học, Mã Lực di chân lên để chạm vào chân tôi, tôi im lặng mặc kệ, đẩy bàn chân đã kẹp cái -pa vào từ trước ra,

đầu nhọn của cái -pa đâm vào chân Mã Lực, cậu ta rên rỉ chửi tục vài câu, nhanh chóng thu chân về. Tôi cười cười, tiếp tục xem sách vật lý.

Một lát sau, cậu ta bắt đầu đẩy tôi, vuốt vuốt sau lưng tôi, tôi đóng quyển sách vật lý lại, cầm nó trên tay, cười tủm tỉm quay đầu, cậu ta cọt nhả nhìn tôi, vừa định há mồm nói chuyện, tôi đã đập mạnh quyển sách vào mặt cậu ta.

Ba một tiếng, phá vỡ không gian yên tĩnh trong giờ tự học, cả lớp đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi, Mã Lực cũng bị tôi làm cho ngơ ngác.

Tôi còn chưa tha cho cậu ta, vẫn đánh liên tiếp vào đầu vào mặt cậu ta, vừa đánh vừa chửi vắn: “Cậu đang làm gì hả? Làm gì hả. . .”

Mã Lực bắt đầu phản ứng lại, vung tay gạt tay tôi, Thẩm Viễn Triết chạy nhanh ra chỗ tôi, tôi nói: “Các cậu đừng giúp tớ, có lý có thể đi khắp thiên hạ! Nếu cậu ta dám động tay, hôm nay chúng ta sẽ đến trước mặt hiệu trưởng nói rõ ràng, tớ sẽ hỏi thầy hiệu trưởng thay cho các phụ huynh, thầy ấy thấy tiền quan trọng, hay danh dự của trường Nhất Trung này quan trọng, để xem các phụ huynh có chịu cho con cái mình ở gần thằng cặn bã như cậu ta không?”

Không cho Thẩm Viễn Triết giúp tôi, nhưng tôi còn có chút lo lắng, tôi là con gái, cho dù đánh nhau với Mã Lực, nam sinh mới vào trường Nhất Trung cũng ngại ra tay giúp, mà nếu Thẩm Viễn Triết xông vào giúp, cũng rất có thể biến thành mâu thuẫn mới với đám học sinh từ trường khác vào, đến lúc đó, rõ ràng bên có lý là chúng tôi, nhưng vì kéo bè kéo lũ đánh nhau, nên có lý cũng trở thành vô lý.

Mã Lực nắm chặt tay đứng yên, tôi nhìn cậu ta nói: “Đừng tưởng rằng con gái rất sợ cậu, chỉ là mọi người không thêm hạ lưu như cậu thôi, nhưng mà da mặt tôi dày có tiếng rồi, nếu cậu dám đánh tôi, thì tôi cũng không để yên đâu, có muốn đi gặp hiệu trưởng bây giờ không?” Tôi hùng hổ đứng trước mặt cậu ta, “Đánh nhau không? Không đánh thì tôi đi đọc sách đây!”

Mã Lực giận dữ đến nổi đom đóm mắt, nhưng vẫn không dám động tay động chân. Tôi cầm sách vật lý vỗ vỗ: “Nếu sau này cậu còn dám bắt nạt con gái, tôi thấy một lần sẽ đánh một lần, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.”

Nói xong, tôi xoay người ngồi xuống, mở sách giáo khoa ra tiếp tục xem. Mã Lực cũng trở về chỗ ngồi của mình, cúi đầu xuống mặt bàn, gần như không nhìn thấy mặt, không biết đang đọc sách hay là ngẩn người.

Cả lớp lặng ngắt như tờ, cả giờ tự học đó, đều bị vây quanh không khí áp suất thấp.

Sau giờ tự học, tôi bắt đầu thu dọn sách vở, khi con trai con gái đi qua bàn tôi, đều làm ra vẻ lơ đãng liếc nhìn tôi một cái. Từ khi khai giảng đến giờ, tôi vẫn lặng lẽ ngồi một góc không để ai chú ý đến, có lẽ phần lớn các bạn trong lớp còn không nhớ tên tôi, nhưng kể từ tối nay, tôi đã đưa mình ra trước ánh mắt của mọi người.

Vừa ra khỏi phòng học, Thẩm Viễn Triết đuổi theo từ phía sau: “La Kì Kì.”

Tôi quay đầu: “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, chỉ muốn chào cậu một tiếng, tuy đã từng nghe nói về cậu, nhưng từ khi khai giảng chúng ta còn chưa nói chuyện, cũng không tính là chính thức quen biết.”

Tôi mỉm cười, ai bảo chúng ta chưa nói chuyện bao giờ?

(Phần II-Chương 3 hai bạn ấy đã nói chuyện với nhau lần đầu tiên.)

Vừa đi đến cửa lớp 10-4, đã nhìn thấy Trương Tuấn và Quan Hà đang nói nói cười cười đi ra ngoài.

Cảnh này đã dàn dựng cả trăm ngàn lần trong lòng tôi, nhưng không thể giống cảm giác khi nhìn tận mắt, tim tôi nhói đau, vội bước đi nhanh hơn.

Quan Hà lại gọi tôi: “La Kì Kì, Kì Kì...”

Định giả như không nghe thấy, nhưng Thẩm Viễn Triết đã dừng bước, quay đầu thoáng nhìn, cười nói: “Quan Hà đang gọi cậu đấy.”

Tôi làm như vừa mới biết, tươi cười xán lạn quay đầu, Trương Tuấn cười chào hỏi Thẩm Viễn Triết, làm như không thấy tôi, tôi đương nhiên cũng làm như không nhìn thấy cậu.

Quan Hà thân thiết hỏi: “Thế nào? Thích lớp mới không?”

Tôi cười tươi gần như chảy ra cả mặt: “Rất thích, còn cậu thì sao?” Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, rời khỏi phòng học, mới vừa đi đến sân trường, phía sau đã có người đuổi theo, là một học sinh ở trọ mới đến Nhất Trung học, tuy là con trai, nhưng bộ dạng có vẻ giống con gái, nên cậu ta có biệt danh là “Tú Tú”, Thẩm Viễn Triết cười hỏi cậu ta: “Có việc gì à?” (Tú tú trong biệt danh của cậu kia nghĩa là xinh đẹp.)

Tú Tú nhìn tôi nói: “Cậu cẩn thận một chút, sau giờ tự học buổi tối tốt nhất không nên về nhà một mình, vừa này Mã Lực tuyên bố chỉ là cậu ta không muốn ra tay trong trường thôi, cậu ta sẽ “giáo huấn” cậu bên ngoài.”

Thẩm Viễn Triết hơi ngạc nhiên, tôi lại nở nụ cười, xem ra con người đều có chuẩn tắc thiện ác, hàng rào giữa học sinh trong và ngoài trường Nhất Trung cũng không phải quá rõ ràng.

Tú Tú sốt ruột nói: “Tớ nói thật đấy, tớ đi đây, cậu phải cẩn thận một chút.” Nói xong, cậu ta xoay người đi về ký túc xá.

Quan Hà kinh ngạc hỏi: “Kì Kì, sao thế? Có chuyện gì à?”

Tôi không để tâm, thờ ơ nói: “Giờ tự học tớ đánh đấm một trận với một đứa con trai, không có gì to tát đâu.”

Quan Hà trợn mắt, tràn đầy kinh ngạc, tôi không dám nhìn biểu tình của Trương Tuấn, trong lòng có cảm giác bị thương chết lặng. Tôi vẫn hâm mộ phong thái thanh cao tao nhã của Quan Hà, thậm chí còn âm thầm bắt chước từng động tác nhỏ nhất, từng cách nói năng của cô ấy, nhưng hôm nay tôi đã thật sự hiểu, tôi vĩnh viễn không thể biến thành cô ấy được.

Đến cổng trường, Thẩm Viễn Triết nói: “Tớ đưa cậu về nhà.”

Tôi khéo léo từ chối: “Không cần đâu.”

Quan Hà nhẹ nhàng khuyên tôi: “Để Thẩm Viễn Triết đưa cậu về một đoạn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

(Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: đại ý là không sợ chuyện lớn không làm được mà chỉ sợ điều không may.) Tôi thật sự không muốn dây dưa với cô ấy, nhưng chủ yếu là không muốn đối mặt với Trương Tuấn, nên lập tức sửa miệng: “Được.”

Đến lúc tôi và Thẩm Viễn Triết rời xa bọn họ, đi đến chỗ rẽ, tôi nói với Thẩm Viễn Triết: “Tớ chợt nhớ ra tối nay còn có chuyện phải làm, muốn đi một mình.”

Thái độ của tôi rất kiên quyết, Thẩm Viễn Triết không có cách nào, chỉ có thể dặn dò tôi mau chóng về nhà, cố gắng đi chỗ có nhiều người xung quanh. Nếu gặp chuyện gì, phải hét to lên, đừng sợ bọn chúng. Tôi cười nghe theo cậu ấy, nếu tôi là người sợ phiền phức, thì đã không đi trêu chọc Mã Lực rồi.

Hai người vẫy tay tạm biệt trên đường. Tôi đeo cặp sách, bước nhanh vào bóng đêm.

Từ trường Nhất Trung về nhà tôi có hai đường, một đường tuy hơi xa, nhưng rất náo nhiệt, xung quanh có rất nhiều cửa hàng, còn đi qua chợ đêm, trước đây tôi toàn đạp xe về nhà theo đường ấy, bây giờ tôi bắt đầu đi đường gần hơn, cũng không đi xe đạp như trước.

Cả đoạn đường đều là đường nhỏ, một bên là nhà dân, một bên là rừng cây, vô cùng hoang vắng, bây giờ đã hơn mười giờ tối rồi, trên đường gần như chỉ có tôi.

Tôi vừa đi, vừa ngửa đầu nhìn sao trên trời, trong đầu vẫn đang nghĩ đi nghĩ lại bài tập vật lý hôm nay, đáp án đã biết rồi nên tôi chỉ suy nghĩ để hiểu rõ hơn cách giải bài ấy, và cũng thầm ôn tập lại những kiến thức, đây là việc tôi nghĩ khi ở một mình.

Hơn hai mươi phút đi bộ về nhà, cũng đủ để tôi nghiên cứu rõ ràng toàn bộ một phương pháp làm bài. Tuy Thẩm Viễn Triết là chàng bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều nữ sinh, được cậu ấy đưa về nhà cũng

là một vinh hạnh, nhưng từ ngày tôi quyết định theo học trung học phổ thông, mục tiêu duy nhất của tôi chính là thi vào trường đại học.

Gần đến cửa nhà, lại bỗng cảm thấy đằng sau có người, tôi nhanh chóng quay đầu, không thấy gì. Tôi lắc đầu, dù Mã Lực muốn gọi người, cũng cần chút thời gian chứ.

Về đến nhà, tôi ăn táo trước, sau đó lại ép mình ăn hai quả hạch đào ghét ăn nhất, ai bảo ăn nó tốt cho trí nhớ chứ? Thân thể là cách mạng tư bản, đầu óc yếu kém không có trí tuệ, thì cũng không cần bàn đến chuyện học tập. Rửa mặt xong, vừa ngâm chân vừa cầm quyển sách tiếng Anh học thuộc từ vựng, chỉ khoảng mười phút, không lâu, nhưng chỉ cần kiên trì, cho dù mỗi ngày học hai từ mới, một năm trôi qua cũng học được hơn sáu trăm từ.

Sau khi ngâm chân, tôi lên giường đi ngủ.

Chuyện về Mã Lực căn bản không đáng phải suy nghĩ. Thực ra, tôi còn mong cậu ta thật sự đi kiếm được vài tên lưu manh, làm cho chuyện về tôi nổi tiếng, lọt vào lỗ tai Tiểu Ba, tôi cũng không tin anh ấy thật sự không quan tâm đến mình, đáng tiếc, đám người đi ra giang hồ cũng có quy củ của giang hồ, chỉ vì cái chuyện bé tí này, có tên lưu manh chân chính nào lại không biết xấu hổ mà ra tay chứ? Mã Lực có nhiều tiền, cùng lắm là kiếm được vài tên côn đồ chạy đến cảnh cáo tôi một chút, có dám tát tôi một cái không cũng là cả một vấn đề.

Ngày hôm sau, Mã Lực vẫn nhìn tôi cười, tôi cũng nhìn cậu ta cười.

Buổi tối về nhà, tôi lại cảm thấy có người đang bám theo mình, toàn thân đề phòng chờ đối phó với tên lưu manh Mã Lực mời đến, nhưng tôi vẫn an toàn đi thẳng về nhà, chẳng xảy ra chuyện gì cả, tôi thậm chí cười nghĩ rằng mình đúng là bị quỷ ám rồi.

Sáng sớm, lúc Mã Lực thấy tôi, nhìn tôi chăm chăm mấy lần, dường như đang quan sát xem tôi có bị “cảnh cáo” không, thấy tôi đang cười tươi rói rói, nụ cười của cậu ta cũng có vẻ miễn cưỡng.

Mỗi tối trên đường về nhà, tôi đều cảm thấy có người đi sau mình, nhưng dù tôi đột nhiên quay đầu nhìn, hay vụng trộm liếc mắt một cái, cũng đều không thấy ai. Tuy nhiên cảm giác kỳ lạ này không thể biến mất, trong lòng tôi lại có cảm giác chờ mong.

Rốt cuộc, tôi không nhịn nổi nữa, đi thẳng không quay đầu lại, làm như cái gì cũng biết cả rồi, vô cùng tự tin bình thản nói: “Tiểu Ba, anh ra ngoài đi, em đã nhìn thấy anh rồi.”

Tôi tin rằng mình đã đánh lừa được ai đó, nhưng mà vẫn chẳng thấy bóng người nào. Trả lời tôi chỉ có tiếng gió thổi vào rừng cây.

Mấy lần sau, tôi bắt đầu hiểu là do mình đa tâm quá, làm sao có nhiều cảnh tượng trong tiểu thuyết hay trong phim như vậy được? Từ khi hiểu là vậy, tôi lại thấy buồn buồn, Tiểu Ba thật sự đã rời xa cuộc sống của tôi.

Rất nhanh, một tuần trôi qua, vẫn không có ai tới gây chuyện với tôi, Mã Lực cũng không gây khó dễ cho tôi nữa, bắt đầu làm lương dân trong lớp tôi. Đương nhiên cậu ta vẫn quậy phá, nhưng không làm mấy chuyện bắt nạt con gái nữa, sau này không ngờ chúng tôi lại trở thành bạn khá thân, thật sự làm cho người ta cảm thán về sự nhất thời, tình cờ.

3. Chương 2 - 1

Chương 2.1

Không phải tất cả kỷ niệm đều tươi đẹp, không phải tất cả mọi người đều đáng nhớ, thời gian là con sông chảy dài vô tận, phần lớn con người và những câu chuyện đều vô tình hướng đi, nhưng, tất cả những gì có liên quan đến thanh xuân của chúng ta, sẽ mãi mãi lắng đọng dưới đáy sông, trở thành kỷ niệm không bao giờ phai nhạt.

Những điều làm chúng ta không bao giờ quên, có lẽ cũng không phải là những câu chuyện và con người, mà là những ước mơ và niềm đam mê không thành.

Lảng tránh xung đột

Học sinh lớp 10 của trường Nhất Trung có một đợt tập quân sự trong ba tuần, theo thường lệ sẽ học ngay sau khi khai giảng, nhưng do lực lượng quân sự ở thành phố của tôi vừa trải qua nhiệm vụ huấn luyện đặc biệt, nên đợt tập quân sự này chuyển sang hai tuần sau khai giảng, khi họ hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, mới đến dạy quân sự cho chúng tôi.

Trong ba tuần ấy trường tôi sắp xếp thế này, buổi sáng chúng tôi lên lớp học, buổi chiều sẽ tập quân sự, mỗi lớp có một thầy huấn luyện, dựa theo thứ tự lớp, phân chia từng nhóm tập quân sự trên sân thể dục lớn.

Nắng tháng chín còn khá gay gắt, chúng tôi lại phải chạy, phải đứng dưới ánh nắng chói chang ấy, nên ai ai cũng mong đến giờ nghỉ để ngồi dưới bóng cây râm mát một lúc.

Trên sân thể dục cũng không có mấy chỗ râm mát, nhưng may là gần chỗ lớp tôi tập có một điểm râm mát. Dựa theo nguyên tắc gần sân nhà, đương nhiên bóng râm kia lớp tôi sẽ được sử dụng, lớp khác dù thích đến mấy cũng chỉ có thể nhìn mà thôi. Nhưng thật không ngờ, vào giờ nghỉ ngày hôm sau, thầy huấn luyện vừa tuyên bố giải tán, cậu Tổng Bằng ở lớp 10-4 đã dẫn một đám con trai chạy vọt tới chỗ râm mát của lớp tôi, chiếm giữ địa bàn của lớp tôi. Tổng Bằng vốn là tên côn đồ tiếng thoai lan xa, anh cả của cậu ta là Tổng Kiệt cũng có chút tiếng tăm. Con trai lớp tôi tức tối không phục, nhưng đều từng nghe đến tính xấu của Tổng Bằng, huống chi chỗ mát kia lại không ghi tên lớp tôi, vậy nên chúng tôi chỉ có thể âm ức đến chỗ khác nghỉ ngơi.

Tập quân sự vô cùng vất vả, tôi bị phơi nắng suýt thì cảm nắng, vừa giải tán đã chạy xuống căng-tin mua nước đậu xanh uống. Bởi vì “sỏi nhiều nước thiếu”, nên trước hai bình nước to chật kín người. Trương Tuấn gian nan đi ra từ đám người ấy, trên tay cầm hai cốc nước nhựa, tôi biết mình không nên đi tìm đáp án làm gì, có những lúc không biết còn hạnh phúc hơn biết nhiều, nhưng tôi vẫn không thể không chế tâm mất của mình, vì vậy, tôi thấy Quan Hà duyên dáng yêu kiều đứng một bên, mỉm cười nhận cái cốc trên tay Trương Tuấn.

Tôi lập tức chuyển tâm mất, nắm chặt bình nước của mình chạy vọt vào đám người.

Trải qua trận đấu tranh anh dũng khiến mồ hôi chảy ướt cả người, tôi chẳng những lấy được ỉnh một bình nước đậu xanh, mà còn giúp được Thẩm Viễn Triết chạm chân lấy một cốc.

Thẩm Viễn Triết nhìn thấy Trương Tuấn và Quan Hà ở đằng trước, gọi Trương Tuấn lại, Quan Hà cười chào tôi, tôi chỉ có thể vừa vui vẻ uống nước đậu xanh, vừa hưng phấn nói chuyện với Quan Hà, tựa như nếu không làm vậy, sẽ không thể biểu hiện mình không thêm để ý.

Trở lại chỗ nghỉ ngơi của lớp tôi, phát hiện địa bàn của lớp tôi đã bị lớp 10-4 chiếm, đám “thỏ non” của lớp tôi cố ý kêu la với Thẩm Viễn Triết: “Sếp Thẩm, cậu phải ra mặt làm chủ cho chúng tớ!”

Tổng Bằng lại dẫn đám “thỏ non” của lớp mình đến nói với Trương Tuấn: “Lớp trưởng, cần nhờ cậu cho chúng tớ chỗ dựa rồi.”

Có vài bạn trong lớp nói tình hình trước mắt cho Thẩm Viễn Triết, Trương Tuấn cũng ở bên cạnh lắng nghe.

Con trai lớp tôi và con trai lớp 10-4 vẫn đang la hét ầm ĩ, Thẩm Viễn Triết nhú mày, Trương Tuấn lại cười rộ lên, uống nước đậu xanh, nói chuyện với Quan Hà, coi như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến mình. Thẩm Viễn Triết muốn làm chủ tịch hội học sinh, nhất định cậu không muốn xảy ra chuyện gì, Trương Tuấn không có mục tiêu to lớn gì, nên cũng chẳng nóng lòng lập công, lại biết Thẩm Viễn Triết nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết, nên đương nhiên cậu ta vẫn vui vẻ nhàn nhã.

Tôi thật sự mệt mỏi, chỉ biết là thời gian nghỉ ngơi có hạn, không có tâm trạng nghe họ đấu võ mồm, nên tôi chen vào đám con trai, tìm một chỗ râm mát nhất, cũng là chỗ chính giữa, đặt mông ngồi xuống. Lúc ngồi xuống, vẫn còn bức tức nói: “Dịch ra một chút, dịch ra một chút.” Để cho đám con trai hai lớp đứng dẹp ra, cho tôi một chỗ thoáng mát mà ngồi.

Dù là nam sinh lớp tôi hay lớp 10-4 cũng không kêu một tiếng, tất cả đều im lặng bắn ánh mắt tóe lửa về phía tôi. Giữa một đám con trai lại có một đứa con gái là tôi, vẻ mặt bọn họ đều quái lạ, tôi uống nước đậu xanh, biểu tình rất là vô tội, các cậu cứ tiếp tục tán gẫu đi, tớ chỉ ngồi ở đây thôi! Chẳng lẽ các cậu có thể ngồi, mà tớ lại không thể à?

Cậu Tổng Bằng cầm đầu kia háng giọng, định không thèm để ý tới tôi, nhưng thấy vậy thì không yên. Sắc mặt cậu ta rất nghiêm túc, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào tôi, chắc cậu ta nghĩ ai cũng nghe tính ác của mình rồi, huống chi cậu ta là con trai, tôi là con gái, nhất định tôi sẽ không chịu nổi, sẽ chủ động đi ra.

Dưới ảnh hưởng của cậu ta, lấy tôi làm trung tâm, tất cả con trai đều hướng mắt nhìn tôi, mười mấy năm trong cuộc đời tôi, cộng tất cả nam sinh đã nhìn tôi lại cũng không bằng những nam sinh đang nhìn tôi lúc này.

Hai tay tôi cầm bình nước đậu xanh, ngoan ngoãn ngồi đó, cười tủm tỉm đón nhận cái nhìn “chăm chú” của Tổng Bằng, trên mặt không có chút xấu hổ nào.

Tôi sẽ xấu hổ sao? Năm đó tôi đứng trên bàn đánh bóng, nhận sự “chiêm ngưỡng” của cả trường, cậu ta còn không biết đang ở nơi nào nhìn lên con gái ấy chứ.

Tính cách của Tổng Bằng chắc cũng khá quật cường cực đoan, vì thế, tôi vẫn không đỏ mặt né tránh tầm mắt của cậu như cậu nghĩ, nên cậu cũng cứ nhìn tôi, hai người chúng tôi đều nhìn nhau chằm chằm.

Nếu bây giờ mà có máy ảnh chụp lại khoảnh khắc ấy, nhất định có thể nhìn ra, ánh mắt của chúng tôi như đang phát ra tia lửa điện, bùng bùng tách tách va vào nhau.

Thực ra, tia lửa là của cậu ta, tôi không hề tức giận tí nào, tôi rất bình tĩnh!

Tôi và Tổng Bằng “thâm tình” nhìn nhau khá lâu, Tổng Bằng rốt cuộc cũng hiểu được độ dày của da mặt tôi, nên ra vẻ tự nhiên, làm như không có chuyện gì xảy ra hết, vồ vồ mông đứng lên, cười nói có ý khiêu khích: “Hôm nay đã nghỉ ngơi đủ rồi, ngày mai lại đến.”

Cậu ta vừa đi, những nam sinh khác cũng đi theo, chỉ có Trương Tuấn, Quan Hà, Thẩm Viễn Triết đứng một bên, lúc này tôi mới nhận ra một màn vừa rồi đều lọt cả vào mắt Trương Tuấn, tầm mắt lạnh lẽo thoáng lướt qua người cậu, chỉ nhìn thấy ý cười trong mắt cậu, nhưng lại không thể đoán được cậu cười cái gì.

Học sinh lớp tôi lục tục trở về chỗ tập trung, Đồng Vân Châu đến gần Trương Tuấn, chào hỏi một câu, lại cười nói với tôi: “Cậu cũng giỏi thật! Mới khai giảng có hai tuần mà cậu đã đấu với Mã Lực, rồi lại một mình đấu với Tổng Bằng, cấp độ khó khăn càng ngày càng cao.” Một bạn nữ cùng lớp mà tôi còn chưa nhớ tên, tốt bụng nhắc nhở tôi: “Lúc Tổng Bằng học cấp Hai, đã gọi người đánh giáo viên thể dục, ngay cả chủ nhiệm lớp tớ cũng không dám quản chuyện của cậu ta.”

Đám con trai lại nhất trí hỗ trợ tôi: “Cậu ta sẽ đánh nhau à? Gọi thêm anh em ở bên ngoài chứ gì? La Kì Kì, cậu đừng sợ.”

Đối mặt với kẻ thù bên ngoài, đám con trai lại cùng đoàn kết nhất trí chưa từng thấy, xoa xoa tay, sẵn sàng chuẩn bị đấu võ.

Thẩm Viễn Triết không muốn kéo bè kéo lũ đánh nhau, gọi Trương Tuấn sang một bên, thấp giọng trao đổi bàn bạc.

Ngày hôm sau trước buổi huấn luyện, thầy chủ nhiệm tập hợp cả lớp lại, tuyên bố rằng, căn cứ vào đề nghị của Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn, vì tiện cho người ở căng-tin cung cấp đủ nước đậu xanh và thời gian nghỉ ngơi của hai lớp, sau này thời gian nghỉ sẽ chia đều cho ba tổ. Hai lớp nghỉ ngơi so le, không tranh chỗ với nhau nữa.

Một cách rất đơn giản, lại giải quyết được tất cả vấn đề. Tôi nghĩ, những học sinh mới vào Nhất Trung, cho dù ngoài miệng nói không phục cách này, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận đây là cách tốt nhất. Đi đường cũng rất gian nan

Nội dung tập quân sự là đứng nghiêm, đi đều, đánh quyền.

Đứng nghiêm và đánh quyền thì dễ, nhưng còn đi nghiêm, lại là chuyện khó với tôi. Đang đứng yên thì tôi tập được, nhưng thầy hướng dẫn vừa hô “đi đều bước”, là tôi lại bắt đầu loạn tay loạn chân, lúc đầu còn ẩn giữa đội hình cả lớp, không bị ai nhìn ra, đến khi chia ra bốn người một tổ bắt đầu luyện tập, tôi đã bị thầy hướng dẫn kéo ra, dù thầy sửa thế nào tôi vẫn giẫm chân bên nào vung tay bên ấy. (Tiểu Dương: nếu mình nhớ không nhầm khi tập đi đều là hai tay vung sang phải, chân trái giẫm xuống, cứ thế mà tiếp tục.)

Thầy hướng dẫn chỉ có thể cho tôi tập luyện đặc biệt, cái gọi là tập luyện đặc biệt, chính là phải tập luyện một mình.

Thời gian lớp tôi tập, đúng là thời gian nghỉ ngơi của lớp 10-4, mà họ ngồi nghỉ ngay trước mặt lớp tôi, thế nên, tất cả học sinh lớp ấy đều nhìn thấy tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, giẫm chân một bên vung tay một bên mà đi đều, trong đó bao gồm Trương Tuấn, Quan Hà, và cả Tống Bằng.

Từ khi Tống Bằng kết thù với tôi, liên tương đối chú ý đến tôi, lúc này, gặp phải cơ hội trả thù tốt đến vậy, đương nhiên cậu ta sẽ không thể bỏ qua, lấy việc tập đi đều của tôi làm trò khôi hài để xem, vừa xem vừa bình luận vô tay, làm cho đám con trai lớp 10-4 cười ha hả theo cậu ta.

Tôi dùng da mặt siêu dày của mình, giữ vững nguyên tắc, càng thấy khó chịu tức tối, tôi lại càng phải cười vui không thêm để tâm, Tống Bằng cười, tôi cũng cười theo cậu ta, khiến cho cậu ta chẳng mấy chốc đã mất hứng.

Đến lượt lớp tôi nghỉ ngơi, một “kẻ thù” khác của tôi – Mã Lực chạy đến trước mặt mọi người, học bộ dáng đi đều cùng tay cùng chân của tôi, với ý đồ ngu ngốc là chê tôi dần, nhưng vì tôi hoàn toàn không ngại, còn cười khoái trá hơn cả người khác, nên cả lớp và giáo viên hướng dẫn đều thoải mái, cười nghiêng cười ngả.

Tưởng rằng Mã Lực khá hơn, nhưng đến lúc cậu ta tập, không ngờ cũng là giẫm chân bên nào vung tay bên ấy giống tôi, cậu ta càng sốt ruột càng sai, trong chốc lát không thể sửa ngay được, thế nên số người luyện tập đặc biệt đã biến từ một thành hai. Tống Bằng lần đầu tiên nhìn thấy tôi và Mã Lực “kề vai sát cánh”, ngẩng đầu ưỡn ngực, vung chân vung tay sai loạn lên, ngụm nước vừa uống vào mồm đã phun mạnh ra. Trương Tuấn cũng không nhịn được cười vài tiếng, nhưng rất nhanh đã dời tầm mắt, chơi với mấy người bạn ở cạnh, làm như không hề quan tâm đến chuyện của chúng tôi. Về mặt tôi vô cùng tươi sáng, nhưng cảm giác trong lòng lại cực kỳ phức tạp! Một mặt thật sự không muốn cậu ấy nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này của tôi, rất vui vì cậu không nhìn tôi chăm chăm, một mặt lại cảm thấy cậu như vậy là không quan tâm đến tôi chút nào, có thể thấy được cậu thật sự coi tôi như người lạ, vì thế cảm thấy rất buồn.

Vì phơi nắng dưới ánh mặt trời cả ngày, tôi lại phải luyện tập đặc biệt nhiều hơn người khác, nên mặt tôi bắt đầu bị bong da. Khi đó, tôi căn bản không biết đến kem chống nắng là thế nào, không chỉ không hiểu kiến thức chống nắng cơ bản, mà còn bởi tính cách tùy tiện, có hơi hướng coi trai, nên sau khi bị phơi nắng, chỉ dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó lại chạy ra ngoài tiếp tục phơi nắng.

Có một ngày, lúc tôi lên lớp, phát hiện trong ngăn bàn mình có một lọ kem mới tinh, trên nhãn có in chữ tiếng Nhật và tiếng Trung, sau khi nghiên cứu, tôi biết được lọ kem này có tác dụng chống nắng.

Bình thường khi con gái nhận được cái này cái kia, ý nghĩ đầu tiên nảy sinh trong đầu sẽ là có nam sinh nào đó thăm mền mình, nhưng ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi lại là có cậu bạn nào đó để nhầm sang bàn tôi rồi, nghĩa là có người đang bị mất đồ. Đợi một ngày, vẫn không thấy ai đến chỗ tôi lấy lại lọ kem chống nắng, tôi kinh ngạc hiểu ra rằng, thứ này có thể là tặng cho tôi.

Nói không có chút ngạc nhiên vui mừng nào, nhất định là nói dối!

Mặc kệ cậu ta là ai, tôi cũng khẳng định mình không thích cậu ta, nhưng trong lòng tôi lại có chút cảm giác thỏa mãn, hư vinh. Dù lòng tôi có trưởng thành sớm thế nào, thì tôi vẫn đang là một cô gái mới lớn, cũng rất mong có nam sinh quý mền mình.

Tôi vừa thăm vui vẻ, vừa quyết định sẽ trả lại cái này cho đối phương. Nhưng mà, cậu ta là ai chứ?

Hai ngày sau, tôi lại thấy một bức “thư tình” trong ngăn bàn. Đầu tiên khen tôi đặc biệt thế này thế kia, sau đó hẹn tôi buổi tối cuối tuần đi khiêu vũ, bốn góc giấy còn dùng đủ loại bút màu tô tô vẽ vẽ, vô số từ tiếng Anh: I like you, cái này còn chưa đủ kinh dị, mà điều kinh dị nhất chính là người viết bức thư này, Tống Bằng.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận được thư tình của con trai, nhưng lại không có chút cảm giác vui sướng nào, đây có lẽ chính là một kế hoạch cẩn thận, là mưu kế “trả thù”, một khi tôi đồng ý, điều kinh khủng sẽ xuất hiện. Tôi cũng không phải là chưa từng thấy chuyện như vậy.

Hai ngày hư vinh, đặc chí đã hoàn toàn biến thành xấu hổ và phẫn nộ, một tay tôi cầm thư tình, một tay lấy ra lọ kem chống nắng cất trong cặp, đi vào lớp 10-4. Cũng sắp vào lớp rồi, nên tất cả học sinh trong lớp đều ngồi vào chỗ của mình, thấy tôi đi vào, đều ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi bước đến trước bàn của Tống Bằng, “ba ba” hai tiếng, ném bức thư tình và lọ kem chống nắng vào người cậu ta: “Cảnh cáo cậu, đừng có làm phiền tôi nữa!”

Dưới ánh mắt chăm chú của cả lớp 10-4, tôi đi ra khỏi lớp ấy. Vừa ra đến cửa, tôi lướt nhìn thấy Trương Tuấn, ngoài trợn mắt há mồm ra, trên miệng cậu hình như còn có một chút cười khổ.

Với câu “trả lời” đó của tôi, nghe nói tôi vừa rời đi, Tống Bằng liền ném mấy thứ trên bàn ấy vào thùng rác, kiên quyết không thừa nhận mình đưa mấy thứ đó cho tôi.

Cũng chỉ hai ngày sau, tính cứng đầu của cậu ta nổi dậy, vỗ chộp lên bàn, nói với con trai lớp mình: “Bà nó! Tao không tin không bắt được La Kỳ Kỳ.”

Khi tin tức này rơi vào lỗ tai tôi, tôi cười lạnh, chờ xem cậu làm thế nào bắt được tôi.

Đại khái là bởi vì “tình cảm” của Tống Bằng đối với tôi, nên cô bạn hay chơi bên ngoài là Đồng Vân Châu cũng tìm đến tôi, chẳng những chủ động nói chuyện phiếm với tôi, mà còn cho tôi dùng chung kem chống nắng của mình, bản thân tôi cũng bắt đầu chú ý đến vẻ ngoài, dựa vào tuổi xuân trẻ trung, không lâu sau đợt tập quân sự, những vết thương trên mặt do phơi nắng cũng khỏi hẳn, một vết sẹo cũng không để lại.

4. Chương 2 - 2

Chương 2.2

Hát quân ca và đánh quyền

Trong đợt tập quân sự, dù chạy bộ, đi đều hay đánh quyền, đều rất nhàm chán, chút thú vị duy nhất có lẽ chính là ca hát.

Lúc đầu, thầy hướng dẫn cho chúng tôi hát, chờ chúng tôi hát một lúc, thầy sẽ để các lớp trưởng cho lớp mình hát, và họ sẽ lợi dụng chính lúc này để mở một trò hay. Sắp hết đợt tập quân sự rồi, có lẽ bây giờ đang tổng kết kiểm duyệt lần cuối.

Mỗi lớp đều ngồi tại chỗ, lớp trưởng bắt đầu lấy điệu cho chúng tôi hát, lớp 10-1 hát xong, lại chỉ điểm lớp 10-5 hát.

Lớp tôi bắt đầu âm ỉ chống đối, sao lại đến lượt lớp tôi hát chứ, lớp 10-1 lại kêu la: “Muốn lớp cậu hát, thì lớp cậu phải hát, lại còn nhân nhó xù lông cái gì? Đúng là đồ dê non!” Lớp trưởng lớp 10-1 nhìn mọi người ra hiệu, mọi người cùng kêu lên, “Mie ——” (tiếng kêu của con dê) con trai lớp tôi đều cười, chém trả lớp đó: “Bảo bọn tôi hát thì bọn tôi phải hát hả? Lớp tôi chả hát đấy! Các cậu làm gì nào?”

Lớp 10-1 kêu: “Vỏ bí đao, vỏ dưa hấu, lớp 10-5 là đồ mặt dày!”

(câu vỏ bí đao, vỏ dưa hấu chỉ là câu truyền miệng xuyên tạc, đọc phiên âm là: dōng guā pí, xī guā pí còn từ da trong da mặt dày cũng là pí, các bạn ấy nói trên thế nó có vần.)

Người của lớp khác cũng ồn ào theo: “Một hai ba bốn năm, lớp tớ chờ thật mệt; một hai ba bốn năm sáu, lớp tớ chờ thật là khó chịu; một hai ba bốn năm sáu bảy, lớp tớ chờ sốt cả ruột; một hai ba bốn năm sáu bảy tám, các cậu rốt cuộc có hát không?”

Lớp tôi cũng có sĩ diện, bắt đầu hát rống lên hết mình, sợ rằng mình hát chưa to: nhật lạc tây sơn hồng hà phi, chiến sĩ đả bá bá doanh quy bá doanh quy, hung tiền hồng hoa ánh thải hà, du khoái đích ca thanh mãn thiên phi, mẽ sách lập mẽ sách, lập sách mẽ xỉ lai.

(Mặt trời lặn nhuộm hồng tây sơn, chiến sĩ mang đồ về trại, về trại. Hoa hồng trước ngực rậm màu tịch dương, tiếng ca vui vẻ bay đầy trời... Bài ấy đây: xem MV Vào lúc này, không phân biệt “thỏ non” và “cáo già” gì nữa, mà chỉ có một tập thể duy nhất – lớp 10-5.

Lớp tôi hát xong, quay sang hét to với “kẻ thù”: “Lớp 10-4, đến lớp 10-4 hát! Hát mau lên!”

Lớp 10-4 không đáp lại, lúc này tôi mới nhận ra, vừa rồi lúc chúng tôi hát, hình như Tống Bằng lại làm loạn, đã đối đầu với Trương Tuấn. Con trai lớp 10-4 chia làm hai phe, một phe theo Tống Bằng, một phe ủng hộ Trương Tuấn.

Có lẽ lúc này, Thẩm Viễn Triết đang thấy mình thật may mắn vì cậu Mã Lực lớp tôi cũng chỉ là lưu manh rởm thôi, bắt nạt con gái thì được, chứ làm mấy chuyện phá đám thì không thể, không chơi bởi giang hồ như Tống Bằng, với con gái còn khá nề tình, nhưng với con trai lại có thể cầm dao đánh nhau.

Tống Bằng không hề quan tâm có bị trường kỷ luật hay không, vung tay đấm ngã một cậu con trai, cả lớp loạn lên, Trương Tuấn ngăn cản mọi người dừng lại, nhưng thầy huấn luyện cũng đã biết chuyện.

Thầy huấn luyện lớp 10-4 vội vàng chạy tới, nhìn Trương Tuấn hét to: “Sao lại thế này?” Vừa lúc có thầy hiệu trưởng đi đến kiểm tra, đứng một bên nhìn.

Tống Bằng khoanh tay, khinh thường nhìn Trương Tuấn, mấy nam sinh bên cạnh Trương Tuấn vừa muốn mở miệng, Trương Tuấn đã nói to: “Báo cáo thầy, vừa rồi chúng em tập đánh quyền, không cẩn thận đánh phải một bạn.”

Tống Bằng sưng sốt, không ngờ Trương Tuấn lại bảo vệ mình, nhưng cậu ta không biết ơn, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Trương Tuấn lại lớn tiếng nói: “Báo cáo thầy, em và Tống Bằng muốn đấu quyền một lần, xin thầy sửa sai cho chúng em.”

Thầy còn chưa nói, con trai lớp 10-4 đã ồn ào xông vào, vỗ tay cổ vũ nhiệt tình, con trai lớp tôi cũng vào góp vui, vỗ tay nhiệt tình không kém. Các lớp khác cơ bản còn chưa rõ sao lại như vậy, nhưng nghe thấy chúng tôi vỗ tay, họ cũng hưởng ứng theo, vả lại vỗ tay cũng có gì sai đâu. Chỉ chốc lát, tiếng vỗ tay đã vang dội cả sân thể dục.

Dù sao chúng tôi cũng không phải quân nhân chân chính, nên không bị thầy huấn luyện lớp 10-4 trực tiếp răn dạy, đưa ánh mắt xin trợ giúp về phía thầy huấn luyện của lớp 10-1 và cũng là thầy chỉ đạo đợt tập quân sự này, thầy ấy gọi Trương Tuấn và Tống Bằng ra phía trước, sau khi dặn dò mấy điểm cần chú ý, thầy cũng đồng ý yêu cầu của Trương Tuấn.

Tất cả học sinh đều im lặng, nhìn Trương Tuấn và Tống Bằng đánh tay đôi. Đấu võ mồm không thể giải quyết được mọi chuyện, thì dựa vào đấu quyền vậy, đây là cách mà cả Trương Tuấn và Tống Bằng đều tán thành, cũng chỉ có vậy mới làm Tống Bằng phải cúi đầu. Trên thực tế, những quy tắc đánh đấm trong sách vở chỉ chiếm một phần nhỏ, sức mạnh mới là điều chân thực nhất, chẳng qua, bây giờ Trương Tuấn đang kết hợp hai cái đó lại với nhau, biến thành hợp pháp hóa và hợp lý hóa.

Ban đầu hai người đó còn giả bộ vung tay vung chân đánh quyền rất là bài bản, nhưng một lúc sau Tống Bằng bắt đầu nóng nảy, liên lộ bản tính, ra tay tàn nhẫn, Trương Tuấn lại vẫn thản nhiên không vội không vàng, dùng động tác đấu quyền bình thường để chống lại thế tấn công của Tống Bằng.

Thầy huấn luyện lớp 10-1 nhìn bộ dáng của Tống Bằng, bước nhanh đến chỗ hai người họ, hình như muốn tách họ ra, nhưng khi nhìn bộ dáng Trương Tuấn thầy ấy lại dừng bước, vẫn đứng bên cạnh họ, nhìn họ chăm chăm.

Chúng tôi đều coi bài đánh quyền này như bài tập thể dục mà học, nhưng Trương Tuấn lại không giống vậy, khi cậu tập nhất định có đề tâm và dùng sức, có lẽ, với thầy huấn luyện mà nói, trong hơn bốn trăm học sinh tập tành võ vấn này, chỉ có Trương Tuấn mới được coi là học trò.

Trong lúc nghiêng người, Tống Bằng đá Trương Tuấn, Trương Tuấn tránh đi, cũng mượn cơ hội nghiêng người vồ lấy Tống Bằng, đẩy ngã cậu ta, Tống Bằng liều mạng giãy giụa, Trương Tuấn lại không cứng rắn đề cậu ta, để mặt cậu ta “hôn” đất, mà lập tức lùi lại, để Tống Bằng đứng lên. Tống Bằng càng cảm tức, hô to một tiếng, muốn nhảy lên đánh trả.

Thầy huấn luyện bắt được hai tay cậu ta, “Nếu đây là ở trên chiến trường, thì em đã mất mạng rồi.”

Sắc mặt Tống Bằng hết đỏ lại trắng, khí thể trên người dần dần dịu xuống. Thầy huấn luyện buông lỏng tay cậu ta ra, đại khái chỉ là xúc động bông bột của thiếu niên, nên cậu ta cũng không nói gì, im lặng đi sang một bên.

Sắc mặt Tống Bằng rất khó coi, nhưng xem ra cũng không để anh cả của mình mất mặt, thua chính là thua, nhìn về phía Trương Tuấn ném ra một câu “Về sau cậu là chủ”, bước trở về lớp, thành thành thật thật ngồi xuống. Hồi lớp 3, tôi chỉ biết Trương Tuấn biết đánh nhau, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, không biết nên đánh giá thế nào nữa, chỉ có thể nói cậu ta đúng là không uống đã chơi bởi bên ngoài, dù sao Tống Bằng cũng ý vào mặt mũi anh cả Tống Kiệt và ý vào tiền của mình, thua bởi Trương Tuấn là đương nhiên.

Lúc này hai người ngang nhiên đối đầu đã có kết quả, làm cho Trương Tuấn tạo ra quyền uy tuyệt đối trước mặt con trai lớp 10-4, từ giờ trở đi, dù là học sinh trường khác hay học sinh trường Nhất Trung đều phục cậu. Cách Thẩm Viễn Triết chọn dùng, không mạo hiểm như Trương Tuấn, và cũng không có hiệu quả ngay lập tức như vậy, phải đến khi gần kết thúc năm lớp 10, cậu ấy mới dần dần khiến tất cả con trai đều coi trọng cách xử sự của mình.

Tuy cách thức của hai người ấy không giống nhau, nhưng cuối cùng đều đạt được mục đích của mình.

Ba tuần tập quân sự này có thể nói là vừa dài lại vừa ngắn, vừa khổ sở lại vừa vui vẻ.

Niềm vui và nỗi buồn cùng nhau chia sẻ, vinh dự và thất bại cùng nhau thừa nhận, dù là tăng băng lạnh giá đến đâu cũng có thể bị hòa tan. Hàng rào giữa “thỏ non” và “cáo già” đã được tháo bỏ, tuy còn chưa thể nói là đoàn kết, nhưng ít ra cũng không đối địch với nhau nữa.

Điều không hoàn mỹ duy nhất là, cho đến khi đợt tập quân sự chấm dứt, tất xấu khi đi đều giậm chân bên nào vung tay bên ấy của tôi vẫn không sửa được, thầy huấn luyện cũng không có cách nào. Khi kiểm tra kiểm duyệt, chỉ có thể giấu tôi giữa đội hình cả lớp. Lớp tôi không giành được giải thưởng lớp xuất sắc, nhưng cũng có giải thưởng tinh thần đoàn kết, thầy huấn luyện được chọn là người huấn luyện giỏi nhất.

Con trai lớp tôi đều rất vui vẻ, khi hết buổi học, tất cả nâng cao thầy huấn luyện lên, đi vòng trên sân thể dục một vòng, vừa đi vừa hát vang bài quân ca, tựa như coi mình là quân nhân thực sự. Bình thường, họ đều coi đó là bài hát cổ xưa, nhưng lúc này, dường như chỉ hát to bài hát ấy, mới có thể nói rõ niềm vui, phấn khích trong lòng họ.

Trên sân thể dục không ít nữ sinh khóc đỏ cả mắt, giọng nói của thầy huấn luyện cũng có chút nghẹn ngào, khi tập luyện, mọi người hận mấy thầy ấy đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng khi chia tay, tất cả đều hóa thành những kỷ niệm tốt đẹp, không nỡ trôi qua.

5. Chương 3 - 1

Chương 3.1

Không tích nửa bước chân, không đi được nghìn dặm; không tích dòng nước nhỏ, không thể thành sông, thành biển.

Tất cả mọi người đều muốn “đi nghìn dặm, thành sông thành biển”, song, đi nửa bước, dòng nước nhỏ chảy qua một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, biến thành ngày ngày buồn tẻ lặp đi lặp lại, mà nghìn dặm, lại

không thể nhìn rõ trên biển lớn, không có hy vọng, không có ánh sáng, tất cả hùng tâm tráng chí đều trở nên thật nực cười.

Chỉ có thể dựa vào nghị lực, ngày ngày kiên trì, có phải cứ kiên trì thì nhất định sẽ thành công?

Không nhất thiết, nhưng không kiên trì, chắc chắn sẽ không thành công.

Lại trở thành người nổi tiếng

Kết thúc đợt tập quân sự, chúng tôi thật sự trở thành học sinh của trường Nhất Trung. Dựa theo lệ thường, chúng tôi sẽ được phát đồng phục.

Không biết học sinh trung học bây giờ có may mắn hơn chúng tôi khi ấy chút nào không, đồng phục có thể đẹp hơn một chút, xứng đôi với độ tuổi thanh xuân nở rộ, dù sao đồng phục của chúng tôi năm đó thật sự rất xấu, nghĩ lại mà kinh.

Tôi vẫn không nghĩ thông suốt một việc, vì sao học sinh trung học ở Nhật Bản lại có bộ đồng phục đẹp như vậy? Vì sao đồng phục của học sinh Trung Quốc chúng tôi lại xấu đến đáng thương như thế?

Bởi vì hai lần trước tất cả học sinh đều phản ánh đồng phục của trường rất xấu, nên đến phiên chúng tôi, nhà trường đã tiếp thu ý kiến của đám học sinh, thay đổi kiểu cách của bộ đồng phục. Vì thể hiện chất lượng giáo dục của trường Nhất Trung, lãnh đạo nhà trường quyết định để học sinh tự thiết kế đồng phục, qua tuyển chọn của giáo viên, bộ đồng phục được thiết kế bởi một nữ sinh lớp 12 đã được nhà trường chấp nhận.

Những bạn xem qua thiết kế đều nói rất được, nó đẹp như đồng phục trong truyện tranh và phim truyền hình Nhật Bản vậy, gần như tất cả con gái và cộng thêm cả con trai trong lớp đều mong ngóng chờ đợi, dù sao bộ đồng phục cũng là bộ phải mặc thường xuyên, đẹp hay xấu có ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng của mọi người, ở tuổi này của chúng tôi vốn không có đủ tự tin về bản thân mình, là lứa tuổi rất để ý đến vẻ bề ngoài. Dưới sự chờ đợi nhiệt tình của mọi người, đồng phục của trường rốt cuộc cũng được phát ra, khi nhận được hai bộ đồng phục, tôi tin rằng đám mỹ nữ cấp lớp, mỹ nữ cấp trường, mỹ nam cấp lớp, mỹ nam cấp trường của trường tôi đều đang rơi lệ ào ào nóng bỏng trên hai đôi mắt.

Mô tả bộ đồng phục ấy thế nào ư?

Thật giống người nào đó đi làm “đồ nhái” theo các mẫu thời trang nổi tiếng, khổ nỗi nó bị phối màu sai mất rồi, lại còn miễn cưỡng dùng loại vải thô cứng nhất, đường may cũng thô, chẳng ra đâu vào đâu cả, còn chẳng bằng bộ đồng phục bình thường.

Dù sao nó cũng thật sự xấu thảm hại, dù là mỹ nữ hay tuấn nam mặc vào, khí chất thanh cao cũng bị biến thành khí chất “nông dân” hết, tuyệt đối là xấu đến “Nghìn non mất bóng chim bay, muôn nẻo đường không dấu người”!

Hai câu thơ trên có trong bài “Giang tuyết” của Liễu Tông Nguyên.

Ngày phát đồng phục ấy, khí áp trong lớp tôi cực kỳ thấp, Đồng Vân Châu tức giận đến mức ném bộ đồng phục xuống góc chân giẫm đạp điên cuồng.

Chắc rằng nhà trường cũng tự biết, xướng may của một lãnh đạo nào đó trong trường may bộ đồng phục này không ra đâu với đâu, nên không yêu cầu chúng tôi phải mặc nó cả tuần, ngoài các hoạt động tập thể ra, thì bình thường chỉ phải mặc nó vào buổi chào cờ thứ hai đầu tuần.

Tuy nhiên, cho dù mỗi tuần chỉ mặc một ngày, đám học sinh cũng không thể chịu đựng được, rất nhanh sau đó mọi người đã lên kế hoạch tác chiến. Vào ngày thứ hai, mọi người vẫn mặc quần áo bình thường, mang theo một chiếc túi ni lông đựng đồng phục, đến khi gần chào cờ mới kéo nhau đi thay đồng phục, chào cờ xong, tất cả lại lục tục ra phòng vệ sinh thay quần áo. Dù là nam hay nữ, gần như ai cũng tiến hành theo phương án này, ngoại lệ duy nhất có lẽ chính là tôi, tôi chẳng những mặc nó vào ngày thứ hai, mà cả thứ ba, thứ tư... đều mặc.

Mỗi ngày tôi đều mặc đồng phục lúc ẩn lúc hiện trước mặt đám học sinh không mặc đồng phục trong trường, và chính vì vậy họ cùng nhất trí tán đồng quan điểm đánh giá tôi: quá xấu xí!

Bộ đồng phục xấu như vậy, có mặc bẩn thỉu rách nát thế nào cũng không thấy đau lòng, ngay cả một cái khăn lau bàn lau ghế cũng được miễn, bàn mà dính bẩn, chỉ cần túm ngay cái tay áo mà lau lau đại khái là xong; đi đi lại lại trên sân trường mệt quá, muốn đọc sách, có thể ngồi xuống tùy nơi tùy chỗ; cái ghế có bẩn cũng chẳng sợ, không cần phải đeo găng tay bảo vệ tay áo, lo sợ cái bàn bẩn làm xấu cả bộ quần áo xinh đẹp của mình, quả thực vô cùng tiện lợi, bảo vệ môi trường, kinh tế, tiết kiệm... Đương nhiên, xét đến cùng là tôi rất lười, lười mang hai bộ quần áo đổi đến đổi đi, lười sửa sang vẻ bề ngoài của mình trước khi ra khỏi nhà, có điều, không hiểu tại sao cái tính lười của tôi lại biến hóa ra ý nghĩ khác thường trong mắt các bạn học như vậy, họ nghĩ tôi cả ngày mặc bộ đồng phục xấu xí “chói lóa” kia, là vì không coi ai ra gì, rêu rao đến rung trời lở đất.

Vì có bộ đồng phục “xuất sắc” này, nên tôi đã trở thành “con hạc đứng giữa bầy gà”, rất nhanh, tiếng tăm của tôi đã lan xa và bay cao trong trường, không ai không biết, không ai không hiểu, mọi người đều biết lớp 10-5 có một con bé tên La Kỳ Kỳ chuyên mặc đồng phục xấu.

Thật sự là bị ai quá! Tôi đã nổi tiếng ở trường trung học phổ thông này rồi, thế nhưng không phải bởi thành tích của tôi, cũng không phải bởi tính cách của tôi, mà chỉ vì cái bộ đồng phục xấu hoặc chẳng ai thèm mặc, khách quan mà nói, tôi còn đang hoài niệm cách nổi tiếng nhờ đứng trên bàn đánh bóng năm xưa, ít nhất tiếng tăm cũng được biết đến bởi tính cách của tôi.

Không biết có phải vì tôi mặc bộ đồng phục ghê tởm, biến mình thành người mang tiếng xấu lan xa hay không, dù sao cái cậu Tổng Bằng kêu gào muốn bắt tôi kia cũng không thấy có hành động gì cả.

Lúc đụng mặt cậu ta ở hành lang, cậu ta nhìn tôi cười, cười đến nỗi tôi cũng chẳng còn tâm tình mà để ý đến cậu ta.

Thật ra, tuy tôi không phải cố ý, nhưng trong tâm tư lại luôn có một chút hy vọng Tổng Bằng sẽ thật sự náo loạn lên chuyện gì đó, vì thế tôi mới có thể làm vậy, ném bức thư và lọ kem chống nắng vào mặt cậu ta. Anh cả Tổng Kiệt của cậu ta cũng là nhân vật có cá tính ở thành phố này, nếu Tổng Bằng thật sự có ý xử lý tôi, có thể sẽ nói với Tổng Kiệt, lúc đó tôi sẽ được chú ý.

Và đến lúc ấy, cũng chỉ có Tiểu Ba mới có thể giúp tôi, chẳng lẽ anh có thể thấy chết mà không cứu?

Nhưng tự tôi cũng hiểu, đây chỉ là nằm mơ thôi! Nếu Tổng Kiệt mà là thằng ngây thơ như vậy, anh ta cũng không thể làm cả đám người giàu lên trước sự kêu gọi của Đặng Tiểu Bình trong khi mới hơn hai mươi tuổi.

Hơn nữa, tôi cũng không muốn để Tiểu Ba khinh thường mình, vì thế tôi chỉ có thể vừa âm u nghĩ, vừa khắc chế xúc động của bản thân.

Dần dần thích nghi với cuộc sống trong trường trung học phổ thông, thoáng cái mà đã đến kỳ thi giữa kỳ một. Từ khi vào trung học phổ thông, mỗi kỳ thi nhà trường đều công bố kết quả thứ tự trong cả khối, dán bảng kết quả công khai, đối thủ cạnh tranh không chỉ riêng trong lớp chúng tôi, mà còn có toàn trường, toàn thành phố, toàn tỉnh.

Vào ngày có kết quả thi, tôi cảm thấy hơi lo lắng, vì nửa học kỳ này, tôi học tập rất nghiêm túc, ôn bài vở cũng rất nghiêm túc, chăm chỉ, dồn sức cho kỳ thi, cho nên cũng rất mong ngóng kết quả.

Trên bảng điểm, tôi, đứng thứ tư trong lớp, đứng thứ hơn bốn mươi trong khối. Quan Hà, đứng thứ hai trong lớp, đứng thứ mười hai trong khối. Trương Tuấn, đứng thứ tám trong lớp, đứng thứ hơn bảy mươi trong khối.

Bố mẹ tôi đều rất vui mừng, cười mãi không thôi, thầy chủ nhiệm cũng có ý khen ngợi chúng tôi, nhưng với tôi, đứng thứ hơn bốn mươi trong khối không phải thành tích mà tôi mong muốn!

Nếu đây là kết quả khi tôi không học tập, lâm trận mới mài gươm, thì tôi sẽ rất vui mừng, nhưng bắt đầu từ ngày khai giảng, khi phần lớn các bạn xung quanh còn đang hưng phấn đắm chìm trong không khí mới mẻ của trường lớp, tôi đã chăm chỉ, nỗ lực học tập.

Chăm chỉ và nỗ lực của tôi cũng chỉ được thành tích như vậy thôi sao, tôi thấy không thỏa lòng, mà tôi đã cố hết sức rồi, chẳng lẽ tôi chỉ có thể làm một học sinh đứng thứ hơn bốn mươi trong khối thôi sao?

Tôi bồi hồi suy tư trong rừng cây của trường, nhưng tôi vẫn không tìm thấy đáp án.

Khi tôi trở lại lớp học, tôi nhìn thấy cậu bạn đứng thứ hai trong lớp tôi – Dương Quân đang ngồi cạnh cô bạn đứng đầu lớp – Lâm Y Nhiên, đang xem bài kiểm tra của Lâm Y Nhiên.

Lâm Y Nhiên ngồi đằng trước tôi, trình độ tổng thể của lớp tôi cũng rất chênh lệch, tuy cô ấy đứng đầu lớp, nhưng mấy năm học trước cô ấy còn chưa đứng trong top 10 của lớp, nên cô ấy chỉ đứng thứ mười ba trong khối.

Tôi rất muốn lại gần để xem, nhưng lại thấy ngại, không biết cô ấy có đồng ý không. Dương Quân nhìn thấy tôi, lập tức nói: “La Kì Kì, cậu có thể lấy bài kiểm tra lý ra cho tớ xem một chút không? Tớ vừa hỏi thầy giáo dạy lý, thầy nói bài cậu làm tốt nhất khối, cho tớ mượn xem một chút đi, tốt nhất là cho tớ xem những bài kiểm tra môn khác nữa, được không? Xin cậu đấy! Xin cậu đấy!” Dương Quân là một nam sinh có lông mày rậm, mắt to, bộ dạng rất đứng đắn, nhất là ánh mắt, sáng ngời có thần. Tôi lấy bài kiểm tra của mình ra, đưa cho Dương Quân, Dương Quân và Lâm Y Nhiên cùng xem bài kiểm tra lý của tôi, tôi cười hỏi: “Có thể cho tớ xem bài kiểm tra của các cậu một chút không?”

Dương Quân tùy tay đưa một đồng bài kiểm tra cho tôi, có bài kiểm tra của cậu ấy, cũng có bài kiểm tra của Lâm Y Nhiên.

Tôi nhanh chóng lật xem bài kiểm tra của hai người họ, bắt đầu hiểu được vấn đề là ở chỗ nào, đầu tiên là tiếng Anh, Lâm Y Nhiên gần như được điểm tối đa, tôi được có hơn bảy mươi điểm, sau đó là ngữ văn, lại còn hóa học, tiếp nữa chính là lịch sử, chính trị, tuy chênh lệch không lớn, nhưng cộng mấy lần hai, ba điểm với nhau, tôi đương nhiên bị đá xa. Tôi nghĩ rằng mình có trí nhớ tốt, nhưng đây là trường trung học phổ thông Nhất Trung, là nơi tụ hội của những học sinh giỏi nhất toàn thành phố, thậm chí toàn tỉnh, hiển nhiên trí nhớ của Lâm Y Nhiên cũng không hề thua tôi.

Dương Quân nghiên cứu bài kiểm tra của tôi một lúc, đột nhiên kêu lên, nói với Lâm Y Nhiên: “Cậu có thấy không? Nếu tính thành tích ba môn toán lý hóa của La Kì Kì, thì sẽ đứng thứ hai trong lớp đó, chỉ kém cậu vài điểm thôi, cậu gặp nguy hiểm đấy nhé!”

Trong lòng tôi có chút bức tức, sao cái cậu Dương Quân này lại nói như vậy? Lâm Y Nhiên cười nói: “Đúng vậy, kết quả toán lý hóa của cậu ấy thật tốt.”

Dương Quân ôm đầu nói: “Không được, tớ muốn đổi chỗ ngồi, tớ muốn ngồi cùng chỗ với các cậu. Hồi trung học cơ sở tớ được giáo viên coi là học sinh giỏi toán lý hóa đó, vậy mà bây giờ còn kém hơn cả hai bạn nữ, tớ không phục.”

Vài phần bức tức trong lòng tôi lập tức tiêu tan, hóa ra cậu ấy là người không có ý xấu, tôi đúng là đã lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi.

Lâm Y Nhiên mỉm môi cười, thật điềm đạm nho nhã, làm cho người ta phải chú ý, vậy mà tôi không hề biết cô bạn ngồi trước mình lại có thành tích tốt như vậy.

Dương Quân là người theo phái hành động, nói muốn đổi chỗ ngồi liền đổi chỗ ngay, với chuyện ngồi cùng bàn với tôi, cậu ta dùng cách đánh triển miên không dứt, ngày nào cũng sờ móng ngựa, móng ngựa bị làm phiền mãi, rốt cuộc cậu cũng được chấp nhận ngồi cạnh tôi. Dương Quân mừng rỡ chuyển đến ngồi cùng bàn với tôi, bắt đầu theo dõi gần gũi tôi và Lâm Y Nhiên, chuẩn bị tùy thời cơ vượt qua chúng tôi. Tôi trầm mặc với việc này, cậu ta có ngồi cạnh tôi hay không, tôi cũng không cần, tôi còn phải suy xét xem làm thế nào để giải quyết vấn đề của mình, mà vấn đề trong vấn đề chính là môn tiếng Anh của tôi.

Vì thầy chậm chạp, tiếng Anh coi như đã mất gốc, tôi phải làm thế nào để vượt qua biết bao học sinh ưu tú tụ tập tại trường này đây?

Xem xong bài kiểm tra của Lâm Y Nhiên và Dương Quân, tôi đã hiểu, nếu tôi học tiếng Anh không tốt, thì tôi vĩnh viễn không thể đứng đầu lớp được.

Qua kỳ thi giữa kỳ, trường có một đại hội, các học sinh lớp 10 đến lớp 12 đều phải tham gia, hội nghị diễn thuyết này mười học sinh đứng đầu khối sẽ giới thiệu cho cả trường kinh nghiệm học tập của mình.

Như mọi khi, tôi thật ghét mấy cái buổi đại hội dài dòng nhằm chán này, nhưng lần này tôi lại háo hức chờ mong. Đến khi nghe hết học sinh này đến học sinh khác lên nói, tôi bắt đầu thất vọng, nội dung của mỗi người cũng chỉ xào nấu lại của nhau mà thôi, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có chuẩn bị bài vở trước khi lên

lớp, trong giờ học chăm chú nghe giảng, sau giờ học, chăm chỉ hoàn thành bài tập về nhà, những bài tập giáo viên đưa ra đều là những bài tập cô đọng kiến thức, vì vậy nhất định phải làm cẩn thận...

Tôi bắt đầu nghi có phải phương pháp học tập của mỗi người đều giống nhau không, hay là bọn họ đều giữ lại bí quyết cho riêng mình?

Người cuối cùng bước lên đài là người có thành tích đứng đầu khối 12 – Trần Kính, trường học yêu cầu rõ ràng mỗi người nói trong ba đến năm phút, nhưng cậu ấy lại chỉ nói có hơn một phút, nội dung cũng là chăm chú nghe giảng, chăm chỉ làm bài tập gì đó, tôi lắc đầu thở dài, ý định của nhà trường vốn là tốt, nhưng mà ai có thân người ấy lo thôi.

Sau đại hội, mọi người lục tục đi ra giảng đường, Trần Kính đi một mình. Dựa vào thành tích của cậu, cậu ấy có thể dễ dàng trực tiếp vào đại học Bắc Kinh, nhưng cậu lại không làm vậy, lựa chọn tham gia cuộc thi vào đại học, ai cũng không biết cậu nghĩ gì, trong mắt mọi người cậu đã thành thiên tài có chút giống quái vật. Tôi muốn tìm cậu tâm sự khốn cảnh của mình, nhưng lại hơi ngại, năm đó đùa nghịch nhiều quá, đi qua người cậu, cũng không chào hỏi, bây giờ phải nhận hậu quả xấu. Vừa chuyển mạch suy nghĩ, lại muốn, bỏ đi! Cùng lắm là mặt nóng đối mặt lạnh thôi, có cái gì phải sợ chứ?

“Trần Kính.”

Cậu ấy quay đầu, thấy là tôi, có chút kinh ngạc.

Tôi đi đến trước mặt cậu, thấy mình thấp hơn cậu hẳn một cái đầu, thoáng cái mà cậu đã cao lớn như vậy rồi.

Tôi lắp bắp nói: “Tớ muốn hỏi cậu một việc, được không?”

Cậu đứng là tốt bụng, không có một chút kiêu hãnh nào, cười nói: “Cứ nói đi.”

Tôi yên lòng: “Tiếng Anh và ngữ văn của tớ không tốt, có cách nào để cải thiện không?”

“Ngữ văn của cậu không tốt?” Cậu thật ngạc nhiên.

“Ừ.”

“Cậu về xem thêm bài kiểm tra của các bạn khác, phân tích so sánh với bài kiểm tra của mình, nhìn xem chênh lệch lớn nhất là ở đâu, muốn giải quyết vấn đề, trước hết phải chẩn đoán vấn đề.”

“Tớ đã phân tích rồi, chủ yếu là viết văn không tốt.”

Cậu nở nụ cười: “Từ khi vào trung học phổ thông, giáo viên hoàn toàn căn cứ vào tiêu chuẩn thi đại học để chấm văn. Văn thi vào đại học gần giống như thể văn bát cổ [1] thời Minh, Thanh, không thiên về tính sáng tạo và tưởng tượng, nếu cậu muốn giành điểm cao, phải cẩn thận xem người xưa làm văn bát cổ như thế nào, dù có nhiều ý tưởng hay đến đâu, cũng đừng để để nó vượt khung, cậu cảm thấy mình viết hay, nhưng giáo viên sẽ không công nhận.”

[1] Bát cổ: tên một thể văn biên ngẫu tám về dùng trong khoa cử thời Minh. Tôi vội gật đầu: “Còn gì nữa không?”

“Thực ra, văn của cậu hẳn là phải tốt hơn người khác nhiều mới đúng. Ngữ văn xét đến cùng chính là một môn ngôn ngữ, dựa vào tích lũy mà thành. Tớ nghe nói cậu từng thi biện luận, tớ thấy cậu đọc sách nhiều, trí nhớ lại tốt, về mặt tích lũy, có lẽ khối cậu không ai có thể vượt qua.”

Những lời khen đó xuất phát từ miệng của thiên tài, tôi được khen đến xấu hổ: “Nhưng mà, thành tích của tớ không tốt.”

“Con đường cậu cần tìm bây giờ chính là làm thế nào để tích lũy tri thức để thi vào trường đại học, việc này tớ không giúp được cậu, mỗi người có một cách thức tư duy, cơ cấu tri thức cũng không giống nhau, cho nên mới có câu nói ‘Sư phụ dẫn vào cổng, còn tu hành là chuyện của cá nhân người tu hành’”

Tuy rằng vẫn không biết con đường nằm ở đâu, nhưng tôi đã có cảm giác hiểu ra: “Cảm ơn cậu, còn tiếng Anh thì sao?”

Cậu cúi đầu cười: “Sớm biết rằng có hôm nay, lúc trước đứng trên bàn đánh bóng bàn, nên đọc sách tiếng Anh, tiếng Anh là môn học không phải chỉ dựa vào một chút trí thông minh là giải quyết được.”

Tôi hơi bối rối: “Đúng vậy, tớ biết gốc rễ của mình quá kém, mà người tớ muốn đuổi theo toàn là những học sinh ưu tú của thành phố, mỗi ngày tớ nỗ lực học tập, người ta cũng đang nỗ lực học tập; mỗi ngày tớ tiến bộ, người ta cũng đang tiến bộ, vì vậy tớ càng cần phải biết được phương pháp học tập thích hợp nhất với mình, khoảng cách thi vào đại học, đã qua đi nửa học kỳ rồi, tớ không còn thời gian và sức lực để lãng phí nữa.”

Trần Kính thấy tôi nghiêm túc như vậy, rất ngạc nhiên, lướt nhìn tôi một cái, cúi đầu nghĩ.

Đã đi đến khu nhà của khối 12, cậu đứng gần cái đình có mái lợp giác: “Tình huống của tớ và cậu không giống nhau, lúc tớ còn nhỏ, bố tớ đã dạy tớ những bài hát thiếu nhi tiếng Anh, khi tớ bắt đầu đi học, vốn từ tiếng Anh đã là hơn một nghìn từ, mà cậu là lần đầu mới tiếp xúc tiếng Anh, ban đầu lại không chăm chỉ học, phương pháp ngôn ngữ phải tích lũy của tớ hoàn toàn không thích hợp với cậu, cậu phải tự tìm ra phương pháp học tập thích hợp ỉn. Có điều, tớ nghĩ đầu tiên cậu phải có được vốn từ vững nhất định, giống như trước khi học ngữ văn phải nhận biết mặt chữ vậy, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến người thông minh hay người ngốc, mà cần nhờ vào khổ công rèn luyện.”

“Ừm, cảm ơn cậu nhé.”

“Không cần, quý ở kiên trì, hy vọng một năm sau, cậu còn có thể có quyết tâm của ngày hôm nay.” Cậu dừng lại, rất sâu sắc nói, “Trường trung học phổ thông này có ba khu nhà dạy học, mỗi ngày đều có rất nhiều người đang hạ quyết tâm chăm chỉ học tập, cũng mỗi ngày đều có người không làm được. Hạ quyết tâm là một chuyện rất dễ dàng, kiên trì lại là chuyện khó nhất.”

Tôi mỉm cười: “Chuyện gì tớ đã quyết định, nhất định sẽ kiên trì.”

6. Chương 3 - 2

Chương 3.2

Tan học, trên đường về nhà, tôi không nghĩ đến bài tập vật lý, mà đang suy nghĩ đến lời nói của Trần Kính.

Về nhà, tôi tìm tất cả sách giáo khoa tiếng Anh từ hồi trung học cơ sở, quyết định mỗi ngày chép mười từ vựng ra giấy, quãng đường từ trường về nhà mất gần một giờ đi bộ, vừa đủ thời gian để học thuộc từ.

Sau đó, lại có một quyết định quan trọng: mỗi ngày sẽ dạy sớm nửa tiếng để đọc bài tiếng Anh, nhưng không học theo phương pháp mà Trần Kính nói với Tiểu Ba, tôi không theo đuổi cảm giác ngôn ngữ hư ảo mờ mịt ấy, mà lấy mục đích là đọc lưu loát, đọc thuộc lòng.

Điều quan trọng không phải là mỗi ngày tiêu phí bao nhiêu thời gian học tiếng Anh, mà là mỗi năm ba trăm sáu mươi năm ngày, tôi đều có thể dạy sớm trước nửa tiếng so với bình thường vào mỗi sáng, đọc bài tiếng Anh; hay mỗi ngày có thể kiên trì nhớ mười từ tiếng anh không.

Từ hôm nay trở đi, bắt đầu quyết tâm kiên trì làm mọi việc để thi vào đại học, nếu thành tích tiếng Anh của tôi không tiến bộ, vậy thì tôi sẽ phải chấp nhận số phận thôi!

Sau khi phân tích điểm yếu của bản thân, ưu tiên thời gian học tiếng Anh, tôi lại căn cứ vào tình hình của mình và đặc điểm của các giáo viên ở trường, định ra phương pháp học tập cho từng môn học, tận dụng đầy đủ thời gian học ở trường.

Ví dụ, tôi thấy thầy dạy lý giảng bài hay nhầm lẫn, tôi sẽ không nghe thầy ấy giảng, mà tự mình đọc sách để hiểu bài và làm bài tập, về cơ bản, sau khi hết giờ lý, toàn bộ bài tập lý của tôi đều đã làm xong, còn dư một chút thời gian ôn tập kiến thức. Môn hóa cũng gần như vậy, tuy cô giáo giảng bài cũng không tệ, nhưng tôi biết mình không cần nghe cô giảng. Thầy dạy toán tuy là người luộm thuộm có tiếng trong trường, khi lên lớp, không phải hai túi quần bị lộn ra ngoài, thì cũng là đóng nhầm cúc áo, mái tóc lại giống như quên chưa

chải, đám học trò đều tuyệt vọng vì thầy, nghĩ rằng sao mình lại gặp phải giáo viên kém như vậy, nhưng tôi lại cảm thấy thầy giảng bài rất hay, thầy là giáo viên giảng bài có lo-gic, chặt chẽ, tư duy nhanh nhẹn nhất mà tôi gặp từ khi vào trường này. Giờ của thầy tôi sẽ chọn lọc xem có nên nghe hay không.

Ba môn toán lý hóa, tôi không ghi chép bài, tuy cô giáo dạy hóa thường xuyên yêu cầu chúng tôi phải chép bài, tôi cũng thử ghi chép vài lần, nhưng tốc độ ghi chép của tôi quá chậm, ghi chép làm chậm tốc độ tư duy của tôi, hơn nữa nếu tôi tập trung suy nghĩ, sẽ quên mất phải ghi chép.

Có điều, sách lược đặt ra của tôi với môn tiếng Anh hoàn toàn không như vậy, chuông vào lớp vừa vang lên, tôi liền như ăn phải thuốc kích thích, hai lỗ tai dựng thẳng, hai con mắt sáng rọi nhìn chăm chăm vào giáo viên. Bởi tôi có nền tảng kém, nên rất nhiều chỗ nghe không hiểu, không sao, ghi chép đầy đủ đã, giờ sau sẽ nghiên cứu, cô giáo nói một câu, tôi chép lại một câu, vì khả năng của tôi không đủ để xét xem câu này của cô giảng là có ích, câu nào vô dụng, cách của người gốc chính là ghi chép tất cả như vậy đấy. Tôi còn thường xem vở ghi chép của Lâm Y Nhiên và Dương Quân, học đủ cách chép bài của họ, phân tích xem chỗ nào tốt, chỗ nào không tốt, cách chép nào phù hợp với phương thức tư duy của tôi. Sau khi thu thập rộng rãi bài chép của mọi người, vở ghi chép tiếng Anh của tôi, quả thực có thể đem ra làm triển lãm.

Trong giờ học tiếng Anh, suy nghĩ của tôi cơ bản hoàn toàn tập trung vào giáo viên, bởi vì chuyên chú quá mức, khi chuông tan học vang lên, tôi thường có cảm giác mệt mỏi, nên mười phút ra chơi nhất định phải ra ngoài cho thoải mái, như vậy mới có thể làm cho đầu óc có khả năng tiếp tục hoạt động với hiệu suất cao.

Về môn ngữ văn, lấy Lâm Y Nhiên ra làm mục tiêu, bài văn nào của cô ấy tôi cũng đọc qua, lại mua một quyển tổng hợp những bài văn hay thi vào đại học nữa, coi nó là quyển tiểu thuyết để đọc, cứ lúc nào nhàn rỗi lại giở ra đọc vài bài, cân nhắc những ý tưởng của tác giả.

Mấy môn như lịch sử, chính trị, tôi thấy cách học nó là phải ghi nhớ, nên tôi không nghe giảng trong giờ ấy, mà thường vụng trộm học từ mới tiếng Anh, hoặc là củng cố kiến thức toán lý hóa, nếu tất cả đều đã làm xong, tôi liền xem sách giải trí.

Địa lý là một ngoại lệ, cô giáo Chu là thế hệ sinh viên đời đầu, cả đời dạy địa lý, tuy cô nghiêm khắc và hơi cổ hủ, nhưng tri thức lại rất uyên bác, dẫn chứng phong phú, tôi rất thích nghe bài giảng của cô, cảm thấy mình như được mở rộng tầm mắt, có thể hiểu biết thêm cuộc sống quanh trái đất của mình và cả vũ trụ, nghe giảng trong giờ cô chính là một cách thư giãn.

Tôi cố gắng tận dụng tối đa hiệu quả học ở trường, và cả những khoảng thời gian ít ỏi nhất. Sau khi phân phối thời gian như vậy, ngoài nửa giờ ngâm nga tiếng Anh vào mỗi sáng, thực ra tôi cũng khá nhàn rỗi.

Tôi không thức đêm, cũng không bỏ thời gian vui chơi, vì tôi tin rằng nền tảng để học tập tốt chính là có thời gian nghỉ ngơi hợp lý, người không được nghỉ ngơi đầy đủ, cũng không thể có hiệu quả học tập tốt.

Nhưng trong mắt những người khác, bộ dáng của tôi thật giống đứa chỉ thích chơi bời, không học hành gì, giờ tự học luôn đọc sách giải trí, giờ toán đọc “Doraemon”, giờ lý lại dùng bút máy vẽ thủy thủ Mặt Trăng. Thật ra, đó đều là thời gian rảnh sau khi tôi đã sắp xếp hợp lý thời gian học tập của mình.

Tình hình của Dương Quân cũng tương tự như tôi, tuy tư duy không giống nhau, mạnh yếu không giống nhau, nhưng hứng thú lại rất giống nhau, chúng tôi đều là những đứa lên lớp không thích nghe giảng, điều này có nghĩa là thời gian “rảnh rỗi” của chúng tôi rất nhiều. Từ khi ngồi cùng bàn với Dương Quân, tôi mới biết được hóa ra mình lại là học sinh nghịch ngợm như vậy, ngày nào lên lớp chúng tôi cũng có vô số trò đùa nho nhỏ, ngày nào cũng phải chỉnh đối phương một chút, ngày nào cũng phải vắt óc suy nghĩ cách làm đối phương mất mặt.

Một ngày nọ, cô giáo ngữ văn đi vào lớp học, Thẩm Viễn Triết hô cả lớp đứng lên, cả lớp đứng dậy cúi đầu chào cô giáo, sau đó nghe thấy “bùm” một tiếng, liền không thấy bóng dáng tôi đâu. Hóa ra là Dương Quân thừa dịp chúng tôi đứng dậy, kéo cái ghế của tôi ra chỗ khác, tôi lại ngây thơ đặt mông ngồi xuống.

Một ngày khác, tôi bỏ ngoài tai bài giảng của thầy giáo dạy toán, đặt quyển “Doraemon” vào giữa trang sách để xem lên, một mình vui vẻ, hai chân chạm đất, thích ý rung rinh, Dương Quân đá mạnh một cái vào ghế của tôi, tôi liền ngã ngồi xuống, quyển Doraemon bay lên, lượn lượn vài vòng trên không trung, rồi rơi chụp một phát trúng đầu tôi, cả lớp cười vang.

Thầy giáo dạy toán đang viết lên bảng quay đầu xuống, nâng gọng kính, nghi ngờ nhìn quanh lớp học, hoang mang hỏi: “La Kì Kì đâu?” Mọi người vừa cười, vừa chỉ vào bàn tay mềm yếu đang vươn lên từ dưới cái bàn, truyền ra tiếng kêu rên, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Ở đây ạ.”

Lại một ngày khác, tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, Dương Quân đã mừng rỡ chạy vọt ra ngoài, tôi cũng chạy ra ngoài theo cậu ta để thưởng thức “kiệt tác” của mình. Ngồi trên ghế cả tiết, mông của Dương Quân đã bị nhuộm phần đỏ, lại còn có tờ giấy bay bay trên lưng, trên giấy viết mấy chữ rất to: Khỉ đất đỏ. Các bạn khác đã quen với trò đùa dai của chúng tôi, nên không ai nhắc cậu ta. Vì cậu học thể dục giỏi, nên còn đứng trước đài tập mẫu ọi người. Kết quả chính là, từ lớp 10-4 đến lớp 10-6 đều cười, cậu càng không ngừng quay đầu, hoang mang không biết mọi người đang cười cái gì. Tuy nhiên, chắc tôi cũng chẳng thích ý được bao lâu, không chừng ngày hôm sau, trên lưng tôi sẽ viết “Đi ngang qua tôi, xin hãy đánh tôi một cái” ấy chứ, sau khi các bạn ngồi quanh tôi đã “tốt bụng” đồng ý thỉnh cầu của tôi, để ý sau lưng tôi một chút, vậy mà thật buồn bực, sao hôm nay ai cũng chào hỏi tôi bằng cách đánh một cái vào lưng tôi thế?

Vì hai đứa tôi có thành tích học tập tốt, nên các giáo viên cũng bao dung ấy trò đùa dai của chúng tôi, huống chi chúng tôi cũng không phải không có mắt, giáo viên nào có thể nói đùa, giáo viên nào không thể, chúng tôi đều hiểu rõ ràng. Từng ngày chậm rãi trôi qua, tôi dần dần hòa nhập với cuộc sống ở trường trung học phổ thông, có bạn tốt mới — Dương Quân, Lâm Y Nhiên. Thành tích của họ nổi trội xuất sắc, đơn thuần nhiệt tình, tinh thần phấn chấn bông bông, là những học sinh giỏi rất bình thường, hoàn toàn không giống những người bạn của tôi ở trường trung học cơ sở.

Tôi biết trong lớp này, vẫn có những Lâm Lam, Lí Sân, Nghê Khanh, đang lặp lại những câu chuyện không mới mẻ gì giữa những nữ sinh với nhau, cũng không biết vì tôi thay đổi, hay vì ảnh hưởng của Dương Quân đến tôi, mà những người bạn xung quanh dù có thành tích tốt hay không tốt, tính cách đều hoạt bát hiếu động, đơn thuần, trong sáng, cũng có thể nói là không để bụng chuyện gì, chơi đùa ngốc nghếch, cười ngây ngô.

Nhóm người chúng tôi cả ngày ở gần nhau, đọc truyện tranh, ăn quà vặt, tán gẫu đủ chuyện, đùa nghịch, đấu võ mồm, cho nhau niềm vui.

Vì thành tích tốt, giáo viên thích tôi; vì tính cách thoải mái, tôi có thêm nhiều bạn bè, cuộc sống của tôi quả thực là vạn dặm không mây, mặt trời sáng chói, không có một chút lo lắng buồn phiền nào.

Con người và câu chuyện hồi trung học cơ sở, dường như đang cách tôi ngày một xa xôi, bao gồm cả cô gái trầm mặc ít nói, lạnh lùng quật cường La Kì Kì.

Từ một cô gái hướng nội, trầm mặc, cho đến bây giờ, khi các bạn của tôi nhắc đến tôi, sẽ vừa lắc đầu vừa cười, khoa trương nói: “A! La Kì Kì à, cái cậu ấy lúc nào cũng làm ầm ĩ, đặc biệt thích đùa dai, có thể làm bạn lúc thì cười, lúc thì khóc, giáo viên cũng chẳng có cách nào với cậu ấy.”

Họ đều không nghĩ tôi lạnh lùng quật cường, trong mắt họ, La Kì Kì hoạt bát hiếu động, nghịch ngợm, hay gây chuyện, thích chơi đùa, có thể làm bạn với tất cả con trai. Các nữ sinh nếu thích nam sinh nào, đều nhờ tôi truyền thư cho.

Tôi nghĩ con người đều thích cuộc sống dưới ánh sáng, không ai thích lưng đeo ba lô bôn ba khắp nơi, tôi cũng không ngoại lệ. Tôi dần thích cuộc sống hiện tại, hưởng thụ sự yêu mến đến từ giáo viên, bạn học, bố mẹ và người thân, ngày nào cũng cười vui vẻ, đùa nghịch thoải mái, nghiêm túc nỗ lực học tập, đồng thời hưởng thụ vinh quang mà mình có được.

Tôi bắt đầu cất giấu Tiểu Ba và Hiểu Phi ở nơi sâu kín nhất trong trái tim.

Có lẽ, đây mới là bản chất của con người, dù có nhiều đau xót đến đâu, chúng ta cũng có thể khép nó lại, dù có nhiều đau đớn và mất đi, chúng ta cũng có thể quên.

Có thể gọi là — kiên cường, cũng có thể gọi là — quên đi. Gần đến kỳ thi giữa kỳ, Dương Quân lại ủ rũ không phấn chấn.

Tôi hay trêu đùa hỏi cậu: “Cậu không có ý định lật đổ tớ à?”

Cậu ta hết thở dài lại thở dài, sau đó truyền cho tôi một tờ giấy có ghi sáu chữ: “Tớ nghĩ mình thích một người.”

Tôi cố nhin cười, ho khan hai tiếng, cậu u buồn nhìn tôi, nhỏ giọng hỏi: “Cậu thấy tớ có đẹp trai không?”

Tôi nhìn cậu ta như nhìn thẳng ngực, đại ca, cậu hỏi chuyện này, tôi nên trả lời thế nào hả?

“Có người nói bộ dạng tớ cũng không tệ lắm, hơn nữa còn có đôi mắt đẹp, lúc học trung học cơ sở, cũng có mấy bạn nữ nói tớ đẹp trai.”

Đúng vậy, đôi mắt của Dương Quân thật sự rất đẹp, lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt vừa đen vừa sáng. Tôi cố nén cười, viết trên giấy: “Cậu thích ai?”

Dương Quân bối rối, cau mày mãi mà vẫn không nói cho tôi biết. Giáo viên và phụ huynh thường nghĩ chúng tôi quá dễ dàng nói ra từ “yêu”, nhưng họ lại không biết rằng, rất nhiều lúc, ngay cả từ “thích” chúng tôi cũng khó nói ra miệng.

Tôi cười nói: “Cậu không được nói đó là tớ đấy nhé!”

Cậu ta bị tôi kích, lập tức khinh bỉ nói: “Cậu á? Đầu óc tớ còn chưa bị ngập nước!”

Các bạn xung quanh nghe thấy tiếng cậu nói, đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi một cái, Dương Quân không gây sự mà không thêm để tâm như trước, lập tức thấp giọng.

Một lúc lâu sau, khi các bạn khác đều không để ý đến chúng tôi nữa, Dương Quân mới nghiêm túc nói: “Cậu phải hứa sẽ giữ bí mật cho tớ, không thể nói cho bất cứ ai, ngay cả mấy thằng bạn tớ cũng chưa cho nó biết đấy.”

“Tớ hứa.”

Cậu ta lại ghi ra giấy rồi truyền sang cho tôi: “Hàng ghế thứ tư, chỗ ngồi thứ hai.”

Chỗ thứ hai tính từ bên trái? Hay chỗ thứ hai tính từ bên phải? Cậu ta thật không xứng được gọi là học sinh giỏi toán lý hóa! Chẳng lo-gic gì cả, nhưng đến khi tôi ngẩng đầu lên, tôi đã biết thế giới này thường không cần phải lo-gic.

Ngôi thứ hai tính từ bên trái là cô bạn Đồng Vân Châu xinh đẹp, ngôi thứ hai tính từ bên phải là cô bạn Triệu Miêu Miêu mập mạp. Cũng không cần hỏi lại, tôi đã biết người cậu bạn này thích là ai. Đồng Vân Châu đang cúi đầu làm bài tập, ngoài dáng vẻ xuất chúng hơn một chút, cô ấy cũng không khác mấy so với những bạn nữ trong lớp.

Dương Quân lại chuyển giấy cho tôi: “Cậu thấy tớ nên theo đuổi cậu ấy thế nào?”

“Cậu thật sự muốn nghe ý kiến của tớ?”

“Thật sự.”

“Lời nói thật sẽ khó nghe thì sao?”

“Cậu nghĩ tớ cũng là đầu heo giống cậu chắc?”

“Ý kiến của tớ chính là cậu đừng theo đuổi, cậu ấy không phải người cùng thế giới với cậu.”

Dương Quân thực khinh thường: “Vậy cậu ấy là người của thế giới gì? Diêm Vương tinh hay Hải Vương tinh? Tớ đã dò hỏi rồi, trước đây cậu ấy có một bạn trai không tốt, nghe nói phải vào tù, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến cậu ấy? Cậu ấy có làm chuyện xấu gì đâu.”

“Tớ biết mình nói gì cũng vô ích mà.”

“Tớ quyết định theo đuổi cậu ấy.”

Tôi vẫy vẫy xua xua tay, giống như đuổi ruồi bọ: “Tạm biệt, không tiễn!”

Đồng Vân Châu không phải bài toán khó, không phải chỉ cần trí tuệ và kiên trì là có thể khai phá được, tôi thậm chí còn nhìn thấy hình ảnh Dương Quân tan xương nát thịt, nhưng không ai có thể ngăn cản cậu, tuổi thanh xuân có sức sống và quyết tâm mãnh liệt, hormone kích thích sẽ tiết mãi không ngừng.

May mắn thay, trận bệnh dịch tình yêu này cũng đến vào lúc thích hợp, giờ chúng tôi mới học lớp 10, dù cậu nhiễm bệnh, vẫn có thể chữa lành trước kỳ thi vào đại học. Thành tích thi cuối kỳ

Kết quả thi cuối kỳ, tôi đứng thứ hai trong lớp, Lâm Y Nhiên đứng thứ nhất, Dương Quân đứng thứ ba.

Thành tích ngữ văn của tôi có tiến bộ, nhưng tiếng Anh vẫn vô cùng thê thảm như cũ, thi giữa kỳ ít nhất còn được 79 điểm, lần này lại chỉ được 71 điểm, không tiến mà lại còn lùi.

Khi thành tích được công bố, cũng đã đến kỳ nghỉ đông, trong vườn trường rất vắng vẻ, trong tay tôi cầm bài thi tiếng Anh, đón gió sương lạnh lẽo, vẫn bước đi không ngừng.

Lúc này đây, tôi còn bị đả kích hơn nhiều so với kỳ thi giữa kỳ, tôi thậm chí không nhìn thấy chút hy vọng nào.

Có thể nói, tôi đã tiêu phí thời gian và sức lực vào môn tiếng Anh gấp ba lần những môn học khác, bài vở ghi chép của tôi là đầy đủ và cẩn thận nhất lớp. Vào giờ tiếng Anh, trong tai chỉ có tiếng nói của cô giáo, chuyên chú đến mức Dương Quân nói chuyện bên tai tôi, tôi cũng hoàn toàn nghe không được. Ngay cả ngày nghỉ cuối tuần tôi cũng kiên trì đọc tiếng Anh nửa giờ, mỗi bài khóa tôi đều học thuộc lòng. Tôi không tin trong lớp còn có bạn nghiêm túc học tập hơn mình!

Tôi chưa bao giờ buông lời dù chỉ một ngày, nhưng thành tích không tiến bộ mà lại thụt lùi!

Nếu nói đạo trời không phụ người cần mẫn, vậy đạo trời của tôi ở đâu? Chẳng lẽ ông trời không nhìn thấy nỗ lực của tôi sao?

Tôi không mong đợi mình có thể thi được hơn chín mươi điểm, nhưng ít nhất cũng phải tiến bộ chứ.

Vì sao lại như vậy? Vắn vện nửa năm nỗ lực, chỉ có được kết quả như vậy sao? Sau khi nỗ lực, không thu được thù lao, điều này làm cho người ta tuyệt vọng, làm cho người ta nghi ngờ mình có cần thiết phải nỗ lực như vậy không? Dù sao học và không học cũng chẳng có gì khác biệt.

Tôi không thể đưa ra đáp án ỉn, sau khi đi trong gió lạnh hơn hai giờ, gần như toàn thân đều đông cứng, tôi quyết định quên chuyện này, quên đi cảm giác suy sụp tuyệt vọng, quên đi cảm giác gần như không nhìn thấy một tia hy vọng nào. Tôi vẫn muốn học mười từ mới mỗi ngày, vẫn muốn mỗi ngày đọc bài tiếng Anh nửa giờ, học kỳ tiếp theo vẫn nghiêm túc nghe giảng, nghiêm túc chép bài, không bỏ một câu một chữ mà cô giáo nói.

Tôi đánh cuộc với chính mình, núi sách có đường, chuyên cần là lối đi! Nếu tôi không thể tìm ra nguyên nhân, không thể tìm ra phương pháp học tập tốt nhất, tôi cũng chỉ có thể đánh cuộc với trí khôn của người xưa.

Tôi xé nát bài thi tiếng Anh, để nó tung bay trong gió, đem tất cả thất vọng của nửa năm qua ép đến chỗ sâu nhất trong lòng.

(Núi sách có đường, chuyên cần là lối đi: câu thơ trong bài thơ Biển học là vô bờ của Hàn Dũ.)

7. Chương 4

Chương 4

Tính cách của mỗi người có thể được hình thành từ khi mới chào đời, cho đến khi khôn lớn bên gia đình. Thế giới này, chỉ có những gia đình bất lương, chứ không có trẻ con bất lương.

Cuộc sống đơn giản

Từ khi bắt đầu vào lớp 10, cuộc sống của tôi liền trở nên rất đơn giản, ngày nào cũng lặp đi lặp lại hai địa điểm, trường học và nhà.

Trong kỳ nghỉ đông, ngày nào tôi cũng như con sâu ngủ, ngủ dạy, tôi pha một ly trà xanh, đọc tiếng Anh nửa giờ, sau đó mới ăn sáng, đọc sách, xem TV, dù sao cũng không ra khỏi cửa, không gian hoạt động không phải phòng khách, cũng chỉ là phòng ngủ.

Khi em gái tôi luyện đàn điện tử thường không thích đóng cửa phòng ngủ, trước đây tôi không ở nhà nhiều, không ảnh hưởng gì đến tôi, nhưng bây giờ lại rất ảnh hưởng, tôi cũng không đi tranh cãi với nó làm gì, mà tự giải quyết vấn đề này theo một cách khác. Nghe nói từ khi còn trẻ Tôn Trung Sơn đã luyện được khả năng tập trung, thường xuyên tìm đến những nơi phố xá sầm uất để đọc sách, vì vậy tôi đã luyện tập theo cách đó, chỉ cần bản thân đủ tập trung, những gì lơ tai nghe thấy sẽ tự động được đầu óc che chắn. Dần dần, dù có tiếng nhạc Rock and Roll đập vào tai, cũng không thể ảnh hưởng đến việc làm bài tập của tôi, tôi đã học được cách tập trung tuyệt đối.

Khi còn học trung học cơ sở, gần như ngày nào tôi cũng đi sớm về muộn, bây giờ tôi dường như đã trở thành một người khác, mẹ tôi chẳng những không thấy vui mừng, mà còn thấy lo lắng, tìm tôi nói chuyện, khuyên tôi đi ra ngoài chơi nhiều một chút. Bố tôi cũng nói trẻ con là phải chơi nhiều cùng bạn bè.

Tôi thấy thật buồn cười, có lẽ họ là bố mẹ duy nhất khuyên con mình ra ngoài chơi. Tôi nói với họ, không cần quan tâm đến chuyện của tôi, tôi biết mình đang làm gì.

Mẹ và bố chỉ có thể duy trì một khoảng cách khá xa để quan tâm đến tôi, nhưng họ cũng không cô đơn, may mắn họ còn có một đứa con gái nhỏ, có tất cả những tật xấu bình thường của trẻ con. Học đàn điện tử sẽ có tính lười; muốn xem TV không muốn làm bài tập; hâm mộ bộ quần áo đẹp của bạn; ghét đôi giày không được đẹp lắm của mình; vì muốn có tiền tiêu vặt mà cò kè mặc cả; khi đi mua nước tương giúp mẹ, sẽ lấy luôn số tiền còn thừa; mẹ giúp con gái đặt chuông báo thức, con gái lại giấu giếm tắt đi; mỗi ngày rời giường cũng phải gọi năm lần bảy lượt, đến khi sắp muộn học mới bật dậy, khiến ối ngày ra khỏi nhà đến trường đều giống như đi đánh giặc... Bố mẹ có thể có được những cảm xúc vui sướng và suy sụp từ em gái tôi. Mà tôi, lại là một trường hợp hoàn toàn khác.

Có một lần, dì họ đến ở nhà tôi, ngủ ở phòng tôi, tôi sang phòng em gái ngủ tạm.

Khi ấy đúng vào mùa đông, vừa lúc mất điện, không có lò sưởi, trong nhà vừa tối vừa lạnh, tất cả mọi người đều chui vào ổ chăn. Nhưng tôi không lấy chuyện mất điện ra làm cái cớ, để mình không phải dậy sớm nửa tiếng, vì thế tôi vẫn dậy sớm, thấp nền lên và bắt đầu đọc tiếng Anh.

Có lẽ dì họ lạ giường, nên thức dậy rất sớm, nghe thấy tiếng nói, dì mở cửa phòng khách ra, nhìn thấy tôi đang khoác áo khoác của bố, đứng ngoài ban công, thở ra khí lạnh, đọc tiếng Anh bên ánh nến.

Cảnh tượng khi đó, đại khái đã tác động mạnh đến dì, thế nên rất nhiều năm sau, dì vẫn nhớ mãi không quên, luôn nói rằng, mình chưa từng gặp được cô bé nào vừa ngoan ngoãn vừa chăm chỉ như vậy.

Thực ra, tôi nghĩ, tôi chỉ kiên trì để định ra quy tắc trò chơi ình, mất điện không có lò sưởi là chuyện nhỏ, không đủ để khiến tôi phá vỡ quy tắc của mình, nhưng dì họ lại không nghĩ như vậy, dì tuyên truyền quảng cáo chuyện này đến những người thân của mình, một truyền mười, mười truyền trăm, trong mắt người lớn, tôi trở thành "cô bé ngoan".

Đôi khi em gái cũng ghen tị với tôi, ghen tị tôi được nhiều người quý mến, khen ngợi, tôi thấy mặt nó cứ như quả táo, mang theo vài phần mê mang, trong trí nhớ của tôi, phải là tôi ghen tị với nó mới phải, những người lớn hẳn là không thích tôi mới đúng, tại sao trong nháy mắt tất cả liền thay đổi thế?

Thời gian, thật sự là một điều vừa tàn nhẫn vừa kỳ diệu!

Mùng ba tết, tôi vẫn giữ thói quen: đi chúc tết cô giáo Cao.

Cô giáo Cao đã kết hôn, chồng cô là phó hiệu trưởng trường kỹ thuật, một người đàn ông đeo kính gọng đen, rất nhiệt tình chào đón tôi, sau khi đưa đồ uống, chủ động tránh đến thư phòng, để lại phòng khách cho tôi và cô giáo Cao.

Cô chăm chú nhìn tôi: "Kì Kì, em đã thay đổi."

Tôi cười: "Thực ra trong đầu vẫn không thay đổi, chỉ là ánh mắt nhìn thế giới có thay đổi thôi cô ạ."

"Trương Tuấn cũng thay đổi."

Lý trí của tôi nói với bản thân rằng mình phải im lặng, nhưng miệng vẫn không nghe khống chế: "Cậu ấy luôn nghĩ mình thông minh hơn người khác, nhưng thực ra rất hay làm những chuyện điên rồ."

Cô giáo Cao thở dài: “Mấy năm nay cô vẫn lo lắng cho em ấy, sợ em ấy đi vào con đường quanh co, bây giờ cuối cùng cũng có thể yên tâm, em ấy cũng không dễ dàng.” “Cậu ấy có cái gì không thuận lợi chứ? Là con trai duy nhất trong một gia đình giàu có, được bố mẹ nuông chiều, có vẻ ngoài xuất chúng, đầu óc thông minh, muốn cái gì có cái đó, những người có hoàn cảnh không tốt đều rất ngoan, mà cậu ta lại đi giao du với đám bạn giang hồ, làm không ít chuyện xấu.” Tuy tôi chỉ nói những chuyện thật, nhưng lại làm ra vẻ chán ghét, giọng điệu hết sức mỉa mai.

Cô Cao đứng dậy lấy thêm cho tôi một cốc nước trái cây, bỗng nhiên cười rộ lên: “Năm đó cô dạy các em, cũng là vừa mới tốt nghiệp Trung Chuyên, mới mười bảy tuổi, mỗi giờ lên lớp, trong lòng bàn tay đều ướt mồ hôi, em và Trương Tuấn đều là những đứa trẻ trưởng thành sớm, nên cô không coi hai đứa là trẻ con, mà tôn trọng như đám bạn của mình. “

Tôi cười không nói gì, trong lòng lại thầm nói: “Cô là cô giáo em cả đời mang ơn.”

Cô Cao nói: “Anh rể ba của Trương Tuấn là bạn cùng lớp đại học với người yêu cô, giờ đang làm phó hiệu trưởng trường trung học thực nghiệm. Khi Trương Tuấn gặp chuyện không may, anh rể của em ấy cũng nói chuyện điện thoại với người yêu cô, người yêu cô là học trò cũ của hiệu trưởng trường các em.”

Chả trách Trương Tuấn mắc phải lỗi lớn như vậy mà không bị đuổi học, lệnh quản giáo cũng được hủy bỏ rất nhanh, rõ ràng là đã đi cửa sau. Nếu Tiểu Ba có người thân như vậy, thì kết quả nhất định sẽ không như vậy, có lẽ anh ấy đã...

Chỉ có thể nói, số mệnh của mỗi người là hoàn toàn khác nhau.

Cô Cao nhìn thấy vẻ mặt của tôi, dường như cũng đoán được tôi suy nghĩ điều gì, liền nói: “Chờ em lớn hơn một chút, em sẽ hiểu, ông trời rất công bằng, con người ta nhận được một ít, nhất định sẽ phải mất đi một ít, đôi khi mất đi là để nhận lại, đôi khi có được lại có nghĩa là mất đi, thế giới này không ai có được tất cả mọi thứ, vì vậy, đừng bao giờ ghen tị với những gì người ta có, mà hãy trân trọng những gì mình đang có.”

“Vậy Trương Tuấn nhận được cái gì, mất đi cái gì?”

“Trương Tuấn có điều kiện vật chất tốt hơn những người khác, nhưng em ấy lại không có một gia đình đầy đủ.”

Tôi khó hiểu nhìn cô giáo Cao: “Em nghe nói Trương Tuấn có bốn chị gái, cậu ấy là đứa con trai bố mẹ trông mong mãi mới có được, về vật chất, cậu ấy muốn gì được nấy, rất được nuông chiều.” “Đó chỉ là vẻ ngoài thôi. Bố Trương Tuấn là người đàn ông có tài và cũng có hiếu, bà nội Trương Tuấn rất tâm niệm chuyện hương khói, cho rằng nếu con dâu không thể sinh con trai, thì sẽ làm nhà họ Trương đoạn tử tuyệt tôn, vì thế khi mẹ Trương Tuấn mang thai và sinh hết đứa con gái này đến đứa con gái khác, bà ấy vẫn không ngừng động viên con ly hôn, thậm chí khi mẹ Trương Tuấn đã sinh bốn cô con gái, liền ép bố Trương Tuấn đi xem mặt. Cuối cùng, cái thai thứ năm cũng là con trai, nhưng hôn nhân của bố mẹ Trương Tuấn đã đi tới cuối.”

“Họ ly hôn à?”

“Không, nhưng cũng không khác ly hôn là mấy. Vì chị cả của Trương Tuấn đã lớn, thấy tất cả mọi chuyện mẹ mình gặp phải, nên đã sớm đi làm, chuyện đầu tiên chị ấy làm sau khi có công việc là sửa lại họ, theo họ mẹ, luôn ở bên mẹ, cổ vũ mẹ ly hôn, nhưng lúc đó bố chị ấy không muốn, cùng lúc mẹ cũng không muốn, vì vậy mới nói với người ngoài rằng, sức khỏe của mẹ không tốt, cần con gái chăm sóc, nên con gái đến ở với mẹ, thật ra vợ chồng họ đang ly thân. Chắc chắn em còn chưa hiểu được, nhưng những người ở tuổi họ, đã không thể sống cùng nhau nữa, nhưng vẫn không chịu ly hôn.”

“Vậy từ nhỏ Trương Tuấn đã không có mẹ?”

“Cũng gần như vậy, từ nhỏ em ấy đã sống với bà nội, sau khi bà qua đời, mới đến ở với bố. Nhưng công việc của bố em ấy lại bận rộn không ngừng nghỉ, thường xuyên phải ra ngoài làm việc với những công trình, có nghe anh rể ba của em ấy nói, trong một năm họ chỉ ở cạnh nhau khoảng một tháng thôi.”

Tôi có ví dụ của chính mình, chuyện của cậu cũng không khó hiểu. Bà nội của Trương Tuấn chắc chắn rất yêu chiều cậu, nhưng khi bà vừa qua đời, cậu lập tức trở thành người mẹ không thân, cha không gần, chị

gái ghét. Bởi vì chênh lệch tâm lý quá lớn, nên trước đây cậu mới nổi loạn như vậy, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, trộm này nọ, tất cả đều lay dấn.

Cô giáo Cao thở dài: “Chị ba của em ấy hôm qua đến nhà cô, nhắc đến Trương Tuấn với cô, còn nói bây giờ lớn rồi, nghĩ lại chuyện trước đây mới thấy có lỗi. Trương Tuấn sống cùng bà nội từ nhỏ, bị bà giáo huấn rất nhiều chuyện tiêu cực về mẹ, làm cậu không tôn kính mẹ mình, cô ấy cũng ghét Trương Tuấn, luôn cùng em tư đánh mắng cậu, khiến cho cậu bé Trương Tuấn vừa thấy mấy người chị gái mình liền sợ hãi né tránh, bị buộc phải nhanh chóng học cách đánh nhau để tự bảo vệ mình, khi mới tám tuổi, đã có thể đánh cho chị tư khóc oa oa.”

Tôi bỗng nhớ tới hình ảnh tôi bị cô giáo Triệu vừa đẩy vừa đánh trước bảng đen, năm đó cậu cũng là bị buộc đến đường cùng, mới bắt đầu phản kháng!

Tôi nói: “Trương Tuấn lớn lên bên bà nội, đương nhiên sẽ nghiêng về phía bà, cậu ấy lại không biết ân oán giữa mẹ và bà mình, chị cậu ấy sao có thể trách cậu ấy được?” Cô Cao gật đầu: “Đúng vậy! Trẻ con làm sao hiểu được ân oán giữa người lớn với nhau?”

“Vậy bây giờ... Quan hệ giữa Trương Tuấn và chị mình có dịu đi không ạ?”

“Mọi người đều trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện có thể tự hiểu được, nếu không khi Trương Tuấn gặp chuyện không may, bố mẹ và bốn chị gái của em ấy đã không trở về, cô nghĩ Trương Tuấn cũng có thể hiểu được người nhà đều rất quan tâm đến mình, nhất định có thể quên đi những chuyện không vui trước kia.”

Chắc chắn cô giáo Cao đã lớn lên trong một gia đình rất hạnh phúc, nên cô không rõ, dù hiện tại có tươi đẹp đến đâu, thiếu hụt thời thơ ấu đã sớm giao hòa với năm tháng trưởng thành, biến thành một phần trong tính cách, sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ. Chúng tôi chỉ có thể học cách chôn vùi và bỏ qua, nhưng vĩnh viễn không thể thật sự quên lãng.

Cô Cao nói: “Bây giờ ấn tượng của em với Trương Tuấn có thay đổi chút nào không? Trương Tuấn thực sự không hư hỏng như nhiều người nghĩ đâu. Sang năm hai đứa cùng đến chúc tết cô nhé! Cô nhớ lúc trước hai đứa còn rất thân, thường xuyên cùng nhau về nhà.”

“Em chưa từng nói Trương Tuấn là người xấu.”

Cô Cao kinh ngạc nói: “Thật không? Vậy mà Trương Tuấn còn bực tức nói với cô, là em không để ý đến em ấy trước, ghét bỏ em ấy, không chơi cùng em ấy.”

Tôi sửng sốt một chút: “Cậu ấy nói khi nào ạ?”

Cô Cao lỡ miệng, xấu hổ cười như trẻ con: “Cô luôn bảo Trương Tuấn rủ em cùng đến chúc tết cô, nhưng em ấy không nói gì, cô bảo là con trai phải rộng lượng một chút, chủ động một chút, em ấy bị cô nói làm nóng nảy, nói với cô là không phải mình không để ý tới em, mà là em không để ý đến em ấy. Có thật vậy không?”

Tôi vẫn vệt chết còn mạnh miệng, kiên quyết không thừa nhận: “Làm gì có? Là cậu ấy không thèm nhìn em mới đúng.”

Lại không dám nói đến Trương Tuấn nữa, mà tán gẫu với cô về chuyện học tập của tôi, quả nhiên, đề tài này, cô càng quan tâm hơn

Cô nói: “Dựa vào thành tích này của em, thì có thể thi vào trường đại học có uy tín.”

“Mục tiêu của em là đứng đầu lớp, sau đó là đứng đầu cả khối.” Cô Cao lấp bắp kinh hãi: “Không cần tạo ra quá nhiều áp lực ỉn.”

“Không có áp lực ạ, em vốn không có động lực.”

Cô nói: “Cố gắng hết sức là tốt rồi, không cần quá ép buộc bản thân, thế giới này vị trí đầu tiên chỉ có một.”

Chúng tôi lại hàn huyên một lúc nữa, rồi tôi đứng dậy chào cô.

Đi trên đường, tôi nghĩ tới những lời hùng hồn của mình vừa nãy, tôi thật sự có thể làm được sao? Ngay cả Quan Hà cũng chỉ có thể lắc lư giữa vị trí thứ mười một và thứ mười lăm trong khối.

Thấy một chiếc xe máy dừng trước cửa hàng nhỏ, trông rất giống xe của Trương Tuấn, tôi không khỏi bước chậm chân, biết rõ hôm qua cậu đã đến chúc tết cô Cao, rất có khả năng đó không phải xe cậu, nhưng vẫn không nhịn được muốn đứng trước chiếc xe máy đó.

Bây giờ, đứng ở chỗ này, nhìn lên bầu trời, tất cả nhân duyên đều trở nên rõ ràng.

Vào lúc đó, cậu ấy và tôi rất giống nhau, chúng tôi đều vì hoàn cảnh trưởng thành thay đổi, mà rất cô đơn, chẳng qua, tôi còn chưa học được cách che giấu, mà cậu còn nhỏ tuổi đã học được cách che giấu, có lẽ cũng có thể hiểu được, cậu cho tôi một chút ấm áp và quan tâm, lại không biết rằng nó làm cho tôi không thể quên trong suốt cuộc đời này. Cũng giống như, sự nhiệt tình của cô giáo Cao với chúng tôi, là cô giáo tốt nhất của chúng tôi, thành tích của tôi ngày một tiến bộ, tính cách của tôi ngày một hiền hòa hơn, và vì vậy mà càng ngày càng có nhiều giáo viên yêu quý và che chở cho tôi, tốt hơn cô Cao đối với tôi năm đó, tuy nhiên, dù họ vô cùng tốt với tôi, tôi cũng không để ý tới họ, tôi chỉ nhớ kỹ mình cô giáo Cao.

Yên lặng nhìn chiếc xe máy, nghĩ tới Trương Tuấn, cũng nghĩ tới những lúc Tiểu Ba lái tôi trên chiếc xe máy của anh, hòa mình vào cơn gió mát. Chúng tôi đều đã thu lại những góc cạnh nổi loạn, bắt đầu nỗ lực trong quỹ đạo của cuộc sống.

Sau khi đứng một lúc lâu, tôi xoay người rời đi, nhìn thấy giao lộ đằng trước có bán thịt dê nướng, chạy đến mua mười xiên, dặn người bán cho thật nhiều hạt tiêu vào.

Vừa ăn những miếng thịt dê nướng cay xè, vừa đón gió lạnh mỉm cười.

8. Chương 5 - 1

Chương 5.1

Khi ánh mắt của chúng ta không còn phân rõ đen trắng như hồi bé, thế giới trước mắt chúng ta cũng bắt đầu không rõ đen trắng nữa.

Chân thành, lạnh lùng, dối trá, lương thiện, khen ngợi hay xúc phạm đều mơ hồ, trắng và đen hỗn hợp, quan hệ với những người bạn bắt đầu phức tạp, không còn đơn giản chỉ là bạn tốt với tôi, bạn không tốt với tôi.

Một chân chúng ta ở trong khuôn phép tốt xấu tùy tâm như Lâm Đại Ngọc, một chân khác cũng đã ở nơi khôn khéo như Tiết Bảo Thoa. (hai nữ nhân vật trong Hồng Lâu Mộng)

Chúng ta đã ý thức được chung sống giữa con người với nhau cũng là một môn học, nhưng, chúng ta còn chưa hiểu đó thật ra là một môn còn khó hơn, chứa nhiều học vấn sâu xa hơn so với thi vào đại học.

Chuyện lớn đầu tiên

Kết thúc kỳ nghỉ đông, một học kỳ mới lại bắt đầu.

Học kỳ này có hai sự kiện lớn, đầu tiên là chọn chủ tịch hội học sinh, hai là cuộc thi văn nghệ.

Lớp chúng tôi có Đồng Vân Châu, nên cuộc thi văn nghệ này vốn không phải chuyện đáng lo, nhưng Đồng Vân Châu mới phẫu thuật viêm ruột thừa cấp tính xong, không thể tham gia cuộc thi văn nghệ vào năm nay, Thẩm Viễn Triết chỉ có thể tự lo toan.

Thẩm Viễn Triết như đầu không yên, hết giờ tự học bảo cả lớp ở lại, hỏi ý kiến mọi người, nhưng lớp tôi trừ Đồng Vân Châu ra, thật sự không có nhân tài văn nghệ, đám con trai mỗi người góp một ý, tất cả đều là ý tưởng ngu ngốc, chọc cho cả lớp cười nghiêng ngả, lớp học trở nên ồn ào lộn xộn.

Tôi có tình cảm đặc biệt với Thẩm Viễn Triết, luôn có cảm giác mình nợ cậu ấy cái gì đó, không thể nhìn thấy cậu gặp khó khăn, rõ ràng mình cũng là đứa ngu văn nghệ, nhưng vẫn cố vất óc nghĩ cách.

Tôi gơ tay: “Tớ có một ý tưởng.”

Thẩm Viễn Triết ý bảo mọi người im lặng, hãy nghe tôi nói. “Lớp mình nhiều con trai, có thể hát tốp ca nam, hát tốp ca dù hơi nhàm chán, nhưng dù sao cũng là một tiết mục chính thức.”

Chủ nhiệm lớp chúng tôi cuối cùng cũng lên tiếng: “Thầy có thể nhờ giáo viên trong đoàn ca nhạc của trường dạy chúng ta một vài bài hát.”

Thẩm Viễn Triết nói: “Quần áo biểu diễn cũng có thể hỏi mượn giáo viên trong đoàn ca nhạc.”

Đám con trai lại bắt đầu bàn tán xôn xao một trận, quyết định thực hiện phương án đơn giản này.

“Vậy tiết mục thứ hai thì sao? Còn bạn nào có ý tưởng không?”

Tôi lại gơ tay, Thẩm Viễn Triết hơi giật mình, cười ra hiệu mời tôi nói.

“Hồi học trung học cơ sở tớ có một người bạn rất giỏi múa, tớ thấy trang phục biểu diễn cũng rất quan trọng, nhất là với những diễn viên, ca sĩ nghiệp dư như chúng ta. Mấy ngày trước tớ nghe được một bài trên TV, tên là “Mặt nạ hát nói”, tớ rất thích bài đó, thấy nó vừa sôi động vừa tình cảm, có ý nghĩa, nên tớ đã đến thư viện mượn sách kinh kịch để xem.”

Tên gốc của “mặt nạ hát nói” là “Thuyết xương kiếm phổ”. ==>Xem MV

Tôi lấy quyển sách về đã xem hai ngày nay ọi người nhìn qua, nói tiếp: “Trường Nhất Trung hình như chưa từng biểu diễn cái gì có nội dung liên quan đến kinh kịch. Hát những bài đang lưu hành thì quá thông thường, múa hiện đại cần có năng khiếu, không cần thận còn bị loại ngay từ khi kiểm duyệt, nên lớp nào có khả năng sẽ biểu diễn múa dân tộc, tiết mục của lớp mình lại càng mới mẻ.”

Thẩm Viễn Triết nói: “Ý tưởng rất hay, nhưng thực hiện rất khó, đạo cụ của kinh kịch rất quý, nhất định sẽ không dễ mượn.”

Tôi nói: “Chuyện này tớ cũng nghĩ tới rồi. Có thể dùng quỹ lớp mua vài trắng, sau đó vẽ mặt nạ trong bài “Mặt nạ hát nói”, kết hợp với bài hát, biến đổi đội hình, cái này phụ thuộc vào ý kiến của tất cả mọi người, dù sao mục đích chính là thấy được văn hóa vẽ mặt nạ trong kinh kịch.”

“Rất nhiều việc phải làm đấy, tìm ai vẽ bây giờ?” Tôi cười nói: “Tớ từng học vẽ, có thể vẽ một chút, cả Vương Thiên cũng biết vẽ, nếu cậu ấy có thể giúp tớ một tay thì tốt rồi.” Khi tôi học ở lớp vẽ đã thấy cô ấy, giáo viên nói cô ấy rất có tài. Tôi đưa quyển sách cho các bạn, để họ truyền cho Vương Thiên.

Trong lớp yên lặng một lúc, tất cả đều kích động, cảm thấy chuyện này khá mới mẻ, ý kiến này cũng có thể được, hơn nữa chủ đề vô cùng tích cực, chỉ cần các giáo viên nhìn thấy sẽ thích ngay.

Mã Lực lớn tiếng nói: “Tớ sẽ nhào lộn, trong cảnh đánh nhau, tớ sẽ lao ra, giống như trên TV ấy. Khi còn bé tớ đã tập võ, sau đó lại bỏ vì không chịu khổ được, nhưng nhào lộn mấy vòng thì không thành vấn đề.”

Tôi nhìn cậu ta cười, cậu ta trợn mắt nhìn tôi một cái, đăm đăm về phía tôi, như muốn nói “Lúc ấy tôi không đánh cậu, không phải vì tôi sợ cậu”.

Thầy chủ nhiệm rất hài lòng: “Vậy cứ làm như thế đi, thầy sẽ hỏi giáo viên quản lý tư liệu của trường, nếu có video về kinh kịch, thì thầy sẽ mượn cho các em tham khảo.”

Vương Thiên đã giở xem vài bức hình mặt nạ, cười nói: “Những mặt nạ này cũng không khó vẽ, quan trọng nhất là đảm bảo màu sắc dưới ánh đèn, tớ đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

Tôi nói: “Trong “Mặt nạ hát nói” có một đoạn hát giọng người trẻ tuổi, đoạn này, chúng ta có thể để mấy bạn ăn mặc hiện đại một chút, dùng động tác thoải mái như kẻ lưu manh để biểu diễn.”

Đám con trai cười: “Cái này cũng cần biểu diễn à? Chỉ cần hai vị thiếu gia lăm tiền Mã Lực và Ngô Hạo đi lên là được.”

Cả lớp cười ầm lên.

Tôi cười nói: “Còn cần một người diễn vai ông già, để xem có thể mượn được áo bào xưa và râu bạc không, như vậy sẽ tương phản với người trẻ tuổi có hành động côn đồ, tạo hiệu quả cao trên sân khấu.”

Các bạn trong lớp cùng nghĩ, Triệu Miêu Miêu xấu hổ từ từ gơ tay lên, nhỏ nhẹ nói: “Bà ngoại và mẹ tớ đều là thợ may, ở nhà tớ có rất nhiều bộ trang phục cổ đại.”

Thẩm Viễn Triết cười nói: “Cảm ơn cậu, cậu đã giúp lớp mình giải quyết khó khăn không nhỏ.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Triệu Miêu Miêu được các bạn cười và nhìn về phía mình, cô ấy cúi đầu, nói nhỏ: “Nhà tớ bán vải trắng rẻ hơn những cửa hàng khác.”

Thầy chủ nhiệm và Thẩm Viễn Triết hai miệng một lời: “Tốt quá!”

Đồng phục giải quyết, còn bộ râu trắng thì sao?

Mã Đề cười nói: “Nhà tớ có một cây phát trần trắng, tớ thấy nó cũng rất giống bộ râu, chúng ta cắt tỉa nó thành bộ râu rồi nghĩ cách gắn lên mặt là được.” (cây phát trần là cái cây mà những ông tiên hay cầm đó. Cậu này là Mã Đề, không phải Mã Lực, Mã Đề nghĩa là móng ngựa ^^.) Tất cả mọi người đều cười rộ lên, Thẩm Viễn Triết nói: “Cứ như vậy nhé. Đây là hai tiết mục đầu tiên của lớp mình, ai có sức góp sức, ai có tài năng thì cống hiến tài năng, mọi người cùng góp ý tưởng, có thể nói cho tớ và La Kỳ Kỳ biết. Chúng ta cũng không quá hy vọng giành giải thưởng, chỉ cần cả lớp ta cố gắng, làm hết sức mình là được.”

Con trai vỗ tay nhiệt liệt, lên tinh thần tập thể, thầy chủ nhiệm cười không nói, cũng không phản đối điều gì, tôi bắt đầu cảm thấy thầy giáo thư sinh nho nhã này thật ra cũng rất thú vị.

Sau buổi họp lớp, tôi đeo cặp sách ra khỏi lớp học, Thẩm Viễn Triết đuổi theo tôi: “Thật cảm ơn cậu, nhờ ý tưởng của cậu mà tớ mới biết biểu diễn không nhất thiết cứ phải ca hát hay nhảy múa mới là tốt. Tiết mục của chúng ta cả lớp có thể tham gia, thật sự rất có ý nghĩa.”

Tôi cảm thấy hơi buồn, những hiểu biết của tôi về cách biểu diễn và trang phục đều đến từ Lâm Lam, sáng ý đến từ Tống Thần, lúc ấy, tuy mình đang ở đó, nhưng không hề để tâm, hôm nay, mới phát hiện hóa ra họ đều để lại dấu ấn trong cuộc đời tôi.

Đến cổng trường, tôi tạm biệt cậu ấy, cậu ấy lại hỏi: “Cậu đi về đường nào?”

Tôi chỉ con đường bên phải, cậu nói: “Nhà tớ cũng có thể đi đường đó về, chúng ta cũng thuận đường đấy, có thể cùng đi một đoạn.”

Thật ra, tôi rất muốn đi một mình, vì tôi đã quen vừa đi vừa nghĩ về bài tập toán hay lý gì đó, nhưng với sự thân thiện của Thẩm Viễn Triết, tôi không muốn từ chối, cười nói: “Được!”

Cậu dắt xe đạp, vừa đi vừa tán gẫu với tôi, hai người tán gẫu về chuyện hồi còn học cấp Hai, tôi kể cho cậu nghe chuyện mình từng đấu võ mồm với Tống Thần, cùng chơi cờ tướng với Lí Sam, cùng làm báo tường với Quan Hà...

Trong lúc nói chuyện, bỗng thấy mình đã từng trải qua rất nhiều chuyện với họ, rất nhiều kỉ niệm vui vẻ.

Gần đến nhà tôi, mới nhận ra từ nãy đến giờ chỉ có mình tôi nói, hai chúng tôi giống như lần đầu tiên gặp nhau, chủ yếu là tôi kể lể, tôi hơi ngượng, nói: “Tớ về đây, chào cậu.”

Về đến nhà, cảm thấy hơi buồn bã và mệt mỏi. Kể từ khi vào trường trung học phổ thông, mọi người không gặp nhau nữa, Quan Hà dù học cùng trường với tôi, nhưng cũng thỉnh thoảng mới gặp mặt nhau, mỉm cười gật đầu một cái, nói mấy câu rồi lại đi qua. Vì chuẩn bị cho cuộc thi văn nghệ, tôi và Thẩm Viễn Triết thường xuyên nói chuyện với nhau, hai người đều bận rộn, khi xong việc, cậu liền thuận đường đưa tôi về nhà.

Thẩm Viễn Triết là người biết lắng nghe số một, dường như cậu có thể hiểu được tất cả những gì tôi nói, tôi thường đi dưới bầu trời đầy sao, trong bóng đêm yên tĩnh kể cho cậu nghe những câu chuyện và con người đã đi qua trong cuộc sống của mình, tôi kể cho cậu nghe chuyện Trần Tùng Thanh phải bắt đắc dĩ nghỉ học, kể cho cậu về cô bạn Lâm Lam thông tuệ và đa tài, kể cho cậu về sự nông nổi của mình hồi cấp Hai, còn cả chuyện về thầy cậu châu báu, cô giáo Tùng Hồng...

Nhưng Hiểu Phỉ và Tiểu Ba, tôi không hề nói tới, họ là bí mật và nỗi đau tôi không thể đựng vào.

Theo thời gian, quan hệ giữa chúng tôi ngày càng tốt hơn, dần dần, tôi coi cậu là bạn tốt của mình.

Đôi lúc tôi cũng nghĩ có phải mình nói nhiều quá không, khi ở gần cậu, hình như lúc nào cũng chỉ có tôi nói, cậu luôn lắng nghe, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt và nụ cười của cậu, chút lo lắng của tôi rất nhanh đã biến mất.

Học kỳ hai của lớp 10 thật là những ngày tháng vui vẻ, cả lớp tôi đều đồng lòng chuẩn bị cho cuộc thi văn nghệ. Có sức thì góp sức, có ý tưởng thì góp ý tưởng, có thể góp đạo cụ thì góp đạo cụ, cho dù không thể đóng góp gì, cũng có thể giúp tôi và Vương Thiên trộn bảng màu, giúp chúng tôi phơi khô bức vẽ.

Lớp tôi ngày nào cũng rất vui vẻ, tràn ngập tiếng cười, ngay cả cậu bạn Dương Quân đang thất vọng nãy nê vì chuyện theo đuổi Đồng Vân Châu cũng rất cao hứng.

Trong sự cố gắng, đoàn kết và tiếng cười của cả lớp, ngày biểu diễn cũng đến.

Hiệu trưởng của trường cấp Ba còn rất trẻ, nhưng chính vì trẻ tuổi, nên cũng hay lo lắng quá mức, có nhiều sai lầm, yêu cầu còn nghiêm khắc hơn cả hiệu trưởng trường cấp Hai.

Dưới sự kiểm soát nghiêm ngặt của thầy, chủ đề của cuộc thi văn nghệ cũng phải tích cực lành mạnh, các lớp biểu diễn ca múa cũng phải nằm trong khuôn khổ, nên phong cách cũng không khác mấy so với trường cấp Hai, chỉ có điều tính nghệ thuật của học sinh trường cấp Ba tốt hơn, tài nghệ về vũ điệu và ca hát cao hơn một chút mà thôi.

Quan Hà làm đúng như lời cô ấy từng nói, chuyên tâm học tập, không tham gia vào các cuộc thi văn nghệ nữa. Hai tiết mục của lớp 10-4 là tiết mục múa nghệ thuật của hai nữ sinh có sở trường, và tiết mục sáu nam sinh múa hiện đại. Nhìn biểu hiện từ trước đến nay của Trương Tuấn, tiết mục múa này cũng khá chu đáo, hơn nữa cậu còn làm lớp trưởng, nhất định phải góp sức cho cuộc thi văn nghệ lần này, nhưng không ngờ cậu lại không tham gia.

Tôi cảm thấy ngạc nhiên và không thoải mái chút nào, cảm thấy dường như cậu cũng giống Quan Hà, cùng thu mình.

Tuy nhiên, rất nhanh tôi đã cảm thấy bình thường, tôi không tham gia biểu diễn, nhưng tôi cần chuẩn bị ở bên ngoài, may nhờ hai năm góp sức cho cuộc thi văn nghệ với Lâm Lam, lại tham gia diễn kịch với Tống Thần, nên việc chuẩn bị này cũng có chút quen thuộc.

Tôi và Thẩm Viễn Triết chạy đi chạy lại trên sân khấu và sau cánh gà, lúc thì lo lá cờ không mở ra được, lúc lại lo tấm vải treo bên trên bị trục trặc gì đó.

Khi gần đến lượt lớp tôi biểu diễn, tôi và Thẩm Viễn Triết mới có thể rảnh rỗi, lo lắng đứng dưới đài nhìn lên.

Sau lưng có người nhỏ giọng gọi tôi: “Kì Kì.”

Tôi quay đầu lại, phát hiện mình đang đứng cạnh lớp 10-4, Quan Hà cười vẫy tôi, hỏi nhỏ: “Cậu tham gia cuộc thi văn nghệ à?”

Người ngồi cạnh Quan Hà chính là Trương Tuấn, nghĩ đến chuyện hai người họ thân mật ngồi gần nhau đến ba, bốn tiếng trong bóng tối, lại cảm thấy nụ cười của cô ấy như thanh kiếm, đâm vào cổ họng tôi đau đớn, một câu cũng không nói ra được, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi, lắc đầu.

Thẩm Viễn Triết cười nói: “La Kì Kì là tổng đạo diễn của lớp tớ.”

Quan Hà nói: “Vậy lúc vỗ tay nhất định tớ sẽ cố gắng vỗ thật to.”

Giữa lúc đó, người dẫn chương trình đi ra, giới thiệu tiết mục của lớp tôi, chúng tôi không nói chuyện nữa, chăm chú xem biểu diễn.

Tiết mục của lớp tôi rút thăm thứ tự rất sát nhau, không phải thứ tự có lợi, vì mọi người xem diễn vào buổi tối, thân thể mệt mỏi, thẩm mỹ cũng mệt mỏi, chán nản. Nhưng lớp tôi có tinh thần thoải mái, căn bản không cần cố gắng để giành giải thưởng, nên tâm trạng rất tốt. Chúng tôi không trực tiếp hát ngay, mà để đoạn kinh kịch và tiếng chiêng chống lên trước, pha trộn với tiếng hát và màn biểu diễn hiện đại và cổ đại.

Khi tiếng chiêng chống và tiếng đàn nhị vang lên rung động cả hội trường, những bạn học sinh và giáo viên đang mơ màng buồn ngủ cũng tỉnh táo hẳn.

Tôi mỉm cười nghĩ, không hổ là tinh hoa văn hóa của Trung quốc, rất có sức hút.

Trong bóng tối, tiếng hát vang lên, “Ngày đó ông nội dẫn tôi đi xem hát kịch, nhìn thấy trên đài có rất nhiều vẽ mặt, đỏ trắng vàng xanh, nhếch miệng lại trợn mắt, vừa hát vừa kêu, wa ya ya ya, giống như tiếng sấm rền vang bên tai...”

Tiếng hát và màn biểu diễn làm sân khấu trở thành cổ điển. Tiết mục này là muốn chiếm được sự chú ý của các giáo viên.

“Mặt xanh là Đậu Nhĩ Đôn, mặt đỏ là Quan Công chinh chiến sa trường, mặt vàng là Điển Vi, mặt trắng là Tào Tháo, mặt đen là Trương Phi...” (*)

Trong tiếng hát, trên đài có năm bức vẽ khổng lồ được gỡ ra theo thứ tự, mà những bức vẽ đó chính là khuôn mặt xanh, đỏ, vàng, trắng, đen trong câu hát, màu sắc rõ ràng, cực kỳ chói mắt.

Trong lúc hạ xuống những bức vẽ, Ngô Hạo và một nam sinh, hai nữ sinh ăn mặc rất thời trang đi lên sân khấu, vừa đi vừa phối hợp hát nói biểu diễn: “Nói thật mặt nạ trong kinh kịch rất đẹp, nhưng hát nói thì lại khó hiểu, khó nghe, ai ai nha nha dài dòng, tiếng chiêng tiếng trống như cả đầu, hát to đến vỡ cổ họng, cái này làm sao theo kịp trào lưu hiện đại, làm sao thu hút được giới trẻ?”

Ngô Hạo thể hiện đầy đủ phong cách của chàng công tử ăn chơi, đầu đội mũ lệch, đeo chiếc kính râm to, nghiêng đầu héch cằm nhìn xuống sân khấu.

“Thiên Vương màu tím cầm bảo tháp, ma quỷ màu xanh lá, màu vàng kim là Hầu Vương, màu bạc là yêu quái, màu xám tro là tinh linh cười ha ha, ha wa wa...” Giữa tiếng hát đó, bốn nam sinh to cao lớp tôi mặc quần áo và đeo mặt nạ kịch chạy ra múa kiếm, theo thứ tự là Thiên Vương màu tím, ma quỷ màu xanh lá, Hầu Vương màu vàng kim, yêu quái màu bạc. Bốn nam sinh chia ra di chuyển quanh bức vẽ vừa gỡ xuống. “Ông nội tôi tức giận nói đây văn hóa truyền thống, là kho báu nghệ thuật của Trung Quốc, ngay cả người nước ngoài cũng vỗ tay khen hay, nghệ thuật kinh kịch thật sự không đơn giản, bạn không hiểu gì thì đừng nói hươu nói vượn, ông tôi giận đến mức bộ râu dựng ngược cả lên ...”

Dù chỉ là áo bào cũ kĩ, chống gậy, vuốt bộ râu trắng, vừa đi vừa điểm từng cái mặt nạ, bốn nam sinh phối hợp quơ quơ bức vẽ, Mã Lực mặc bộ đồ võ lộn từ bên trái sang bên phải sân khấu, nhưng dưới đài vẫn rộ lên tiếng vỗ tay cổ vũ.

Tôi và Thẩm Viên Triết đều thở phào nhẹ nhõm, cười nhìn nhau và cùng vỗ tay. Đây là những kỹ thuật khó nhất trong tiết mục hôm nay, Mã Lực đã hoàn toàn thành công.

“Ông nội bạn đừng giận, cho phép tôi phân biệt, cũng giống như sơn hào hải vị ăn mãi cũng chán, nghệ thuật không thể cách quá xa với thời đại, phải thay đổi mới phát triển được, wa ha ha, phải để cho tất cả thanh niên nam nữ, già trẻ đều thích xem, văn hóa của dân tộc mới có thể truyền từ đời này sang đời khác.” Ngô Hạo cúi người nói trước mặt ông già, hai nữ sinh cũng đứng vịn vào người ông.

“Một bức tranh uyên ương tươi sáng, từng nhóm vẽ nên Bồ Tát, từng cây bút miêu tả nên khung cảnh, từng khuôn mặt xinh đẹp được vẽ ra...” Trong tiếng hát, Bốn người Ngô Hạo đi tới chỗ góc lá cờ, vừa đi vừa mở lá cờ, những khuôn mặt trong kinh kịch được lộ ra rõ ràng.

Tiếng hát kết thúc, tiếng nhạc cũng dừng, ánh đèn dần tối, trong không gian mờ ảo, những bức vẽ mặt nạ cũng biến đổi, giống như cuộc sống, mà ông già đang chống gậy, quay lưng về phía người xem, thâm tình ngắm nhìn tinh hoa văn hóa của dân tộc.

Trước mặt ông già là bốn người trẻ tuổi, có người ngửa đầu, có người nghiêng đầu, có người đang cười, có người mệt mỏi, đều nhìn mặt nạ, trên tay họ và văn hóa dân tộc được kế thừa.

Biểu diễn còn thành công hơn cả tưởng tượng của tôi, tôi cũng bị những bức vẽ mặt nạ lớn nhỏ đó làm rung động, mọi người trong hội trường vỗ tay nhiệt liệt. Cả lớp tôi đứng lên vỗ tay vui mừng, tôi và Thẩm Viên Triết cũng kích động, tôi mừng rỡ định đưa tay lên miệng huýt sáo, Thẩm Viên Triết thấy vậy, vội vàng kéo

tay tôi xuống. Tôi vùng khỏi tay cậu ấy, lẻ lười cười, thầy hiệu trưởng ngồi cách đó không xa, không thể để tiếng huýt sáo của tôi làm hỏng hình tượng được.

Quan Hà dùng sức vỗ tay, vừa cười vừa chúc mừng chúng tôi: “Hay quá, đây là sáng ý của ai thế?”

Tôi không trả lời, Thẩm Viễn Triết nói: “Tất cả cảnh diễn đều là La Kì Kì dàn dựng, những bức vẽ mặt nạ kia cũng là cậu ấy vẽ một nửa.”

Quan Hà sợ hãi than: “Kì Kì, năm đó cậu cũng giấu tài quá nhé!”

Tôi cười, làm như không nhìn Trương Tuấn, nhưng khóe mắt lại lướt nhìn cậu, cậu cười nói với Quan Hà, ánh mắt thỉnh thoảng cũng đảo qua tôi, lạnh như băng, không biết có phải tức giận không mà vỗ tay cứ như không có sức, đập đập mấy cái tượng trưng.

Lòng tôi thất vọng nặng nề, trong lòng cậu ta tôi còn không bằng một người bạn học bình thường, ngay cả chút xiu tán thưởng cậu ta cũng keo kiệt.

Tiết mục hai người múa nghệ thuật của lớp 10-4 được giải nhì, tiết mục “Mặt nạ hát nói” của lớp tôi giành được cảm tình của giám khảo, được giải nhất. Lúc thầy hiệu trưởng trao giải cho lớp tôi, còn cố ý biểu dương chúng tôi, khích lệ tất cả học sinh cũng phải phát huy tính sáng tạo, chủ đề của lớp 10-5 có tính tích cực, lành mạnh cao, mà lại không buồn tẻ, nhàm chán.

Lớp tôi mừng như điên, ai cũng cười vui, bởi tiết mục này tất cả mọi người đều có công.

Sau cuộc vui, mọi người cùng giải tán, Thẩm Viễn Triết gọi Vương Thiến và tôi lại: “Lần này toàn là công của hai cậu, hai cậu lại cứ về như vậy à? Nếu không có việc gì vội, tớ mời hai cậu ra chợ đêm ăn cái gì đó, tỏ lòng cảm ơn.”

Vương Thiến cười nói: “Vậy tớ không khách khí, tớ muốn ăn món cay nóng, thịt xiên nướng.”

Ba người ở chợ đêm vừa ăn vừa nói chuyện, tôi và Vương Thiến khen ngợi lẫn nhau, tôi nói người có công lớn nhất là cô ấy, cô ấy lại nói tôi là người có công lớn nhất, Thẩm Viễn Triết cười đưa đồ uống cho chúng tôi: “Ai cũng có công lớn, cảm ơn hai cô nương lần này đã hết lòng giúp sức.” Ăn xong, ba người rời đi, khi đi qua một gian hàng trong chợ đêm, Thẩm Viễn Triết đột nhiên dừng lại, chào hỏi Trương Tuấn đang ngồi ăn gì đó. Chắc cũng là lớp trưởng đang “thưởng tiệc đêm” ọi người, ngồi đối diện Trương Tuấn là hai cô gái đã múa nghệ thuật và giành giải thưởng cho lớp cậu.

Tôi kéo Vương Thiến muốn đi, lại có người gọi tôi: “Kì Kì.”

Lúc này tôi mới phát hiện người ngồi cạnh Trương Tuấn là Quan Hà, cô ấy rướn cổ nhìn ra ngoài, cười gọi tôi: “Kì Kì, vào đây ăn cùng bọn tớ đi.”

Tôi cười nói: “Không cần, bọn tớ ăn cùng Thẩm Viễn Triết rồi.”

Sau khi về nhà, mặc dù mệt nhọc cả ngày, nhưng tôi lại không hề thấy buồn ngủ. Chằm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi vẫn không thể ngủ được.

Đã hơn một năm Trương Tuấn không có bạn gái, Quan Hà có phải sẽ là bạn gái thứ tư của cậu không?

Tôi đã không còn quan tâm đến bạn gái của cậu nữa, nếu cậu lại có bạn gái mới, có lẽ cũng không thể cho tôi cảm xúc gì, nhưng Quan Hà là ngoại lệ duy nhất, bởi tôi có một cảm giác kì lạ, Trương Tuấn có lẽ không thật sự thích ba cô bạn gái trước, trái tim cậu từ trước đến giờ luôn có Quan Hà.

Cô ấy là người đầu tiên trong trái tim cậu!

Mặc dù năm đó Quan Hà từ chối cậu, nhưng bây giờ cậu không còn là nam sinh cao gầy, có mái đầu con nhím nữa, mà đã là một cậu thiếu niên cao ráo, anh tuấn, cũng không còn chơi bời với đám lưu manh nữa, trở thành một cán bộ lớp ưu tú, tài giỏi.

Bốn năm trôi qua, cậu thay đổi thật nhiều.

Bốn năm trôi qua, cô ấy lại trở về bên cạnh cậu.

Nhưng còn tôi đây? Từ đầu đến cuối, ngay cả một vai phụ xuất hiện thoáng qua trong ống kính tôi cũng không có, chỉ có thể ẩn núp trong góc tối đau buồn và ghen tị.

(*)Mặt nạ Kinh kịch là dùng các loại bột màu tô vẽ lên mặt diễn viên, để tượng trưng cho tính cách, phẩm chất, vận mệnh nhân vật. Thường thì, màu đỏ mang nghĩa bóng, tiêu biểu cho trung nghĩa dũng cảm; màu đen thuộc trung tính, tiêu biểu cho dũng mãnh và mưu trí; màu lam và màu xanh lá cây cũng thuộc trung tính, tiêu biểu cho anh hùng rơm; màu vàng và màu trắng phần lớn mang nghĩa đen, tiêu biểu cho hung ác và gian trá; màu vàng và màu bạc tiêu biểu cho thần bí và thần tiên yêu quái.

Diễn Vi: là tướng phục vụ dưới quyền Tào Tháo

Đậu Nhĩ Đôn (1680—1720), là người tỉnh Hà Bắc, là thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân ở thời nhà Minh (1368-1644).

9. Chương 5 - 2

Chương 5.2

Từ khi bắt đầu học kỳ hai, ngoài việc giúp lớp chuẩn bị cuộc thi văn nghệ, Thẩm Viễn Triết vẫn đang chuẩn bị cạnh tranh cho chức chủ tịch hội học sinh của trường.

Tôi thấy cậu không có vấn đề gì, biết ăn nói, dựa vào sự yêu thích của những nữ sinh với cậu, cậu cũng có thể nhận được chức chủ tịch đó; cẩn thận mà nói, cậu đã có được những thành tích rõ ràng ở hội học sinh trong năm nay, hơn nữa cậu từng có kinh nghiệm từ hồi cấp Hai, được nhận chức là chuyện đương nhiên.

Cho tới nay, danh tiếng của Thẩm Viễn Triết trong đám bạn học là tương đối cao, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, khối 10 truyền lưu câu nói: Thẩm Viễn Triết thật ra là kẻ đạo đức giả.

Làm học sinh trung học, chúng tôi cũng coi như là một nửa người lớn, chúng tôi cũng có không ít suy tính thực dụng. Ví dụ như, khi chúng tôi còn chưa rõ vai trò của Đảng, cũng đã có vô cùng người làm đơn xin vào Đảng, vì đảng viên trẻ sẽ mang đến nhiều điều tốt. Nếu sau này muốn tiến vào cơ quan nhà nước làm việc hay làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, thì có phải tấm bằng đại học quan trọng hơn không.

Thẩm Viễn Triết chính là học sinh duy nhất trong khối tôi nộp đơn xin vào Đảng. Nhìn từ điểm đó, có thể thấy cậu là một người rất thực dụng, rất khôn khéo, khi đám bạn cùng lứa còn đang mãi ăn mãi chơi, coi kỳ thi tốt nghiệp và đại học là áp lực duy nhất, thì Thẩm Viễn Triết đã làm báo cáo tư tưởng hàng tháng với Đảng, lập kế hoạch và mở đường cho tương lai.

Trên người Thẩm Viễn Triết có một sức mạnh kỳ lạ, cậu có thể làm hiệu trưởng, các giáo viên, thầy chủ nhiệm coi mình là người lớn, họ đều tín nhiệm cậu, có thể làm cho tất cả bạn học coi cậu như anh cả, thổ lộ bí mật với cậu. Nhưng dưới sự ảnh hưởng của những lời đồn đại, cậu vẫn làm việc hiệu quả, không có sơ hở, tạo ra nhiều câu hỏi từ phía bạn học, về chuyện cậu xin vào Đảng, về chuyện cậu đạo đức giả, tin đồn lan rộng cả trường, hơn nữa chắc chắn không ít người nghĩ như vậy.

Khoảng thời gian đó, ngay cả tôi cũng có đôi chút băn khoăn.

Thẩm Viễn Triết bên ngoài nhìn rất ấm áp thân thiết, nhưng trên thực tế, con người thật của cậu và vẻ ngoài hoàn toàn khác nhau.

Tôi và cậu cũng gọi là thân quen, cho rằng mình và cậu đã thành bạn tốt, nhưng tinh tâm suy ngẫm một chút, liền phát hiện, trao đổi giữa tôi và cậu vẫn chỉ là đơn hướng mà thôi.

Tôi kể cho cậu nghe vô số chuyện của mình, ngay cả những suy nghĩ nông cạn và có chút hèn hạ cũng kể với cậu, nhưng cậu chưa từng kể về mình, dường như cậu chỉ luôn mỉm cười lắng nghe, lúc thích hợp sẽ nói vài câu, để cho tôi vô tình càng nói càng nhiều, mà tôi càng nói nhiều, càng cảm thấy mình thân mật

với cậu hơn, coi cậu như anh bạn tri kỷ. Thật ra, tôi cũng hiểu ít nhiều về cậu, nhưng lại không nhiều hơn chút nào từ khi mới quen đến giờ.

Càng ngày càng có nhiều người nói cậu thông minh nhiều mưu kế, tâm tư sâu xa, đạo đức giả.

Tôi bối rối suy nghĩ, có thật như vậy không?

Tôi đây ngay cả Đoàn thanh niên cũng không tham gia, mà cậu đã nộp đơn xin vào Đảng, hàng tháng đều viết báo cáo. Tôi vừa thấy giáo viên đã cảm thấy có áp lực trong lòng, ngay cả trao đổi bình thường cũng thấy khó khăn, mà cậu với thầy hiệu trưởng và thầy chủ nhiệm lại có thể thầy thầy trò trò nói chuyện thoải mái.

Thẩm Viễn Triết là người hoàn toàn khác so với tôi, tôi hoàn toàn không hiểu cậu.

Song, tôi đã sớm nghĩ thông suốt, cậu ấy là loại người gì có quan trọng không? Tôi chỉ cần nhớ vào một buổi chiều khi tôi còn học cấp Hai, đang lúc tôi buồn bã khóc thút thít, trong lớp không có một bạn nào để ý đến tôi, chính cậu đã mang lại hơi ấm cho tôi, dùng sự thân thiện của mình xua tan đi cái rét lạnh quanh tôi.

Cho dù cậu giả dối, nhưng có thể giả đến trình độ mang lại ấm áp ột người xa lạ sao, sự giả dối như vậy còn đắt giá hơn bất kỳ sự chân thật nào.

Chuyện chân thành không mấy quan tâm, treo lên thật cao; chuyện dối trá lại chú ý lắng nghe, giải quyết vấn đề, tôi tình nguyện làm người sau.

Trong khi những tin đồn không tốt về Thẩm Viễn Triết được lan truyền, cuộc cạnh tranh vào ghế chủ tịch hội học sinh cũng được diễn ra, một là Thẩm Viễn Triết, người kia là Trịnh An Quốc. Trịnh An Quốc là cán bộ về thể dục ở lớp 10-4, làm công việc liên quan đến thể dục thể thao trong hội học sinh, chơi bóng rổ rất giỏi. Vì chơi bóng rổ, nên cậu ta cũng thân quen với nhiều nam sinh. Cậu lại ở ký túc xá của trường, tương đối đoàn kết với những học sinh cũng ở ký túc xá trong trường Nhất Trung, cho nên gần như cậu được tất cả học sinh ở ký túc xá ủng hộ. Hiện chức chủ tịch hội học sinh mới của trường Nhất Trung, đương nhiên nghiêng về phía Trịnh An Quốc.

Trải qua cuộc cạnh tranh khốc liệt, Trịnh An Quốc đã giành chiến thắng, trở thành tân chủ tịch hội học sinh.

Trịnh An Quốc muốn mời đối thủ của mình làm trưởng mảng thể dục thể thao, thể hiện phong độ hoàn mỹ, nhưng Thẩm Viễn Triết từ chối, mỉm cười rời khỏi hội học sinh.

Đối với Thẩm Viễn Triết mà nói đây là lần thất bại rất lớn, vì cậu muốn vào Đảng, nên chức chủ tịch hội học sinh này rất quan trọng với cậu, vượt xa ý nghĩa và danh tiếng đối với các bạn học.

Tuy nhiên, ngoài mặt không thể nhìn ra Thẩm Viễn Triết có tâm trạng gì, cậu vẫn giống trước kia, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi văn nghệ.

Thật ra, tôi rất muốn an ủi cậu một chút, nhưng tôi không biết nên nói cái gì, cũng không biết rốt cuộc trong lòng cậu nghĩ gì, nếu cậu cũng giống tôi, nằm gục trên bàn khóc lóc, thì thật dễ làm. Nhưng cậu vẫn đang mỉm cười, nhẹ nhàng tựa như chưa xảy ra chuyện gì, tôi không biết mình có thể làm gì, chỉ có thể hết sức chuẩn bị xong cho cuộc thi văn nghệ, cũng coi như là giúp cậu giải quyết được một vấn đề.

Vốn tưởng rằng chuyện chủ tịch hội học sinh đã được phủi bụi, không ngờ cũng không lâu sau, xuất hiện chuyển biến lớn.

Tối chủ nhật, tôi đi học giờ tự học như mọi ngày, vừa đi tới cổng trường, một nhóm người đột nhiên cầm gậy sắt, cầm côn xông vào trường tôi, tóm được mấy nam sinh liền đánh ngay. Từ ba khu phòng học của trường, có rất nhiều nam sinh đang chạy vọt ra, đánh trả bọn họ. Luống hoa bên cạnh đang được sửa lại, rất nhiều viên gạch xếp ở đó, nhiều nam sinh cầm gạch đánh vào đầu đối phương. Dần dần, càng có nhiều nam sinh gia nhập.

Cảnh trước mắt khiến tôi giật mình, nhớ lại cảnh tượng hồi cấp Hai. Tôi vẫn sống cuộc sống đơn giản, vui vẻ từ khi lên cấp Ba, cảm thấy cuộc sống chưa bao giờ đơn thuần như thế, nhưng không biết thì ra chẳng qua là do tôi chọn cuộc sống đơn thuần, mà không phải cuộc sống của mình đơn thuần.

Các bạn học sinh sợ hãi trốn vào lớp học, nhưng vẫn còn kích động tím tím ở cửa sổ xem náo nhiệt.

Quán karaoke và vũ trường cũng là nơi thường xảy ra đánh đấm, tôi đã sớm nhìn quen, không có chút hứng thú nào mang cặp sách đi về phía lớp học.

Lên tới tầng hai, nhìn thấy Trương Tuấn đang ngăn cản ở cầu thang, không cho lớp mình xuống tham gia đánh nhau. Đám con trai tức miệng mắng to, vừa đẩy vừa đánh, Trương Tuấn vẫn không để bọn họ đi, đẩy họ lại, mắt thấy họ sắp đánh Trương Tuấn, bên ngoài cũng vang lên tiếng còi.

Trương Tuấn lui sang một bên, một đám con trai lập tức chạy ào xuống cầu thang, tôi vội nép người vào vách tường, nhường đường cho họ, cảm thấy thật nực cười, không nghe thấy tiếng còi à? Ai còn chờ các cậu hả? Đã sớm tan cuộc rồi!

Sau khi đám con trai như gió lốc vụt qua, tôi xoay người ngẩng đầu, khi bước lên bậc thang, nhìn thấy Trương Tuấn vẫn đứng ở trên, cúi đầu chăm chú nhìn tôi. Trong khoảnh khắc đó, trên cầu thang chỉ có tôi và cậu, không gian bé nhỏ cao thấp làm tôi nảy sinh ảo giác, dường như chúng tôi đang ở rất gần, chỉ cần tôi đưa tay, là có thể bắt được cậu, tôi ngần ngại, dời tầm mắt, mặt không hề thay đổi ôm cặp, đi qua người cậu.

Lần này do học sinh trường kỹ thuật khơi mào, đây là trận đánh nhau lớn đầu tiên mà cả ba khối của trường Nhất Trung đều tham gia, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, hai học sinh bị chém thương ở tay, một học sinh bị gạch đập vào đầu, còn có vô số học sinh bị thương nhẹ. Nhà trường đuổi học hai học sinh, cảnh cáo, kỷ luật rất nhiều học sinh khác.

Trong trận đánh đấm lần này, lớp 10-4 không có một học sinh nào tham dự, nhà trường khen ngợi cả tập thể lớp đó.

Trịnh An Quốc là nhân vật quan trọng trong hội học sinh, khi xảy ra đánh nhau, vẫn còn tránh trong phòng học. Vào buổi chào cờ thứ hai đầu tuần, cậu chủ động kiểm điểm lỗi lầm với toàn trường, từ chức chủ tịch hội học sinh, để Thẩm Viễn Triết tiếp nhận.

Không lâu sau, tin tức Thẩm Viễn Triết được công nhận làm Đảng viên dự bị được truyền ra, có thể nói là niềm vui nhân đôi.

Sau đó, từ lời của Mã Lực, tôi mới biết đám học sinh trường kỹ thuật vốn hướng về phía Trịnh An Quốc, nhưng Trịnh An Quốc lại không dám đi ra, còn vì sao bọn họ lại muốn đánh Trịnh An Quốc, cậu ta lại không rõ, chỉ nói anh em cậu quen biết ở trường kỹ thuật nói vậy, đại khái là Trịnh An Quốc đã chơi xấu!

Trải qua trận náo loạn ấy, anh em của Trịnh An Quốc cảm thấy cậu quá hèn nhát, cũng cùng trở mặt với cậu, không ai muốn làm bạn với cậu nữa. Trịnh An Quốc ở trọ, bố mẹ đều không ở gần, sau mấy năm ở trường Nhất Trung, cậu muốn hòa nhập với mọi người, mọi người lại xa lánh cậu, cậu chỉ có thể cô đơn mình, tuy nhiên, bởi vì không có ai chơi, Trịnh An Quốc chỉ có thể đem toàn bộ thời gian đầu tư vào chuyện học hành, sau đây cậu đã thi đỗ vào trường đại học Bắc Kinh danh tiếng. Có lẽ, đây chính là lời cô giáo Cao nói, " đôi khi mất đi là để nhận lại".

10. Chương 6 - 1

Chương 6.1

Tại sao tình yêu khi còn trẻ, lại đơn thuần mà vụng về, thành khẩn mà sắc nhọn? Tại sao khi chúng ta không hiểu về tình yêu, yêu thương không cần nhận lại điều gì, mà đến khi chúng ta hiểu được thế nào là yêu, lại miễn cưỡng không muốn buông tay?

Tâm tư của thiếu nam thiếu nữ

Trước kỳ thi cuối kỳ, thầy chủ nhiệm nói cho chúng tôi một tin tức tốt, nhà trường sẽ tổ chức một trại hè thiên văn học và hải dương học, chọn những học sinh có thành tích học tập xuất sắc và cán bộ lớp ưu tú

đi Bắc Kinh và Thanh Đảo. Sau khi chọn lựa cẩn thận, lớp tôi đã chọn được Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết và tôi.

Thanh Đảo (nghĩa Đảo Xanh), là thành phố nằm phía Đông tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Thanh Đảo là thành phố nghỉ mát ven biển miền Bắc nổi tiếng Trung Quốc, nhất là vào mùa hè. Hãy kéo xuống dưới để ngắm vài cảnh đẹp của Thanh Đảo. ^^

Tôi kích động không tả nổi, ôi, thủ đô của tổ quốc, tôi còn chưa đến bao giờ, quan trọng nhất là hoàn toàn miễn phí!

Sau khi trở về, tôi nói với bố mẹ, họ vui mừng lập tức khoe với tất cả bạn bè đồng nghiệp, làm cho tiếng tăm của tôi lại nổi lên như điều gặp gió trong mắt mọi người.

Vừa thi cuối kỳ xong, chúng tôi đã chuẩn bị xuất phát, thành tích thi chỉ có thể chờ sau khi trở về mới biết được.

Vô cùng không may là, một ngày trước khi lên đường, Dương Quân chơi bóng rổ bị bong gân, không thể không để lỡ cơ hội tham gia trại hè thú vị này.

Ngày xuất phát, xe của trường đến tận dưới nhà đón tôi. Vì muốn kịp giờ tàu hỏa, nên mới rạng sáng đã phải xuất phát rồi. Đến khi tôi kéo hành lý lên xe, mới phát hiện hầu hết mọi người đã ngồi trên xe, cực kỳ náo nhiệt.

Trong xe hơi tối, mọi người đều ngồi trên ghế của mình, tôi không nhìn rõ lắm ai với ai, chỉ có thể dất cổ họng gọi to: “Lâm Y Nhiên.”

“Ở đây.”

Tôi lập tức chạy đến, đặt mông ngồi xuống: “Cậu giữ chỗ cho tớ à?”

Lâm Y Nhiên cười gật gật đầu.

Các bạn trong xe đều mang theo nỗi háo hức đến thủ đô, vừa nói chuyện vừa hát hò. Đằng trước không biết là học sinh của lớp nào, họ quay đầu lại, so đáp án bài thi toán với tôi và Lâm Y Nhiên. Tôi kinh ngạc thầm than, bấy giờ mới phát hiện chiếc xe này tụ hội đầy đủ những học sinh xuất sắc nhất trong khối tôi.

Đến nhà ga, tôi cao hứng mừng rỡ đứng bật dậy, các bạn khác cũng đứng cả lên, mặt đối mặt với một người, phát hiện đó là Trương Tuấn. Cậu muốn giơ tay lấy ba lô, tôi cũng muốn lấy ba lô của mình, hai bàn tay đúng lúc chạm vào nhau, tim tôi bỗng nhảy dựng lên, cả người như bị điện giật, lập tức rút tay lại. Chỉ trong chớp mắt, đã ra về bình tĩnh lấy hành lý, lúc này mới biết khi mang lên thì dễ dàng, đến khi lấy xuống lại có chút khó khăn, kiễng mũi chân, cũng không kéo xuống được.

Trương Tuấn lấy ba lô của mình xong, thuận tay nhắc ba lô của tôi xuống, đưa cho tôi, cậu không nói câu nào, tôi cũng không rên một tiếng nhận lấy.

Tôi không biết nụ cười của mình có tính là cảm ơn không, nhưng dù sao tôi vẫn cười, sau đó không biết mình đã xuống xe và đi vào nhà ga thế nào.

Còn hơn hai giờ nữa mới đến giờ tàu. Nhưng nhà trường lo lắng vì có nhiều người, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên để thời gian tương đối dư dả, không ngờ chúng tôi ai cũng nhanh nhẹn, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Trưởng đoàn là một cô giáo trẻ, triệu tập chúng tôi lại, đầu tiên tự giới thiệu: “Cô họ Hình, là giáo viên chủ nhiệm lớp 10-4, cũng là trưởng đoàn lần này, em nào có chuyện gì có thể tìm cô.”

Giáo viên môn lý của chúng tôi cũng tự giới thiệu: “Thầy họ Vương, là giáo viên lý của lớp 10-5 và lớp 10-6, là phó đoàn của hoạt động lần này, hoan nghênh các em có việc gì hãy tìm thầy trao đổi, nhiệm vụ của thầy cô chính là đảm bảo an toàn cho các em ra ngoài và lại đảm bảo các em về nhà an toàn.”

Sau khi cô giáo Hình nói mấy vấn đề yêu cầu kỷ luật, chỉ định Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn là hai người phụ trách quản lý các bạn, nếu các bạn có chuyện gì, chưa tìm họ được, cũng có thể tìm Thẩm Viễn Triết hoặc Trương Tuấn.

11. Chương 6 - 2

Chương 6.2

Sau cuộc họp nhỏ đó, có bạn lấy bộ bài Tây ra, bắt đầu ngồi thành một vòng chơi bài. Tôi ngồi trên ghế, cấn ngón tay, nghĩ về chuyện của một tháng cùng chơi cùng đùa sắp tới, cuộc hành trình tới Bắc Kinh lần này dường như cũng có rất nhiều điều không may.

Thẩm Viễn Triết thật có duyên, quen biết tất cả mọi người, có người kéo cậu đi đánh bài, cậu thấy tôi và Lâm Y Nhiên ngồi không ở một chỗ, cười xin miễn, lại gần chỗ chúng tôi.

Sau một lúc thất thần, tôi hỏi Thẩm Viễn Triết: “Quan Hà chắc phải đứng trong top 3 của lớp 10-4, vì sao lớp 10-4 không có Quan Hà đi?”

“Vốn có cậu ấy, nhưng cậu ấy không đi, hình như trong nhà có chuyện gì đó.”

Tôi khẽ thở dài, nhất định cô ấy rất muốn đi.

Tuy hoạt động lần này cơ bản nhà trường phụ trách về chi phí, nhưng khi ra khỏi nhà luôn cần đến tiền, mẹ tôi không giàu nhưng cũng cho tôi một ngàn năm trăm tệ, chỉ sợ bố dượng của Quan Hà không thể hào phóng như vậy.

Ngồi trên tàu hỏa, khác biệt giai cấp trong đám bạn lập tức thể hiện ra.

Chuyến đi này, tất cả chi phí đều là nhà trường chi, nhưng cũng có giới hạn, ví dụ như, ngồi tàu hỏa chỉ có thể ngồi ghế cứng. Những bạn có gia đình bình thường như tôi đương nhiên đều chọn ghế ngồi cứng, nhưng những bạn giống Trương Tuấn, Cổ công tử và vài bạn có gia cảnh tốt đều tự bỏ tiền ra mua vé giường nằm. Tuy nhiên, bây giờ là ban ngày, sau khi họ đặt hành lý ở toa có giường nằm, vì muốn vui chơi náo nhiệt, nên liền chạy ra chỗ ghế ngồi cứng chơi cùng mọi người.

Một đồng người bọn họ cùng chen chúc trên hai hàng ghế sáu chỗ cùng nhau chơi bài, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đều giống con khỉ được tháo bỏ xiềng xích, con trai con gái đều không câu nệ gì ngồi chung một chỗ, hưng phấn nói nói cười cười, mở ra vài nhóm chơi bài, còn có đám vây lại xem bói, bói chuyện tương lai, bói chuyện tình yêu, chốc chốc lại truyền ra tiếng cười to.

Lâm Y Nhiên không biết chơi bài, lại không thể trò chuyện thân quen với người khác ngay, nên chỉ im lặng ngồi một chỗ; còn tôi là vì Trương Tuấn ở đây, nên cũng không đi đâu chơi gì cả.

Bởi muốn chăm sóc cho chúng tôi, nên Thẩm Viễn Triết liền ngồi nói chuyện phiếm với chúng tôi, làm cho ba người lớp 10-5 chúng tôi không hợp với mọi người lắm.

Tôi nói với cậu ấy: “Cậu không cần chăm sóc bọn tớ đâu.” Thẩm Viễn Triết cười cười: “Nói chuyện cũng vui mà.” Cậu chỉ vào đám người giới thiệu cho tôi và Lâm Y Nhiên, “Trương Tuấn, lớp trưởng lớp 10-4, vừa rồi cô giáo Hình đã giới thiệu, các cậu chắc cũng gặp cậu ấy rồi. Ngồi cạnh cậu ấy là Chân Vận, biệt danh Chân công tử, bố cậu ấy chính là cục trưởng Chân lần trước đã đến trường thị sát, Trương Tuấn chơi rất thân với Chân công tử, Chân công tử đây mồm miệng rất lợi hại, tính tình kiêu hãnh, nhưng không phải người xấu, ngồi đối diện Chân công tử chính là Cổ công tử tiếng tăm lừng lẫy.”

Tôi và Lâm Y Nhiên đều chỉ nghe qua tên họ, chưa thấy họ bao giờ, dù sao họ đều là con ông cháu cha, nhưng nhìn chằm chằm mấy lần, phát hiện con em cán bộ cao cấp này cũng thật bình thường, ôn hòa cùng đùa đùa với mọi người, nhìn Chân công tử, tôi hỏi: “Sao cậu ấy có thể đi, thành tích của cậu ấy không tốt đến vậy chứ? Cậu ấy cũng không phải là lớp trưởng, không phải là cán bộ ưu tú.”

Thẩm Viễn Triết cười nói: “Nhà trường đã sớm lên kế hoạch mỗi lớp có bốn người đi, nhưng vì có vài người không đi được, nên những người khác cũng có thể đi, chỉ cần không phạm sai lầm, tự chi trả chi phí thì có thể tham gia, không chỉ Cổ công tử, Chân công tử mà có cả Hoàng Vi đang bói ọi người kia cũng là những người tự bỏ tiền ra để tham gia hoạt động này.”

Cô gái kia trang điểm nhạt, đeo đồ trang sức, có lẽ vì đang trong kỳ nghỉ, lại ở bên ngoài, nên giáo viên cũng không quản. Tôi hỏi: “Cậu ấy là học sinh lớp nào?”

“Lớp 10-2.”

Tôi cảm thấy cái tên Hoàng Vi này đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng không nhớ là ở đâu, Lâm Y Nhiên khẽ “A” một tiếng.

Tôi lập tức hỏi: “Cậu biết cậu ấy à?”

Lâm Y Nhiên chắc không ngờ tôi lại phản ứng nhanh như vậy, liếc nhìn Thẩm Viễn Triết một cái, đỏ mặt, thấp giọng nói: “Tớ có một cô bạn tiểu học học cấp Hai ở trường Tam Trung, nghe cậu ấy nói trường có một nữ sinh tên Hoàng Vi, đã cắt cổ tay tự tử vì nam sinh, phải tạm nghỉ học.”

Lại là một nữ sinh chơi bời bên ngoài, khó trách tôi cảm thấy tên cô ấy quen quen, tôi không hỏi gì nữa, thoáng nhìn qua Hoàng Vi, rồi hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Đến buổi tối, Trương Tuấn, Cổ công tử, Chân công tử, Hoàng Vi đều đến toa xe có giường nằm của mình.

Nhìn thấy Trương Tuấn đi rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm, nói với Thẩm Viễn Triết: “Chúng ta chơi bài nhé!” Lâm Y Nhiên lắc đầu: “Tớ không biết chơi.”

Tôi cười nói: “Cậu cùng một nhà với tớ, tớ giúp cậu, cực kỳ đơn giản, dễ hơn tiếng Anh cả triệu lần, cậu học tiếng Anh tốt như vậy, cái này nhất định sẽ học được.”

Cô ấy và Thẩm Viễn Triết đều biết tiếng Anh là nỗi đau của tôi, cười rộ lên, thực ra Y Nhiên nhìn thấy lúc này mọi người chơi hay như vậy, trong lòng cũng muốn chơi rồi, có điều lòng tự trọng của cô ấy cũng cao, không muốn vì sự yếu kém của mình, mà để cho người cùng nhà với mình bị thua theo.

Thẩm Viễn Triết đi lấy hai bộ bài, ba người chúng tôi và lớp trưởng lớp 10-6 cùng chơi, hai cậu con trai kia một nhà, hai cô gái chúng tôi một nhà, họ đều biết chơi, Y Nhiên không biết chơi, nhìn qua là biết họ đang ở thế cao, nhưng rất nhanh đã xuất hiện kết quả tương phản.

Lâm Y Nhiên là ôn hòa mà không chất phác, chỉ sau vài ván đã chơi rất khá, hơn nữa tôi biết cô ấy có trí nhớ cực tốt, một trăm linh tám lá bài, lá bài nào đã ra, lá bài nào còn chưa ra, trong đầu cô ấy rất rõ ràng, hơn nữa cộng thêm kỹ thuật của tôi, hai người chúng tôi chơi khá là ăn ý. (Bạn Triết lấy hai bộ bài: $54 \times 2 = 108$ lá bài, chơi gộp như thế mình cũng không biết là kiểu gì nữa, bạn nào biết không, nói ỉn với ^^.)

Cậu lớp trưởng lớp 10-6 cảm thán: “Thật không ngờ học sinh ngoan giỏi cũng chơi bài siêu như vậy.”

Lâm Y Nhiên rất hưng phấn, mím môi cười.

Bốn người chúng tôi đánh bài đến tận hơn bốn giờ sáng, đều vô cùng buồn ngủ, nên gục hết xuống bàn, có người dựa vào cửa sổ ngủ.

Dù khi ngủ, Lâm Y Nhiên vẫn ngồi rất nữ tính nhã nhặn, tôi thì cuộn tròn, dựa vào người cô ấy, tư thế thật không thoải mái, nên ngủ cũng rất khó chịu, lúc ngủ lúc tỉnh, sáng ra tỉnh dậy thật mệt mỏi.

Cổ công tử, Chân công tử, Trương Tuấn, Hoàng Vi đều lại đây. Chắc họ ngủ rất ngon, tinh thần thoải mái sáng khoái vô cùng. Cô Hình và thầy Vương hôm qua một người ngủ trên giường, một người ngủ trên ghế ngồi cứng, lúc này họ đổi cho nhau, cô Hình nhìn chúng tôi, đưa vé cho thầy Vương đi nghỉ ngơi. Cô Hình nhẹ nhàng nói với đám Cổ công tử, hỏi họ có thể cho các bạn mượn chỗ ngủ một lúc không, bốn người đều nói không thành vấn đề. Bởi vì nhiều người, cô cũng không tiện chỉ định, nên để bốn người họ tự quyết định.

Bốn người đương nhiên đều đưa vé giường nằm cho những người bạn thân thiết của mình trước, Trương Tuấn đi tới, cười tặng vé cho Thẩm Viễn Triết, tôi hơi giật mình, thì ra họ không chỉ quen biết thông thường.

Thẩm Viễn Triết không khách khí, cười hỏi: “Tớ nhường cho bạn nữ trước được chứ?”

Trương Tuấn cười lắc đầu: “Cậu làm chủ.”

Thẩm Viễn Triết đưa vé cho Lâm Y Nhiên: “Cậu đến chỗ giường nằm ngủ một lúc đi.”

Lâm Y Nhiên khó xử nhìn tôi, tôi cười giục cô ấy: “Đi nhanh lên, hôm qua tớ cứ cựa quậy, làm cho cậu không ngủ được mấy, đợi cậu ngủ trước rồi tớ lại ngủ tiếp.”

Lâm Y Nhiên đi đến toa giường nằm, chỗ ngồi của cô ấy bỏ trống, Thẩm Viễn Triết bảo Trương Tuấn ngồi xuống, không ngờ Trương Tuấn lại ngồi xuống luôn, còn ngồi ngay cạnh tôi, lòng tôi đang bị đè nén, thật muốn chạy quá, nhưng cậu ngồi bên ngoài, nếu tôi muốn ra, còn phải nói chuyện với cậu nữa.

Lớp trưởng lớp 10-6 vẫn đang dựa vào xe ngủ gà ngủ gật, Thẩm Viễn Triết dường như rất tỉnh táo, trò chuyện với Trương Tuấn. Trong lòng tôi thật phiền muộn, nằm úp sấp xuống bàn, bắt đầu ngủ. Thẩm Viễn Triết vừa nói chuyện, vừa giúp tôi sửa lại cái gì đó trên bàn, quan tâm hỏi: “Cậu muốn ăn chút gì đã rồi hãy ngủ không?”

Tôi buồn rầu nói: “Không cần.”

Đám bạn lại túm tụm vào một chỗ đánh bài, chỗ ngồi sáu người chen chúc tám người, chỗ bốn người ngồi thành năm, sáu người ngồi. Ngoài mặt thì thấy tôi đang ngủ, nhưng thực tế thì sao mà ngủ được chứ, hai lỗ tai dựng thẳng lên thật cao, lúc nào cũng nghe động tĩnh từ Trương Tuấn.

Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn rốt cuộc cũng bị kéo đi đánh bài, chỗ bên cạnh tôi liền bỏ trống. Tôi cầm mấy quyển sách làm gối đầu, cuộn mình nằm xuống, chân khoát lên chỗ ngồi đối diện, bắt đầu nỗ lực ngủ. Dù rất mệt mỏi, trong xe lúc nào cũng ầm ĩ, tư thế ngủ lại cổ quái, nhưng tôi vẫn ngủ say như chết.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, cũng đã là buổi chiều, có con trai đang hát, có con gái đang giải thích kết quả bói toán. Không biết họ đang chơi bài thế nào, nghe thấy một bạn nữ kêu to: “Cổ công tử, cậu là heo à? Bài này mà cũng dám bỏ?” Dù sao tuổi còn trẻ, ảnh hưởng của xã hội bên ngoài đối với chúng tôi còn có hạn, hơn nữa những học sinh ở đây phần lớn đều có thành tích học tập xuất sắc, mỗi người đều tràn đầy niềm tin cho tương lai, mấy cậu Cổ công tử và Chân công tử kia, mọi người đều không để vào mắt.

Tôi nhắm mắt lại mỉm cười, trong không gian nhỏ hẹp này, hơn ba mươi thiếu niên ở cùng nhau, thật sự là một loại thể nghiệm rất kỳ diệu.

Mùa hè trên tàu hỏa rất oi bức, nằm đó toa ghế ngồi cứng lại không có điều hòa, tôi ngủ mà mồ hôi chảy khắp người, mệt mỏi ngồi dậy, tìm nước uống, đến khi uống xong mấy ngụm nước, đeo kính vào, mới phát hiện chỗ ngồi bốn người này, chỉ ngồi có hai người, người đối diện tôi kia, chính là Trương Tuấn!

Rốt cuộc cậu đã ngồi đó từ lúc nào? Tại sao cậu không đánh bài?

Tôi ngạc nhiên giật mình, căn bản không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết ngây ngốc nhìn cậu.

Hai chúng tôi mặt không chút thay đổi nhìn nhau trong vài giây, đầu óc trống rỗng của tôi mới có chút sóng não, khom người lấy dụng cụ rửa mặt dưới chỗ ngồi rồi đi rửa mặt. Rửa mặt xong, tôi không về chỗ của mình, làm bộ như muốn xem các bạn bói toán, tìm đại một chỗ trống rồi ngồi xuống.

Trương Tuấn vẫn ngồi ở chỗ đó, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không rõ cậu nghĩ gì, mà cứ ngồi một mình như vậy.

Rất lâu sau, có một nhóm chơi bài thiếu người, gọi cậu, cậu mới đi đánh bài.

Nhìn cậu rời đi rồi, tôi mới cầm dụng cụ rửa mặt, quay trở về chỗ ngồi.

Lâm Y Nhiên trở về từ toa giường nằm, trả lại vé cho Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Triết hỏi tôi muốn ngủ không, tôi lắc đầu: “Tớ ngủ đủ rồi.”

Cậu ấy trả lại vé cho Trương Tuấn, Trương Tuấn liếc nhìn sang tôi, nhận vé, đưa ột bạn nữ. Mọi người cứ như vậy thay phiên nhau ngủ trên giường, lại có đám bạn chơi bài nên còn ghế trống để nằm ngủ, cũng coi như đều được nghỉ ngơi.

Thời gian còn lại, đôi lúc tôi chợp mắt ngủ gật, hoặc là đọc sách, dù sao cũng tránh tiếp xúc với Trương Tuấn.

Đến buổi tối, Trương Tuấn vừa đi, tôi bắt đầu dồi dào sức sống, ban ngày tôi và Lâm Y Nhiên đều ngủ nhiều rồi, nên có thể chơi bài thâu đêm. Sáng sớm, Trương Tuấn vẫn đưa vé nằm cho Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Triết vẫn tặng vé cho Lâm Y Nhiên, Lâm Y Nhiên đi đến toa giường nằm nghỉ ngơi, tôi cũng

làm giống ngày hôm qua, cuộn mình ngủ trên ghế ngồi cứng. Hôm nay nhiệt độ cao hơn hôm qua, trong xe vô cùng oi bức, lưng tôi ướt đầm mồ hôi, khó chịu như vậy nên ngủ cũng không yên.

Trong lúc mơ màng, bỗng có cảm giác gió mát phát phơ, khô nóng bay đi, thể xác và tinh thần dần dần yên ổn, ngủ ngon hơn nhiều.

Khi nửa mơ nửa tỉnh, mới phát hiện là Thẩm Viễn Triết ngồi đối diện, luôn quạt cho tôi, tôi vừa cảm động vừa thấy không yên, vội đứng lên: “Cảm ơn cậu.”

Cậu ấy mỉm cười: “Chỉ tiện tay thôi, cần gì phải khách khí?”

Lớp trưởng lớp 10-6 ngồi gần đang đánh bài, nói đùa: “Lần sau tớ cũng muốn cậu tiện tay.”

Mọi người ồn ào cười to, đều nhìn về phía Thẩm Viễn Triết nói: “Tớ cũng muốn, tớ cũng muốn!”

Trương Tuấn cũng nắm bài cười cười, ánh mắt nhìn tôi chăm chăm.

Tôi vốn đang cười, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cậu, lại không cười nổi nữa, tránh đi tầm mắt của cậu, vội vàng lấy đồ rồi đi rửa mặt, lúc rửa mặt xong trở về, thấy Thẩm Viễn Triết ngủ gục trên bàn.

Có cho có nhận, có nhận có cho, tôi nhìn quanh tìm một chiếc quạt, nhìn thấy bàn bên cạnh có một chiếc quạt không ai dùng, tôi lại gần, vừa định vươn tay ra lấy, một bàn tay đã bao trùm chiếc quạt trước.

(Có cho có nhận, có nhận có cho: nguyên văn là đầu đào báo lí, nghĩa là cho quả đào thì nhận lại quả mận.)

Trương Tuấn cầm lấy chiếc quạt, “ba” một tiếng mở ra, vừa nhìn những lá bài trong tay vừa quạt, giống như không hề nhìn thấy tôi.

Tôi yên lặng trở về.

12. Chương 6 - 3

Chương 6.3: Tâm tư của thiếu nam thiếu nữ (tt)

Người bán hàng trên tàu đúng là có lời về bán bộ bài và quạt, tôi đã bỏ ra năm đồng để mua một chiếc quạt, dù nó đắt nhưng vẫn cần dùng, ngồi bên cạnh Thẩm Viễn Triết, tôi vừa đọc sách vừa quạt cho cậu ấy ngủ.

Đến khi Thẩm Viễn Triết tỉnh ngủ, cũng đã tới Bắc Kinh.

Trong toa tàu hỏa chật chội, mọi người đã nhanh chóng quen biết nhau, ai cũng thích Thẩm Viễn Triết, ngay cả những bạn vì lời đồn đại mà không thích cậu giờ cũng thấy thích cậu.

Cậu luôn chú ý đến những bạn trầm mặc hướng nội, giúp đỡ họ, khi chơi bài luôn nhớ gọi họ cùng chơi, khi chuyển về giường nằm cũng nhớ tới họ, không vì họ trầm mặc mà coi thường họ. Trương Tuấn và Chân công tử đều đã tặng về giường nằm cho Thẩm Viễn Triết, nhưng từ đầu đến cuối Thẩm Viễn Triết không đến toa giường nằm nghỉ ngơi lần nào, lúc nào cũng nhường cơ hội cho người khác.

Cô giáo Hình nhìn thấy tất cả, cảm thán nói: “Chả trách chủ nhiệm lớp em không phải quan tâm chuyện gì, chuyện gì cũng được em làm tốt rồi.” Cô thấy các bạn đều nhìn Thẩm Viễn Triết, lập tức nói thêm: “Nhưng mà, Trương Tuấn lớp cô cũng tốt, năm nay may mà có em ấy, nếu không cô làm sao quản được mấy học sinh ngang ngược như Tống Bằng chứ.”

Cô Hình nghiêng răng nghiêng lợi nói, mọi người đều cười. Hai nam sinh tệ nhất trường tôi đều ở lớp 10-4, hai cậu đó không phải là những học sinh nghịch ngợm bình thường, đúng là cô Hình cũng không dễ quản, nhưng cô ấy rất thông minh, biết lấy ác trị ác, không hề để ý những chuyện Trương Tuấn đã làm trước đây, để cậu làm lớp trưởng, đi quản bọn Tống Bằng.

Đến Bắc Kinh, hai người ở một phòng, tôi ở cùng phòng với Lâm Y Nhiên. Chân công tử và Cổ công tử ở một phòng, Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết ở cùng phòng.

Mọi người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi, cùng nhau nghe giảng viên đại học giảng giải những kiến thức về thiên văn học.

Một đám thiếu nam thiếu nữ trẻ trung ở cạnh nhau thật vui vẻ, chuyện khó chịu duy nhất chính là đến từ tôi và Trương Tuấn.

Quan hệ giữa Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết càng ngày càng tốt, hai người trao đổi máy ảnh, người này chụp cho người kia, người kia lại chụp cho người này, lúc nào cũng như hình với bóng.

Tôi và Lâm Y Nhiên đều không có máy ảnh, Thẩm Viễn Triết vì muốn giúp chúng tôi, lúc nào cũng gọi chúng tôi lại, chụp ảnh cho chúng tôi. Lâm Y Nhiên đương nhiên rất thích ý, đến đâu cô ấy cũng chụp ảnh để mang về cho bố mẹ xem, vì thế luôn ở bên Thẩm Viễn Triết. Tôi lại rất buồn bực, bởi vì như vậy có nghĩa là luôn ở cùng một chỗ với Trương Tuấn, muốn đi riêng, nhưng Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên luôn kéo tôi vào, cẩn thận quan tâm đến tôi, muốn chuồn cũng không được. Vì bốn người thường chơi cùng nhau, nên ngay cả cô bạn Lâm Y Nhiên hiền hòa cũng nói nói cười cười với Trương Tuấn, còn tôi vẫn không nói tiếng nào với Trương Tuấn.

Thẩm Viễn Triết phát hiện ra tôi và Trương Tuấn vẫn không nói chuyện nhiều, cho rằng khi ở trên tàu hỏa, chúng tôi một người ngủ buổi sáng, một người ngủ buổi tối, nên không có cơ hội quen nhau, cố ý giới thiệu chúng tôi với nhau: “Đây là Trương Tuấn, lớp trưởng lớp 10-4, là bạn tốt của tớ; đây là La Kỳ Kỳ học cùng lớp với tớ, cũng là bạn tốt của tớ, hai cậu làm quen một chút.”

Tôi và Trương Tuấn đều là ngoài cười nhưng trong không cười, gật gật đầu, cười nói: “Chào cậu.”

Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đều cho rằng trước đây chúng tôi không quen biết, tôi và Trương Tuấn vẫn cứ duy trì trầm mặc, không ai chịu nói chúng tôi đã từng học cùng lớp hồi tiểu học.

Thẩm Viễn Triết cao hứng lôi kéo chúng tôi cùng chơi, nhưng cậu cũng sớm phát hiện, tôi với Trương Tuấn hoàn toàn không nói gì với nhau, hai người đều không vừa mắt nhau, không nể mặt nhau.

Hoạt động nào Trương Tuấn tham gia, tôi đều không muốn tham gia; Trương Tuấn đề nghị đi đâu chơi, tôi nhất định không chịu đi.

Nhưng thật ra Trương Tuấn không từ chối tham gia những hoạt động có tôi, vậy mà lúc nào cậu ta cũng không quên gây sự với tôi.

Có lúc, rõ ràng tôi và Thẩm Viễn Triết đang tán gẫu rất vui vẻ, đột nhiên cậu ta lại chen ngang, câu nào câu nấy cũng nhằm thẳng vào tôi mà châm chọc, làm cho tôi với Thẩm Viễn Triết hoàn toàn không nói được gì, chỉ có thể xấu hổ chấm dứt đề tài.

Khi leo đến đỉnh núi Hương Sơn, đúng lúc mặt trời lặn, chân trời rắng màu đỏ cam, đẹp như tranh vẽ. Tôi nhờ Thẩm Viễn Triết chụp cho tôi một kiểu ảnh, hai người đang hi hi ha ha chụp ảnh, Trương Tuấn đứng bên cạnh bỗng châm chọc khiêu khích, không phải châm chọc tư thế của tôi thì cũng cười nhạo vẻ mặt không tự nhiên của tôi, khiến cho Thẩm Viễn Triết vô cùng xấu hổ, càng không ngừng hoà giải, cậu ta lại càng nói càng hăng. Người khác nói tôi, có lẽ tôi sẽ cười, nhưng cậu ta là Trương Tuấn, cho dù da mặt tôi có dày hơn cả hai lớp Trường Thành, cậu ta cũng có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tôi, làm tôi vừa xấu hổ vừa quẫn bách vừa khó chịu, nói với Thẩm Viễn Triết: “Tớ không muốn chụp nữa, không cần chụp cho tớ.”

Thẩm Viễn Triết càng không ngừng an ủi tôi, bảo Lâm Y Nhiên khuyên tôi, tôi chỉ lắc đầu, kiên quyết không chịu chụp ảnh nữa.

Trương Tuấn thấy tôi không chụp ảnh, ngậm miệng lại, tôi lạnh lùng hỏi cậu ta: “Người xấu không lộ mặt, cậu vừa lòng chưa?”

Cậu ta không nói gì.

Từ khi đi Hương Sơn, bất cứ chỗ nào, trừ khi giáo viên yêu cầu chụp ảnh tập thể, tôi tuyệt đối không chụp ảnh nữa.

Nhưng Trương Tuấn vẫn không vừa mắt với tôi, chúng ta đi Di Hoà Viên [1] chơi, cả quãng đường, Trương Tuấn đều khó chịu với tôi, lúc nào cũng bới móc để chế nhạo tôi. Khiến cho tôi hoàn toàn không nhớ rõ Di

Hoà Viên trông to bé xấu đẹp thế nào nữa, chỉ nhớ rõ cậu ta chế nhạo tôi, cậu ta lại chế nhạo tôi, cậu ta lúc nào cũng chế nhạo tôi!

Cho tới giờ tôi mới biết Trương Tuấn lại là người xấu như vậy, trong trí nhớ của tôi, cậu ta là người khi không hài lòng sẽ xoay người bước đi, chỉ biết đánh nhau, không biết cãi nhau.

Nhiều lúc tôi rất buồn bực, rốt cuộc tôi là đã làm gì đắc tội với Trương Tuấn chứ? Vì sao lúc nào cậu ta cũng nhằm vào tôi? Thật ra tôi cũng không muốn xung đột với cậu ta, lúc nào cũng cố gắng lảng tránh, không muốn tiếp xúc với cậu ta, cho dù tiếp xúc, tôi cũng tránh nói chuyện với cậu ta. Nhưng cậu ta cứ làm vậy với tôi, tôi cũng không phải tương đắc, để mặc cho cậu ta bắt nạt, vì thế chỉ có thể đánh trả, làm ẩu thuẩn giữa hai người càng ngày càng sâu nặng, đến mức vừa mở miệng là có thể chọc đối phương, chỉ hận không thể để người kia lập tức biến mất.

Chân công tử đứng bên cạnh vui sướng nhìn người khác gặp nạn, thường xuyên đổ thêm dầu vào. Cổ công tử vốn là người khá ôn hòa, nhưng vì cậu ta đi cùng Chân công tử, lại có quan hệ tốt với Trương Tuấn, nên cũng đứng cạnh cổ vũ nhiệt tình, giúp Trương Tuấn một tay đá kích tôi.

Tuy tập thể của chúng tôi có hơn ba mươi người, nhưng vì đến từ nhiều lớp khác nhau, nên bắt giắc đã phân thành ba bốn nhóm nhỏ. Bọn Trương Tuấn và chúng tôi tạo thành nhóm lớn nhất, bởi thái độ của ba nhân vật trung tâm là bọn họ, nên tôi dần dần bị mọi người cô lập, bất kể làm việc gì, cũng không có ai chủ động gọi tôi. Cô lập thì cô lập! Tôi cũng không phải chưa từng bị cô lập!

Tôi không thêm để tâm đến bọn họ, nên làm gì thì cứ làm. Không biết Lâm Y Nhiên có phát hiện tôi và bọn Trương Tuấn đang giao chiến với nhau không, dù sao cô ấy vẫn đối xử như trước với tôi, cả ngày đi cùng tôi, tôi làm gì, cô ấy làm cái đấy. Có được một cô bạn tốt tính như vậy, tôi không sợ bị bọn họ cô lập.

Thẩm Viễn Triết trở thành nhân bánh quy, phải phụ trách tập thể nhỏ này, cậu không muốn xảy ra mâu thuẫn gì; làm bạn tốt của tôi và Trương Tuấn, cậu hy vọng hai đứa chúng tôi không gây chuyện với nhau nữa. Cậu càng không ngừng làm công tác tư tưởng cho chúng tôi. Trước mặt tôi, cậu không ngừng nói tốt về Trương Tuấn, rồi lại chạy đến trước mặt Trương Tuấn, không ngừng nói những lời hay về tôi, chỉ hy vọng tôi và Trương Tuấn có thể thay đổi một chút “ác cảm” với nhau, có thể hòa bình ở chung.

Tôi không biết Trương Tuấn có phản ứng gì khi nghe Thẩm Viễn Triết kể về tôi, dù sao tôi cũng không phản bác những điều khoa trương của Thẩm Viễn Triết về Trương Tuấn, chẳng những không phản bác, mà còn làm vẻ mặt không chút để ý chăm chú lắng nghe.

Tôi vẫn nỗ lực ngăn cách bản thân bên ngoài thế giới của Trương Tuấn, nhưng trong lòng luôn khát vọng hiểu biết thêm nhiều điều về cậu. Tôi thích nghe Thẩm Viễn Triết nói Trương Tuấn rất có nghĩa khí, được đám con trai tin tưởng và coi trọng, ngay cả Tống Bằng cũng phục Trương Tuấn; thích nghe cậu kể Trương Tuấn cư xử khéo léo, không đùn đẩy trách nhiệm, lúc nào nên mềm sẽ mềm, lúc nào cần cứng rắn cũng biết cứng rắn; thích nghe cậu nói Trương Tuấn chăm chỉ học tập, làm việc lý trí, thích nghe cậu nói Trương Tuấn có bao nhiêu bạn bè quý mến, bội phục.

Tôi thậm chí còn hưởng thụ những điều Thẩm Viễn Triết nói về Trương Tuấn, bởi vì, bởi tôi không dám đi nói chuyện thẳng thắn về Trương Tuấn, lần đầu tiên có người không ngừng kể chuyện về cậu trước mặt tôi, nói đến vài giờ liền, hơn nữa toàn là những chuyện tốt, tôi lắng nghe với nhiều tâm tình phức tạp trong lòng, có vui sướng, có chua xót, kiêu ngạo.

Còn hai người chúng tôi vừa thấy nhau, lập tức sẽ bất hòa.

Thẩm Viễn Triết cũng thật vất vả, dè dặt cẩn trọng duy trì hòa bình giữa hai người chúng tôi, đồng thời tiếp tục nói những điều tốt về Trương Tuấn trước mặt tôi, ở trước mặt Trương Tuấn lại kể những lời hay về tôi, hy vọng một ngày nào đó chúng tôi có thể bị cậu cảm hóa, biến chiến tranh thành hòa bình.

Có một ngày vào buổi tối, Lâm Y Nhiên đi chơi bài, vì bàn ấy có Chân công tử, nên tôi tránh đi. Một mình tôi ngồi trong phòng xem TV, Hoàng Vi cầm bộ bài đến tìm tôi chơi: “Có muốn bói không? Tớ xem rất chuẩn đấy.”

Tôi hơi ngạc nhiên, ngoài Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên ra, mọi người đều có vẻ cô lập tôi, cô ấy chơi khá tốt với Trương Tuấn, sao lại không giúp đỡ Trương Tuấn, mà còn đến tìm tôi chơi? Có điều, đương

nhiên tôi không từ chối ý tốt của cô ấy rồi, lập tức đáp lại: “Có!”

Hoàng Vi bảo tôi trộn bài ba lần, nói tên bốn nam sinh và bốn nữ sinh, sau đó bói những người ấy sẽ xảy ra chuyện gì trong cuộc sống của tôi.

Tôi trộn bài xong, cười thuận miệng nói: “Thẩm Viễn Triết, Dương Quân, Tiểu Đảo Nhất Thất Lang, Mã Đề, Lâm Y Nhiên. . .”

Hoàng Vi vừa bói cho tôi, vừa nói chuyện với tôi. Cô ấy nói: “Trên bài cho thấy cậu rất có duyên phận với Thẩm Viễn Triết, cậu và cậu ấy đang nói à?”

Nói chính là có ý yêu đương, năm đó mọi người ngại ngùng, tránh sự chú ý của phụ huynh và giáo viên, nên chỉ nói ngắn là nói. Tôi lập tức nói: “Hả? Không phải đâu.”

Hoàng Vi làm bộ “Cậu không phải lo lắng, tớ sẽ giữ bí mật giúp cậu”: “Không ít người nói sau giờ tự học buổi tối cậu ấy đưa cậu về nhà nhé!”

Nhà trường cấm yêu sớm, nhưng không cấm được tâm tư thiếu nam thiếu nữ, mọi người đều ngầm tóe ra ngọn lửa, tuy nhiên, tôi và Thẩm Viễn Triết thật sự không có gì, nên tôi thờ ơ giải thích: “Chúng tớ chỉ tiện đường.”

Hoàng Vi mỉm cười hỏi: “Rất cuộc cậu có thích Thẩm Viễn Triết không?”

Tôi cảm thấy hơi phiền, tôi cũng có quen cô ấy đâu. Việc này ngay cả bạn tốt cũng không cần nói ra, sao cô ấy cứ phải tra hỏi mãi thế?

“Thích như bạn bè bình thường.”

“Vậy cậu có người trong lòng không? Là tớ nói người đặc biệt ấy.”

“Không có.”

“Thật không? Tớ không tin! Nhất định cậu có người trong lòng, ai vậy? Tớ nghi đó là người cũng tham gia trại hè này của chúng mình, đúng không?”

“Tớ chưa từng thích nam sinh nào.” Tôi phủ định mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, đang định bỏ chạy lấy người, lại phát hiện không biết từ lúc nào, Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn đều đứng ở bên cạnh, đang nhìn chúng tôi bói. Tim tôi bỗng nhảy dựng, còn có cảm giác chua xót, hoàn toàn quên mất mình đang muốn làm gì, vẫn ngơ ngác ngồi đó.

Hoàng Vi cười tủm tỉm hỏi Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết: “Các cậu muốn xem bói không? Cực kỳ linh nghiệm.”

Thẩm Viễn Triết nói tên bốn nữ sinh, có tôi và Lâm Y Nhiên, Hoàng Vi lập tức nói: “Vừa rồi La Kỳ Kỳ nói tên bốn nam sinh cũng có cậu, bài nói cậu là người quan trọng trong lòng cậu ấy, các cậu sẽ có duyên phận rất dài.”

Khẩu khí của Hoàng Vi thật mờ ám, làm cho tôi không tự nhiên, Thẩm Viễn Triết mỉm cười nói: “Bọn tớ học ba năm trung học trong cùng một lớp, đương nhiên có duyên phận rất dài rồi.”

Hoàng Vi thay đổi giọng điệu vui đùa với Thẩm Viễn Triết, giống như đang thử mà cũng giống như đang tác hợp, Thẩm Viễn Triết rất trấn định, quân đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, Thái Cực quyền đưa đẩy khéo léo, Hoàng Vi không có cách nào với cậu ấy.

Lúc đến lượt Trương Tuấn xem bói, cậu nhận bộ bài trong tay Hoàng Vi, thuận miệng nói tên mấy nữ sinh: “Đồng Vân Châu, Lí Tiểu Uyển, Lâm Y Nhiên. . .”

Chúng tôi đều kinh ngạc nhìn cậu ta, cậu ta với Lâm Y Nhiên không thân quen đến vậy chứ?

Nói đến cái tên thứ tư, cậu đột nhiên dừng lại.

Tôi làm bộ vô tình cầm điều khiển từ xa, đổi kênh truyền hình, trong lòng lại rất chờ mong.

Tay Trương Tuấn dừng lại trên bộ bài, mỉm cười rút một lá, nói ra cái tên cuối cùng: “Quan Hà.”

Thẩm Viễn Triết và Hoàng Vi đều cười rộ lên, tôi cũng vui vẻ cười, ánh mắt không chút ăm ắp nhìn Trương Tuấn, che giấu tất cả hỗn loạn trong lòng.

Tối hôm sau, mọi người cùng ra ngoài ăn cơm. Mười hai, mười ba người ngồi cùng trên một chiếc bàn to, chia làm ba bàn, tôi vô cùng bất hạnh phải ngồi cùng bàn với Trương Tuấn. Chân công tử rất có khả năng, tán gẫu với mọi người, chỉ chốc lát sau đã có một trận cười truyền ra. Tôi biết mọi người đều không thích mình, nên cũng không nói câu nào, chỉ cúi đầu ăn cơm, không chủ động gấp thức ăn, trước mặt có cái gì liền ăn cái đó.

Trà trong chén đã uống hết, tôi ngẩng đầu thoáng nhìn, phát hiện ấm trà đang trong tay Chân công tử, liền cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm.

Trương Tuấn cầm ấm trà lên rót thêm cho tất cả mọi người, mọi người đều cười nói “cảm ơn”, rót đến tôi, tôi cầm lấy cốc trà: “không cần.” Thực ra, tôi cũng muốn uống, nhưng mấy ngày nay cậu ta khinh người quá đáng, tôi không muốn nhận sự giúp đỡ nào của cậu ta, cho dù chỉ là thuận tay.

Cả bàn đều nhìn cậu, khiến cho cậu thật mất mặt. Cậu cầm ấm trà đứng trong giây lát, mỉm cười rót trà cho người tiếp theo, Chân công tử lại hừ lạnh một tiếng: “Có người nào đó không cần phải nể mặt làm gì.”

Tôi làm như nghe không hiểu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Chân công tử còn đang châm chọc khiêu khích, quả nhiên mồm miệng độc như rắn rết.

Không khí trên bàn rất căng thẳng, tôi nhin một lúc, thật sự không nhin thêm được nữa, ném mạnh đôi đũa lên bàn, nhìn chằm chằm Chân công tử hỏi: “Cậu nói đủ chưa? Trương Tuấn là anh cậu hay là em cậu, cậu ta bị câm điếc à? Muốn cậu ra mặt?”

Không ngờ Chân công tử còn cười tùm tùm nói: “Trương Tuấn chính là anh tôi, sao nào? Cậu ấy không thêm so đo với cậu, tôi thay anh trai ra mặt, làm sao nào?”

Cổ công tử cũng vào góp vui: “Đường gồ ghề mọi người cùng giẫm, cậu nghĩ chúng tôi không thể rút đao tương trợ nhau à? Cậu cho rằng mình là ai? Giang lão gia cũng không ngang như cậu.”

Tiểu Dương: Chỉ nói là Giang lão gia không biết là nhân vật nổi tiếng nào của Trung Quốc, có thể là Giang Trạch Dân, ông từng làm Tổng bí thư và Chủ tịch nước. Thẩm Viễn Triết hoà giải: “Mỗi người nói ít đi một câu, cũng không phải chuyện to tát gì.”

Miệng con trai mà nói mớ cái gì, thật sự còn đáng sợ hơn con gái gấp ba lần. Tôi đứng lên, đi ra ngoài quán ăn ngồi. Thẩm Viễn Triết cũng đi ra, tôi nói: “Tớ ăn no rồi mới ra, cậu không cần để ý đến tớ đâu.”

“Tớ cũng ăn no rồi.”

Cậu ấy ngồi cạnh tôi, cầm hai cốc nước giải khát lạnh, đưa cho tôi một cốc, muốn nói cái gì, lại không tiện mở miệng.

Tôi biết theo mẫu thuẫn giữa tôi và Trương Tuấn ngày càng lớn, tất cả mọi người cũng ngày càng loại trừ tôi ra, cậu ấy lại tốt với tôi, làm tôi thật sự khó xử.

“Thật ra cậu không cần giúp tớ, tớ cũng không quan tâm người khác đối xử với mình thế nào.”

“Tớ biết trong lòng cậu chịu khổ sở.”

Tôi nhìn chăm chú vào những giọt nước nhỏ đọng lại bên ngoài chiếc cốc, thấy mũi mình hơi cay cay. Tôi khó chịu không phải vì bị mọi người loại trừ, chuyện đó hoàn toàn không tổn thương được đến tôi, mà là Trương Tuấn, tôi không hiểu nổi rốt cuộc mình đã đắc tội gì với cậu ta, sao cậu ta lúc nào cũng làm khó tôi như thế? Làm cho tôi không còn nổi một góc tránh né.

Lâm Y Nhiên đi ra, ngồi vào bên cạnh tôi, cúi đầu nói: “Kì Kì, tớ muốn nói mấy câu với cậu, hy vọng cậu đừng để ý.”

“Tớ hẹp hòi như vậy sao?”

“Cậu không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng chính vì không phải người lòng dạ hẹp hòi, nên tớ mới không thể hiểu vì sao vừa nãy cậu lại làm vậy với Trương Tuấn. Tớ thấy cậu như bây giờ là không tốt, cơ hội

mọi người đi cùng nhau thế này rất quý giá, phải tận dụng chơi thật tốt với nhau, nhưng vì cậu và Trương Tuấn, làm cho chúng tớ đều lo lắng xấu hổ, cũng không dám nói nhiều lời. Vừa rồi Trương Tuấn thêm trà cho cậu, sao cậu lại từ chối? Cho dù bình thường có mâu thuẫn, Trương Tuấn nói vài câu không dễ nghe, nhưng tính cậu vốn thoải mái mà, Mã Lực cười nhạo cậu, cậu cũng đâu có tức giận; Dương Quân luôn trêu chọc cậu, cậu cũng không ngại, tại sao cậu lại để ý Trương Tuấn?”

Tôi cúi đầu suy nghĩ: “Tớ biết rồi, cảm ơn cậu, tớ không nên để vì mình mà ảnh hưởng đến mọi người.”

Lâm Y Nhiên vẫn rất lo lắng: “Cậu không vui sao?”

“Không phải, tớ biết cậu quan tâm đến tớ, hy vọng mọi người đều không ghét tớ, nên mới nói những lời này.” Lâm Y Nhiên bình thường trở lại, cười nói: “Tớ biết cậu ăn chưa no, vừa rồi tớ đã bảo người bán gói lại mấy cái bánh bao.”

“Cảm ơn.”

Lâm Y Nhiên cười tủm tỉm lắc đầu, Thẩm Viễn Triết cũng có suy nghĩ nhìn tôi.

Về đến chỗ nghỉ, mới hơn bảy giờ, có người đang chơi bóng rổ, có người đánh bài, có người xem tivi. Tôi ngồi một mình trong phòng, quyết định đi tìm Trương Tuấn, tôi muốn nói chuyện với cậu để giải quyết vấn đề giữa chúng tôi.

Tìm một nam sinh, tôi hỏi cậu ấy xem Trương Tuấn ở đâu.

“Trương Tuấn nói hơi mệt, không đi ra ngoài chơi, một mình nghỉ ngơi trong phòng ấy.”

Tôi đến gõ cửa phòng Trương Tuấn, cậu nói: “Cửa không khóa.”

Tôi đẩy cửa mà vào, cậu đang đứng trước cửa sổ, quay đầu thấy là tôi, ngây ngẩn cả người.

Tôi đóng cửa: “Tớ muốn nói chuyện một chút với cậu.”

Cậu ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, mời tôi ngồi lên giường.

Tôi im lặng rất lâu, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cậu cũng không chút nóng nảy, ngồi yên lặng, không nhìn ra những biểu hiện khó chịu thường ngày.

Rất lâu sau, tôi thở dài nói: “Tớ biết cậu không muốn nhìn thấy tớ, ghét tớ, nhưng không nên để vì chúng ta mà ảnh hưởng đến mọi người, tớ cam đoan sau này sẽ không chọc giận cậu nữa, cam đoan sẽ cố gắng không xuất hiện trước mặt cậu, cam đoan dù cậu có nói gì cũng chỉ tán thành mà không phản đối, cũng phiền cậu để tớ được yên.” Tôi nói xong, lập tức đứng lên, định rời đi.

Cậu lập tức bắt lấy ống tay áo của tôi: “Không phải tớ không muốn nhìn cậu.”

“Còn không phải cậu không muốn nhìn thấy tôi?” Tôi tức giận đến dừng bước, vùng khỏi tay cậu ta, chỉ vào cậu ta chất vấn, “Vì né tránh cậu, tôi đi rất nhanh ở Hương Sơn, cố gắng tiến về phía trước, cậu bảo tôi không thông cảm cho các bạn đi chậm, được thôi, tôi thông cảm! Đi Cố Cung (còn gọi là Tử Cấm Thành), tôi nghe theo ý cậu, đi cuối cùng, cậu lại châm chọc tôi là cái đuôi của mọi người! Tôi nói chuyện với các bạn, cậu lại xen ngang, chen lời của người khác, được, tôi im lặng! Cậu lại châm chọc tôi không có ý thức tập thể, làm gì cũng chỉ có một mình, giả bộ thanh cao thâm trầm! Tôi chụp ảnh, tháo kính ra, cậu cũng nói. Cậu nói xem, tôi bỏ kính ra hay không thì liên quan gì đến cậu hả? Tôi đã rất nỗ lực lảng tránh cậu, cậu còn muốn gì nữa...” Trong khi tôi nói, cậu cũng đã lại gần, tôi đang nổi nóng, hoàn toàn không để ý, chỉ lùi về sau từng bước theo bản năng, cho đến khi lùi đến bức tường, vẫn trừng mắt nhìn cậu, tức giận khiêu khích: “Chúng ta dù gì cũng quen biết từ trước, đều là học trò của cô giáo Cao, dù cậu ghét tôi, cũng không nên để mọi người đều xa lánh tôi như vậy...”

Cậu đột nhiên cúi đầu muốn hôn tôi, tôi vội trốn theo bản năng, cậu không hôn lên trán tôi được, đôi môi hôn lên tóc tôi.

Tiếng nói của tôi lập tức biến mất, cứng miệng, hoảng sợ trừng mắt nhìn cậu, hai tay cậu chống bên tường, cúi đầu nhìn tôi, tuy rằng vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng sắc mặt cũng hết đỏ lại trắng, hiển nhiên cũng vô cùng xúc động.

Đầu tôi trống rỗng, ngây người trong thoáng chốc, rồi nhanh chóng cúi người xuống, chui ra từ dưới cánh tay cậu, mở cửa liều mạng chạy về phòng mình, đóng sập cửa lại, thân mình kề sát vào ván cửa, lòng còn kinh hoàng không yên.

Tim đập nhanh rất lâu sau, mới dần ổn định và có ý thức. Tôi siêu vẹo như người say rượu đi đến bên giường nằm xuống. Càng nghĩ càng bị thương, càng nghĩ càng phần nộ, Trương Tuấn thật quá tự tin về mình, dường như chỉ cần là nữ sinh, liền sẽ thích cậu.

Tôi bị ai nghĩ, có phải lúc ấy tôi nên tát mạnh cho cậu ta một cái, đánh cho cậu ta tỉnh táo lại; hay là kiễng chân lên, hôn lại cậu một cái, dù sao tôi thích cậu nhiều năm như vậy, rốt cuộc giữa chúng tôi ai có ý xấu với ai cũng không thể nói chính xác được.

Nhưng tôi lại vô dụng chạy mất! La Kì Kì, thật muốn tát mày một cái!

Lâm Y Nhiên đã trở lại, hỏi tôi: “Cậu đói không? Muốn ăn bánh bao không?”

Tôi rúc mình trong chăn, mơ hồ nói: “Không cần đâu.” Tôi sớm đã tức giận đến no rồi.

[1] Di Hòa Viên hay cung điện mùa hè – là một cung điện được xây dựng từ thời nhà Thanh, nằm cách Bắc Kinh 15 km về hướng tây bắc. Di Hòa Viên (nghĩa đen là “vườn nuôi dưỡng sự ôn hòa”) đến nay vẫn còn được bảo tồn tốt. Nơi đây nổi tiếng về nghệ thuật hoa viên truyền thống của Trung Quốc.

Di Hòa Viên có lịch sử tồn tại trên 800 năm với nhiều tên gọi khác nhau. Đầu đời nhà Tấn, một cung điện tên là Kim Sơn Cung đã được xây dựng tại nơi mà ngày nay là Di Hòa Viên. Năm 1750, vua Càn Long xây Thanh Y Viên tại khu vực này để mừng sinh nhật mẹ ông. Năm 1860, trong Chiến tranh Nha Phiến, liên quân Anh – Pháp bắn phá khiến Thanh Y Viên bị hư hại nặng. 28 năm sau, Từ Hi Thái Hậu lấy ngân quỹ vốn dùng để hiện đại hóa hải quân ra trùng tu hoa viên trong vòng 10 năm và đặt tên là Di Hòa Viên. Năm 1900, trong loạn Quyền Phỉ, liên quân 8 nước lại phá hoại hoa viên lần nữa. Khi Từ Hi hồi cung tại Bắc Kinh năm 1903, bà cho đại trùng tu hoa viên.

13. Chương 7 - 1

Chương 7

Thanh xuân ngắn ngủi như vậy, tôi cũng đang ở tuổi xuân nở rộ nhất, gặp được người mình yêu; cuộc sống có hạn như vậy, tôi cũng đang sống trong những năm tháng tươi đẹp nhất, được người mình yêu quan tâm và yêu thương.

Chúng tôi yêu nhau ở nơi đỉnh núi biển bờ, cho dù kết cục có là núi và biển bị chia cắt, tôi cũng không hối hận. Điều duy nhất tôi hối tiếc là, lúc ấy không yêu anh nhiều hơn một chút.

Bối rối và niềm vui ở Bắc Kinh

Một đêm trần trọc không yên, hoàn toàn không ngủ được, lúc cảm thấy phải tát Trương Tuấn hai cái, lúc lại nghĩ phải tát mình hai cái trước đã.

Sáng sớm rời giường đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn, may mắn hôm nay chỉ phải đi thăm nhà thiên văn ở Bắc Kinh, không hao phí thể lực nhiều.

Tôi đội mũ che nắng, giấu mình trong đám người, trốn tránh Trương Tuấn, chỉ hận mình không có áo khoác tàng hình. Tôi gần như bị phần nghĩ, sao mình phải khổ sở thế chứ? Rõ ràng là cậu ta làm sai, tại sao tôi phải mờ ám như thế này? Nhưng đạo lý là chuyện của đạo lý, hành động của tôi vẫn cứ nao núng, ngại ngùng.

Bởi vì quá buồn ngủ, nên cuối cùng trong nhà thiên văn có cái gì, nghe được cái gì, tôi hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhớ là cuối cùng, giáo viên đưa chúng tôi đến một hội trường, giảng về nguyên nhân tuyệt chủng của khủng long.

Bên trên trần hội trường xây hình bầu dục, khi tắt đèn, trên trần biến thành bầu trời rộng lớn, vô số ngôi sao xinh xắn lấp lánh ở giữa, đẹp để làm người ta khó tin.

Theo tiếng nói của hướng dẫn viên, chúng tôi giống như đang đặt mình trong vũ trụ, chính mắt thấy hàng tỉ năm trước một ngôi sao chổi đâm vào trái đất, làm cho khủng long bị tuyệt chủng.

Chương trình thế này tôi vốn yêu thích nhất, nhưng đặt mình trong bóng đêm, đỉnh đầu là biển sao, trong phòng độ ẩm vừa đủ, tất cả thật hài hòa làm tôi ngủ thiếp đi.

Cảm giác mình cũng ngủ được một lúc, còn có người gọi tôi dậy. Tôi lập tức mở to mắt, phát hiện Trương Tuấn đang ngồi bên cạnh tôi.

Những ghế trong hội trường đã trống hết, mọi người đều ra ngoài rồi, cậu yên lặng nhìn tôi, đầu óc tôi rối bời nhìn cậu chăm chăm. Mọi người đều đi rồi, chúng tôi vẫn đang ngồi tư thế đó, trừng mắt nhìn đối phương.

Nhân viên công tác đến giục chúng tôi: “Các bạn, đã hết buổi chiếu phim rồi.”

Trương Tuấn túm túm ống tay áo tôi, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Tôi mơ mơ màng màng đi theo cậu ra khỏi hội trường, các bạn đang mua đồ lưu niệm, đủ loại khủng long.

Cậu đi cùng tôi, nói: “Muốn mua khủng long không?”

Tôi gật gật đầu, lại lắc đầu, ý thức hoàn toàn hỗn loạn, hoàn toàn không thể suy xét điều gì, vẫn rối rắm nghĩ nên đánh cậu ta hay không nên đánh cậu ta.

Mỗi loại khủng long cậu đều mua một con, chỉ không ít tiền, Chân công tử trêu: “Về nhà cậu muốn mở triển lãm khủng long à?”

Trương Tuấn cười cười, không nói gì.

Đầu óc tôi rối rắm mãi, mới phát giác mình đã để lỡ mất thời cơ phát tác tốt nhất, tôi nhanh chóng thoát khỏi cậu, chạy đi tìm Lâm Y Nhiên: “Cậu đi lúc nào mà không bảo tớ một tiếng? Thật không giống bạn chí cốt gì cả!”

Lâm Y Nhiên nhìn phía sau tôi không nói lời nào, tôi vừa quay đầu lại, Trương Tuấn như con quỷ ám, không biết khi nào đã theo lại đây, đứng ngay đằng sau tôi.

Khi ngồi lên xe, vốn đều là tôi và Lâm Y Nhiên ngồi cạnh nhau, nhưng lúc trở về, Trương Tuấn chủ động yêu cầu đổi chỗ với Lâm Y Nhiên, ngồi vào bên cạnh tôi.

Tôi nghĩ cậu có chuyện gì muốn nói, kiểu như giải thích, xin lỗi, ngụy biện... Dù sao, cậu hẳn là sẽ phải nói cái gì đó, như vậy tôi mới có thể phản kích, nhưng cậu lại chẳng nói câu nào, tôi nhắm mắt giả vờ ngủ, ra vẻ trấn tĩnh, thực tế thì đầu óc đang choáng váng lắm.

Lúc đến căng tin ăn cơm chiều, cậu không ngồi cùng đám con trai, mà không ngờ lại ngồi cạnh tôi và Lâm Y Nhiên, thuận tay liền giúp chúng tôi lấy đĩa hay khăn tay, Lâm Y Nhiên ngạc nhiên nhìn cậu, tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi cũng theo dõi cậu, cậu lại làm như không có chuyện gì, cứ làm theo ý mình. Mấy ngày hôm trước chúng tôi vẫn đối địch với nhau, hận không thể một đao giết chết đối phương cho thống khoái, ngày hôm qua lúc ăn cơm chiều còn đối chọi gay gắt, làm mọi người trong bàn đều mất tự nhiên, hôm nay lại chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, ngồi xe cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, đừng nói người ngoài nhìn vào thấy kỳ lạ, mà ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng quái lạ.

Thẩm Viễn Triết bưng khay thức ăn ngồi lại đây, cười hỏi: “Các cậu cuối cùng cũng có thể hòa bình ở chung, hiểu lầm được gỡ bỏ như thế nào?”

Tôi cúi đầu ăn cơm, không hé răng, Trương Tuấn cười cười, trò chuyện với cậu ấy. Thẩm Viễn Triết vài lần muốn chuyển đề tài đến chuyện của tôi và Trương Tuấn, Trương Tuấn lại luôn tránh đi.

Cơm nước xong, trở lại phòng trọ, mọi người vẫn tụ tập một chỗ chơi cùng nhau, còn tôi chạy về phòng mình.

Ngày hôm sau, khi lên xe, tôi đã ngồi cùng Lâm Y Nhiên rồi, Trương Tuấn lại vừa lên xe đã đi tới, yêu cầu đổi chỗ ngồi với Lâm Y Nhiên. Việc này chẳng có gì to tát hết, Lâm Y Nhiên sẽ không từ chối, lập tức đồng ý.

Trương Tuấn lại ngồi bên cạnh tôi, trong lòng tôi bất an, may mắn biểu tình trên mặt lúc nào cũng tê liệt, người ngoài không thể nhìn ra cái gì.

Ngày hôm đó đi thăm công viên Bắc Hải [1] và vườn bách thú ở Bắc Kinh, cả một ngày, bất kể đi đâu, cậu cũng đi theo tôi, tôi không để ý tới cậu, cậu cũng không nói gì. Nếu tôi đi nhanh, cậu bước đi nhanh, nếu tôi đi chậm, cậu cũng đi chậm theo, nếu tôi nói chuyện với Lâm Y Nhiên, cậu liền đứng bên cạnh nghịch máy ảnh, nếu tôi bị cảnh vật chỗ nào đó hấp dẫn, muốn xem nhiều một chút, cậu liền đứng một bên yên lặng chờ. Dù sao, mặc tôi nói gì, làm cái gì, cậu cũng không chàm chọc tôi, chỉ đi theo tôi, làm tôi sờn gai ốc, không biết rốt cuộc cậu ta muốn gì.

[1] Công viên Bắc Hải có lịch sử 1000 năm, là công viên đẹp nhất trong trung tâm thành phố Bắc Kinh. Đây là công viên Hoàng gia xưa nhất và được bảo tồn tốt nhất của Trung Quốc. Công viên có nhiều điểm thu hút khách như bức tường Cửu Long, chùa, tháp ... Công viên Bắc Hải nằm gần cổng Bắc của Tử Cấm Thành và ở phía Bắc của Trung Nam Hải, nơi làm việc của các vị lãnh đạo Trung Quốc. Trên đường, tôi thử trốn mấy lần, nhưng đây là hoạt động tập thể, có thể trốn đi đâu chứ? Chỉ trong chốc lát, cậu ta đã có thể tìm được tôi, tiếp tục theo tôi như quỷ ám, sau đó, tôi cũng không hành động vô nghĩa nữa, để mặc cậu ta đi theo.

Thật là vô cùng kỳ lạ, tôi và cậu ta rất hòa bình ở chung cả một ngày, vãn vãn một ngày đó!

Buổi tối trở về, cậu vẫn ngồi cạnh tôi, lúc đi căng tin ăn cơm, cậu cũng ngồi cạnh tôi, Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đều hướng ánh mắt khó hiểu về phía cậu, cậu lại thần nhiên như không, cười nói bình thường với họ, chỉ có điều không nói chuyện với tôi mà thôi, đương nhiên, tôi cũng chỉ nói chuyện với Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết, kiên quyết không để ý tới cậu.

Ngày thứ ba, vẫn là như thế, cậu luôn ở bên cạnh tôi, lặng lẽ đi theo tôi, lặng lẽ quan tâm đến tôi, lại không nói lấy một câu, khiến cho tôi cũng không nói nên lời nào.

Tôi bắt đầu cảm thấy không chịu nổi. Xét về mặt tình cảm, tôi âm thầm khát vọng những ngày như vậy cứ tiếp diễn, nhưng xét về mặt lý trí, tôi biết mình tuyệt không thể cứ để thế này được, nếu không, tôi sẽ chết không có chỗ chôn.

Tôi và Trương Tuấn không giống nhau, Trương Tuấn có khả năng, còn tôi lại không thể tiếp tục nổi.

Sau khi ăn cơm chiều, tôi vẫn giống hai ngày trước, lập tức trở về phòng mình, vừa tắm vừa suy tư, tắm rửa xong, thay một chiếc váy dài, tôi quyết định đi tìm Trương Tuấn để nói rõ ràng.

Trương Tuấn, Cổ công tử, Chân công tử và vài cậu con trai nữa đang đấu bóng rổ, Hoàng Vi và mấy bạn nữ đang ngồi cạnh xem trận đấu.

Tôi đi đến bên sân bóng rổ, yên lặng đứng đó. Bảy nam sinh chia làm hai đội, chơi một trận đấu không đối xứng đội hình, nhưng chơi rất ngang tài hăng say, kỹ thuật của Trương Tuấn rất nổi bật, Hoàng Vi và mấy cô gái kia càng không ngừng vỗ tay ủng hộ cậu.

Dương Quân chơi bóng rổ cũng rất giỏi, đáng tiếc Dương Quân không ở đây, nếu không hai người họ nhất định có thể ngang sức ngang tài.

Tôi miên man suy nghĩ một lúc, thật sự không có dũng khí cao giọng gọi cậu lại trước mặt mọi người, thế nên, chỉ có thể yên lặng xoay người rời đi, cúi đầu, vừa đi vừa đá những mảnh đá vụn trên đường. Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, không chờ tôi quay đầu, một người tỏa khí nóng toàn thân đã đi đến bên tôi, là Trương Tuấn. Cánh tay, cổ, mặt cậu đều đầy đặc mồ hôi, vì vận động mạnh mà hai má cũng đỏ bừng lên, toàn thân tỏa ra hương vị vô cùng khỏe mạnh và nam tính.

Trong nháy mắt, tôi cũng không biết vì sao, cảm thấy mặt mình nóng hết lên, vội quay đầu, nhìn chăm chăm vào trước mũi chân, bước đi thật nhanh.

Cậu cũng không nói, chỉ trầm mặc đi theo tôi.

Tôi đi một lúc, rung động trong lòng dần dần bình ổn lại, bước đi chậm hơn, cậu cũng tự nhiên đi chậm.

Tôi dừng bước, xoay người nhìn cậu, cậu cũng lập tức đứng lại.

Tôi cố gắng giấu kín những cảm giác rối bời xuống chỗ sâu nhất trong lòng, vô cùng lý trí, vô cùng bình tĩnh nói: “Tớ đã nhận lời giải thích của cậu, ngày mai không cần đi theo tớ nữa, tớ sẽ quên tất cả những chuyện không thoải mái trước đây, giữa chúng ta coi như chưa xảy ra chuyện gì, ai làm việc của người ấy.”

Cậu nhìn tôi chằm chằm, trong ngực đang kịch liệt phập phồng, tựa như bên trong có cái gì sẽ giãy khỏi trói buộc mà nhảy ra, nhưng chỉ chốc lát sau, cậu bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Tớ muốn đi chơi bóng.” Nói xong, lập tức chạy hướng về phía sân bóng.

Tôi thở mạnh ra hơi thở cường chế trong lồng ngực, lập tức xoay người đi theo hướng ngược lại, sợ mình chậm chỉ một bước thôi, mình sẽ liền hối hận.

Buổi tối, tôi lại mất ngủ, biết bao cảm xúc giãy giụa trong lòng, lúc thì lý trí chiếm thể thượng phong, khẳng định quyết định của mình là chính xác, lúc lại là cảm tình chiếm thể thượng phong, chế nhạo bản thân tự mình chuốc lấy cực khổ, sao phải thế chứ?

Tuy nhiên, bây giờ nghĩ thế nào cũng không quan trọng nữa, vì người kiêu ngạo như Trương Tuấn, chỉ biết lựa chọn lập tức xoay người rời đi.

Nửa đêm, trời bắt đầu mưa to, tiếng sấm sét ầm vang, hạt mưa lộp độp gõ vào cửa sổ, tôi vừa thấy buồn ngủ một chút, lập tức lại bay biến hết, chỉ có thể nằm nghe mưa gió, lòng mềm yếu rồi bời.

Sáng sớm rời giường, tôi thấy hơi chóng mặt, nghĩ phải đối mặt với Trương Tuấn, đột nhiên cảm thấy thật yếu đuối.

Rửa mặt xong, đi ăn sáng cùng Lâm Y Nhiên, đến căng tin, vừa muốn đi lấy cơm, đã có người gọi tôi: “La Kỳ Kỳ.”

Là giọng của Trương Tuấn, tôi hóa đá ba giây sau mới có thể quay đầu lại.

Sắc mặt Trương Tuấn không tốt lắm, hình như cậu ngủ không ngon, cậu không có gì biểu tình, vô cùng bình tĩnh nói: “Tớ đã đặt bữa sáng cho cậu và Lâm Y Nhiên rồi.”

Tôi còn chưa nói được gì, Lâm Y Nhiên đã cười nói: “Cảm ơn.” Tôi chỉ có thể đi theo cậu, choáng váng mơ hồ đi đến trước bàn ngồi xuống, Thẩm Viễn Triết ngồi bên cạnh cười gật đầu với tôi, sắc mặt không tốt lắm, hình như cũng không ngủ ngon.

Tôi mơ màng ăn bữa sáng, lúc đó mình ăn cái gì, tôi hoàn toàn không có khái niệm.

Lên xe, Lâm Y Nhiên vừa định ngồi cạnh tôi, Trương Tuấn đã mở cánh tay ra, khoát lên lưng ghế dựa, chặn cô ấy: “Ngại quá, vị trí này tớ muốn chiếm dụng lâu dài.”

Lâm Y Nhiên sửng sốt, cười rộ lên, đi ra hàng ghế sau ngồi xuống.

Trương Tuấn ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi xoay đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, làm bộ như đang chuyên chú ngắm nghía phong cảnh, trong lòng lại bất ổn.

Xe đi trên đường quốc lộ, trong xe có bạn đang hát, có bạn đang nói cười, Trương Tuấn vẫn im lặng.

Tôi càng không ngừng nổi lên dưng khí quay đầu, tại sao lại không có dưng khí chứ, cổ tôi sắp hóa đá đến nơi rồi đây, kính cửa sổ cũng sắp bị tôi nhìn chằm chằm đến hòa tan rồi, rốt cuộc tôi cũng nạp đủ dưng khí, bình tĩnh quay đầu, tính tiến hành một cuộc đối thoại nghiêm túc với Trương Tuấn, lại phát hiện Trương Tuấn đang tựa đầu vào lưng ghế ngồi, ngủ ngon lành. Sự bình tĩnh giả dối của tôi biến thành mất mát oán giận, tôi còn đang rối rắm không yên, rối rắm đến mỗi giây cả cổ, thế mà người ta hoàn toàn không biết gì cả, ngủ vô cùng say sưa.

Có điều, oán giận rất nhanh đã tan tác.

Sáng sớm ngày hè, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa kính xe, chiếu vào mặt cậu. Cửa kính xe màu xanh lam đậm, ánh sáng bị phân tán thành những màu xanh lam đậm nhạt không đồng nhất, màu xanh nhạt

nhật vui vẻ nhảy nhót trong xe, mà cậu cũng thật yên tĩnh, dưới tia nắng dịu dịu, cậu an ổn chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bỗng nhiên, hình ảnh từ rất nhiều năm trước hiện lên trong lòng tôi, ánh mặt trời ngày hè xán lạn xuyên thấu qua tán cây, nước sông ào ào chảy qua, cậu lẳng lặng nằm ngủ trên tảng đá lớn, cơn gió ấm nóng thổi qua đầu ngón tay chúng tôi, thật ấm áp, thật ấm áp...

Bất tri bất giác, hóa ra thời gian đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, chúng tôi đã trở thành những học sinh trung học phổ thông mà trước đây cảm giác như rất xa xôi.

Lòng tôi lúc này mềm mại như đóa hoa tháng tư, dường như có thể rơi lệ ngay lập tức, tôi lặng lẽ kéo rèm che lại, che đi ánh mặt trời, ngả đầu tựa người vào lưng ghế, lẳng lặng nhìn cậu.

Đã rất lâu rồi, rất lâu rồi tôi không nhìn kỹ cậu, những năm gần đây, tầm mắt tôi hề cứ đảo đến bóng dáng cậu, liền lập tức dời đi, hoặc chỉ dùng khóe mắt đuổi theo bóng dáng cậu.

Cậu ngủ rất lâu, tôi cũng nhìn cậu rất lâu.

Không báo trước gì cả, cậu đột nhiên mở mắt, tầm mắt hai người bất ngờ đối diện nhau, tôi ngẩn ra, lập tức kinh hoảng quay đầu, nhưng cũng lập tức ý thức được phải không để lại dấu vết gì, vì thế làm bộ mình ngồi lâu không thoải mái, cố ý xoa xoa cổ, quay đầu sang trái rồi lại sang phải, coi như vừa rồi lúc cậu mở bừng mắt ra, tôi chỉ mới vừa nghiêng đầu sang nhìn cậu.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, nhìn trong thoáng chốc rồi liền nhanh chóng dời đi, tôi cũng không biết rốt cuộc là cậu kinh hoảng hay tôi kinh hoảng nữa. Cuối cùng tôi cũng cảm thấy nên nói cái gì đó, nhưng những lời nói chưa kịp định hình đã bay biến đi đâu mất.

Cậu nhẹ giọng nói: “Còn một tiếng nữa mới đến nơi, ngủ một lúc đi, đi Trường Thành cần sức lực.” Khẩu khí của cậu rất ôn hòa, lòng tôi vốn tham mềm mại, nên tuy chỉ hờ hững nghiêng đầu, nhưng lại nghe lời nhắm mắt lại.

Trong đầu còn đang miên man suy nghĩ, lúc nghĩ đến những chuyện trước đây, lúc lại nghĩ đến những hình ảnh vừa mới xảy ra, tuy nhiên, tối qua không ngủ ngon, nghĩ ngợi một chút liền ngủ thiếp đi.

Cảm giác thấy xe phanh lại, tôi bừng tỉnh, phát hiện chúng tôi đã đến Trường Thành.

Lái xe xoay trái xoay phải một lúc rồi cũng dừng hẳn xe lại.

Vạn Lý Trường Thành hiện ra ngay trước mắt, các bạn trong xe hào hứng cầm ba lô lên rồi lục tục xuống xe.

Trương Tuấn thấy đám người đi gần hết, mới chậm rãi đứng lên, lấy ba lô của chúng tôi từ trên giá xuống, tôi vừa muốn nhận ba lô của mình, cậu đã mở cái ba lô to của mình ra, nhét cái ba lô nhỏ của tôi vào, thế là tất cả đồ của tôi đều nằm trong cái ba lô của cậu.

“Cậu làm gì thế?”

Cậu không nói gì, kéo khóa xong, đeo ba lô lên vai: “Đi thôi! Đi Trường Thành nào!”

Hai tay tôi trống không, chỉ phải lê cái thân đi theo cậu ấy xuống xe. Sau khi cô Hình mua vé, quyết định cô sẽ dẫn đầu đoàn, thầy dạy lý sẽ đi giữa nhóm, Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn đi sau cùng.

Một nhóm hơn ba mươi người, có người đi nhanh, có người đi chậm, dần dần tạo ra khoảng cách.

Rất nhanh sau đó tôi đã hiểu, Trương Tuấn không phải xuất phát từ lòng tốt mới cầm ba lô giúp tôi, mà nước, đồ ăn và tiền của tôi đều ở chỗ cậu ta, làm cho tôi phải đi theo cậu ta như cái đuôi.

Có điều, không bao lâu sau tôi lại không quan tâm đến chuyện đó nữa, bởi đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy Vạn Lý Trường Thành. Vạn Lý Trường Thành trong sách giáo khoa, trong TV rốt cuộc cũng đặt dưới chân tôi, tôi vô cùng hào hứng!

Tôi, Lâm Y Nhiên, Trương Tuấn, Thẩm Viễn Triết vừa đi Trường Thành, vừa nói chuyện. Hôm nay chẳng những Trương Tuấn không đả kích tôi, mà còn vô cùng cổ động, bất giác tôi đã nói chuyện với cậu, cậu đã đi Trường Thành hai lần rồi, kể cho chúng tôi nghe những chuyện thú vị mình đã trải qua, bắt chước giọng

Bắc Kinh uẩn lười nói, tôi và Lâm Y Nhiên đều bị cậu chọc cho cười không ngừng, tất cả ngăn cách đường như đã biến mất trong tiếng cười. Lâm Y Nhiên thấy tôi vui vẻ, cũng rất vui vẻ, trở nên hoạt bát hơn, khi đi mệt, cô ấy đùa hỏi Trương Tuấn, cô ấy có thể hưởng thụ dịch vụ vắc ba lô không, Trương Tuấn không nói hai lời lập tức cầm ba lô giúp cô ấy.

Lâm Y Nhiên nháy mắt với tôi, lè lưỡi cười, không nói cảm ơn với Trương Tuấn, mà còn làm lễ với tôi, ngọt ngào nói “Cảm ơn”.

“Đi thôi, đừng có được lợi còn khoe mã!” Miệng tôi mắng, nhưng trong lòng lại ầm ập vui vẻ dào dạt, không nhịn được cười thoải mái.

Trương Tuấn thấy tôi cười, cậu cũng luôn cười.

Bốn người chúng tôi nói cười, đi một lát nghỉ một lát, thế nên trở thành “cái đuôi” chính hiệu.

Khi quay lại điểm xuất phát, Trương Tuấn nổi tính hoang dã, không muốn đi dạo như trước nữa, đề nghị chúng tôi nhảy ra ngoài Trường Thành, đi con đường bên dưới.

Lâm Y Nhiên hơi sợ, tôi nỗ lực kích động cô ấy: “Tớ kém thể dục nhất lớp mà còn đi được, cậu nhất định sẽ đi được, nếu cậu gặp phải dã thú, tớ cam đoan sẽ dùng hơi thở cuối cùng để bảo vệ cậu.”

Lâm Y Nhiên vẫn do dự, trưng cầu nhìn Thẩm Viễn Triết, hiển nhiên ý kiến của Thẩm Viễn Triết có tác dụng mạnh nhất, Thẩm Viễn Triết nói: “Chúng ta vẫn không...”

Tôi lập tức nịnh nọt năn nỉ: “Đi đường giống nhau thật sự chẳng có ý nghĩa gì, tớ biết cậu vẫn luôn giúp tớ mà, đi nhé!”

Thẩm Viễn Triết không trả lời ngay, ánh mắt cậu giấu sau mắt kính, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, sương mù đọng mờ mờ trên kính, không thấy rõ biểu tình trong mắt cậu.

Cậu ấy nói: “Được rồi, chúng ta làm trái kỷ luật một lần vậy, chỉ một lần này thôi, nhưng trước tiên chúng ta phải nói rõ, nếu bị cô Hình và thầy Vương phát hiện, thì sẽ nói tất cả đều là chủ ý của tớ và Trương Tuấn, hai người các cậu bị ép.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tôi cười ha ha, lập tức túm Lâm Y Nhiên đi tìm chỗ xuống.

Đi ở ngoài, phong cảnh rất khác với đi trên Trường Thành.

Trước cảnh thiên nhiên hoang dã, rất nhanh Lâm Y Nhiên đã quên hết lo lắng sợ hãi, vừa nhìn thấy khóm hoa dại nào đẹp, liền chụp ảnh; vừa nhìn thấy gốc cây nào cao to, là muốn cho nó vào bức ảnh của mình ngay. Chơi còn hăng say hơn cả tôi.

Khi Thẩm Viễn Triết chụp ảnh cho Lâm Y Nhiên, Trương Tuấn hỏi tôi muốn chụp không, tôi cười lắc đầu, cậu ấy cũng hiểu vì sao tôi lại không muốn chụp ảnh, muốn nói cái gì đó, tôi lại lập tức chạy đi.

Đêm qua trời mưa, đường có rất nhiều chỗ trơn, Lâm Y Nhiên đi chao đảo không vững, Thẩm Viễn Triết vốn tốt bụng liền giúp cô ấy, đến chỗ nào khó đi, cậu luôn đỡ tay cô ấy.

Trương Tuấn vài lần giơ tay muốn đỡ tôi, đều bị tôi từ chối, tôi một mình sôi nổi, xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi. Đi đường hoang dã thế này, chính là muốn có mạo hiểm và kích thích, nếu không có chút mạo hiểm kích thích ấy, vậy tất cả thú vị sẽ mất đi hết.

Bốn người chúng tôi leo trèo trên đường rừng hoang dã, rốt cuộc cũng sắp đến chân núi. Lâm Y Nhiên nhờ Thẩm Viễn Triết chụp ảnh mấy bức ảnh lưu niệm, hai người vẫn chuyên chú chọn các góc độ để chụp.

Tôi đứng ở chân núi ngẩng đầu nhìn lên cao, đồi núi san sát, nhấp nhô vô tận, khí thế bao la hùng vĩ, làm cho lòng người ta tự nhiên nổi lên một cảm giác hào khí kích động, cảm giác như vậy có đọc nhiều sách vở cũng không thể thực sự hiểu rõ.

Tôi cúi người, nhặt hai quả thông đẹp nhất từ dưới đất, bỏ vào túi.

“La Kì Kì.”

Trương Tuấn đứng dưới gốc cây gọi tôi, tôi quay đầu, cậu mỉm cười nói: “Lại đây.”

Tôi cười đi đến đó, đột nhiên cậu đập mạnh vào thân cây, rồi chạy nhanh ra sau, thân cây lay động, những giọt nước đọng trên lá cây đều chảy xuống, phảng phất giống một trận mưa nhỏ.

“A!” Tôi kêu lên, sợ hãi trốn, tí nữa thì trượt chân. Trương Tuấn nhân cơ hội cầm tay tôi, tôi vừa đánh cậu ấy vừa cười ha ha, “Mũ với quần áo của tớ đều ướt hết rồi, cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Trương Tuấn không nói gì, cười nắm tay tôi đi xuống núi, tôi muốn vùng tay ra, cậu lại không chịu buông, lúc đầu, tôi còn nghĩ cậu không hiểu ý mình: “Không cần giúp, tớ có thể tự đi được.” Cậu làm như không nghe thấy gì, nhếch môi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, đến khi tôi dùng sức rút tay ra, cậu lại càng nắm chặt hơn, rốt cuộc tôi cũng muộn màng hiểu ra, đây không phải bạn bè giúp đỡ nhau.

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch kinh hoàng, nhưng lại có cảm giác ngọt ngào bối rối, muốn nhìn cậu ấy, lại không dám nhìn, trong thân thể giống như có vô số hương vị của sô cô la rệu chảy qua, làm cho tôi trở nên choáng váng mơ hồ, cái gì cũng quên, chỉ biết đi theo cậu ấy, cho dù cậu ấy dẫn tôi nhảy xuống vách núi đen, chỉ sợ tôi cũng nhảy theo cậu ấy.

Có lẽ, động tác của tôi vô hình trung đã tiết lộ hết tâm ý của tôi, vẻ mặt của Trương Tuấn không hề nghiêm túc lo lắng nữa, lông mày và khóe mắt đều lộ ra ý cười.

Cậu đột nhiên nói: “Ngày đó lúc xem bói, Hoàng Vi bảo tớ nói tên bốn nữ sinh, thật ra tớ thậm chí nói tên cậu, nhưng lại không nói nên lời, tớ đã nghĩ trước tiên nói tên Lâm Y Nhiên, sau đó nói tên cậu, như vậy sẽ có vẻ tự nhiên một chút.”

“Vậy sau đó sao cậu lại không nói?”

Cậu cười hỏi lại: “Cậu cũng có nói tên tớ đâu? Cậu lúc ấy thật sự không thích nam sinh nào?”

Hai người chúng tôi đều trầm mặc, thể xác và tinh thần lại đắm chìm trong sự ngọt ngào không thể nói nên lời. Cái cảm giác ngọt ngào thấm vào lòng này, dù bao nhiêu năm trôi qua, cũng không thể quên được.

Khi gần đến chân núi, tôi mới nhớ ra còn có hai người: “Ấy, Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đâu? Chúng ta bỏ quên họ rồi!”

Cũng không biết lời nói của tôi có gì buồn cười, mà Trương Tuấn lại cực kỳ vui vẻ, ý cười trong mắt cậu còn xán lạn hơn tia nắng mùa hè, cậu cười chỉ chỉ phía trên: “Họ đã sớm về đến đường chính rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, không phải chứ! Họ đang đứng trên Trường Thành, nhìn chúng tôi, tôi lập tức vùng thoát khỏi bàn tay Trương Tuấn, hy vọng họ không nhìn thấy gì hết.

Tôi và Trương Tuấn trở về Trường Thành, cậu ấy lấy máy ảnh ra, đưa cho Thẩm Viễn Triết, “Chụp cho tớ và Kì Kì một kiểu.”

Tôi lập tức nhảy dựng lên, cũng không để ý cậu ấy đã gọi tôi là Kì Kì: “Tớ không chụp đâu.” Trương Tuấn muốn kéo tôi lại, tôi đã chạy vội xuống bậc thang.

Chạy thẳng xuống núi, phát hiện tuy chúng tôi về muộn, nhưng giáo viên và các bạn đều đang mua đồ lưu niệm, vì vậy không bị ai để ý.

Tôi cũng đi vào một quán nhỏ xem đồ, có hạt đào điêu khắc thành mười tám vị La Hán, có vòng tay gắn đá màu, có lọ thủy tinh để ngủi thuốc... Mỗi một thứ tôi đều cầm lên tay xem một lúc, rồi lại đặt vào chỗ cũ.

Trương Tuấn đứng sau tôi hỏi: “Thích không?”

Tôi lắc đầu, thời điểm đó tôi thích nhiếp ảnh gia Lang Tĩnh Sơn, tác giả Tam Mao, [2] tôi thích một chiếc bàn chải đánh răng và một đôi giày vải, đi khắp nghìn núi muôn sông, con người đối với ngoại vật cũng có hữu hạn, nhưng lòng người có thể ghi tạc tất cả những gì đẹp đẽ trong thế gian.

Quầy hàng nào tôi cũng đi qua, lại không mua gì, nên rất nhanh đã đứng cùng Trương Tuấn ở một bên chờ mọi người.

“Cậu không mua gì à?”

Trương Tuấn lắc lắc đầu: “Tớ đã đến Trường Thành hai lần, đây là lần thứ ba, trước đây còn thích mua vài thứ, nhưng giờ không còn hứng thú nữa.”

“Cậu đã đi nhiều lần như vậy, sao còn muốn tham gia trại hè này?”

Trương Tuấn không trả lời, chỉ cười nhìn tôi.

Hai má tôi nóng lên, miệng lại xì một tiếng châm biếm.

Ánh mắt âm đạm của Trương Tuấn chợt lóe lên ánh sáng, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta chụp một kiểu nhé.”

Tôi lắc đầu, quả quyết từ chối: “Tớ không thích chụp ảnh.”

“Kì Kì, trước đây tớ nói câu gì cũng không phải thật lòng, cậu không chịu để ý đến tớ, tớ chỉ muốn để cậu không nhầm lẫn làm ngơ với tớ, đương nhiên, cũng có chút cam chịu, nghĩ nếu không thể làm cậu thích tớ, thì để cậu oán giận tớ cũng được, ít nhất trong lòng cậu cũng có tớ.”

Tôi mỉm cười trầm mặc.

Mãi đến khi giáo viên bảo chúng tôi tập hợp kiểm tra quân số, cậu vẫn không thể thuyết phục tôi chụp chung một bức ảnh lưu niệm với mình ở Trường Thành. Thật ra, không phải tôi không tin cậu ấy, cũng không phải lòng còn mang thù, mà là... tôi tự ti, tự ti không muốn hình ảnh của mình đặt bên cạnh cậu ấy.

[2] Tác giả Tam Mao: Nhà văn Đài Loan, sinh năm 1943 tại Triết Giang, Trung Quốc. Đã từng học khoa Triết học Đại học Văn Hoá Trung Quốc. Du học châu Âu, du học ở Tây Ban Nha, Đức v.v.. sau định cư ở Sahara, quần đảo Canali, về Đài Loan dạy đại học năm 1981, viết tản văn theo dọc đường bà lưu lạc khắp thế giới.

Tuy nhiên bà chưa tốt nghiệp bất kỳ trường nào. Bỏ học từ lớp 6, cha dạy viết, bạn bè dạy vẽ, giáo sư quen xin cho học dự thính khoa Triết học, tuy thành tích học tập ở khoa Triết rất xuất sắc nhưng cuối cùng không tốt nghiệp, xin nghỉ học đi lưu lạc, du học ở châu Âu qua nhiều trường nhưng không có bằng cấp gì. Cho đến khi về Đài Loan dạy đại học cũng chỉ là dạy phụ, đi diễn thuyết.

14. Chương 7 - 2

Những sáng tác có giá trị nhất của Tam Mao là những tập tản văn viết trong 14 năm lang thang khắp thế giới. Sau khi người chồng Tây Ban Nha mất tích trong một cuộc thám hiểm, bà trở về Đài Loan. Tam Mao mất năm 1991, thọ 49 tuổi. Tự tử tại một bệnh viện ở ngoại thành Đài Bắc. Lên xe, Trương Tuấn lấy máy ảnh ra, không biết là nói với mình hay nói với tôi: “Lần sau, chúng ta đến Bắc Kinh sẽ đi chơi tất cả mọi nơi, xóa bỏ tất cả những kỉ niệm không đẹp đi, và sẽ trở lại Trường Thành chụp ảnh.”

Vì đang sống trong thời niên thiếu, nên luôn cảm thấy thời gian phía trước còn rất dài, nghĩ rằng tất cả mọi thứ đều có thể nhìn lại một lần nữa, nhưng lại không biết thời gian như một dòng sông, chỉ có thể chảy về phía trước, mà chưa bao giờ chảy ngược về sau.

Đêm qua không ngủ ngon, hôm nay lại đi Trường Thành cả ngày, tôi ngồi một lúc liền mơ màng ngủ mất.

Lúc nửa ngủ nửa tỉnh, nghe thấy tiếng cô Hình, hình như cô đang hỏi Trương Tuấn ở Thanh Đảo có nơi nào nên đi, nơi nào không nên đi, Trương Tuấn trả lời cô.

Tôi dần tỉnh hẳn, hóa ra Thanh Đảo cậu ấy cũng đi rồi, chẳng lẽ thật sự không phải vì muốn vui chơi mà cậu mới tham gia trại hè này?

Sau đó, tiếng của cô Hình dần dần mất đi. Trương Tuấn hỏi: “Cậu tỉnh rồi à?”

Tôi mở mắt: “Sao cậu biết tớ tỉnh?”

Cậu ấy cười: “Nếu cậu còn ngủ, đầu sẽ gục xuống một chút, giống như con rùa nhỏ rụt cổ ấy.”

Tôi thấy xấu hổ, trầm mặc.

Đại khái đúng như lời Hiếu Phỉ nói, khi tôi không cười không nói, luôn mang đến cho người ta cảm giác xa cách lạnh lùng, Trương Tuấn lập tức không dám nói đùa nữa: “Cậu giận à?”

Tôi cười cười: “Không. Sao cậu phải nhảy cảm thế chứ? Tớ tức giận đáng sợ như vậy sao?”

Cậu im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Không phải cậu đáng sợ, mà là tớ sợ.”

Những lời này không phải lời ngon tiếng ngọt, nhưng trong lòng tôi lại thấy ngọt ngào vô cùng, khóe miệng cũng cong cong như vầng trăng non.

“Kì Kì, sáng mai chúng ta cùng ăn sáng nhé?”

Tôi không hề nghĩ ngợi, đã cười tùm tùm thốt ra: “Được.” Đến Thanh Đảo, đồ ăn ngon hơn Bắc Kinh, ngày nào cũng có hải sản, nhưng chỗ ở lại không tốt bằng Bắc Kinh, bốn người một phòng, tôi, Lâm Y Nhiên, cô giáo Hình, và một nữ sinh khác ở cùng phòng.

Trong phòng có một cô giáo, Lâm Y Nhiên và cô bạn kia cũng không thoải mái lắm, tôi cũng không thoải mái chút nào.

Rào cản tâm lý với giáo viên đã ở nhiều năm trong lòng tôi, vẫn không có cách nào tiêu giảm, vì thế chỉ có thể cố gắng về phòng thật muộn, tránh cơ hội tiếp xúc với cô ấy.

Trương Tuấn không ở cùng phòng với Thẩm Viễn Triết nữa, mà ở cùng phòng với Chân công tử và Cổ công tử.

Vì tôi đi chơi cùng Trương Tuấn, nên dần dần cũng có quan hệ tốt hơn với Chân công tử và Cổ công tử.

Buổi tối, bốn người chúng tôi cùng chơi cồng heo, Trương Tuấn chơi trò này rất giỏi, hai vị công tử kia phải thường xuyên chạy ra hành lang, mở từng cửa phòng ra rồi nói vào bên trong: “Tôi là heo.” (trò cồng heo có bốn người chơi, cũng là một kiểu chơi bằng bài Tây.)

Hai người họ không bắt nạt được Trương Tuấn, liền quay sang bắt nạt tôi, hai người họ vừa phải mở cửa mấy phòng kêu lên: “Tôi là heo.” Sau đó, lại đến lượt tôi phải nói: “Tôi cũng là heo.”

Lượt sau họ thua, Trương Tuấn bắt họ phải nói: “Tôi là một con heo vừa bẩn vừa thối, ba tháng rồi chưa tắm rửa.”

Hoặc là, nhìn thấy tôi thua, cậu ấy lại chịu thay, phải ra mở cửa phòng khác, nói với các bạn và giáo viên: “Tôi là một con heo mặt dày hết ăn lại nằm lười vô sỉ ti bỉ lưu manh.”

Giáo viên và các bạn khác đều cười nghiêng ngả, dần dần họ cũng quen, thấy chúng tôi vừa đẩy cửa ra, đã bình tĩnh nói: “Lại có một con heo đến đây rồi.”

Buổi tối tôi chơi cùng Trương Tuấn và các bạn của cậu, ban ngày dẫn theo Lâm Y Nhiên cùng chơi với Trương Tuấn và đám bạn, vô tình đã tạo ra khoảng cách với Thẩm Viễn Triết, nhưng bên cạnh Thẩm Viễn Triết cũng không thiếu bạn bè, thế nên chúng tôi cũng không có cảm giác đang xa lánh cậu ấy.

Lâm Y Nhiên tính cách dịu dàng yên tĩnh, mới tiếp xúc sẽ cảm thấy cô ấy chất phát không thú vị, nhưng sau khi quen biết cô ấy, mới phát hiện được thật ra cô ấy là một người khá thú vị, cô ấy phản ứng nhanh nhẹn, biết ăn nói, Chân công tử và Cổ công tử đều rất thích Lâm Y Nhiên, ngày càng đối xử tốt với cô ấy hơn, thật lòng coi cô ấy là bạn, còn với tôi, phần lớn là nể mặt Trương Tuấn, nên họ không biểu hiện rõ ràng với tôi, họ không thích cô gái có tính cách không biết kềm chế như tôi.

Chúng tôi cùng đi Lao Sơn, trên núi khắp nơi đều là nước, mọi người vừa đi vừa chơi rất vui vẻ.

Lao Sơn: (có nghĩa núi Lao) là một ngọn núi nổi tiếng ở tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Núi này cách thành phố Thanh Đảo 30 km về phía Đông, và là một điểm thu hút khách tham quan quan trọng. Không ngờ gặp được đạo sĩ mặc áo dài đen trắng, tóc búi cao, tôi bắt chuyện với người ta, tán gẫu về cuộc sống hàng ngày, về văn hóa đạo giáo, về mây, về mưa ở Lao Sơn...

Nhân vật dưới ngòi bút của Bồ Tùng Linh hiện ra trước mắt, thật sự có rất nhiều lời muốn nói.

Bồ Tùng Linh (1640-1715) tự là Liêu Tiên và Kiếm Thần, cũng có người gọi ông là Liễu Tuyên cư sĩ, là một văn sĩ người Trung Hoa dưới triều đại nhà Thanh. Ông được biết đến nhiều với tác phẩm Liêu trai chí dị.

Chân công tử và Cổ công tử chơi không biết chán, lôi kéo Lâm Y Nhiên, giơ máy ảnh ra chụp, đi đi lại lại, chỉ có Trương Tuấn ngồi bên cạnh nghe chúng tôi nói chuyện phiếm.

Vào năm đó đạo sĩ đều là những đạo sĩ chân chính, không giống như bây giờ có rất nhiều người giả danh lừa đảo, hai đạo sĩ tán gẫu cùng chúng tôi, chủ động làm hướng dẫn du lịch cho chúng tôi, đi dạo trong các hang động ở Lao Sơn, giảng về nguồn gốc của các hang động.

Đi cùng nhóm đạo sĩ, tôi và Trương Tuấn không dùng thang treo, mà được họ dẫn đi đường hoang dã, mới đầu còn có đường, nhưng sau đó lại không còn con đường nào nữa.

Tôi muốn trèo lên vách đá bên cạnh, Lâm Y Nhiên lại không chịu mạo hiểm, cũng khuyên tôi không nên trèo, tôi nhìn cô ấy cười: “Đã đến đây rồi, nếu không được mở rộng tầm mắt, sau này lại thấy tiếc.”

Tôi dùng cả chân và tay, leo lên vách đá, chỉ có Trương Tuấn leo lên cùng tôi. Lâm Y Nhiên, Chân công tử, Cổ công tử đều đứng ở chỗ an toàn chờ.

Trải qua khó khăn, cuối cùng cũng trèo được lên vách đá, tôi ngẩng nhìn phía trước, có rất nhiều cảm xúc.

Lao Sơn không cao lắm, nhưng mây mù hàng năm vẫn vờn quanh trên đỉnh núi, không giống như những núi khác, đứng ở chỗ này, hoàn toàn không thấy rõ chân núi và phía trước, chỉ có mây mù, tựa như chỉ cần giơ tay ra, là có thể tóm được một đùm mây, thật giống như đang sống cùng thần tiên. Khó trách người xưa sau khi lên núi này, lại cho rằng đây là núi tiên.

Đã được học môn lý, nên biết rằng chỉ vì Lao Sơn gần biển, hơi nước bay lên bị dãy núi ngăn cản ngưng tụ thành mây, nhưng có lẽ tôi cũng có chút mê tín, hiểu thì vẫn hiểu, nhưng vẫn mông mông lung lung tin rằng cỏ cây có tình, cầm thú có cảm xúc, đằng kia có một đạo quán (nơi ở của đạo sĩ); vào đêm trăng tròn, sẽ mỉm cười với cây lựu ngoài cửa sổ, khóm hoa hồng tựa như thiếu nữ mặc váy đỏ; yên lặng ngồi bên tảng đá lắng nghe tiếng đàn, trầm tư dưới ánh trăng. Gió núi kích động, người bị gió thổi cứ như sắp ngã xuống vách núi đen, tôi ấn chặt cái mũ trên đầu, đón gió núi đi về phía trước vài bước, mây trôi trước mặt bốc lên, trời đất mù mịt rộng lớn. Bỗng cảm thấy chân chính hiểu được thế nào là “Xưa nay người tựa nước trôi xuôi. Cùng ngắm bao đêm ánh nguyệt rồi”, “Ngắm cõi đất trời vô cùng tận, một mình nhỏ lệ, lòng quặn đau.”, họ đều đã trải qua rồi, nhưng tư tưởng của họ lại sống dậy trong lòng tôi, giờ khắc này, tôi là tôi, tôi cũng không phải là tôi.

Hai câu thơ trước có trong bài “Bả tửu vấn nguyệt” (Nâng chén rượu hỏi trăng) của Lý Bạch, dịch thơ của Nguyễn Phước Hậu.

Hai câu thơ sau có trong bài “Đăng U Châu Đài Ca” (Bài ca lên đài U Châu) của Trần Tử Ngang, dịch thơ của Phụng Hà.

Từ nhỏ đến lớn, tôi được đi qua rất ít nơi, chuyến đi đến Bắc Kinh và Thanh Đảo này, đã thật sự mở rộng tầm mắt của tôi, làm cho tôi nhìn thấy rất nhiều điều mà trước đây chưa nhìn thấy, tiếp xúc với rất nhiều người bình thường sẽ không thể tiếp xúc, một mặt tôi nghiệm chứng những điểm giống giữa thực tế và trên sách vở, một mặt tôi tìm ra điểm khác biệt giữa thực tế và sách vở.

Thế giới này thực sự giống lời Tiểu Ba nói, thực sự đáng giá để tôi gắng sức vượt tường, bay cao bay xa, theo đuổi những gì tuyệt vời!

Niên thiếu niên cuồng, tôi không nhịn được giang rộng hai tay la hét thật to với đám mây mù: “Này —— “

Mù bị gió cuốn đi, quay cuồng giữa đám mây trắng muốt, đầu tiên tôi sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó lại cười ha ha.

Trương Tuấn cười bắt lấy cánh tay tôi, kéo tôi đến bên cạnh mình: “Cô nhóc điên, cẩn thận một chút.”

Tôi trừng mắt nhìn cậu, cậu không cười nổi, chỉ nhìn tôi.

Trên đỉnh núi, gió núi điên cuồng, thời gian như ngừng trôi.

Dù biển lớn có cạn khô hay không, đá núi có bị sỏi mòn hay không, không có bắt đầu, cũng không có kết thúc, giây phút này trong mắt cậu ấy chỉ có tôi, trong mắt tôi chỉ có cậu ấy.

Linh hồn hiểu rõ khác thường, tôi bỗng vô cùng rõ ràng, vô cùng bi ai hiểu được, trong cuộc sống giây phút như vậy không thể cầu được. Có lẽ, cậu ấy sẽ quên đi rất nhanh, mà tôi cả đời này sẽ nhớ kỹ, nhớ kỹ vào năm mình mười sáu tuổi đó, cậu ấy từng đứng bên tôi trên đỉnh Lao Sơn.

Chân công tử gọi to: “Này, này, hai cậu không phải hóa đá rồi đấy chứ?”

Cổ công tử cũng hét: “Các cậu ngắm đủ chưa, ngắm đủ rồi thì xuống núi mau.”

Trương Tuấn vẫy vẫy tay với hai vị công tử kia, nói với tôi: “Không cần để ý đến họ, nếu cậu muốn ở đây thêm lúc nữa, thì chúng ta sẽ đứng đây thêm một lúc.”

Tôi mỉm cười: “Không cần.” Đây là cuộc sống, cho dù chúng tôi đã tích lũy nhiều trí tuệ từ những bậc tiền bối, biết rằng nó không tầm thường, biết nó vô cùng quý giá, nhưng chúng tôi cũng chỉ có thể buông tay làm cho nó rời đi, bởi kim đồng hồ thời gian mãi mãi sẽ chuyển động, sẽ không bao giờ ngừng quay.

Đi xuống còn khó hơn khi trèo lên, may mắn Trương Tuấn chân tay khỏe mạnh nhanh nhẹn, dưới sự trợ giúp của cậu, tôi đã bình an trèo xuống.

Y Nhiên vẫn lo lắng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng thở ra: “Lần sau đừng như vậy nhé, rất nguy hiểm!”

Tôi cười nói: “Chúng mình đi tìm đoàn đi, chắc mọi người cũng đang xuống núi.”

Lâm Y Nhiên lập tức nói được, từ nhỏ cô ấy đã là người có quy tắc, bây giờ đi theo tôi, luôn làm mấy chuyện vô tổ chức, vô kỷ luật.

Khi chúng tôi tìm được cả đoàn, cô Hình và thầy Vương cũng đã đợi chúng tôi khá lâu rồi, đang lo lắng không yên, nhưng đại khái vì có cậu Cổ công tử đi cùng, nên họ cũng không bùng nổ tức giận, chỉ làm bộ nói Trương Tuấn hai câu.

Trở lại chỗ nghỉ, ăn xong cơm chiều, Trương Tuấn nói muốn đi tắm trước, tắm xong sẽ tới tìm tôi.

Tôi tắm rửa xong, sắp xếp xong mọi thứ, Trương Tuấn vẫn chưa tới tìm tôi, tôi cười thầm con trai gì mà tắm rửa còn chậm hơn con gái.

Một lúc nữa, cô Hình sẽ trở về, tôi không muốn tiếp xúc với cô ấy, nên không muốn đợi trong phòng, đứng dậy ra ngoài đi dạo trước.

Đi dọc theo đường mòn, tôi gặp Thẩm Viễn Triết, nên thành hai người cùng đi dạo.

Thẩm Viễn Triết do dự một lúc lâu, mới nửa hỏi nửa thử: “Cậu và Trương Tuấn... không ngờ lại hóa giải mâu thuẫn nhanh như vậy, trở thành bạn bè.”

Tôi cảm thấy có lỗi với cậu ấy, vì thế giải thích từ đầu: “Thật ra tớ và Trương Tuấn là bạn hồi tiểu học rồi, còn cùng nhau tham gia cuộc thi toán học, quan hệ cũng coi là tương đối thân quen, chẳng qua từ khi lên cấp Hai, liên không thể nào nói chuyện với nhau được nữa, tớ vẫn không nói gì với cậu, thật sự có lỗi với cậu.”

Cậu ấy ngây người một lúc mới nói: “Không sao, là bản thân tớ quá ngốc. Trương Tuấn không phải người nói nhiều lời không tốt, càng không thể bắt nạt con gái, cậu cũng không phải người hẹp hòi, hơi một tí là giận dỗi, rõ ràng hai cậu đều có điểm khác thường, Hoàng Vi và Lâm Y Nhiên đều nhìn ra điểm khác thường, vậy mà tớ vẫn không hiểu, thật ngớ ngẩn.” Tôi vừa thấy áy náy, vừa thấy ngọt ngào, áy náy vì có lỗi với Thẩm Viễn Triết, ngọt ngào vì cảm tình của Trương Tuấn được nói ra từ miệng người khác: “Xin lỗi cậu, lúc ấy để cậu phải tốn nhiều tâm tư xóa bỏ mâu thuẫn giữa tớ và Trương Tuấn.”

Thẩm Viễn Triết cười nhạt: “Không có gì, cậu và Trương Tuấn đều là bạn tốt của tớ, các cậu có thể... hòa thuận ở chung, tớ cũng thấy rất vui.”

Tôi cảm kích nói: “Cảm ơn cậu nhé.”

Thẩm Viễn Triết vừa đi vừa tán gẫu với tôi, tôi quên cả thời gian, đến khi Trương Tuấn tìm được chúng tôi, đã là hơn chín giờ rồi. Thẩm Viễn Triết chào Trương Tuấn, rồi cậu ấy lập tức rời đi.

Tôi giải thích với Trương Tuấn: “Tớ không mang đồng hồ, quên mất thời gian.”

Trương Tuấn cúi đầu trầm mặc một lúc, ngẩng đầu cười nói: “Không sao.”

Ngày hôm sau, buổi sáng nghe giảng bài, buổi chiều đến bờ biển chơi.

Ngồi trên xe, ánh nắng mùa hè chiếu đúng đến mặt tôi, tôi thật nhớ cái mũ che nắng đã bị gió cuốn đi, trước mắt bỗng tối sầm lại, Trương Tuấn chụp một cái mũ che nắng lên đầu tôi, tôi lấy mũ xuống xem, thấy nó là một chiếc mũ lá rộng vành màu vàng nhạt, cười hỏi: “Ồ đâu ra vậy?”

Cậu không trả lời, chỉ hỏi: “Cậu thích không?”

“Thích.”

Bộ dáng cậu rất vui vẻ, đội lại cái mũ lên đầu tôi.

Tôi bỗng hiểu ra, đây là thứ mà hôm qua cậu ấy cố ý đi mua, chả trách tôi tắm xong rồi mà cậu ấy vẫn chưa trở về. Tôi muốn nói cảm ơn, cũng muốn nói xin lỗi, cuối cùng, lại không nói câu gì.

Chúng tôi từ nhỏ đã sống trong thành phố, rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy biển. Đến bên bờ cát, thấy hình ảnh trên TV biến thành chân thật, mọi người đều kích động, cởi giày, xắn ống quần lên chạy ra bãi biển chơi.

Vì Trương Tuấn đã nhắc tôi tốt nhất nên mặc quần đùi, nên tôi có thể lược bỏ mấy việc phiền toái, nắm tay Lâm Y Nhiên chạy ra bãi biển, đến khi chúng tôi điên cuồng chạy một vòng trở về, thấy Hoàng Vi đã thay bộ đồ tắm biển, cô ấy đang đi ra ngoài biển. Cô Hình nói: “Tốt nhất em đừng xuống nước một mình, chơi gần bờ là được rồi.”

Cô ấy đã đồng ý, nhưng sau khi xuống biển, càng chơi càng vui, càng đi ra xa bờ hơn, cô Hình và thầy Vương đều là vệt cạn, sốt ruột mà không làm được gì, các bạn và thầy cô đều gọi Hoàng Vi lại, cô ấy lại không nghe thấy.

Cô Hình lo lắng gọi Trương Tuấn: “Có phải em biết bơi không? Nhanh ra gọi em ấy về đi.” Trương Tuấn đến một quầy hàng nhỏ trên bờ cát mua một chiếc quần bơi, sau khi thay quần liền chạy ra biển, đuổi theo Hoàng Vi.

Hai người ở ngoài biển rất lâu, vẫn không thấy về.

Cơn sóng này nối tiếp cơn sóng khác, đầu người nhấp nhô cũng gần như nhau, không thể nhìn rõ ai với ai, nhưng cô Hình và thầy Vương vẫn đứng bên bờ, khoát tay lên trán lo lắng ngóng nhìn, các bạn khác lại không lo lắng nhiều như thầy cô, bắt đầu chơi trò của mình.

Vì Trương Tuấn không ở đây, tôi cũng không hay nói chuyện với đám Chân công tử, nên không chơi cùng họ. Tôi, Lâm Y Nhiên, Thẩm Viên Triết ngồi ở bãi biển xây lâu đài cát, xây thành. Thật ra trong lòng tôi cũng đang lo lắng cho Trương Tuấn, biển lớn vô biên vô hạn làm người ta sợ hãi, nhưng càng lo lắng, càng không muốn biển hiện ra ngoài, chỉ dùng khước mắt để chú ý đến mặt biển.

Lâu đài của chúng tôi đã xây được hơn nửa, Trương Tuấn và Hoàng Vi mới về, cô Hình tức giận, lần đầu tiên bộc phát, không biết có phải vì cô ấy nể bố mẹ Hoàng Vi, hay vì Hoàng Vi là con gái, mà toàn bộ lửa giận của cô ấy đều hướng về Trương Tuấn, trách móc Trương Tuấn đến cầu huyết phún đầu.

(Cầu huyết phún đầu: đây là từ gốc của tác giả, nghĩa là máu chó phun lên đầu người, ý nói những lời trách mắng, nhục mạ ghê ghớm. Sao mà mắng bạn ấy ghê thế!)

Chúng tôi đều im lặng không nói gì, hai cậu Chân công tử và Cổ công tử kia lại làm như đang xem kịch vui, nháy mắt cười cười. Chờ cô Hình mắng xong, Trương Tuấn mỉm cười đi về phía hai cậu công tử, hai người lập tức trốn chạy, đáng tiếc không chạy nhanh bằng Trương Tuấn, Trương Tuấn ném hai người họ xuống biển, làm cho họ ướt sũng cả người.

Cổ công tử thấy lời cô giáo dặn dò, không dám náo loạn, mang thân mình ẩm ướt đi lên bờ, Chân công tử lại cố tình mặc nguyên quần áo nhào mình vào chỗ nước sâu, cô Hình tức giận nhảy dựng lên, chống nạnh kêu to: “Chân Vận, em lăn về cho cô ngay!”

Chân công tử ở dưới biển hét to: “Ở dưới biển lăn thế nào được? Em không biết lăn à!”

Mọi người muốn cười mà không dám cười, cô Hình vừa tức vừa cười, giậm chân nói: “Em mà không lên bờ, ngày mai cô sẽ để em ở lại phòng trọ một mình.”

Chân công tử lè mề bơi lên bờ, cô giáo miệng thì mắng cậu ta, nhưng tay lại tìm khăn mặt đưa cho cậu ta.

Trương Tuấn đi thay quần áo trở ra, nhìn thấy tôi, Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đang xây lâu đài cát, cậu đi tới, tôi nhìn cậu cười cười, tiếp tục quỳ rạp trên bờ cát xây lâu đài, cậu đứng bên cạnh im lặng nhìn. Đến khi chúng tôi xây xong, tôi cười hỏi cậu: “Lâu đài của bọn tớ thế nào?”

Cậu cười: “Đẹp lắm. Chúng ta đi bờ biển chơi một chút nhé.”

Tôi cúi đầu bận rộn: “Đợi một chút, kênh đào của tớ còn chưa xây xong. Thẩm Viễn Triết, chúng ta làm một con sông nhỏ ở chỗ này, khi thủy triều lên có thể giữa nước bảo vệ thành.”

Bận rộn một lúc, vừa nhắc đầu, thấy Trương Tuấn đã rời đi từ lúc nào, đứng bên bờ ngắm nhìn biển lớn, bóng dáng có vẻ cô đơn.

“Tớ đi mua chai nước, lát nữa sẽ về.” Tôi lấy một cái cớ nói với Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên, chạy đi tìm Trương Tuấn. Gần đến chỗ cậu, tôi rón ra rón rén, rồi nhảy mạnh đến bên cạnh cậu: “Này, sao cậu không xây lâu đài với bọn tớ?”

Cậu nhìn thấy tôi, lập tức vui vẻ nở nụ cười: “Cậu đợi một chút, tớ sẽ trở lại ngay.” Cậu ấy chạy đi, nói mấy câu với Chân công tử và Cổ công tử đang chụp ảnh, lại chạy về.

Hai người chúng tôi đi chân trần đạp nước biển, rất ăn ý, càng chạy càng xa chỗ các bạn và giáo viên đang chơi.

Cậu ấy nắm tay tôi, lại một lần nữa tôi cảm thấy như bị điện giật, hỗn loạn, tê tê mà lại ngọt ngào trong lòng.

Cậu nói: “Cậu không hỏi tớ à?”

“Hỏi gì?”

“Hỏi xem tại sao tớ và Hoàng Vi ở ngoài biển lâu như vậy?”

“Tớ không muốn hỏi, vì tớ có thể đoán được tại sao.”

Tôi nhăn mặt nhìn cậu ấy, chăm biến cậu ấy đào hoa. Cho dù lúc đầu không hiểu, bây giờ cũng đoán được Hoàng Vi thích cậu ấy.

Cậu kéo mạnh tay tôi, chạy thật nhanh, chúng tôi vừa chạy vừa cười, mãi đến khi tôi không thể chạy nổi nữa, xin cậu dừng lại, cam đoan về sau tuyệt đối không cười nhạo cậu nữa.

Chúng tôi đứng bên bãi biển, cảm thấy bầu trời thật đáng yêu, biển thật đáng yêu, dù sao trong mắt chúng tôi cái gì cũng đáng yêu, dù là cậu ấy hay tôi chỉ tùy ý nói một câu, hai người cũng có thể cảm thấy đặc biệt, cười vui vẻ mà không vì điều gì.

Hạnh phúc ngây ngốc, đơn thuần, tuyệt vời như thế này, đại khái chỉ có thể nở rộ ở thời thanh xuân xán lạn và nồng nhiệt.

Trương Tuấn nói với tôi: “Khi sóng biển xô đến đây, chúng ta nhảy dựng lên, xem ai dừng ở không trung lâu hơn, ai có thể tạo ra nhiều bọt biển khi nhảy xuống.”

“Được.” Tôi bỏ kính và mũ ra, đặt chúng trên bờ cát.

Chúng tôi nhảy dựng lên, lại hạ xuống, nhảy dựng lên, lại hạ xuống, sóng biển quay cuồng quanh chân chúng tôi, chúng tôi bật cười thành tiếng

Hai người chơi hết mình, lại đều là những người có tính cách hoang dã, chơi một lúc quần áo đã ướt hết, tay nắm tay chạy theo sóng biển, đối mặt với từng cơn sóng, sóng biển nhào vào người chúng tôi, vỡ vụn thành trăm ngàn bọt nước. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với biển, lại không biết bơi, bắt đầu thấy sợ hãi, muốn lùi về phía sau, cậu ấy lại giữ lấy tôi. “Nếu sóng biển đến, cậu hãy nín hơi, nhắm mắt vào, chỉ trong chớp mắt lại có thể thở ra. Tớ sẽ giữ chặt cậu, không để cậu bị sóng biển cuốn đi đâu.”

Có cậu ấy, tất cả sợ hãi đều bay biến, bản tính vốn thích theo đuổi mạo hiểm và kích thích bị trỗi dậy, tôi chạy theo cậu ấy, nước biển đã ngập đến thắt lưng. Khi một lần sóng vọt đến người chúng tôi, tôi nhắm mắt nín thở. Cảm giác âm vang một chút, dường như cả người bị sóng biển mãnh liệt cuốn vào lòng, thân thể bị đánh sâu vào nước biển không thể làm gì, sợ hãi vô cùng, nhưng kích thích cũng không thiếu. Cậu

ấy nắm chặt tay tôi, tôi nắm chặt tay cậu ấy, vào lúc đó, tựa như tôi chỉ có cậu ấy, cậu ấy chính là chỗ dựa duy nhất của tôi trong thế giới này.

Sau đó, sóng cuốn đi, mực nước giảm xuống, đầu tôi lại lộ ra. Tôi thở mạnh một hơi, ho khan kịch liệt, dù sao cũng không có kinh nghiệm nên vẫn bị sặc, trong mắt cậu ấy chứa đầy ý cười, nhìn tôi cười to.

Tôi vẫn ho khan, vừa lau mắt vừa vuốt tóc, còn có thể cho cậu ấy một đập.

Chờ nghỉ ngơi xong, chúng tôi nắm tay nhau, lại bắt đầu chuẩn bị nghênh đón làn sóng tiếp theo.

Ở nơi biển lớn mờ mịt, chúng tôi thành duy nhất của nhau, sóng triều lên xuống, chúng tôi cất tiếng cười to, vui vẻ thoải mái.

15. Chương 8 - 1

Chương 8: Ngày cuối cùng ở Thanh Đảo

Những ngày ở Thanh Đảo trôi qua quá nhanh, tựa như chỉ trong nháy mắt, đã đến ngày cuối cùng.

Ngày cuối cùng ấy, buổi sáng tiến hành một cuộc thi đơn giản về kiến thức hải dương học, buổi chiều đi tham quan tàu chiến, sau khi trở về tiến hành nghi lễ bế mạc, ban phát giấy khen cho thành viên ưu tú, sau đó, chính thức kết thúc trại hè này.

Ngày hôm sau sẽ phải rời khỏi Thanh Đảo, đại khái là Cổ công tử nghĩ mình sắp phải trở lại dưới sự quản giáo nghiêm khắc của bố, nên mãnh liệt yêu cầu buổi tối phải phóng túng một phen. Trương Tuấn và Chân công tử đi mua ba bình rượu trắng, một két bia, cộng thêm một đồng đồ ăn vặt, vụng trộm khuôn vác lên sân thượng của khu trọ.

Bạn bè của Trương Tuấn là mấy cậu Chân công tử, Cổ công tử, tôi muốn mời thêm Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết, không ngờ Trương Tuấn lại không đồng ý. Tôi bảo cậu ỉnh một lý do, cậu nói vì Lâm Y Nhiên là cô gái ngoan, khẳng định không thể thích ứng. Tôi bảo, nhưng tôi và cô Hinh ở cùng một phòng, nếu chỉ có mình tôi trở về muộn, cô ấy sẽ nghi ngờ, nhưng nếu đi cùng bạn đứng thứ nhất trong lớp tôi, cô ấy sẽ không nghi nhiều. Cậu cân nhắc một chút, chỉ có thể đồng ý.

Chúng tôi mở mấy thùng giấy các-tông ra, xếp tất cả lên mặt đất, bật hai cái đèn pin, bắt đầu một buổi tiệc chia tay ngay trên sân thượng.

Trương Tuấn, Chân công tử đều hút thuốc rất thạo, Cổ công tử mới hút thuốc lần đầu, khi cậu ấy vụng về học Trương Tuấn nhả khói thuốc thành vòng tròn, bị Chân công tử trêu chọc.

Trương Tuấn đưa cho tôi một lon bia, tôi lắc đầu: “Tôi không uống bia rượu.”

“Từ trước vẫn không uống, hay bây giờ mới không uống?”

“Từ trước vẫn không uống.”

Cậu sững sốt một chút, không ngờ tôi đi theo đám Tiểu Ba nhiều năm như vậy mà lại không đụng đến bia rượu, lại hỏi: “Còn thuốc lá?”

“Thỉnh thoảng cũng hút.”

Trương Tuấn cầm một điếu thuốc đưa cho tôi, tôi nhận lấy, cúi đầu, châm thuốc từ điếu thuốc của cậu, khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên giật mình nhìn tôi chằm chằm, tôi nhìn họ cười cười.

Lâm Y Nhiên không hút thuốc lá, cũng không uống rượu bia, ôm một túi cá nướng khô đặc sản của Thanh Đảo, vừa lo lắng vừa tò mò nhìn chúng tôi. Trương Tuấn dạy Cổ công tử vụng quỳ, Cổ công tử bị thua, lập tức phạt uống rượu, có thể nhìn thấy được, cậu ấy rất hưởng thụ cảm giác làm những chuyện bị phụ huynh và giáo viên cấm này.

Chân công tử thấy chỉ uống rượu thì không có ý nghĩa, rủ mọi người cùng chơi trò Chuyển Tàu Hỏa, danh từ do cậu ấy quyết định.

Cậu ấy hỏi: “Ai làm Thanh Đảo?”

Tôi và Trương Tuấn đều vội vàng nói: “Tớ làm.”

Mọi người đều nhìn chúng tôi trêu chọc, sau đó Trương Tuấn làm Bắc Kinh, tôi làm Thanh Đảo, Lâm Y Nhiên làm Nam Kinh, Thẩm Viễn Triết làm Thượng Hải. . .

Nếu tôi thua, Trương Tuấn sẽ uống rượu thay tôi; nếu Lâm Y Nhiên thua, Thẩm Viễn Triết sẽ uống rượu giúp cô ấy. Sau khi quyết định quy tắc, bắt đầu chơi.

“Chuẩn bị chuẩn bị, chuyển tàu từ Bắc Kinh xuất phát.”

“Đến đâu?”

“Nam Kinh.”

Lúc đầu còn chơi có khuôn có dạng, dần dần trở nên hỗn loạn. Cổ công tử tửu lượng kém, say vào là bắt đầu làm loạn, kéo tay Lâm Y Nhiên, nói là có chuyện muốn tâm sự với cô ấy, Lâm Y Nhiên sợ tới mức liều mạng trốn; Chân công tử ngồi bên cạnh Lâm Y Nhiên, giơ tay mình ra cho Cô công tử cầm, Cổ công tử liền siết chặt tay cậu ấy, sờ sờ vuốt vuốt, vừa sờ vừa khóc vừa nói: “Y Nhiên à...”

Lâm Y Nhiên ghen cười đến đỏ mặt, nhìn Chân công tử và Cổ công tử, Chân công tử nén nhin, nhần mặt nhìn cô ấy.

Thẩm Viễn Triết tửu lượng tốt hơn Chân công tử, nhưng một người phải uống phần của hai người nên cũng bị say, dán vào góc tường, hai tay chống xuống đất, chống cây chuối cho chúng tôi xem, chứng minh mình không hề say, vừa chống ngược lên vừa không ngừng gọi chúng tôi, muốn chúng tôi phải nhìn cậu ấy. Chúng tôi làm bộ đồng ý, nhưng thực tế chẳng ai để ý đến cậu ấy cả.

Trương Tuấn uống phần rượu của hai người, nhưng chỉ say năm sáu phần. Tôi và cậu cùng dựa vào rào chắn, ngắm nhìn về phía thành phố rực rỡ ánh đèn, tiếng ồn ào đằng sau truyền đến hết lần này đến lần khác, chúng tôi lại im lặng kỳ lạ.

Cậu kẹp điều thuốc trong tay, gần như không hút, để mặc điều thuốc cháy hết. Thấy tôi đang nhìn mình, cậu giải thích: “Từ sau chuyện hồi lớp 9, tớ liền bỏ hết mấy thứ này, bây giờ vui đùa cùng bạn bè nên mới dùng.”

Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Cậu cảm thán nói: “Hứa Tiểu Ba thật lòng đối tốt với cậu.”

“Trước đây đúng là vậy, bây giờ tớ và anh ấy đã cắt đứt quan hệ rồi.”

“Tớ cũng không gặp lại những người bạn cũ nữa.”

Chúng tôi đều im lặng nhìn về phía xa xa, trong những năm tháng phản nghịch ấy, cậu đã gặp được may mắn, còn tôi có được như vậy không?

Cậu đột nhiên nói: “Tớ thật là cao hứng.”

Tôi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn cậu, cậu còn lặp lại lần nữa: “Tớ thật là cao hứng.”

Tôi dần hiểu được ý của cậu, thấp giọng nói: “Tớ cũng vậy.” Cậu mạnh mẽ nắm chặt tay tôi, nhìn lên trời cao hét thật to: “Sau này khi chúng ta kết hôn, đến Thanh Đảo hưởng tuần trăng mật.”

Tôi cứng người, mặt đỏ bừng bừng, may là mấy người đằng sau kia cũng say đến choáng váng rồi, nếu không say thì cũng cho rằng chúng tôi đã say. Rất lâu sau, tôi mới nói một tiếng vô cùng nhỏ “Ừ”, nhưng cậu lại nghe được ngay, quay sang nhìn tôi cười ngốc nghếch.

Bất kể người khác nghĩ về thành phố này như thế nào, ở trong lòng chúng tôi, nó vẫn là một giấc mộng đẹp đẽ nhất. Chúng tôi mỉm cười hứa hẹn, nhất định sẽ trở về. Chúng tôi đều nghĩ rằng, chỉ cần có hứa hẹn, là chúng tôi có thể vĩnh viễn giữ lại hạnh phúc ấy.

Chúng tôi trở về nhà bằng đường qua Bắc Kinh, vì đang là nghỉ hè, nên vé tàu hỏa không dễ mua, nhất là vé giường nằm, cô Hình nhờ Chân công tử mua vé giường nằm ọi người. Khi mua được vé giường nằm, có rất nhiều bạn đăng ký. Thực ra, tôi vẫn còn dư rất nhiều tiền, nhưng tôi đã sớm có dự định mua một bộ Lễ Tán toàn tập, nên nhất định phải để dành tiền.

Lúc ở nhà ga, Trương Tuấn một tay kéo hành của mình, một tay kéo hành lý của tôi, tôi hơi lo, sợ giáo viên nhìn ra điều khác thường, sau đó lại thấy cũng có con trai cầm hành lý giúp con gái, nên mới yên lòng.

Nhà ga có rất nhiều người, cô Hình vừa lo lắng đếm đầu người, vừa nói to: “Đi sát nhau nhé, đừng đi rời ra, ai đến toa giường nằm hãy theo cô, Trương Tuấn đi sau; ai đến toa ghế ngồi cứng đi theo thầy Vương, Thẩm Viễn Triết đi sau.”

Tôi muốn cầm lại hành lý của mình, Trương Tuấn nói: “Cậu cứ đi theo tớ là được.”

Tôi khó hiểu nhìn cậu, Chân công tử đi trước quay đầu cười nói: “Trương Tuấn đã bảo tớ mua vé giường nằm cho cậu rồi.”

Xung quanh có vài bạn nghe thấy vậy, tầm mắt đều lướt về phía tôi, trong mắt Hoàng Vi lại không thêm che giấu ý hèn mọn khinh thường. Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, là tôi không có tiền, nhưng tôi lại rất thích ngồi ghế ngồi cứng, tôi cầm lấy hành lý của mình: “Buông tay!”

Trương Tuấn nhìn thấy sắc mặt tôi, do dự một chút, buông ra, tôi kéo hành lý, chạy bước nhỏ đuổi theo Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết.

Cho đến khi ngồi lên tàu hỏa, tôi vẫn cảm thấy hai má mình đang nóng ran, bàn tay run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, Trương Tuấn đã vội vàng đến, chào một tiếng với Lâm Y Nhiên rồi ngồi xuống cạnh tôi. Tôi nghiêng đầu bất động nhìn ra ngoài tàu hỏa, không nói lời nào.

Trương Tuấn hoàn toàn không thể hiểu được sự xấu hổ trong nháy mắt này của tôi, cậu mua vé giường nằm, muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ, là vì muốn tôi nghỉ ngơi thoải mái, như vậy hai chúng tôi cũng có thêm càng nhiều không gian riêng tư, vậy mà tôi lại tức giận.

Cậu dè dặt ngồi bên cạnh tôi rất lâu, nói toàn lời hay, nói nhẹ nói nhàng, thấp giọng năn nỉ tôi đến toa giường nằm, tôi vẫn đang nhắm chặt miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện cùng cậu. Sự lạnh lùng của tôi, sự dè dặt của cậu, khiến cho các bạn xung quanh chú ý, rất nhiều bạn nhìn cậu, cậu không nhìn được, rốt cuộc cũng tức giận, không khuyên tôi nữa, một mình đi về toa giường nằm.

Lâm Y Nhiên im lặng ngồi lại bên cạnh tôi, không dám nói lời nào, chỉ pha cho tôi một cốc trà, đặt lên bàn.

Tôi nhìn hàng cây lướt qua vùn vút ngoài cửa sổ, bắt đầu hoang mang, trại hè lần này chính là một ngăn cách giữa cuộc sống thực tại và giấc mộng, có phải khi tàu hỏa đến trạm, sẽ là lúc giấc mộng của tôi bị thức tỉnh? Có phải thật sự giống như lời của Shelley [1] “Đóa hoa cười hôm nay, ngày mai sẽ tàn úa, điều ta muốn hôm nay, dù mê rồi tan vỡ, lạc thú là chi đây, nó giống tia chớp cười trong đêm tối, mặc dù sáng ngời, lại ngắn ngủi?”

[1] Percy Bysshe Shelley (1792–1822) là nhà thơ, nhà triết học Anh, sinh tại Horsham, Sussex. Ông được xem là một trong những nhà thơ Anh xuất sắc của giai đoạn lãng mạn.

Đoạn thơ trên trong bài Mutability (Đổi thay) của nhà thơ.

Các bạn xung quanh đều đang đánh bài, lúc hò hét chói tai, lúc cười mắng, vì đều đã quen nhau, nên chơi vừa điên cuồng vừa náo nhiệt, tôi có cảm giác như đang đặt mình trong một không gian khác, tràn đầy cảm giác bị thương sau một buổi thịnh yến.

Chân công tử, Cổ công tử đều chơi bài bên cạnh, cậu lại... nhất định sẽ không cô đơn, Hoàng Vi cũng không đến đây.

Hoàng hôn dần dần thổi quét trái đất, cảnh vật ngoài cửa sổ bắt đầu mờ đi, tôi vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, ngẩn người, bên cạnh vang lên giọng nói của Trương Tuấn: “Cậu đừng giận nữa, lần này là tớ làm sai.”

Trán tôi dính sát vào cửa sổ kính, không chịu để ý đến cậu.

Cậu đáng thương nói: “Tớ đã đổi vé giường nằm với bạn khác rồi, tớ ngồi ghế ngồi cứng với cậu.”

Cậu dè dặt cẩn trọng túm túm áo tôi, lại tiếp tục dè dặt cẩn trọng túm túm áo tôi: “Này, cậu thật sự định từ nay về sau sẽ không nói chuyện với tớ nữa à? Nhưng tớ vẫn cứ dán lấy cậu đấy.”

Ban đầu lòng tôi còn bi quan tuyệt vọng đến cực điểm, trong khoảnh khắc lại thấy vui sướng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Thật ra cậu không cần ngồi cùng tớ, buổi tối cậu đến toa giường nằm nghỉ ngơi đi, ban ngày lại đây chơi là được.”

“Không cần, cậu thích ngồi ghế ngồi cứng, tớ cũng cùng ngồi với cậu.”

Tôi còn nói rất nhiều lần, cậu lại cười hì hì mắt diếc tai ngơ, bên kia có bạn rủ chúng tôi đi đánh bài, cậu hỏi tôi muốn đi không, tôi lại thích hai người ngồi cùng một chỗ như thế này, lắc lắc đầu.

Trương Tuấn nói: “Cậu nằm xuống ngủ một lúc đi.” Vì các bạn đều tùm lại một chỗ để chơi, nên chỗ ba người ngồi này chỉ có hai đứa chúng tôi. Theo kinh nghiệm mấy ngày ngồi tàu hỏa, nếu một người nằm nghiêng ngủ, thì phần ghế còn thừa cũng đủ để một người ngồi.

Tôi dùng mấy quyển sách làm gối đầu, tháo kính ra rồi nằm xuống, cố gắng để chân mình nép sát vào lưng ghế, để cậu có nhiều chỗ ngồi.

Tuy rằng cho tới nay, các bạn đều nghỉ ngơi thay phiên nhau như vậy, nhưng ngồi cạnh Trương Tuấn lại có cảm giác hoàn toàn khác, trong lòng vừa ngọt ngào vừa hồi hộp.

Cậu ngồi rất nghiêm chỉnh, vừa đeo tai nghe nghe nhạc, vừa cầm sách của tôi lật xem, lòng tôi dần dần an ổn, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Vì mới hơn mười giờ, nên trong xe còn rất âm ỉ, tôi buồn ngủ mà lại khó đi vào giấc ngủ. Bỗng nhiên cảm thấy Trương Tuấn cẩn thận đẩy nhẹ tóc tôi ra, đặt tai nghe vào lỗ tai tôi, tôi không dám cử động, dù chỉ là rất nhỏ, làm bộ như đã ngủ.

Chắc Trương Tuấn đã để chế độ lặp lại, nên vẫn chỉ nghe được một bài hát.

Tôi rất ít nghe các ca khúc đang thịnh hành, nhất là tiếng Quảng Đông, không hiểu ca sĩ đang hát cái gì nữa, chỉ cảm thấy nó rất nhẹ nhàng dễ nghe, thật thích hợp dùng để thôi miên. (để ru ngủ ^^)

Tiếng Quảng Đông còn được gọi là Việt ngữ.

Lúc mơ màng tỉnh lại, bên tai vẫn là tiếng ca tình ý kéo dài ấy.

Rất nhiều năm sau, tôi đã có thể nói lưu loát tiếng Quảng Đông, ngồi trên xe của bạn, nghe được một giai điệu quen thuộc từ đài phát thanh, mới biết đó là bài “Cố tình thích em” của Trần Bách Cường.

Cố tình thích em: MV

Trong khoảnh khắc đó, cúi đầu yên lặng nghe hát, thời gian dần bị rút ngắn chỉ còn lại tiếng ca, nhưng khi bỗng ngẩng đầu lên, chỉ thấy đèn đuốc mờ ảo của Victoria Harbour. Hóa ra đã cách xa một thế hệ.

Chỉ có, tiếng hát “Cố tình thích em” là vẫn như năm đó.

Tỉnh lại, nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng, còn có rất nhiều bạn đang đánh bài, thỉnh thoảng lại cười lớn, Trương Tuấn nằm úp sấp ở trên bàn ngủ gật.

Tôi muốn ngồi dậy, vừa cử động, cậu lập tức tỉnh: “Làm sao vậy?”

“Tớ ngủ đủ rồi, cậu cũng nằm xuống ngủ đi.”

“Tớ không sao, cậu cứ ngủ tiếp đi.”

“Tớ thật sự đã ngủ đủ rồi, có cố cũng không ngủ được nữa, ban ngày mà mệt sẽ ngủ tiếp.”

Tôi cầm dụng cụ rửa mặt, đi đánh răng rửa mặt, chải lại tóc. Từ khi ở bên Trương Tuấn, tôi đã không còn tùy tiện như trước nữa, bắt đầu để ý đến vẻ bề ngoài của mình.

Sau khi trở về, Trương Tuấn đã nằm xuống, cười tủm tỉm nhìn tôi, tôi ngồi cạnh cậu, cầm sách lên, lặng lẽ đọc, vì sợ quấy rầy cậu, nên tôi không dám cử động, lâu lâu cũng thấy đau lưng, vô cùng khó chịu, nhưng lại có thêm vài phần ngọt ngào.

Tôi buông sách xuống, cúi đầu yên lặng nhìn cậu. Thật khó tin, cậu thiếu niên này đang nằm ngủ ngay gần tôi, mỗi ngày ở bên cậu tôi đều có cảm giác không chân thật, không nhận được mỉm cười, tôi tựa như một địa chủ giàu có, vụng trộm nhìn tài phú của mình, một mình cười ngây ngô.

Lơ dăng ngăng đầu, phát hiện Thẩm Viễn Triết đang nhìn tôi, tôi rất ngượng ngùng, tìm lời nói: “Cậu dậy rồi à?”

Cậu ấy gật gật đầu, nhìn đồng hồ, thấy đã là sáu giờ sáng nên quyết định đi rửa mặt, đỡ phải đợi lúc mọi người đều tỉnh, có thể sẽ hết nước. Vào năm đó ngồi ghế ngồi cứng luôn không có đủ nước để dùng, chậm chân là sẽ không rửa mặt được.

Chờ cậu rửa mặt trở về, hai chúng tôi nhỏ giọng nói chuyện. Cậu nói về em gái Thẩm Viễn Tư của mình, Thẩm Viễn Tư học cùng một trường với Lâm Lam, vì hai người sống cùng một thành phố đi ra ngoài học, nên đã trở thành bạn tốt. Thẩm Viễn Triết hiển nhiên không phải người giỏi truyền bá tin tức về người khác, dưới sự tra hỏi của tôi, cũng chỉ đơn giản nói được một ít chuyện về Lâm Lam.

Hai người đang thấp giọng nói chuyện với nhau, thì Trương Tuấn tỉnh, cậu ngồi dậy, mơ mơ màng màng nói: “Tớ khát quá.”

Tôi vội đưa cho cậu một cốc nước, cậu cũng lười đưa tay ra cầm lấy, mắt nửa nhắm nửa mở, cứ thế mà uống mấy ngụm nước trên tay tôi, còn làm ra bộ đáng mệt mỏi rã rời.

“Nếu còn buồn ngủ thì cậu cứ ngủ thêm lúc nữa.”

Cậu lại lắc đầu.

“Vậy đi đánh răng rửa mặt, nếu không sẽ hết nước đấy.”

“Cậu đi với tớ.”

16. Chương 8 - 2

Trương Tuấn vừa tỉnh ngủ giống như trẻ con, tôi nhìn Thẩm Viễn Triết làm biểu tình bất lực, giúp đại thiếu gia cầm dụng cụ rửa mặt, hầu hạ cậu đi rửa mặt.

Khi chúng tôi trở về, Thẩm Viễn Triết đã đổi chỗ, đang ăn sáng cùng một bạn.

Trương Tuấn cầm ba lô của mình, bắt đầu lấy túi lớn túi nhỏ ra, hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Tôi kinh hãi nhìn một bàn đầy đồ ăn vặt, lắc đầu.

Cậu nói: “Vậy chúng ta đến toa ăn ăn sáng nhé.”

“Nếu cậu muốn ăn thì tớ sẽ đi cùng cậu, ngồi trên tàu hỏa tớ không thích ăn thịt và tinh bột, chỉ thích nước hoa quả, nên cậu không cần quan tâm đến tớ đâu.”

Trương Tuấn nhặt chỉ: “La Kì Kì, cậu có biết là cậu rất khó lấy lòng không?”

Tôi không hiểu hỏi: “Tại sao cậu phải lấy lòng tớ? Cậu căn bản không cần lấy lòng tớ.”

Cậu lại gọt một quả táo cho tôi, tôi vốn không đói bụng, nhưng lòng tốt không thể chối từ, chỉ có thể ăn táo. Ăn xong, cảm thấy dạ dày không thoải mái, không tiện nói với cậu, chỉ nói mình hơi mệt, dựa vào ghế chớp mắt.

Trong xe dần dần náo nhiệt, tôi nghe thấy tiếng của bọn Chân công tử: “Đánh bài đánh bài nào, các bạn ơi, chúng ta hãy chơi nốt những giờ vui vẻ cuối cùng này đi, Trương Tuấn, mau tới đây.”

“Các cậu chơi đi, tớ xem sách.”

Trương Tuấn vẫn ngồi như vậy không động đậy, cậu là người thích náo nhiệt mà lại ngồi yên tĩnh cùng tôi, lòng tôi cảm động mà cũng có sợ hãi.

Tôi mở mắt: “Tớ muốn uống chút nước ấm.”

Cậu vô cùng vui sướng, tựa như rất thích chăm sóc tôi, lập tức giúp tôi đi lấy một cốc nước ấm, tôi chậm rãi uống hết một cốc, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn một chút.

————— Một bạn chơi bài thua, đứng trên ghế ngồi, kêu to với mọi người trong cả toa xe: “Tôi là heo!”

Cả toa xe tràn ngập tiếng cười.

Dù là lúc đi hay lúc về, nhóm người trong toa xe này của chúng tôi đều luôn vui vẻ, thanh xuân thật sự tốt đẹp.

Tôi cười nói: “Chúng ta cũng đi đánh bài nhé!”

Trương Tuấn cười gật đầu.

Một đám người cùng chơi đùa với nhau, thời gian trôi đi thật nhanh, mới chơi chưa lâu đã đến buổi tối. Nghĩ đến sáng sớm mai sẽ phải xuống xe, tôi không thấy buồn ngủ chút nào, thậm chí mong thời gian mãi dừng lại tại giây phút này.

Dường như Trương Tuấn cũng có ý nghĩ như vậy, sau đó, cậu không chịu chơi gì nữa, chỉ nói chuyện cùng tôi.

Bóng đêm đã bao phủ mặt đất, nhóm bạn bên cạnh đang đánh bài, đối diện có bạn đang ngủ, chỉ có hai người chúng tôi đang thấp giọng nói chuyện. Chúng tôi cũng không nói chuyện gì quan trọng, tất cả đều là tán gẫu linh tinh, có lúc cậu làm bộ xem bói cho tôi, lúc lại nói về chuyện sự nghiệp sau này, chuyện tình yêu, sau đó tôi nhớ đến Triệu Dung ở lớp 10-8 có mua một quyển sách về các chòm sao, lập tức mượn lại rồi nghiên cứu.

Tôi thuộc chòm sao Thiên Bình, cậu thuộc chòm sao Kim Ngưu, theo yêu cầu mãnh liệt của Trương Tuấn, đầu tiên xem về tôi trước.

Về các chòm sao, chắc các bạn đã biết nhiều. Nói qua về chòm sao của hai bạn ấy:

Thiên Xứng (Libra) hay còn gọi là Thiên Bình là một cung trong 12 cung hoàng đạo tương ứng với chòm sao Thiên Xứng, bao gồm những người sinh trong khoảng (23/09-23/10) thường biểu hình bằng hình cái cân.

Chòm sao Kim Ngưu, tên Latinh Taurus, biểu tượng là một trong mười hai chòm sao hoàng đạo, nằm giữa chòm sao Bạch Dương kề phía tây và chòm sao Song Tử kề phía đông. Phía bắc kề với hai chòm sao Anh Tiên và Ngự Phu, phía tây nam giáp với chòm Lạp Hộ và phía đông nam giáp với Kinh Ngự. (những người sinh từ 20/04-20-05)

Thiên Bình thuộc sao Kim, có thuộc tính hướng gió. Nữ thuộc chòm sao này chú trọng đến sự cân bằng tập thể, là những cô gái có thiên tính tao nhã, khéo ăn nói, mạnh mẽ, dễ nhận được sự tín nhiệm. Những cô gái này dễ cảm thấy cô đơn, sợ hãi bị cô lập, hy vọng người yêu luôn ở bên mình, nhưng thuộc tính hướng gió lại quyết định họ sợ bị trói buộc, họ có thể thay đổi kỳ lạ, mọi hành động luôn có logic riêng của mình, nội tâm cũng không hề hiền hòa như vẻ bề ngoài. Những cô gái thuộc chòm sao Thiên Bình tùy hứng mà lại không mất đi sự tao nhã, vừa có vẻ ương ngạnh vừa có vẻ thân thiện, trong tình yêu họ rất bình tĩnh, khi họ thật sự nhiệt tình thì sẽ sôi trào mãnh liệt, nhưng khi lạnh lùng lại đông lạnh dường như quanh mình đều kết băng... Trương Tuấn hỏi tôi: “Nói có đúng không?”

Tôi nói: “Lời khen ngợi đều chính xác, lời không hay đều sai cả.”

Trương Tuấn cười hắc hắc: “Sao tớ lại thấy ngược lại vậy? Những lời khen ấy không đúng một từ nào, lời không hay thì đều là chính xác.”

Tôi cầm sách đánh cậu ấy, lại đưa sách cho cậu đọc.

Chòm sao Kim Ngưu thuộc sao Kim, có thuộc tính hướng đất. Họ làm việc quyết đoán mạnh mẽ, không nông nổi, lo lắng chu toàn, giỏi về nhẫn nại. Họ rất có tế bào nghệ thuật, có tiềm năng nghệ thuật và thưởng thức nghệ thuật. Họ vô cùng cố chấp, một khi đã nhận định sẽ không thay đổi, dù là về tình cảm, về công việc hay hoàn cảnh. Điều này là ưu điểm, cũng có thể là khuyết điểm của họ.

Nam thuộc chòm sao Kim Ngưu luôn không vội vàng trong công việc, trong tình yêu cũng vậy, khi mới gặp gỡ, họ sẽ không vội vã mà dành thời gian để tìm hiểu nhau, khi họ nhìn trúng một cô gái, họ sẽ quan sát rất lâu rồi mới quyết định có nên theo đuổi hay không, nhưng một khi đã quyết định, họ sẽ dùng cả trái tim để trả giá. Nam thuộc chòm sao Kim Ngưu thích hướng về gia đình, khát vọng gia đình hài hòa, có tính chiếm giữ và bảo vệ mãnh liệt với người trong gia đình, họ theo chủ nghĩa nam quyền, họ có thể im lặng và dễ dàng tha thứ, nhưng cực kỳ coi trọng tôn nghiêm...

Tôi vừa nhìn vừa cười: “Ồ, chúng ta đều thuộc một sao — sao Kim, cái quản tình yêu và sắc đẹp.”

Các văn hóa Tây phương dùng tên thần Venus (tiếng Việt là Vệ nữ), vị nữ thần của sắc đẹp và của tình yêu trong thần thoại La Mã cho sao Kim.

Tôi và cậu cùng nhìn nhau cười, đại khái chỉ có những người đang yêu, mới có thể vì một chút trùng hợp nho nhỏ mà vui sướng.

Trương Tuấn không có hướng thú gì với tính cách của mình, tôi đang nhìn sách, cậu ấy đang nhìn tôi.

Tôi nói: “Cậu chẳng giống con trâu thành thật đáng tin gì cả!”

“Thế tớ giống gì?”

“Giống heo.”

“Cậu mới là heo.”

“Cậu mới là ấy. Nào, nói một tiếng ‘Tôi là heo’ xem.”

“Nói cái gì?”

“Tôi là heo!”

“Cậu là heo!”

“Tôi là heo!”

“Đúng vậy, cậu là heo!” Chúng tôi cứ nói mấy lời vô nghĩa ấy, nói không biết mệt, cười không ngừng, vào lúc đó, bất kể nói gì, làm gì đều vô cùng thú vị, vô cùng ngọt ngào.

Một đêm, không ngờ lại trôi qua nhanh như vậy, tôi không hề thấy buồn ngủ, chỉ cảm thấy luyến tiếc và luyến tiếc.

Xuống tàu hỏa, nhà trường có xe đến đón chúng tôi, ngồi trên ô tô, nhìn cảnh trí quen thuộc xung quanh, đột nhiên tôi có một loại khủng hoảng, chúng tôi đã trở lại với thế giới thực.

Tôi và Trương Tuấn đều im lặng ngồi, giống như đều không tìm ra lời gì để nói, giữa hai người có cảm giác chảy xuôi kỳ lạ, giống như lúc khe khẽ nói chuyện trên tàu hỏa, vui cười suốt đêm là người khác vậy.

Chắc lái xe là fan của Trần Thục Hoa, nên đang nghe tuyển tập Trần Thục Hoa, trong xe luôn vang lên tiếng hát của cô ấy, từ “thời gian mộng tỉnh” đến “cuốn cuộn hồng trần”. [2]

“Ban đầu, anh vô tình, không giống thiếu nữ như em, giữa chốn hồng trần tình duyên, chỉ vì sinh mệnh vội vàng không thể giằng co...”

Trương Tuấn còn mờ mịt không biết, tôi lại cảm giác như trái tim mình bị một thứ gì đó đâm vào, làm bộ như đang thưởng thức phong cảnh, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

“Đến dễ dàng mà ra đi khó khăn

Nhiều thập kỷ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Nó là một phần trong trái tim anh

Nó vẫn thắt chặt trái tim em

Chỉ vì chuyển biến của trần thế, mây mưa thất thường mà ta phải đổi mặt....”

Trong tiếng ca ấy, xe cũng dừng lại dưới lầu nhà tôi, em gái tôi đang chơi cùng bạn ở ngoài, vừa nhìn thấy tôi, đã kích động gọi to chạy tới: “Chị, chị...” Lại hướng về phía trên lầu kêu to, “Bố, mẹ, chị con về rồi.”

Trương Tuấn muốn xuống xe giúp tôi mang hành lý, tôi lập tức vội vàng lo lắng nói: “Không cần, không cần.” Tôi cố gắng kéo hành lý, lắc lư xuống xe. Tôi cũng không biết mình đang lo lắng điều gì, sợ bị bố mẹ nhìn thấy? Hay sợ hàng xóm nhìn thấy? Mẹ tôi ngó đầu từ ban công xuống nhìn, nói: “Hành lý cứ để đấy, bố sẽ xuống mang vào cho con.”

Trương Tuấn đứng bên cạnh yên lặng nhìn tôi, cô Hình và thầy Vương ngồi trên xe vẫy tay tạm biệt tôi. Bố tôi nói cảm ơn với thầy cô giáo.

Tôi đứng cạnh em gái, lễ phép mỉm cười nói tạm biệt với thầy cô và các bạn. Vây quanh bố, mẹ, em gái, giáo viên, các bạn học, trong khoảnh khắc, khoảng cách giữa tôi và cậu ấy lại trở nên xa hơn, âm thanh ồn ào, không khí náo nhiệt, mà trái tim lại có cảm giác hoang vắng trầm tĩnh.

Em gái túm tay tôi, chạy lên tầng, ríu ra ríu rít hỏi: “Ở Bắc Kinh chơi có vui không? Chị có chụp ảnh ở Thiên An Môn không...”

Vào những năm đó, vào độ tuổi đó, tình cảm chỉ có thể trốn trong bóng đêm, ngay cả thời gian quay đầu tôi cũng không có, liền trở về nhà.

Vào nhà, tôi lấy quà cho em gái và bố mẹ ra, họ đều rất vui vẻ, em tôi quần quít lấy tôi hỏi Bắc Kinh và Thanh Đảo ở đâu chơi vui hơn, tinh thần tôi lại đang hoang hốt.

Mẹ nói: “Ngồi tàu hỏa lâu mệt rồi, ăn ở bên ngoài lại không tốt, con đi nghỉ trước đi, mẹ đi mua thật nhiều đồ ăn ngon, tối sẽ nấu cho con ăn.”

Tôi trở lại phòng ngủ, nằm trên giường, tuy vô cùng mệt mỏi, nhưng lại không ngủ được. Nhìn thấy giá sách quen thuộc, chiếc giường quen, tôi cảm thấy mình giống như cô bé Lọ Lem sau mười hai giờ đêm, tất cả phép thuật đều biến mất, phải trở về thế giới thật.

Ở bên ngoài, chúng tôi chỉ là một tập thể nhỏ, Trương Tuấn nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, về đến nơi đây, cuộc sống của cậu muôn màu muôn sắc, tôi đây tính là gì? Cho dù, mộng đẹp đã tỉnh, cho dù, trong lòng là đau khổ, hay khóc lóc, ở ngoài mặt lại chỉ có thể mỉm cười như không có chuyện gì.

[2]Bài cuộn cuộn hồng trần đã nhắc đến ở phần II-Chương 17

17. Chương 9 - 1

Chương 9: Muốn có được phong cảnh gì trong cuộc sống

Hơn sáu giờ sáng tôi tỉnh dậy, ngồi trước bàn học, sửa sang lại những thứ mình mang về từ chuyến đi vừa rồi. Vé vào Tử Cấm Thành, vé vào Di Hoà Viên, vé vào Lao Sơn, vé vào Xà Quán, còn có vài vỏ sò mà tôi và Trương Tuấn kiếm được trên bờ biển Thanh Đảo...

Vé vào những nơi ở Bắc Kinh chỉ có một tấm, nhưng từ khi đi Trường Thành, tất cả các loại vé đều có hai tấm, Trương Tuấn hoàn toàn không quan tâm đến chút việc nhỏ nhặt này, vé vào cửa tùy tay đưa cho tôi, cậu nhất định sẽ nghĩ tôi đã ném đi rồi, nhưng tôi lại cẩn thận cất đi tất cả những tấm vé ấy.

Tôi không muốn chụp ảnh, nhưng tôi cũng biết những giờ phút đó quý giá cỡ nào, vì vậy tôi chọn cách của riêng mình, vĩnh viễn nhớ kỹ chúng.

Tôi vuốt phẳng những tấm vé rồi gói vào, để trong một hộp giấy, lại nhét hộp xuống dưới giường.

Mỗi lúc vào phòng, phát hiện mình ngày nào cũng ngủ trên những thứ ấy, tôi không nhin được, vụng trộm nở nụ cười.

Một quả thông, một mảnh đá.

Đây là quà cho Tiểu Ba. Cất chúng vào một cái phong bì da trâu, chuẩn bị viết thư.

Lúc cầm bút, tôi cảm thấy trong lòng có rất nhiều cảm xúc, rất nhiều lời muốn nói với anh ấy, muốn kể cho anh ấy nghe những gì mình đã nhìn được và nghe thấy ở thế giới bên ngoài, nhưng khi đặt bút, mới phát hiện trăm câu nghìn chữ, lại không thể viết ra được cái gì.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tôi chỉ viết một câu.

“Bắc Kinh Trường Thành nhật quả thông, Thanh Đảo Lao Sơn một mảnh đá.”

(Ở Vạn Lý Trường Thành, Bắc Kinh, khi đi đường hoang dã, Kì Kì cúi xuống nhật quả thông. Ở Lao Sơn, Thanh Đảo đã nhật một mảnh đá.)

Tôi ngẩng đầu nhìn bản đồ dán trên tường, có lẽ sẽ có một ngày, tôi có thể đi qua khắp nghìn núi muôn sông, có lẽ đến lúc đó, anh ấy sẽ không từ chối một người đã bay cao bay xa là tôi.

Chín giờ sáng, Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết theo lời hẹn từ trước, tới tìm tôi cùng đến trường xem thành tích thi cuối kỳ.

Trên bảng danh sách, tuy tờ giấy đã nhem nhuốc, nhưng chữ viết vẫn rất rõ ràng.

Trong cả khối, Quan Hà đứng thứ 9, Lâm Y Nhiên đứng thứ 10. Tôi đứng thứ 19, Trương Tuấn đứng thứ hơn bảy mươi, Thẩm Viễn Triết đứng thứ hơn sáu mươi.

Sau khi nhìn thành tích của mình, tôi thấy nặng nề gần như tuyệt vọng. Thành tích toán lý thì cao, nhưng vấn đề vẫn ở môn tiếng Anh, 73 điểm. Tôi chưa bao giờ ngừng nỗ lực, lại gần như không thấy được chút khởi sắc nào. Mặc dù có lời lẽ chí lý “Kiên trì chính là thành công”, nhưng khi mình rơi vào đó, chỉ cảm thấy càng kiên trì càng tuyệt vọng. Nếu tôi hoàn toàn bỏ cuộc, dựa vào chút thông minh và trí nhớ để vượt qua kỳ thi này, chỉ sợ cũng không kém thành tích này bao nhiêu. Sẽ không có cảm giác càng kiên trì nỗ lực lại càng thất vọng.

Thẩm Viễn Triết đề nghị mọi người cùng đi uống nước giải khát, tâm tình tôi kém đến mức không thể đi cùng cho có lệ được, tùy tiện tìm cái có từ chối.

Một mình đi trên con đường nhựa khô nóng, không cần phải làm bộ mỉm cười, không cần phải làm bộ như mình không quan tâm điều gì. Trong đầu suy nghĩ mông lung, bước đi thật nhanh về phía trước, đi mãi không ngừng, có cảm giác mê mang không biết mình đang đi đường nào.

Trong mắt người ngoài, đứng trong top hai mươi của khối đã là kết quả tốt rồi, mê mang và buồn bã của tôi dường như thật vớ vẩn. Nhưng đây không chỉ là thành tích, mà điều tôi không rõ chính là, tại sao tôi cố gắng như vậy, mà lại không có thu hoạch gì.

Tôi bắt đầu nghi ngờ tương lai của mình, tôi không có dung mạo đẹp đẽ, không có gia thế, không có tài phú. Tương lai của tôi chỉ có thể dựa vào ý chí và sự chăm chỉ của tôi thôi, nếu nỗ lực mà không có thu hoạch, cũng chẳng khác nào tôi căn bản không thể dựa vào nỗ lực của mình để quyết định tương lai, vậy rốt cuộc tương lai của tôi, cuộc đời của tôi bị nắm giữ trong tay ai đây? Nếu không thể chính mình nắm giữ, tại sao tôi còn phải nỗ lực chăm chỉ?

Không biết đi được bao lâu, tôi đứng dưới đám cây cối rậm rạp.

Vì đang là ban ngày, nên quán karaoke còn chưa kinh doanh, bốn cô nhân viên tham mát mẻ, ngồi dưới tán cây râm mát, đang chơi mạt chược, dung nhan thay đổi lại thay đổi, thanh xuân lại vĩnh viễn tương tự như thế.

Nếu tôi quyết định học trường kỹ thuật, hiện giờ tôi có thể đã bắt đầu đi thực tập. Có thể dùng tiền lương thực tập nhàn nhả chơi mát chược. Bố mẹ không cần lo lắng tôi có yêu sớm hay không, mà còn giới thiệu đối tượng cho tôi, tôi cũng không cần khổ sở buồn rầu vì môn tiếng Anh đáng ghét.

Cũng không phải lén lút khi thích một nam sinh, sau giờ làm việc, chỉ cần nghỉ xem nên đi nhảy hay đi chơi mát chược, phải đi gặp bạn trai hay bạn gái.

Nếu tôi từ bỏ những việc vất vả để học tiếng Anh, dựa vào một chút thông minh và một chút nỗ lực, thành tích chắc hẳn cũng có thể chấp nhận được, còn có thể dành nhiều thời gian để nghiên cứu thời trang, ăn mặc đẹp để đầu tóc chải chuốt, đi chơi cùng Đồng Văn Châu, cuộc sống nhất định cũng sẽ vui vẻ thú vị.

Mấy cô gái kia tiếp tục đánh mấy ván mát chược, mà tôi vẫn tiếp tục đứng dưới đám cây cối ngăn người, họ nửa tò mò, nửa cảnh giác hỏi, “Em gái, em tìm người à?”

Tôi hoảng hốt nhìn họ, im lặng một lúc rồi hỏi mấy cô gái ấy: “Tiểu Ba có ở đây không?” Một cô gái xoa xoa bài, nói: “Tiểu Ba à, không có người này...” Một cô gái khác đánh vào tay cô gái đó, “Không phải là ông chủ Hứa đấy chứ? Hình như cũng có tên ấy.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, “Rốt cuộc em tìm ai?”

Tôi cười cười, xoay người rời đi.

Haizz, cuộc sống, luôn có nhiều loại phong cảnh, nhưng rốt cuộc bản thân mình muốn phong cảnh gì?

Tôi có thể lựa chọn bỏ cuộc, cũng có thể lựa chọn kiên trì, nhưng kết quả thế nào lại là chuyện của nhiều năm sau, tôi sẽ không nuối tiếc chứ?

Trước đây, không hiểu, bây giờ đã nỗ lực, đã thất vọng. Mới hiểu được ý của Trần Kính năm đó, hai chữ “Kiên trì” khó viết hơn bất cứ chữ gì trên thế giới.

Chạy tới bờ sông, khi sắp phải về nhà, lại đột nhiên nhớ có món quà nhỏ muốn tặng Tiểu Ba, nhưng...

Nếu tôi lựa chọn bỏ cuộc, thì món quà này tuyệt đối không thể tặng. Tôi nhìn ánh sáng lấp lánh trên dòng sông, ngây ngốc nghĩ ngợi, rốt cuộc phong cảnh như thế nào mới là điều tôi muốn.

Tôi xoay người chạy về hướng quán karaoke.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, bốn cô gái đều ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi, tôi lấy phong bì da trâu ra đưa cho họ, họ xem xét tên trên phong bì.

Tôi nói: “Đây là thứ đưa cho Hứa Tiểu Ba, chính là ông chủ nhỏ của các chị đấy, biết không?”

Bốn cô gái lập tức gạt đầu, tôi xoay người rời đi.

Thoải mái bước chậm về nhà, về tới nhà, lấy một tờ giấy trắng ra, viết xuống mấy chữ lên trên: kế hoạch nghỉ hè.

Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày giành một giờ học tiếng Anh, học mười từ mới, nửa giờ học ngữ pháp, thời gian còn lại, mới có thể tự do sắp xếp.

Tôi kiên quyết mà nặng nề ký tên “La Kỳ Kỳ” của mình ở dưới tờ kế hoạch. Đây là lời thề tôi đặt ra ình, trong khoảng thời gian dài không có hy vọng, buồn tẻ không có niềm vui, đây là điều duy nhất tôi có thể ước thúc và tiếp thêm quyết tâm ình.

Ép phần giấy có bốn chữ kế hoạch nghỉ hè xuống tám kính bàn học, ngoại trừ ba chữ “La Kỳ Kỳ”, bởi vì nét chữ cứng cáp, lộ dấu vết, những chỗ khác đều là giấy trắng.

Đây vốn chỉ là kế hoạch tôi viết ình xem, không phải cho người khác xem.

Cúi đầu nhìn tờ giấy trắng, trong lòng có nỗi thương cảm và cô đơn không rõ, tất cả vất vả nỗ lực, tất thối khổ giày giụa, chỉ có bản thân tôi mới biết được. Trong mắt người lớn, thanh xuân xán lạn rực rỡ, hoàn toàn không thoải mái như họ tưởng tượng.

Không nhịn được lại viết hai chữ “trường cung” (cung tên) trên tờ giấy trắng, tràn ngập cả tờ giấy, hết tờ này lại đổi sang tờ khác. Đây là tật xấu mấy năm nay vô tình đã hình thành trong tôi, mỗi khi khổ sở, đều thích viết “trường cung”, dường như chỉ có vậy mới có thể vứt bỏ tất cả những đau buồn. Dưới sự la hét

âm ỉ của cậu bạn Mã Lực, đón gió tấy trần là giả, sống phóng túng là thật. Tôi và Dương Quân, Mã Lực, Ngô Hạo, Mã Đề cùng tụ hội một lần.

Khi tụ hội, về mặt Ngô Hạo thần bí nói với tôi: “Tớ nghe các bạn tham gia trại hè nói cậu và Trương Tuấn...”

Tôi khoa trương làm động tác được quan tâm mà run sợ: “Không ngờ mới nói nhiều hơn hai câu, đã có được vinh hạnh làm bạn gái của Trương Tuấn, thật là mừng quá!” Tôi cười hì hì, “Học kỳ trước, sau giờ tự học tối tớ đi về nhà cùng lớp trưởng, người ta có nói tớ và Thẩm Viễn Triết có vấn đề đâu!”

Tôi chỉ chỉ Mã Đề, “Lúc đầu còn ngồi cùng bàn với Mã Đề, không phải các cậu còn cho rằng bọn tớ là kẻ thù à! Nói bọn tớ không phải oan gia không tụ đầu.”

Mã Đề oán hận nói: “Cái gì? Sao có thể gắn tên tớ với tên La Kì Kì được, tớ là người không có thẩm mỹ như vậy sao?”

Tôi không chút khách khí đánh một quyền lên lưng cậu ta, cậu ta khoa trương kêu la thảm thiết: “Nói cậu ấy thầm mến Trương Tuấn tớ còn tin, chứ nói Trương Tuấn thích cậu ấy, tớ kiên quyết không tin!”

Lòng tôi đột nhiên căng thẳng, cơ bắp trên mặt đều căng cứng, lại thấy mọi người đều đang cười.

Trong tiếng cười hi hi ha ha, chuyện về Trương Tuấn liền thoải mái cho qua. Ở lứa tuổi này của chúng tôi, nam sinh nữ sinh có mặt mày bộ dáng đẹp một chút đều không tránh khỏi những lời đồn đãi to nhỏ như thế, những lời đồn kiểu như vậy của Trương Tuấn vốn tung bay đầy trời, tin đồn về bạn gái của cậu thêm một cái tên tôi vào cũng không nhiều hơn, thiếu một cái tên tôi cũng chẳng ít đi.

Kết thúc buổi tụ hội, Mã Lực chờ mọi người đều đi về, thần thần bí bí gọi tôi ra một bên: “Cậu nói thật đi, cậu và Trương Tuấn rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tôi lại thấy lo lắng, nhưng làm bộ như không sờ được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng, “Không phải mới vừa giải thích à? Chỉ là bạn học bình thường thôi!”

Không sờ được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng: câu này được dùng với ý là không hiểu sao lại nói như vậy, mờ mịt không hiểu gì.

“Làm trò, bạn học bình thường mà buổi tối còn cố ý đưa cậu về nhà?”

“Cậu có ý gì?”

“Hồi đầu năm lớp 10, chúng mình không phải có mâu thuẫn nhỏ sao? Tớ tìm vài người ở bên ngoài, bảo họ đến nói chuyện với cậu, kết quả là lúc đầu ai cũng đồng ý được được, thế mà quay đầu một cái đã đổi ý, sau đó tớ biết Trương Tuấn đã “tiếp đón” bọn họ.”

Tôi không nói nên lời, vô cùng kinh ngạc, còn có một chút cảm giác vui sướng kỳ lạ.

Mã Lực còn tưởng rằng đã dọa tôi, vỗ vỗ bả vai tôi, nháy nháy mắt nói: “Yên tâm, tớ sẽ không nói với ai đâu, cậu bây giờ đã có người bảo vệ, tớ cũng không dám đắc tội với Trương Tuấn!”

“Biến mau!” Tôi đánh đẩy cậu ta đi. Có lẽ bởi vì lời nói của Mã Lực. Nên tôi lại một lần nữa dấy lên hy vọng với Trương Tuấn, nhưng sau trại hè hơn một tuần trôi qua, Trương Tuấn cũng không xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

Lý trí của tôi có thể chấp nhận chuyện Trương Tuấn sẽ không đến tìm mình, cũng không cần quan tâm người khác sẽ nghĩ thế nào, chỉ cần ngấm lại bản thân mình là người thế nào là được. Nhưng thương cảm và mất mát không thể dùng lý trí để phân tích và khống chế.

Có một ngày, bố mẹ tôi đã đi làm, em gái phải luyện đàn điện tử nhưng lại vụng trộm chạy đi xem TV, tuy tôi đã tỉnh, nhưng vẫn khép hờ đôi mắt.

Em gái gõ cửa phòng tôi, “Chị, có người tìm chị đấy.”

Tôi tưởng là Dương Quân hay bọn Mã Lực, không chú ý nói: “Sớm như vậy, có làm hay không thế?”

Rửa mặt lung tung một phen, đầu tóc vẫn còn rối, tôi lết dép lê đi ra phòng khách, nhìn thấy Trương Tuấn đang ngồi trên sofa, tinh thần khoan khoái, mi anh mục tuần. (mi là lông mày, mục là mắt, đại loại là mặt mày đẹp trai, sáng sủa.)

Tôi lập tức quay người trốn vào phòng ngủ, đứng trước gương chải gọn gàng đầu tóc, thay quần áo, lại cảm thấy mình thật thần kinh, vật lộn một lúc, cuối cùng vuốt lại tóc rồi đi ra ngoài.

Trương Tuấn đứng lên, nhưng vì em tôi đang ở đây, nên chỉ im lặng nhìn tôi.

Em tôi vẫn đang hết sức chăm chú xem đến một ngàn lần “Tân Bạch Nương tử truyền kỳ”, không chút để ý đến người bên cạnh.

“Tân Bạch Nương tử truyền kỳ” này là bản phim truyền hình Đài Loan năm 1992, dựa theo truyền thuyết dân gian Bạch Xà truyện.

Tôi thấy cứ ngồi im trong phòng khách thế này cũng không hay, vì thế nói: “Chúng ta ra ngoài nhé!”

Đi xuống lầu, trầm mặc đi dọc theo con đường nhỏ, đến bờ sông, hai người ghé vào thành cầu, cúi đầu nhìn nước sông đang chảy ào ào vội vã.

Mặc dù đang là ban ngày, nhưng trên cầu không có ai đi qua, khi tôi học cấp hai người ta đã xây một cây cầu mới vững chắc hơn, cây cầu xây không hợp lý và cũ kỹ này đã không được dùng nhiều nữa, nhưng bất cứ lúc nào đi qua sông, tôi đều thích đi qua cây cầu này, nguyên nhân cũng không chỉ vì nó gần nhà tôi.

Trương Tuấn nói: “Lúc chúng mình còn nhỏ, cây cầu này còn có rất nhiều người đi lại, bây giờ nó đã thành cầu bỏ hoang rồi.” “Đúng vậy! Nó tương đối hẹp mà tất cả đều là bậc thang, mỗi lần qua cầu, còn phải dắt xe đạp, xe máy thì không thể đi qua, đương nhiên không có người đi rồi.”

“Bình thường cậu hay làm gì?”

“Cũng không làm gì, chỉ ngủ với đọc sách thôi.”

“Đọc sách gì?”

“Đôi khi là sách giáo khoa, đôi khi là sách giải trí.”

“Cậu bắt đầu chăm chỉ như vậy từ bao giờ, nghỉ hè mà còn đọc sách.”

Tôi không biết nói gì, lại trầm mặc, giữa hai người thật vắng vẻ mới có chuyện để nói giờ không khí lại tẻ ngắt.

“La Kì Kì...” Đột nhiên cậu gọi tôi, tôi quay ra nhìn, cậu ngẹn một lúc, mới nói ra một câu, “Cậu có hối hận không?”

“Không!” Tôi trả lời nhanh chóng, dừng lại, cố lấy dũng khí hỏi cậu: “Còn cậu? Có hối hận không?” Tôi sợ cậu hối hận, nhưng cậu lại không hề như vậy.

“Đương nhiên không.” Về mặt của cậu cuối cùng cũng khoa trương, quăng một hòn đá xuống sông, cười nói, “Ngày kia sẽ công bố kết quả thi vào đại học của Nhất Trung, chúng ta cùng đi xem nhé!”

Phàm là những học sinh muốn thi vào đại học, sẽ chú ý đến chuyện này, hơn nữa quan trọng là đi cùng cậu, tôi lập tức đồng ý: “Ừ.”

Cậu nở nụ cười: “Vây chín giờ sáng tớ chờ cậu, không gặp không về.”

“Được.”

Hai người im lặng đứng đó, tôi hỏi: “Cậu còn chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tớ về nhà đây.” Nhiệm vụ với môn tiếng Anh của tôi hôm nay còn chưa hoàn thành.

Trong mắt cậu hiện lên nỗi thất vọng, lại cười nói: “Ừ, tớ cũng đang có việc cần hoàn thành.”

Lúc ấy tuổi còn nhỏ, không nhìn thấy thất vọng trong mắt cậu, chỉ thấy nụ cười của cậu, vì vậy, tôi cũng cười rộ lên, vẫy vẫy tay với cậu ấy, chạy bước nhỏ về nhà.

Vì học tập mà đột nhiên tản ra những màu xám và sức ép nặng nề, thanh xuân triền lộ nên những niềm vui và ánh sáng chỉ trong phút chốc, vì niềm vui và ánh sáng đó rất trôi nổi, nên không thể chắc chắn, nhưng trong nháy mắt nó vẫn thật rõ ràng.

18. Chương 9 - 2

Đặt đồng hồ báo thức sáu rưỡi dậy, rời giường, đọc một giờ tiếng Anh trước, rồi mới ăn sáng và vội vàng tắm rửa một cái, bắt đầu chăm chút một ít đến vẻ ngoài.

Đúng lúc mẹ đang sấy tóc. Thấy tôi đang vuốt thẳng tóc trước gương, nên mẹ lấy máy sấy làm thẳng tóc cho tôi, dùng keo xịt tóc để định hình, nhìn qua vừa bóng vừa thẳng, mẹ còn tìm hai chiếc kẹp tóc gắn ngọc trai giả, dạy tôi kẹp nó vào tóc cho đẹp.

Sau đó mẹ vội đi làm, em tôi vẫn còn đang ngủ, tôi lén lút vào phòng của nó rồi đến bên tủ quần áo, tìm một chiếc váy màu xanh lam, xứng với chiếc áo sơ mi cổ trắng. Trước khi ra khỏi nhà còn nghĩ đi nghĩ lại, cái xấu nổi lên, mượn luôn đôi giày xăng đan màu trắng mà em tôi thích nhất.

Khi đến đầu cầu, Trương Tuấn đã đợi ở đó rồi. Cậu ấy mặc một chiếc quần trắng, áo T-shirt hai màu xanh trắng, đứng trên bãi cỏ bên rừng bạch dương.

Cây cao to xanh tươi, hương cỏ nhẹ nhàng thơm mát, ánh sáng buổi sớm chiều xuyên qua rừng cây, chiếu vào người cậu, cậu liền sạch sẽ nhẹ nhàng, khoan khoái như trời xanh mây trắng, cây xanh và ánh mặt trời làm tinh thần phấn chấn hơn nhiều, tôi nhìn đến ngây người. Tuy ai cũng nói Trương Tuấn đẹp trai, nhưng đại khái biết nhau từ nhỏ, nên cũng không để ý nhiều cậu có vẻ ngoài thế nào, hôm nay mới chính thức nhận ra cậu đúng là anh tuấn bức người.

Cậu cúi đầu, lại nhìn quanh hướng nhà tôi, không hề mất kiên nhẫn mà còn mỉm cười.

Tôi xuyên qua rừng bạch dương đến gần cậu, lòng hư vinh của con gái lại nổi lên, một thiếu niên xuất chúng như vậy thật sự đang chờ tôi.

Cậu nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu thấy tôi, ánh mắt sáng lên.

Hai chúng tôi đứng trong rừng bạch dương, mà lại không biết làm gì, tôi nói: “Xin lỗi, tớ đến muộn.” Thực ra, là tôi tránh ở một bên nhìn cậu.

Cậu cười nói: “Không sao, chúng ta đi thôi!”

Tôi hỏi cậu: “Cậu thích màu gì?”

“Màu lam, màu trắng, màu đen, cậu thì sao?”

“Màu xanh lá, màu xanh lam, màu trắng, tớ thích cây, cỏ, hoa, cảm thấy nếu không có chúng thì cái gì cũng không có, chúng tựa như sinh mệnh; thích trời xanh, cảm thấy đó là màu sắc rộng lớn nhất; mà màu trắng...”

“màu trắng đơn giản nhất, cũng phức tạp nhất; bao dung nhất, cũng bất bệ nhất.”

Hai người nhìn nhau cười, có vui sướng khi suy nghĩ tương thông.

Cậu nói: “Nhưng cậu rất ít mặc quần áo màu trắng.”

“Dễ bẩn nên rất phiền, cậu thấy có đúng không?”

Cậu không cười nổi: “Lý do này với con gái đúng là đáng ngạc nhiên.” Hai người nói nói cười cười đi đến cổng trường Nhất Trung, đã có rất nhiều phụ huynh đứng chờ yết bảng. Cậu khê huyết sáo, tỏ vẻ sợ hãi than. Tôi lại nhớ tới Tiểu Ba, có chút khó chịu, chen chúc trong đám người chờ đợi kết quả thi vào đại học, đối với chúng tôi, có lẽ làm theo những điều hiển nhiên thì thấy khó chịu, nhưng nếu không làm trong lòng sẽ vĩnh viễn hối tiếc.

Tôi và Trương Tuấn mua hai chai nước, ngồi trên ghế cạnh vườn hoa, vừa chờ vừa nói chuyện.

Tôi thấy hơi lạ vì phản ứng vừa rồi của cậu, liền hỏi: “Trước đây cậu không tới cổng trường xem à? Năm trước khi có thành tích thi vào trường, cũng đông người như thế này.”

“Đây là lần đầu tiên tớ đến xem kết quả thi.”

Tôi lại nghĩ tới Quan Hà nói cậu đi Thượng Hải chơi, liền hỏi: “Chơi ở Thượng Hải có vui không?”

“Cũng không tệ lắm, nhưng không vui bằng ở Bắc Kinh và Thanh Đảo.”

Trong mắt cậu có ý cười, tôi cố ý làm như nghe không hiểu, uống nước, nhìn hết bên này rồi nhìn sang bên kia, chỉ là không nhìn cậu, nhưng ngọt ngào trong ánh mắt lại không giấu được.

“Trương Tuấn, La Kỳ Kỳ.”

Quan Hà mặc váy liền màu tím đứng trước mặt chúng tôi, chắc vì đây là lần đầu tiên thấy tôi và Trương Tuấn nói cười với nhau, nên cô ấy rất kinh ngạc.

Ý cười của tôi cứng lại, Trương Tuấn ngồi dịch về phía tôi, để dành chỗ cho Quan Hà ngồi.

Quan Hà ngồi cạnh cậu, nói: “Tớ không biết hôm nay cậu đến xem bảng, nếu không đã mang đĩa của Lâm Úc Liên đi.”

“Không sao, tớ cũng không nghe, tớ có rất nhiều đĩa của cô ấy, nếu cậu muốn nghe, lúc nào rỗi đến nhà tớ chọn.”

“Vậy thì tốt quá!”

Nghe cuộc trò chuyện ngọt ngào quen thuộc, chẳng mấy khi có được niềm vui lan tỏa cả lồng ngực lại biến mất trong thoáng chốc.

Quan Hà nói thầm: “Sao hôm nay yết bảng muộn thế nhỉ?”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng pháo bùm bùm vang lên, trong tiếng pháo, từ văn phòng của trường có bốn, năm giáo viên đi ra, bắt đầu dán kết quả. Quan Hà kinh ngạc nói: “Năm trước không nổ pháo.”

Trương Tuấn nói: “Năm nay trạng nguyên và bảng nhân đều là trường mình, xét tổng thành tích trường mình cũng đứng đầu tỉnh, đương nhiên phải chúc mừng rồi.” (trạng nguyên là đỗ đầu, bảng nhân là đứng thứ hai.)

Trước cổng trường đã bắt đầu ồn ào: “Trần Kính là Trạng Nguyên! Trần Kính là Trạng Nguyên! Lưu Đào đứng thứ hai toàn tỉnh...”

Phụ huynh và các học sinh chen chúc xem kết quả, không khí thật hỗn loạn.

Tôi hỏi Trương Tuấn: “Cậu đã biết từ trước mà không nói với chúng tớ một tiếng?”

Trương Tuấn cười nói: “Như vậy không phải mất hứng thú à?” Quan Hà nhìn phía cổng trường, suy nghĩ xuất thần, nhất định cô ấy đang nghĩ đến thành tích của mình. Từ khi lên trung học phổ thông, thành tích tốt nhất của cô ấy chỉ là đứng thứ chín trong cả khối, đối với người từ nhỏ đã quen đứng thứ nhất, khẳng định trong lòng rất khó chịu.

Chân công tử, Cổ công tử cũng đến đây, một đám người vừa xem náo nhiệt vừa nói chuyện phiếm, đề tài đương nhiên đều xoay quanh nhân vật tiêu điểm của ngày hôm nay – Trần Kính. Tin tức của Chân công tử cũng thật nhanh nhạy: “Nghe nói Trần Kính đã liên hệ với trường Thanh Hoa, vào khoa kiến trúc của Thanh Hoa; Lưu Đào cũng vào Thanh Hoa, khoa máy tính.”

Đám người đang ồn ào hơn, hóa ra là Lưu Đào đến xem bảng, các vị phụ huynh đều đang nhìn anh ấy, phát ra đủ âm thanh yêu thích và ngưỡng mộ, bố của Lưu Đào miệng cười không ngừng, Quan Hà rất ngạc nhiên: “Không biết Trần Kính có đến xem bảng không?”

Tôi thốt ra: “Khẳng định sẽ không.”

Quan Hà kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi: “Vì sao? Cậu quen anh ấy à?”

Trương Tuấn giải thích: “Hồi tiểu học chúng tớ từng học cùng lớp với Trần Kính, Kì Kì còn ngồi cùng bàn với cậu ấy, mãi đến khi cậu ấy nhảy lớp.”

Quan Hà tiếc hận: “Đáng tiếc tớ đã tới chậm, lỡ mất cơ hội học cùng lớp với trạng nguyên.”

Ngoài cổng trường có người đang cười, có người đang khóc, diễn ra đủ loại bi hài của cuộc sống, nhưng dù sao cũng không liên quan đến chúng tôi, một lúc sau, hứng thú của chúng tôi với kết quả thi đại học cũng không còn.

Đám Cổ công tử nháo lên muốn rủ mọi người đi chơi bowling, trượt patin, Trương Tuấn nói với Quan Hà và tôi: “Cùng đi nhé.”

Quan Hà mỉm cười lắc đầu, Trương Tuấn cười nói: “Tớ mời mọi người, cậu phải nể mặt tớ chứ!”

Chân công tử lập tức chụm tay làm thành hình cái loa, nhìn các bạn xung quanh kêu: “Trương Tuấn mời, có ai muốn đi chơi bowling, trượt patin không?”

Một đám người hưởng ứng, Trương Tuấn đập Chân công tử một phát, cười nói với Quan Hà: “Mọi người đều đi, cùng đi nhé!”

Quan Hà vẫn đang mỉm cười từ chối.

Trò bowling vừa mới nổi, đánh một ván sẽ mất mười tệ, đối với học sinh mà nói, đó thật là một trò xa xỉ.

Tôi thấy thực ra Quan Hà rất muốn đi, sự kiêu ngạo của cô ấy khiến tôi mệt mỏi, nhưng tôi nguyện vì cô ấy mà từ bỏ sự kiêu ngạo của mình, tôi cười khuyên cô ấy: “Đi thôi, mọi người cùng chơi, tớ cũng chưa chơi bowling bao giờ, vừa lúc đi học hỏi một chút.”

Chân công tử càng không ngừng thờ dài: “Quan đại mỹ nữ, nể mặt anh em chúng tớ đi.”

Quan Hà rút cuộc cũng gật gật đầu. Mười người ngồi trên xe buýt, chậm rãi nhắm thẳng hướng quán bowling, Trương Tuấn dẫn tôi đi trước.

Vì bây giờ không phải ngày cuối tuần, nên có ưu đãi, tám tệ một ván. Mọi người chia làm ba tổ, mỗi tổ chơi một ván. Trương Tuấn, Chân công tử, Cổ công tử dẫn đầu mỗi tổ.

Trương Tuấn dạy tôi chơi, cậu để tôi cầm bóng, thử quả nhẹ nhất tôi mới miễn cưỡng cầm được, cậu nắm nhẹ cổ tay tôi nói: “Chỉ cần một đầu ngón tay tớ cũng đẩy ngã được cậu, cậu phải tăng cường luyện tập thể dục vào, nếu không phát triển chân tay với đầu óc không cân đối đâu.”

Tôi trừng mắt đáp lại cậu, cậu cười bắt đầu dạy tôi chơi bóng, nhưng mà tôi thật sự tương đối ngốc, thử vài lần vẫn không tìm được cảm giác

Quan Hà lại chơi rất tốt, mới bắt đầu không lâu mà đã đánh đổ được khá nhiều ky (kegen), mọi người đều vỗ tay hoan hô, Trương Tuấn nhìn cô ấy mỉm cười.

Trong lòng tôi có cảm giác trống rỗng, ở ngoài mặt lại làm như không để ý cái gì, nhưng thật ra vẫn đang dè dặt quan sát.

Từ khi Quan Hà phân đến nhóm của Chân công tử, Trương Tuấn luôn để ý Quan Hà, mới đầu Chân công tử chỉ mãi chơi, Trương Tuấn cố ý nói nhỏ mấy câu với Chân công tử, tuy không ai nghe được họ nói gì, nhưng theo thái độ biến hóa của Chân công tử là có thể đoán ra, khẳng định có liên quan đến Quan Hà.

Tâm tình của tôi ngày càng xuống dốc, càng chơi càng không được gì, trên mặt lại vẫn vui vẻ tươi cười. Trương Tuấn bắt lức với tôi: “Cái đầu nhỏ của cậu hình như chả phát triển gì cả, chúng mình phải định ra một kế hoạch phát triển đầu óc của cậu thôi.”

Chân công tử cũng lắc lắc đầu cười nhạo tôi: “Quan Hà cũng là lần đầu tiên học, vậy mà học nhanh hơn cậu nhiều.”

Trương Tuấn nói với Chân công tử: “Thôi, bớt càu nhàu đi! Có phải ai cũng đột nhiên thông minh đâu? Chúng ta phải để La Kì Kì nhớ nhất công lớn này.”

Tôi cũng tự cười mình chân tay vụng về với họ, trong lòng lại thấy bị ai tự thương xót mình, không cần so sánh như vậy làm gì! Tôi vốn vẫn bại bởi Quan Hà! Không tranh đấu cũng không có thắng thua, cũng không phải khổ sở!

Sau đó tôi thật sự không muốn chơi nữa, bởi vì mỗi lần tung bóng, Chân công tử lại cười nhạo tôi, tôi cũng cười nhạo mình cùng cậu ta, chờ người khác đập đổ tôi, không bằng tự mình rúc vào chỗ bụi bặm trước đi.

Dưới sự cản trở nghiêm trọng của tôi, cho dù mỗi lần Trương Tuấn chơi đều vô cùng tốt, nhưng tổ của chúng tôi vẫn bị thua.

Chân công tử và Cổ công tử đều cười ha ha: “Tốt lắm, tốt lắm, có La Kì Kì, về sau nhất định chúng ta sẽ luôn chiến thắng.”

Trương Tuấn cười nói với Quan Hà: “Cậu chơi thật tốt, hoàn toàn không giống chơi lần đầu.”

Quan Hà vì mệt và kích động, hai má ửng đỏ, ánh mắt sáng ngời, trong suốt, xinh đẹp như đóa hoa sen sau cơn mưa mùa hè. Tôi đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, rất muốn về nhà, nhưng vừa rồi đã đồng ý đi ăn cơm và trượt patin cùng mọi người. Khi ăn cơm, Quan Hà ngồi xuống trước, tôi cố gắng ngồi đối diện cô ấy, vì lúc này Trương Tuấn còn chưa vào nên tôi muốn biết cậu sẽ chọn ngồi ở đâu. Tôi không biết có phải tất cả các cô gái đều dùng những chi tiết nhỏ nhặt để nghiệm chứng cảm tình hay không. Thật ra, như ý hay không như ý mình cũng không thể chứng minh điều gì, bởi suy nghĩ của con trai và con gái căn bản không cùng một kênh, điều duy nhất có thể khẳng định là nếu làm như thế, chỉ có thể chứng minh đoạn tình cảm ấy của cô gái còn có niềm tin, hay đang ẩn chứa một nguy cơ.

Trương Tuấn tiến vào, nói vài câu với Cổ công tử rồi ngồi xuống cạnh tôi, vô cùng tự nhiên.

Tâm tình không vui khi chơi bowling vừa nãy giờ cuối cùng cũng phai nhạt một chút, nhưng cũng không cao hứng được bao lâu, liền nhìn thấy Trương Tuấn đưa thực đơn cho Quan Hà trước, hỏi cô ấy muốn ăn gì, lại cố ý dặn người phục vụ không cho rau thơm vào, bởi vì Quan Hà không ăn.

Lời của tôi càng ngày càng ít, nụ cười lại càng ngày càng xán lạn.

Có lẽ, chúng tôi căn bản đã ngồi sai vị trí rồi, Quan Hà phải ngồi bên cạnh Trương Tuấn, còn tôi hẳn là phải ngồi đối diện họ.

Cơm nước xong, họ bàn xem nên đi đâu chơi trượt patin. Nghe thấy họ bàn bạc, tôi mới biết từ học kỳ trước lại bắt đầu lưu hành trò trượt patin.

Bấy giờ trượt patin có hai loại phổ biến, một là trượt trong nhà, sàn gỗ, hai là trượt ngoài trời, trên nền bê tông, sàn gỗ tương đối nhỏ, nền bê tông lại rộng rãi. Họ thích tiện lợi, nên chọn khu vực có nền bê tông bên cạnh quán bowling.

Đến đó, con trai đi mua vé, giao tiền thẻ chấp, lấy giày, con gái đứng một bên chờ. (vì lấy giày nên phải để lại một ít tiền.)

Nhìn thấy họ mang giày đến, tôi mới phát hiện ra thời đại đã thay đổi, không còn như trước đây, phải đeo giày mới có thể đeo giày trượt patin, mà bây giờ giày trượt patin đã có kiểu dáng rất đẹp, giống giày bình thường, phải cởi giày mới đeo vào được.

Trương Tuấn đưa cho Quan Hà hai túi ni lông nhỏ, nói: “Bao vào chân rồi hãy đi giày, sạch sẽ một chút.” Lại đưa cho tôi hai cái túi ni lông.

Tôi yên lặng đeo giày. Trương Tuấn khom người muốn đeo giúp tôi, tôi lại rụt chân: “Không cần đâu, tớ đeo được.” Tuy đây là lần đầu tiên tôi đeo loại giày này, nhưng tôi cũng có mắt, vừa rồi lúc Cổ công tử đeo, tôi luôn lặng lẽ quan sát, đã học được cách buộc dây giày.

Cổ công tử, Chân công tử làm trung tâm của mọi người, vừa đeo giày xong, đã trượt đi.

Trương Tuấn nhìn qua Quan Hà, Quan Hà vươn chân ra, Trương Tuấn ngồi xổm xuống dạy cô ấy buộc dây giày, sau đó cô ấy tự buộc dây giày chân kia. Bọn họ một người là tuấn nam, một người là mỹ nữ, giống như đôi tình nhân hài hòa nhất, những người đi qua đều liếc mắt nhìn một cái. Quan Hà lần đầu tiên trượt patin, ngay cả đứng cũng không dám, Trương Tuấn cổ vũ vươn tay, ý bảo cô ấy tin tưởng mình. Quan Hà

giơ tay đặt lên tay cậu, chân run rẩy đứng lên, Trương Tuấn quay đầu nói với tôi: “Cậu ở đây chờ tớ nhé, một lúc nữa tớ sẽ trở lại đón cậu.”

Tôi nhìn cậu giúp Quan Hà trượt một vòng, vẫn không có ý trở về, tôi đứng lên. Tuy giày không giống trước, nhưng cách trượt vẫn giống nhau, trượt patin tựa như đi xe đạp, một khi đã học được, vĩnh viễn sẽ không quên.

Trên khu trượt có mở nhạc, một bài sôi nổi, lại một bài trữ tình. Chủ của khu trượt patin này rất có tâm tư, để đèn màu nhấp nháy như trong phòng khiêu vũ ở trên cao, làm cho sân trượt có ánh sáng thay đổi, lại có hệ thống đèn sáng dày đặc, cách mỗi bài hát, sẽ chọn ra một đôi trượt đẹp nhất, chiếu đèn sáng lên người họ, làm cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, thỏa mãn lòng ham hư vinh của người trẻ tuổi. Nếu là bố và con gái, âm nhạc sẽ đặc biệt trữ tình, làm cho người trượt và người xem đều thỏa mãn cảm động; nếu là đôi tình nhân trẻ, âm nhạc sẽ rất sôi động, làm cho họ trở mọi kỹ thuật trượt patin, chi tiết như thế rất hứng thú với khách, chẳng trách ở đây làm ăn tốt như vậy.

Sân trượt cũng rất rộng, rất nhiều người, tôi lại cố gắng để không nhìn thấy bộ dáng Trương Tuấn và Quan Hà cầm tay nhau, thế nên rất nhanh sau đó đã không biết họ ở chỗ nào.

Một mình tôi nghe theo tiếng nhạc, cố gắng trượt đi thật nhanh, bên cạnh có nam sinh mời tôi: “Có thể trượt với bạn không?”

Hóa ra bây giờ trượt patin cũng giống như khiêu vũ, cũng có thể mời bạn trượt cùng, tôi không từ chối, cậu ta trượt hai vòng với tôi, có ý muốn nắm tay tôi, nhưng tôi đã tránh được.

Cậu ta cũng biết lùi biết tiến, nhưng lại bắt đầu giới thiệu bản thân, hỏi tên tôi, khen tôi rất có khí chất.

Tôi mỉm cười, cậu không xem TV à? Đối với cô gái không đẹp, khi khen ngợi cô ấy sẽ khen cô ấy có khí chất.

Tôi không trả lời cậu ta về thông tin cá nhân của mình, cậu ta lại không buông tha, vẫn đang trượt bên cạnh tôi, lúc nghỉ ngơi, cũng theo tôi, nói chuyện phiếm với tôi. Tôi cũng không ghét cậu, vì vậy cũng trò chuyện vài câu trong giới hạn.

Ở trong đám người, tôi nhìn thấy Trương Tuấn, cậu vẫn đang ở bên Quan Hà. Chờ họ lướt qua, tôi lại bắt đầu trượt, nhưng bộ dáng Trương Tuấn và Quan Hà tay nắm tay không thể xóa đi trong đầu tôi, tốc độ của tôi càng lúc càng nhanh, nam sinh bên cạnh có ý tốt nhắc nhở tôi: “Cẩn thận một chút.”

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, chùm tia sáng rất mạnh chiếu thẳng lên người chúng tôi, tôi rất mờ mịt, tí nữa thì ngã, cậu ta vội vàng tiến lên đỡ tôi, vui vẻ nói: “Tớ đến đây chơi rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên được chiếu đèn.”

Cậu ta muốn kéo tôi trượt, tôi lại đẩy cậu ta ra: “Xin lỗi, tớ không muốn trượt nữa, bạn trượt một mình đi.”

Tôi trượt vòng sang bên cạnh, ánh đèn vẫn đuổi theo tôi. Kỹ thuật của tôi chả có điểm nào nổi bật hết, người chiếu đèn này mất có vấn đề rồi sao? Tôi không kiên nhẫn tiếp tục trốn, người chiếu đèn có lẽ đã hiểu được ý tôi, không phải tôi đang muốn trượt, mà là muốn trốn, nên để ánh đèn rời đi.

Tôi vừa ngồi xuống, cậu con trai kia cũng đuổi đến nơi: “Khát nước không? Bạn muốn uống gì?”

Tôi còn chưa trả lời, Trương Tuấn đã đứng trước mặt tôi, mặt cậu đã đen lại, trong ánh mắt tràn ngập tức giận: “Cậu chơi thật sự rất vui vẻ?”

Tôi nhìn cậu, cậu có tư cách gì nổi nóng với tôi chứ?

“Đúng vậy, rất vui.”

19. Chương 9 - 3

Cậu nhìn tôi chăm chăm một lúc, xoay người trượt đi. Nam sinh bên cạnh hỏi: “Muốn uống gì không?”

Tôi nghiêng đầu nói với cậu ta: “Cảm ơn ý tốt của bạn, nếu tớ khát thì sẽ tự đi mua. Mặt khác, tớ rất kiên định, kiên nhẫn và thành ý của bạn không thể tác động đến tớ đâu, không bằng bạn đem những điều đó đặt lên người cô gái khác.”

Cậu ta cười nói: “Tớ hiểu, bạn đang dối với bạn trai?”

“Không phải.”

Âm nhạc sôi động vang lên, chùm tia sáng chói chiếu đến một đôi nam nữ, là Trương Tuấn và một cô gái xinh đẹp tôi không quen biết. Cô nàng mặc váy ngắn, có một đôi chân thon dài xinh đẹp, trượt patin rất giỏi, hai người tiến tiến xoay xoay, trượt patin như đang nhảy điệu Latin.

“Đó là bạn trai của bạn à?”

Tôi không nói gì. Trương Tuấn phải không? Tôi không biết.

Cậu ta cười nói: “Ở bên một nam sinh như vậy, cần có tinh thần cực kiên cường.”

Tôi đứng lên, đi trượt patin tiếp, tốc độ càng lúc càng nhanh, thậm chí đã đi tắt cả những gì không thoải mái. Đột nhiên, dưới chân tôi trơn trượt, quăng ngã xuống sân trượt, trong lúc buồn bã cũng quên bảo vệ bản thân, nên cứ ngã ngửa ra sau, đầu đập mạnh vào nền bê tông, trong phút chốc trước mắt là một mảnh tối đen, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, chỉ là không thể động đậy được thân mình, nghe thấy vô số tiếng bánh xe lướt qua bên tai.

“Ấy, cẩn thận một chút.”

“Đứng dậy nhanh lên, sẽ làm vướng người khác đấy.”

“Này, em không sao chứ?”

Tôi rất cuộc cũng được giúp đỡ, một đôi tình nhân tốt bụng đã đỡ tôi, tôi vừa định đứng lên, thân mình lại khụy xuống, trước mắt tất cả đều là ánh sao màu vàng, thì ra “bầy sao bay nhảy trước mắt” chẳng phải nói quá, mà là sự thật.

Cô gái thân thiết nói: “Có phải bị ngã đập đầu xuống không? Chị thấy em ngã mạnh lắm, vang lên một tiếng rất to.”

Hai người họ đưa tôi đến khu nghỉ ngơi, hỏi: “Có bạn em ở đây không? Muốn bọn chị đi tìm giúp em không?”

Tôi ôm đầu, thấp giọng nói: “Em đi một mình, đã không sao rồi, cảm ơn anh chị.”

Họ lại hỏi tôi vài lần, xác định đầu óc tôi vẫn tỉnh táo rồi mới tay trong tay vui vẻ trượt đi.

Nghĩ đến việc họ đỡ tôi khi tôi bị ngã, hốc mắt tôi cay cay, khi tôi bị thương, người cần an ủi tôi đang ở đâu?

Trên sân trượt, có ánh đèn sáng chói, Trương Tuấn còn đang nhẹ nhàng nhảy múa, khi thì đỡ eo, khi thì nắm tay cô gái kia. Chùm tia sáng dần dần tắt đi, cậu vừa tách ra với bạn gái, lại có cô gái khác đến tìm cậu trượt, cậu cũng không từ chối, hai người nắm tay nhau, Trương Tuấn bắt đầu trượt đi, bước chân của cô gái đó cũng di chuyển đa dạng theo tiếng nhạc. Đầu tôi đau, trái tim lại càng đau! Thương tâm và ảm ức không kể xiết, tôi chỉ muốn rời đi nơi này thật xa.

Tôi cởi giày trượt patin, cầm lại giày của mình, đi giày vào, một mình ra khỏi sân trượt.

Nhìn lại tiền trong người, chỉ có ba đồng, buổi sáng đi ra ngoài chỉ nghĩ là đi xem kết quả thi, không nghĩ phải mang tiền, không đủ tiền gọi xe về nhà, ở đây lại không có xe buýt, tôi quyết định đi bộ về nhà.

Mua một cây kem sô cô la ba tầng loại đắt tiền nhất, tự mình yêu lấy mình.

Trên thế giới này ai cũng có thể không yêu thương tôi, nhưng tôi luôn yêu bản thân mình, thương xót bản thân mình, luôn muốn tốt ỉnh. Đạo lý này là Tiểu Ba dạy tôi, nhớ đến Tiểu Ba, tôi đột nhiên muốn khóc, nhưng tôi nên mỉm cười.

Tôi vừa đi vừa ăn, miệng còn nỗ lực rên rỉ ca hát, niềm vui của tôi là do tôi tạo nên, tuyệt không thể để nó tạo nên từ người khác được, tôi muốn vui vẻ, vì thế tôi nhất định có thể vui vẻ!

Ăn kem xong, một mình tôi đi bộ trên vỉa hè, ca hát, có lúc đặt tay sau lưng, nhảy vào những ô vuông trên đường, có lúc lại chạy hăng hái, dù sao muốn cao hứng, phải không được mất hứng!

Một người đạp xe đạp lướt qua người tôi, rồi lại quay đầu nhìn tôi, đến lúc tôi nhận ra đó là Trần Kính, cậu cũng đã dừng lại.

“Hey!” Cậu ấy xuống xe, “Chỉ có mình cậu thôi à? Đang tản bộ?”

“Đúng vậy.” Tôi nỗ lực vui vẻ, “Buổi sáng tớ đi xem kết quả thi, chúc mừng cậu.”

Cậu không thềm để ý cười cười, “Tớ nhìn thấy kết quả thi cuối kỳ của cậu, có phải chịu đả kích rất lớn không, vẫn còn kiên trì chứ?”

Dường như chỉ có mình cậu ấy mới hiểu vì “thành tích tốt” mà tôi thật buồn khổ, tôi gật đầu thật mạnh, “Vẫn kiên trì, nhưng mà vất vả lắm, có đôi khi còn không rõ mình đang kiên trì cái gì.”

“Chờ đến lúc cậu lên được đỉnh núi, sẽ hiểu nếu trên đường đi cậu bỏ cuộc, vậy cậu sẽ vĩnh viễn không hiểu.” Cậu dừng lại, còn nói, “Trăm ngàn lần dừng từ bỏ! Có từ bỏ lần đầu, cậu sẽ sinh ra thói quen thấy khó mà lui, nhưng nếu cậu vượt qua được, thì cậu sẽ sinh ra thói quen đón sóng đón gió mà thẳng tiến, nhìn chỉ là một lựa chọn đơn giản, nhưng thực ra có sức ảnh hưởng rất lớn, làm cho cậu đi về hướng hoàn toàn khác trong cuộc đời.”

Tôi không hoàn toàn hiểu được những điều cậu ấy nói, nhưng đứng trước mặt thiên tài, tôi cũng đã quen. “Đúng rồi, tớ muốn hỏi cậu một chuyện, tớ nghe nói cậu có thể vào đại học Bắc Kinh, vì sao cậu không đi? Bắc Kinh tốt hơn Thanh Hoa à?” Bố cậu ấy làm quan trong bộ giáo dục, tôi nghĩ cậu ấy cũng biết những thông tin kín bên trong.

“Nếu vào Bắc Kinh, tớ chỉ có thể vào khoa vật lý hoặc hóa học, hai chuyên ngành này tớ đều không thích, tớ muốn học kiến trúc, nên đương nhiên vào Thanh Hoa tốt hơn rồi.”

“Ra vậy, thả nào mà cậu đi học vẽ.” Hóa ra chẳng có thông tin kín đáo nào, chỉ là một lựa chọn đơn giản của bản thân, nhưng bỏ đi 100% an toàn vào thẳng Bắc Kinh, lựa chọn tham gia kỳ thi đại học còn chưa chắc chắn kết quả, cũng không đơn giản.

“Nhà cậu ở đâu? Hình như không phải ở gần đây? Cậu tính cứ đi bộ thế này về nhà à?”

“Tớ thích đi bộ.”

Cậu cười nói: “Vậy cậu đi từ từ nhé, tớ phải về nhà.” Cậu ngồi lên xe, lại hỏi, “Cậu thật sự muốn đi bộ về nhà? Có muốn tớ đưa cậu về một đoạn không?”

Vừa mới nói tôi thích đi bộ, bây giờ còn có thể lập tức lật lọng? Tôi nói: “Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

“Tạm biệt!” Cậu cười xe đạp rời đi.

“Chúc cậu có cuộc sống đại học vui vẻ!” Tôi hét lớn.

Cậu quay đầu lại, cười nhìn tôi vẫy vẫy tay, “Tớ ở Thanh Hoa chờ cậu.” Trên mặt tôi cười, trong miệng lại thở dài nặng nề. Cậu ấy thật tin tưởng tôi, bản thân tôi lại chỉ thấy mây đen bao quanh, tình trường chiến trường đều thất bại.

Tôi lại đi bộ hơn nửa tiếng nữa mới về đến nhà, vừa mới tiến vào cổng, đột nhiên có một người túm lấy cánh tay tôi, tôi đang muốn kêu to, thì phát hiện là Trương Tuấn.

Cậu hét vào mặt tôi: “Cậu đi đâu? Cậu có biết mọi người đều lo lắng không? Mọi người tìm cậu khắp sân trượt, vì sao trong mắt cậu chỉ có bản thân mình, làm việc gì cũng không nghĩ một chút đến cảm nhận của người khác?”

Cậu nắm tay tôi rất đau, mà trái tim tôi lại càng đau, tôi dùng sức đẩy cậu ra, không rên một tiếng chạy về phía nhà mình.

“Kì Kì.”

Tôi không nghe, một hơi chạy lên tầng, về nhà, em gái lập tức nhảy ra, vừa kiểm tra váy và giày xăng đan, vừa tức giận nói với bố mẹ: “Bố mẹ thấy không? Chị ấy lấy trộm váy và giày của con! Này! Chị ấy còn làm bẩn váy của con nữa, là thế nào chứ? Tại sao chị muốn lấy trộm quần áo của em? Tại sao chị lại mặc trộm? Ai cho phép chị. . .”

Tôi cảm thấy bản thân mình thật nực cười, trộm mặc váy và giày của người khác, làm vui ột người không thích mình.

“Sau này chị sẽ không mặc quần áo của em nữa.”

“Ah! Chị còn trộm kẹp tóc ngọc trai của em nữa!”

Mẹ vội nói “Đó là mẹ kẹp cho chị con, không phải chị con lấy.”

Bố cũng hoà giải: “Được rồi, chỉ mặc váy của con một chút thôi mà, không nên keo kiệt như vậy, giặt sạch đi là được.”

Em gái trừng mắt nhìn tôi, tôi đi vào phòng thay váy ra, đổi lại quần áo của mình, cũng tháo hai chiếc kẹp tóc ngọc trai xuống, trả lại cho nó. Em gái hừ mạnh một tiếng, lăm bằm, ôm quần áo đưa ẹ giặt.

Tôi ngồi ngơ ngác, hình ảnh trước mắt đều là Quan Hà và Trương Tuấn.

“Tôi muốn vui vẻ, tôi không muốn người khác khống chế niềm vui của mình!” Tự nhủ với bản thân, nhưng thân thể lại không còn sức lực nữa, mềm yếu ghé vào bàn.

Tấm kính dày trên bàn học ép xuống một tờ giấy trắng tinh, là kế hoạch nghỉ hè của tôi.

La Kì Kì, hôm nay mày còn chưa học thuộc từ vựng và ngữ pháp.

Mặc dù hiểu, nhưng lại không muốn làm, không có tâm trạng đọc sách.

Ngón tay tôi mơ hồ sờ qua chỗ mình ký tên trên tờ giấy.

Trên đời này, người khác có thể ruồng bỏ hứa hẹn với mình, chẳng lẽ ngay cả mình cũng muốn ruồng bỏ bản thân sao? Tôi ngồi dậy, mở sách tiếng Anh ra, buộc đầu óc mình phải rũ bỏ tất cả suy nghĩ, bắt đầu làm bài tập ngữ pháp, làm xong bài tập, lại học thuộc mười từ vựng, mới lên giường ngủ.

Hôm sau, mới sáng sớm tôi đã ra khỏi cửa, chạy đi tìm Dương Quân.

“Có thời gian không?”

“Gì chứ?”

“Tìm một đề kiểm tra toán làm đi, thi xem ai được điểm cao hơn.”

Quả thực ý này hay, gãi đúng chỗ ngứa, Dương Quân lập tức nổi hứng, để đồng hồ ở giữa, mỗi người một tờ giấy nháp, đặt giờ báo thức, bắt đầu!

Toán học là một môn học làm cho người ta tập trung tư duy nhất, hơn nữa còn làm bài kiểm tra toán, có cả câu hỏi từ khó đến dễ, chậm rãi bắt lấy tư duy của con người.

Tôi tập trung tính toán viết viết, nửa giờ sau Dương Quân gần như đã làm xong, bắt đầu ném thử bài khó cuối cùng, còn tôi mới làm xong trong mười phút cuối. Dương Quân trao đổi đáp án với tôi, chấm điểm cho nhau, tôi thắng.

Dương Quân không phục: “Rõ ràng tớ làm nhanh hơn cậu, thời gian làm bài khó cuối cùng cậu cũng không có.”

Tôi mặc kệ cậu ấy. Cầm lấy bài kiểm tra, chúng tôi cùng xem lời giải của bài khó, chúng tôi có cách lựa chọn hoàn toàn khác nhau, tôi nghĩ bài khó nhất định sẽ tốn thời gian, nên quyết định bỏ lại nó, chắc chắn những bài khác đều làm đúng, vì thể tốc độ của tôi hơi chậm; mà Dương Quân xem xong bài khó ấy, lập

tức quyết định phải làm các bài khác thật nhanh để còn dành ra thời gian, kết quả là bài khó cậu đã có cơ sở hình thành, những những bài kia làm cũng có chỗ sai, cuối cùng tôi lại được điểm cao hơn cậu.

Chúng tôi có tính cách và lựa chọn không giống nhau, tôi là chủ nghĩa thực dụng, chủ nghĩa vị lợi, chỉ nhìn đến cái đích cuối cùng; mà cậu ấy thích khoa học, xuất phát từ hứng thú, không chỉ muốn điểm số, mà còn muốn có cảm giác thành tựu khi giải được bài khó. Vì vậy, sau cuộc so đo, tôi ném tất cả đáp án sang một bên, hoàn toàn không quan tâm cái bài khó kia giải thế nào, còn cậu ấy vẫn đang cúi xuống bàn siêng năng suy xét.

“La Kì Kì, cậu đừng có ngồi không.” Cậu chụp giấy bút xuống trước mặt tôi.

Nhàn rồi cũng là chuyện của nhàn rồi, tôi lại bắt đầu làm. Tham khảo ý tưởng của Dương Quân, rất nhanh sau đó tôi đã ném bài chứng minh của mình cho cậu ấy, cậu vừa xem vừa chỉ ra vài chỗ sai cho tôi, rốt cuộc cũng giống như người vừa ăn xong đại tiệc, cảm thấy mỹ mãn hạ bút.

“La Kì Kì, nghe nói cậu với lớp trưởng lớp 10-4 Trương Tuấn? ? ? ?” Tôi cắt ngay lời nói của cậu ấy: “Cậu theo đuổi Đồng Vân Châu thế nào rồi?”

Mặt cậu lập tức xám ngoét: “Cậu ấy không quan tâm trả lời tớ, thường xuyên đi chơi cùng người khác.”

“Đối thủ của cậu là người như thế nào?”

“Lớn hơn tớ mấy tuổi, nghe nói đã bỏ học từ hồi cấp Hai, nhà anh ta mở cho quán bán băng đĩa, chính là một tên côn đồ, tớ hoàn toàn không nghĩ ra, điểm nào tớ cũng mạnh hơn anh ta, thế mà Đồng Vân Châu lại thích chơi cùng anh ta.”

Tôi cười nói: “Tớ đã sớm nói rồi mà, cậu và cậu ấy không phải người cùng một thế giới. Cậu từ nhỏ đã là đứa con ngoan của bố mẹ, học trò ngoan của giáo viên, có rất nhiều chuyện cậu không thể hiểu đâu.”

“Tớ đương nhiên có thể hiểu, không phải là con trai không xấu con gái không thương à, tựa như Trương Tuấn ấy, cậu ta ngoài đẹp mã ra, có điểm nào đáng để nữ sinh tin tưởng? Bạn gái cứ đổi liên tục, nhưng mà nữ sinh các cậu lại cứ thích cậu ta cơ.” Dương Quân huých tay tôi, “Cậu sẽ không ngạc nhiên như vậy chứ?”

Tôi cười hì hì: “Đương nhiên!”

Dương Quân vừa lòng gật gật đầu, đột nhiên thần thần bí bí hỏi: “Có muốn xem bói một chút không? Tớ vừa học được từ một sinh viên, nghe nói cũng chuẩn lắm, ở Bắc Kinh, Thượng Hải đều rất phổ biến, xem xem chúng ta bao giờ mới có thể gặp được chân mệnh thiên tử.”

Tôi đứng lên tính rời đi: “Cậu thích thì đi mà chơi, tớ không chơi mấy trò vớ vẩn ấy đâu, cái gì là của cậu thì vẫn sẽ là của cậu, không phải của cậu thì vĩnh viễn cậu cũng không có được.”

Cậu ấy đưa tôi ra ngoài, cùng đến quán ăn vặt với tôi.

Cậu vừa ăn vừa thở dài: “Thật là nhàm chán, mau mau khai giảng đi, ít nhất mỗi ngày có thể bắt nạt cậu.”

Lần đầu tiên, quan điểm của tôi và Dương Quân hoàn toàn nhất trí.

Sau khi tạm biệt Dương Quân, một mình tôi đạp xe đến bờ sông, ngồi ở bờ sông yên lặng ngắm người, càng muốn làm tổn thương lòng mình, lấy sách tiếng Anh ra, bắt buộc bản thân đọc bài, lúc đầu trước mắt đều là bóng dáng Trương Tuấn, lại mặc kệ, buộc bản thân phải xem từng chữ một.

Đọc tiếng Anh hơn một giờ, tôi quyết định về nhà.

Còn chưa tới cổng, đã nhìn thấy Trương Tuấn đứng ngoài, dựa lưng vào vách tường, yên lặng nhìn giao lộ.

Tôi không muốn gặp cậu, núp vào một chỗ.

Nhưng tôi trốn rõ lâu mà cậu vẫn giữ cái tư thế đó, nhìn thời gian, sắp đến lúc bố mẹ tan làm rồi, chỉ có thể đi đến trước mặt cậu. Về mặt cậu rất tiêu tụy: “Cậu cố ý tránh tớ à?”

“Không.”

“Tám giờ sáng tớ đã chờ cậu dưới này, bố mẹ cậu vừa đi, tớ liền đi lên tìm cậu, em gái cậu nói cậu đã ra khỏi nhà rồi.”

Tôi không nói, trong lòng tuy có cảm động, nhưng vẫn phụng phịu như trước.

Cậu nói: “Quan Hà không biết trượt patin, phải có người đỡ cậu ấy một chút, Chân công tử, Cổ công tử không xấu tính, đều lấy mình làm trung tâm, đầu tiên tớ giúp Quan Hà trượt hai vòng, rồi mới có thể nhờ họ dạy Quan Hà. Đến lúc tớ bàn xong với bọn Chân công tử, trở về tìm cậu, đã không thấy cậu đâu, tớ trượt vòng quanh sân tìm cậu, sốt ruột không yên, cuối cùng vừa mới quay đầu, liền nhìn thấy ánh đèn chiếu xuống cậu và người khác đang chơi rất vui vẻ, bọn Chân công tử đều cười tớ, chỉ sốt ruột vô ích, vì thể thái độ của tớ mới không tốt.”

Tôi không nói rõ cảm giác của mình, ngày hôm qua cảm thấy sự tình thật lớn, nhưng hôm nay lại cảm thấy bản thân mình hơi keo kiệt. Quan Hà không dễ mới được ra ngoài chơi một lần, tôi chẳng những không giúp cô ấy, mà trong lòng luôn ghen tị với cô ấy, biết rõ cô ấy không biết trượt patin, mà lại không lo gì cho cô ấy, chỉ nghĩ đến bản thân mình, tôi thật xấu hổ.

Cậu nói: “Chúng ta làm hòa, được không? Nếu tớ làm sai cái gì, cậu nói cho tớ biết, tớ sẽ sửa.”

Trương Tuấn không giống người nói những lời này, nhưng cậu lại nói, vì cậu thích tôi, đúng không?

Tôi thấp giọng nói: “Bây giờ tớ phải về nhà. Buổi tối tám giờ chúng ta gặp ở đầu cầu.”

Cậu vui vẻ cười: “Được, không gặp không về.”

Cảm thấy tất cả không tính là gì, hóa ra cậu nắm giữ vui buồn của tôi như vậy, trời u ám hay nắng đẹp chỉ tại một ý niệm của cậu.

Lúc ăn cơm chiều, em gái kể cho bố nghe nhà bạn này của mình lắp điện thoại, nhà bạn kia của mình cũng lắp điện thoại, vì tiện cho việc làm bài tập về nhà, mãnh liệt yêu cầu nhà chúng tôi cũng lắp điện thoại.

Vào thời điểm đó, tiền cước điện thoại cố định là một ngàn năm trăm tệ, cũng gần bằng một tháng lương của mẹ tôi, mẹ vốn tiết kiệm nên thấy tiếc khoản tiền ấy. Bố tôi do dự, em gái túm tôi, ý bảo tôi hỗ trợ. Tôi không muốn giúp nó, bài tập dựa vào điện thoại mà làm ra được? Nhưng đột nhiên nghĩ tới Trương Tuấn, lúc xuống tàu hỏa, đám Chân công tử, Hoàng Vi, Thẩm Viễn Triết trao đổi số điện thoại với nhau, Trương Tuấn viết số điện thoại nhà mình cho tôi, lại kích động hỏi số điện thoại nhà tôi, tôi chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Nhà tớ không lắp điện thoại.”

Tim tôi nhảy dựng lên, lập tức giúp em gái cùng xin bố lắp điện thoại. Dưới sự tấn công tập thể của tôi và em gái, bố mẹ cũng đồng ý yêu cầu của chúng tôi, đưa ra điều kiện, tôi phải tiếp tục duy trì thành tích hiện tại, mà em gái phải cố gắng đứng trong top 10 của lớp, em tôi không hề nghỉ ngơi, đồng ý cái rụp. Trước sự dụ hoặc của điện thoại, nó đã hóa thân thành siêu nhân, không gì là không làm được.

Sau khi lắp điện thoại chủ, bố cầm một chiếc điện thoại từ đơn vị về, tuyên bố chúng tôi ai có thể hoàn thành nhiệm vụ học tập liền lắp máy nội bộ trong phòng cho người đó, em gái tôi làm nũng với bố, lắp điện thoại ình trước, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ học tập, không đợi em tôi hỏi lộ bố thành công, tôi đã thừa dịp họ không ở nhà, tự mình nối dây điện thoại, thành công trang bị điện thoại đến phòng của mình.

Bố mẹ vô cùng kinh ngạc, khen tôi có năng lực chủ động, em tôi lại tức giận đến mắt nước lưng tròng, tôi cười nói: “Học một bài học đi, nhớ kỹ dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình.”

Mẹ an ủi em gái, hứa hẹn chỉ cần nó đứng trong top 10 của lớp, sẽ lập tức lắp máy nội bộ cho nó, mà nếu thành tích của tôi trượt xuống, liền lập tức thu lại máy nội bộ.

Bây giờ ngẫm lại, trong khi trưởng thành chúng tôi không phải chịu khổ bao giờ, vậy mà lại hưởng thụ quá xa xỉ, hiểu được mọi thứ đều không dễ dàng có được, vì thế, sau này chúng tôi đều rất hiếu thuận với bố mẹ.

20. Chương 10

Chương 10: Tình yêu là gì

Đại khái từ nhỏ tôi đã bị ảnh hưởng từ Tiểu Ba, anh Lí và Ô Tặc, nên định nghĩa tình bạn của tôi tràn ngập hương khí giang hồ, thành tâm là chính, nghĩa khí quan trọng nhất, khi cần thiết, không tiếc giờ đồng hồ tương trợ, sống chết có nhau.

Tôi cảm thấy bản thân mình vẫn làm rất khá, tôi không nợ bất kỳ người bạn nào; nhưng Quan Hà lại tác động mạnh mẽ đến tiêu chuẩn đạo đức của tôi, cô ấy là người tốt tính, tôi vừa coi cô ấy là bạn tốt, vừa ghen tị những điều tốt đẹp của cô ấy.

Hành vi và tiêu chuẩn đạo đức đã sai lệch, thế nên tôi thường bị tra tấn vì cảm thấy xấu hổ. Bởi vì xấu hổ, nên tôi cố gắng đối tốt với Quan Hà, bù lại tất cả những gì không tốt của mình, nhưng Quan Hà cũng không biết tôi đang đấu tranh tư tưởng, cô ấy chỉ nhìn thấy tôi đối tốt với mình, vì vậy, cô ấy liền dùng những điều tốt đẹp báo đáp lại tôi, tình bạn của chúng tôi càng ngày càng thân thiết, nhưng tôi vẫn không thể không ghen tị với cô ấy, tình bạn càng sâu sắc chỉ có thể làm cho áy náy trong lòng tôi càng ngày càng nặng nề hơn.

Vì áy náy, mà tôi càng đối tốt với cô ấy; vì tôi đối tốt với cô ấy, nên cô ấy cũng tốt với tôi, tình bạn tự nhiên càng sâu sắc; vì tình bạn càng sâu sắc, nên tôi thấy rất áy náy. Tôi bị cuốn vào một vòng tuần hoàn luẩn quẩn.

Bởi vì ngày đó đi ra ngoài chơi bowling, trượt patin, trong lòng tôi vô cùng âm u đã sản sinh ra hành động làm bần tình bạn, cảm thấy rất có lỗi với Quan Hà, tự khinh miệt bản thân, vì vậy, thấy cô ấy hy vọng mình cũng có thể trượt patin như các bạn khác, tôi quyết định dạy cô ấy trượt patin.

Trương Tuấn cười nhạo tôi: “Với kỹ thuật đó của cậu mà cũng dám làm thầy người ta?”

“Kỹ thuật của tớ thế nào? Hoàn toàn không kém những người khác dạy đầu, dạy trượt chân trước chân sau cơ bản, trượt xoay, một chân, hai chân đều biết hết.”

“Không phải tớ nghi ngờ cậu, mà là lo lắng cho cậu. Dạy người khác trượt patin, nếu kỹ thuật của mình không tốt, sẽ dễ bị ngã, để tớ đi tìm cậu con trai nào trượt tốt dạy cậu ấy.”

“Quan Hà rất sĩ diện, cậu ấy không thích để mình ngã chổng vó trước mặt con trai đâu, nếu cậu không tin, gọi điện thoại hỏi thử xem.”

Ngày đó đã thấy bộ dáng Quan Hà dè dặt cẩn trọng, không dám buông tay ra, tôi liền hiểu không có nam sinh nào có thể dạy cô ấy trượt patin được.

Trương Tuấn lập tức gọi điện thoại, đáp án quả nhiên như tôi dự liệu, cậu kinh ngạc nhìn tôi. Thực ra, tâm tư của Quan Hà không khó đoán chút nào, mà chỉ vì nó được phóng đại trong đầu tôi thôi, năm tôi học trượt patin, cũng là trốn tránh âm thầm luyện tập, không muốn các bạn trong lớp nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của tôi, chẳng qua tôi là vì tự ti sinh ra tự tôn quá đổi, còn nguyên nhân của Quan Hà lại càng phức tạp hơn một chút.

Mỗi tuần hai lần, tôi và Quan Hà có thời gian “ước hẹn” riêng với nhau.

Đối với cô ấy, tôi có sự kiên nhẫn lạ thường, Quan Hà tự tôn kiêu ngạo tuy rằng ngoài miệng không nói một câu cảm ơn nào, nhưng trong lòng cô ấy rất cảm kích, tôi có thể cảm nhận được, tình bạn của chúng tôi đã nhanh chóng phát triển trên đường trượt patin.

Còn chưa hết kỳ nghỉ hè, Quan Hà cũng đã là trò giỏi hơn thầy. Chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy cũng có thể mặc váy ngắn, trở thành một cảnh đẹp trên sân trượt.

Làm lễ “tạ thầy”, Quan Hà mời tôi đi ăn món cay nóng.

Ở trên đường, tôi nhìn thấy một người quen cũ — chị Xinh Đẹp.

Dưới ánh mặt trời chói chang, một người con trai đội mũ lưỡi trai đang đạp xe ba bánh, Xinh Đẹp ngồi ở phía sau, bên cạnh là những hộp giấy. Chị ấy nhìn không chớp mắt, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm hàng hóa của mình.

Cô gái có khuôn mặt dài nắn này thật sự là chị Xinh Đẹp trang điểm kỹ càng xinh xắn sao?

Đột nhiên một thùng giấy bị rơi xuống, từ trong thùng rơi ra một đồng kẹp tóc và dây buộc tóc của con gái, Xinh Đẹp lập tức nhảy xuống xe nhặt lên. Anh kia dừng xe giúp chị ấy. Chắc anh ta thấy ánh nắng quá gắt, nên lấy mũ lưỡi trai của mình xuống đội lên đầu chị ấy. Xinh Đẹp ngẩng đầu cười, rồi lại vội vàng nhặt lại hàng của mình. Hai người vô cùng tự nhiên gần gũi.

Tôi đứng ở xa xa, nhìn họ, đáy lòng tràn ngập nỗi bi thương lạnh lạnh. Mới hơn một năm, Xinh Đẹp đã quên rồi, quên Ô Tặc, quên lời thề non hẹn biển của họ, quên ước hẹn sống bên nhau đến bạc đầu của họ.

Thế gian này có bao nhiêu người chịu để mình mang xiềng xích trời buộc? Vì Sinh [1] giữ vững tín ước, nhưng cho dù buông tay, cũng không có gì đáng trách. Thế gian này vốn không có nhiều người nguyện chống đỡ khó khăn, mệt nhọc, hoặc là thế gian này có những người không chống đỡ được mà rời đi, vì thế, buông tay mới là tự nhiên, nhưng tôi vẫn không thể không bi thương.

[1] Vì Sinh: là chàng trai đầu tiên được ghi lại trong lịch sử Trung Quốc vì tình mà chết. Vì Sinh chờ một cô gái ở bên cầu, cô gái không đến, chàng chịu mưa gió bão bùng, nước tới mà chàng ta không đi. Vì Sinh ôm cột cầu mà chết. Quan Hà thấy tôi đột nhiên dừng lại, chân giống như đang cắm rễ xuống đất, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, nhìn cô ấy cười, làm bộ như không có tâm sự gì, Quan Hà nắm tay tôi, đi thẳng đến quán ăn vặt.

Chúng tôi ăn món cay nóng, đang ăn, bỗng nghe thấy có người gọi tôi: “La Kì Kì.”

Tôi ngẩng đầu, không ngờ lại là Lâm Lam.

Cô ấy cao hứng phấn chấn đi tới: “Lâu rồi không gặp cậu, nghỉ hè vừa trở về đã nghe thấy vô số tin tức về cậu.”

Chia tay lâu ngày gặp lại, tôi cũng rất vui, không nhịn được ôm cô ấy một cái: “Cậu có khỏe không?”

Sự nhiệt tình của tôi làm cô ấy hơi bất ngờ: “Tớ vẫn tốt, còn hai năm nữa là tốt nghiệp rồi, năm nay tớ về cũng là để tìm trước đơn vị thực tập. Cậu đã khác trước nhiều lắm.”

Tôi một tay chống nạnh, nghiêng người tạo dáng, hoạt bát nói: “Đúng đó, càng lớn càng xinh đẹp!”

Lâm Lam giật mình trừng mắt nhìn tôi, tựa như hoàn toàn không thể tìm ra chút liên quan gì giữa người trước mắt và cô gái trầm mặc lãnh đạm năm đó.

Tôi nói: “Cùng ăn với bọn tớ đi, tớ mời.”

Cô ấy cười lắc đầu: “Để lần sau nhé, hôm nay tớ đi với mẹ rồi.”

Cô ấy chỉ vào quầy bán món cay nóng cách đây không xa, lúc nhìn thấy mẹ cô ấy, tôi kinh ngạc ngây người, người phụ nữ tiều tụy gầy yếu kia thật sự là mẹ Lâm Lam sao? Năm đó nhìn cô ấy còn trẻ hơn mẹ tôi đến mười tuổi, nhưng bây giờ xem ra còn già hơn mẹ tôi đến mười tuổi, nhưng cái này vẫn chưa phải điều đáng buồn nhất, mà điều đáng buồn nhất là cô ấy không để ý đến bản thân mình nữa, ăn mặc không hề thời trang mà lại tùy ý, để lộ ra sự nghèo túng của mình.

Bởi vì rất khiếp sợ, nên cho dù tôi vốn giỏi che giấu cảm xúc, cũng không thể che giấu nổi, Lâm Lam dường như hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của tôi, thờ ơ nói: “Người đàn ông kia nói không thể chịu nổi áp lực nên bỏ đi, tình yêu của bà ấy đã chết. Nhìn bộ dáng bây giờ của bà ấy, tớ cảm thấy thật đáng thương, lại cảm thấy đã hết giận. Năm đó tất cả mọi người đều khuyên nủ, tớ cũng khóc cầu bà ấy, nhưng trong lòng bà ấy chỉ có người đàn ông kia, trong mắt bà ấy, tớ và bố tớ đều kém tình yêu vĩ đại của mình, bây giờ, rốt cuộc cũng phải nhận lấy hậu quả xấu.”

“Cậu có tính toán gì không?”

“Tớ đã quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ trở lại, bây giờ bà ấy chỉ có tớ. Thật buồn cười, tớ vì mẹ mình mà trốn khỏi nơi này, nhưng lại vì mẹ mình mà trở về nơi này.”

Tôi yên lặng nhìn cô ấy, không thể nói cái gì, cũng không có khả năng nói cái gì. “Bố tớ lại kết hôn, đứa con sinh ra với người vợ mới đã có thể nói chuyện điện thoại với tớ, gọi tớ là chị. Cuộc sống mới của bố tớ vừa mới bắt đầu, còn đời này của mẹ tớ đã hết rồi.” Lâm Lam lạnh lùng châm biếm, “Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, đàn ông cho dù bốn mươi tuổi cũng có thể phạm sai lầm, đàn ông có thể ‘Lãng tử hồi đầu quý hơn vàng’, phụ nữ chỉ có ‘Một kiếp sa chân muôn kiếp hận’, phụ nữ không cần nói bốn mươi tuổi, mà ngay cả khi mới mười lăm tuổi, chỉ cần đạp sai một bước, sẽ hủy hoại tất cả cuộc đời của mình.”

Lâm Lam không nói mười bốn tuổi, cố tình nói mười năm tuổi. Nhớ tới Hiếu Phỉ, thần sắc tôi lại buồn bã, Lâm Lam biết rõ chỗ đau của tôi, lại vẫn cào lên chỗ đau ấy. Tôi nhìn cô ấy chăm chăm, cô ấy lại giả bộ hồ đồ, khoe miệng giương lên, nụ cười rất khéo, nhìn như một cô gái bình thường ở lứa tuổi này.

“Cả đời này tớ tuyệt không tin vào tình yêu. Đàn ông chỉ biết dệt hoa trên gấm, chỉ khi cậu xinh đẹp, anh ta mới có thể đến yêu cậu, khi cậu xấu xí, nghèo túng, anh ta sẽ chạy trốn còn nhanh hơn bất kỳ ai khác. Kì Kì, cậu hãy nhớ kỹ, vĩnh viễn phải yêu bản thân mình nhất.”

Lâm Lam nắm lấy tay tôi, trong mắt có nỗi lo lắng chân thành, lúc này tôi mới phản ứng lại điều ám chỉ của cô ấy, xem ra cô ấy đã nghe được mấy tin đồn vĩa hè giữa tôi và Trương Tuấn, Trương Tuấn ăn chơi nổi tiếng, cô ấy sợ tôi chịu thiệt.

Chúng tôi gần như không liên lạc với nhau, nhưng đại khái thật sự là quân tử chỉ giao đàm như thủy [2], nếu không với tâm tính lạnh nhạt như bây giờ của cô ấy, tuyệt đối sẽ không tùy ý rộng mở trái tim mình cho người khác xem.

[2] Quân tử chỉ giao đàm như thủy: sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau trong như nước lã. Ngày xưa, có khi hai người bạn (hay hai tình nhân) gặp nhau, chỉ ngồi hẳng giờ không nói năng gì. Họ đã đối diện đàm tâm mà tâm tình lại thông cảm sâu sắc với nhau, đượm đà tha thiết hơn bao nhiêu lời môi miệng đông dài.

Tôi cầm lại tay cô ấy: “Tớ hiểu, cảm ơn cậu.”

“Học tập tốt nhé, một đám cô gái chúng ta năm đó, tớ vẫn nghĩ chỉ có tớ và Cát Hiếu Phỉ là ưu tú nhất, khẳng định có thể đỗ vào trường đại học danh tiếng, nhưng bây giờ lại chỉ có cậu...” Lâm Lam cười lắc lắc đầu, xua đi vẻ lo lắng trong ánh mắt, “Tớ chờ nghe tin tốt cậu được vào đại học Thanh Hoa hay đại học Bắc Kinh.”

Tôi cười thờ dãi: “Chỉ có mấy người đứng đầu cả khối mới có thể vào Thanh Hoa và Bắc Kinh, tớ ngay cả đứng đầu lớp cũng không được.”

“Tớ tuyệt đối có niềm tin với cậu.”

Lâm Lam đã đi rồi, để lại cho tôi một bóng dáng nhẹ nhàng, nhưng lưng mang trách nhiệm nặng nề dưới cái bóng ấy chỉ có chính cô ấy biết.

Tôi mỉm cười trở lại quán ăn vặt, nhưng Quan Hà cũng là người vô cùng nhạy cảm, hỏi tôi: “Cậu và Lâm Lam nói gì vậy? Hình như có tâm sự.” “Không có gì.” Tôi im lặng ăn tiếp, cuối cùng không nhịn xuống được hỏi, “Cậu nói, rốt cuộc tình yêu là gì? Thi từ ca phú, thần thoại truyền thuyết, tiểu thuyết trong phim đều ca tụng nó, tựa như nó là loại tình cảm đẹp đẽ nhất, chân thành nhất, tha thiết nhất của nhân loại. Nhưng vì sao tớ không thể nhìn thấy điều đó trong thế giới thực? Những bạn bên cạnh chúng ta dễ dàng nói thích, nhưng hôm nay viết thư tình cho cậu, ngay ngày mai thôi lại theo đuổi một nữ sinh khác. Thế giới của người lớn lại không cần phải nói, thay đổi tồn tại là sự thật, một đồng nghiệp của bố tớ vừa đổ nghiên cứu sinh liền đá ngay cô bạn gái kết giao đã hai năm, vì sợ làm cản trở tiền đồ đang tươi sáng của mình.”

Quan Hà cười đến không thở nổi, vừa cười vừa nói: “Cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai đây? Cậu là người đang yêu mà còn không biết, tớ làm sao có thể biết? Nhưng so với tình yêu, tớ càng sẵn sàng tin tưởng tình thân hơn, tớ biết mẹ tớ yêu tớ, mẹ vĩnh viễn sẽ không vì nhìn thấy một cô gái hấp dẫn hơn mà thay lòng đổi dạ với tớ, vì thế, tớ yên tâm lớn mật, toàn tâm toàn ý yêu mẹ.”

Tôi cười ha ha, Quan Hà thật sự là người đặc biệt! Mặc kệ sự thật, mặc kệ điều sai, cô ấy luôn dùng màu sắc rực rỡ để trang trí cho cuộc sống của mình, cô ấy làm cho bản thân mình giống một cô công chúa, người khác cũng liền coi cô ấy là công chúa. Đây đại khái là một cách tự yêu mình, không đem bi thảm của mình làm bi thảm, cũng không ai dám coi thường bạn.

Quan Hà tò mò hỏi tôi: “Kì Kì, thích một người có cảm giác như thế nào?”

Tôi hỏi lại: “Nhiều nam sinh thích cậu như vậy, chẳng lẽ cậu chưa bao giờ thích một nam sinh nào sao?”

Quan Hà lắc đầu: “Tớ không giống các cậu, tớ không có lòng nào nghĩ đến chuyện này, muốn học tập thật tốt, nếu không tớ thật có lỗi với người mẹ hy sinh rất nhiều của tớ.”

Tôi yên lòng, cười hì hì nói: “Không thích cũng tốt, thích chính là giao trái tim mình cho người khác nắm giữ, để cho người khác quản hết hỉ nộ ái ố của mình, đây chẳng phải một chuyện tốt.”

Quan Hà cười: “Vậy sao cậu còn thích Trương Tuấn? Cậu thích cậu ấy nhiều không? Ý tớ là...” Cô ấy nghĩ nghĩ, “Có lẽ nhân sinh quan của tớ tương đối thực tế, nghĩ rất nhiều điều, ví dụ như, cậu có nghĩ là, nếu cậu ở bên Trương Tuấn, thành tích học tập sẽ bị trượt xuống? Những lời của giáo viên không phải đều là đúng, nhưng sự thật chứng minh, yêu sớm thật sự sẽ ảnh hưởng tới học tập. Đối với một số học sinh, vị trí sa sút chỉ đứng thứ từ bảy mươi tám trở xuống trong khối cũng không sao cả, nhưng ở vị trí của chúng ta, vào Thanh Hoa, Bắc Kinh với Tây An là rất khác nhau.”

Vấn đề của Quan Hà không dễ trả lời, sau một lúc suy nghĩ, tôi hỏi cô ấy: “Cậu đã đọc truyện của Lev Tolstoy chưa? “Anna Karenina” ấy?”

Bá tước Lev Nikolayevich Tolstoy (1828-1910) một tiểu thuyết gia người Nga, nhà triết học, người theo chủ nghĩa hòa bình, nhà cải cách giáo dục, nhà tư tưởng đạo đức...

Anna Karenina được xem như là một đỉnh cao của tiểu thuyết lãng mạn. Nhân vật chính trong truyện Anna Karenina được Tolstoy sáng tác dựa vào Maria Aleksandrovna Hartung, người con gái lớn của đại thi hào Aleksandr Sergeyevich Pushkin. Sau khi gặp cô ở một bữa ăn tối, ông bắt đầu đọc truyện viết dở dang của Puskin: Những người khách họp mặt trong biệt thự, Tolstoy nảy ra ý định viết Anna Karenina. Là tác phẩm được xây dựng và sắp xếp tinh vi, công phu nhất. Nó tường thuật hai câu chuyện song song về một phụ nữ ngoại tình bị kẹt trong những quy định và những trò lừa dối của xã hội và một diễn chủ mê triết học (như Tolstoy), người làm việc cùng với những người nông dân trên cánh đồng và tìm cách cải thiện cuộc đời họ. “Đã đọc rồi, nhưng tớ không thích, nam ích kỷ, nữ nhát gan, tớ càng thích “Phục sinh” hơn.”

Phục sinh: xuất bản năm 1899, kể câu chuyện của một vị quý tộc tìm cách chuộc lại một lỗi lầm đã phạm phải từ nhiều năm trước và trong đó thể hiện rất nhiều quan điểm mới của Tolstoy về cuộc sống.

““Anna Karenina” là quyển truyện tớ thích nhất, tớ đọc nó vào lúc nghỉ hè lớp 9, đọc liên tục ba lần, có thể nói nó làm đảo điên cái nhìn về tình yêu của tớ.”

Quan Hà làm biểu tình nghi vấn, tôi nói: “Vronsky rất yêu Anna, yêu đến không ngại cô ấy đã kết hôn sinh con, cũng không ngại thanh danh của mình bị hao tổn, có thể nói họ đã phải trải qua vô vàn khó khăn mới đến được với nhau, họ tuyệt đối có được tình yêu chân thành nhất thế gian. Nhưng kết quả thì sao? Sau khi Vronsky thật sự có được Anna, khi tình yêu nhiệt tình tươi sáng của họ chứng thực với sự thật cuộc sống ngày này qua ngày khác, kích tình lui bước, Vronsky phát hiện tình yêu chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống, anh ta bắt đầu khát vọng có được những điều khác, rõ ràng Anna vẫn là Anna từng làm anh ta say lòng mê mẩn, nhưng anh ta hối hận vì Anna mà đã từ bỏ — gia tộc, địa vị xã hội, anh ta bắt đầu nảy sinh cãi vã với Anna. Cuối cùng Anna lựa chọn lao đầu vào xe lửa tự sát, lấy cách hy sinh cuộc sống để trả thù Vronsky. Khi Vronsky già đi, chắc chắn sẽ không an lòng, nhưng có đáng không?”

“Cậu rất ghét Vronsky?”

“Không, tớ không ghét Vronsky, không ti bỉ, cũng không phải người xấu, nếu không cũng sẽ không vì cái chết của Anna mà cảm thấy đau khổ tự trách, ý tưởng và hành động của anh ta cũng là của phần lớn đàn ông bình thường, Lev Tolstoy chỉ phóng đại người đàn ông bình thường lên người anh ta thôi. Đàn ông chỉ có thể sống vì tình yêu trong chớp mắt, tuyệt đối không thể sống cả đời vì nó. Trong cuộc đời họ, sự nghiệp,

gia tộc, địa vị xã hội đều quan trọng hơn so với tình yêu, nếu lúc ấy anh ta không cảm thấy quan trọng, cho rằng tình yêu quan trọng hơn, thì hãy tin tớ, đó nhất định là ảo giác!”

Quan Hà lắng nghe hết sức chăm chú: “VẬY Anna thì sao? Cậu có đồng tình với cô ấy không?”

Tôi nói: “Tớ cũng không đồng tình với Anna, yêu một người là không sai, cuộc sống của phụ nữ nhờ tình yêu mà muôn vẻ, nhưng, yêu một người, yêu đến đánh mất bản thân, vậy nhất định là sai. Phụ nữ luôn thích vì tình yêu mà hy sinh, lại không biết rằng khi cô ấy hy sinh chỉ còn lại tình yêu, cũng là lúc tình yêu rời khỏi cô ấy. Đàn ông vĩnh viễn không làm tất cả vì tình yêu, thế nên, phụ nữ cũng nhất định phải không thể coi đàn ông trở thành cả cuộc đời mình. Anna coi Vronsky là cả cuộc đời mình, kết quả cũng là hại chết bản thân, làm cho Vronsky cả đời bất hạnh, tình yêu của Anna thật sự thất bại.”

Quan Hà gật gật đầu: “Đây là nguyên nhân tớ không thích quyển sách này, bởi vì trong đó không có nhân vật nào làm tớ thích, có điều phải công nhận Anna cũng là thực tế được phóng đại của tất cả phụ nữ, Anna trong cuộc sống thật chỗ nào cũng có. Tớ nghĩ tớ hiểu ý cậu, cậu sẽ không làm Anna, cũng tuyệt sẽ không cho Trương Tuấn cơ hội làm Vronsky.”

“Đúng vậy! Tớ không muốn mười năm, hai mươi năm sau, Trương Tuấn nhớ lại thời trung học của mình, sẽ vô cùng hối hận nói, nếu năm đó mình không yêu La Kỳ Kỳ, có lẽ mình có thể thi vào một trường đại học danh tiếng, có thể học một chuyên ngành có giá, có lẽ sẽ không giống như bây giờ, mình có thể làm....”

Quan Hà cười ha ha: “Ừ, bởi vì tình yêu với đàn ông chỉ như là ảo giác, sẽ có một ngày, anh ta tỉnh lại từ trong ảo giác, tiếc nuối mình vì tình yêu mà mất mát.”

Tôi tự giễu nói: “Tớ cảm thấy lý trí của mình rất không đáng yêu, lúc nào cũng cân nhắc tình yêu và sự thật.”

Quan Hà đánh giá tôi. nói: “Sai lầm rồi, Kỳ Kỳ, cậu rất thích Trương Tuấn, thích đến mức sợ rằng mười năm sau cậu ấy sẽ tiếc nuối, cậu không muốn cậu ấy hối hận vì đã từng thích mình.”

21. Chương 11

Chương 11: Bắt đầu vào lớp 11

Tiểu Dương: Từ chương này Kỳ Kỳ và Trương Tuấn sẽ gọi nhau là anh – em ^^ . Dù thấy không quen lắm, nhưng họ đang yêu nhau mà.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới, buổi sáng tiến hành lễ khai giảng. Đầu tiên là hiệu trưởng phát biểu, sau đó một học sinh đại diện cho khối lớp 10 mới vào lên phát biểu, cuối cùng là trao phần thưởng cho ba học sinh đứng đầu mỗi lớp, những cán bộ lớp ưu tú, tuy thành tích của tôi là đứng thứ hai trong lớp, nhưng không được là một trong ba học sinh được trao thưởng, vì kết quả thể dục của tôi đứng thứ nhất từ dưới lên.

Vì chuyện này, chủ nhiệm lớp còn cố ý giải thích với tôi, tôi thấy không sao cả, tôi không coi trọng cái hư danh ấy, tôi chỉ nhớ thương đến thành tích học tập của mình thôi. Có điều, khi nghe thấy cán bộ ưu tú của lớp 11-4 là Trương Tuấn, lòng tham hư vinh của tôi lại bùng nổ, lúc anh ấy lên đài nhận giải, tôi vỗ tay đặc biệt dùng sức, vỗ mạnh đến nỗi đồ lòng bàn tay.

Nhiệm vụ buổi chiều chủ yếu là tổng vệ sinh, ngoài lớp của mình ra, nhà trường còn phân những đoạn đường ra ỗi lớp, yêu cầu chúng tôi quét tước sạch sẽ.

Lớp 11-4 thật nhanh nhẹn, dọn dẹp xong rất sớm. Lúc Trương Tuấn tới tìm tôi, tôi đang đấu võ mồm với Mã Lực, không nghe thấy anh ấy gọi, đến lúc nghe được lời anh gọi, thì cả lớp tôi cũng đã nghe thấy, bắt đầu xôn xao ồn ào. Tôi thấy xấu hổ quá, chạy đến trước mặt Trương Tuấn nhanh như chớp: “Chúng em còn chưa về được, anh đi trước đi.” Xoay người định quay vào, Trương Tuấn nói: “Anh chờ em.” Nói xong, anh ngồi ngay trên băng ghế bên cạnh.

Tôi sợ tới mức lập tức nói: “Không cần đâu.” Nhìn thấy biểu tình thất vọng khó hiểu của anh, tôi nghĩ nghĩ, nói thêm: “Vây anh chờ em ở bồn hoa ngoài cổng trường nhé, em sẽ ra tìm.”

Anh nói: “Vây cũng được.”

Cầm cái chổi trở về quét tước vệ sinh, Dương Quân nhanh mồm nhanh miệng hỏi tôi: “Chẳng lẽ lời đồn là thật, cậu thật sự đang nói với Trương Tuấn à?”

Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Bình thường nam nữ không thể nói chuyện à?”

Không biết vì sao tôi rất khó thừa nhận mình là bạn gái của Trương Tuấn trước mặt người khác, có lẽ ở sâu trong lòng tôi hiểu được, chỉ là không muốn suy nghĩ sâu thêm. Tôi sợ Trương Tuấn chỉ muốn chơi một thời gian với tôi, tôi không muốn khi người khác nhắc đến tên tôi lại thêm một cái đuôi mới “là một trong những bạn gái của Trương Tuấn” vào.

Vì tôi không thừa nhận, nên mọi người cho rằng tôi và Trương Tuấn có bản đại bác cũng không tới, vì thế tuy lời đồn tung bay đầy trời, nhưng họ vẫn coi nó là trò đùa. Đồng Vân Châu yên lặng đánh giá tôi, tôi biết cô ấy cũng có quan hệ rất tốt với Trương Tuấn, đột nhiên còn có chút chột dạ, nhanh chóng cười đùa, thoát khỏi loại cảm giác này. Tôi không thừa nhận, nhưng tôi cũng không phủ nhận nhé!

Chính thức vào học, Trương Tuấn yêu cầu mỗi ngày tan học sẽ đưa tôi về. Tôi không cho anh chờ mình ở hành lang, nên anh chỉ có thể chờ tôi ngoài trường học, vì thế anh không thiếu oán giận, cười nhạo tôi nhìn thì kiêu ngạo lớn mật, mà không ngờ lại sợ giáo viên và bố mẹ như vậy. Mặc kệ anh ấy cười nhạo thế nào, tôi vẫn kiên trì giữ “tình cảm bí mật”.

Tình yêu thời trung học thật ra rất đơn giản, không có chuyện gì to lớn. Cái có chính là từng việc, từng việc nhỏ bé, tất cả cao hứng và sâu bi đều chặt chẽ vây quanh từng việc nhỏ ấy.

Mỗi ngày anh chờ tôi tan học, đưa tôi về nhà trước rồi mới về nhà mình.

Lớp của hai chúng tôi ngay sát nhau, bất cứ khi nào, anh đi qua lớp tôi cũng không quên dùng ánh mắt chào hỏi tôi.

Vào giờ giải lao. Anh sẽ mua đồ ăn vặt cho tôi, biết tôi sợ bị mọi người nhìn thấy, nên nhờ Đồng Vân Châu đưa cho tôi, thường thường, khi tôi vừa định mua đồ uống lạnh, thì Đồng Vân Châu đã cười cười đưa kem và đồ uống lạnh cho tôi.

Giữa buổi trưa hè khô nóng, không có một chút gió nào, các bạn xung quanh đều cầm chiếc quạt tự chế, vừa quạt vừa nghe giảng bài, anh sẽ nhờ Đồng Vân Châu chuyển cho tôi một cái cốc chứa đầy đá lạnh, để khi lên lớp tôi đặt trên bàn át.

Tôi là đại diện về môn ngữ văn của lớp, thường xuyên đưa bài tập cho giáo viên ngữ văn, nếu anh nhìn từ cửa sổ thấy tôi đi qua, sẽ lập tức bảo đại diện lớp mình đi giao bài tập, đi cùng tôi đến văn phòng giáo viên.

Vào buổi hoạt động ngoài giờ Trương Tuấn đều đi đánh bóng rổ, lần nào cũng hy vọng tôi đến xem anh chơi. Tôi ngại công khai nhìn anh đánh bóng rổ, nên đầu tiên kích động tính hiếu thắng của Dương Quân, cổ động cậu nhất định phải đánh bại Trương Tuấn của lớp 11-4, xác lập địa vị bá chủ bóng rổ của khối 11, đến khi thành công kích bác Dương Quân, tôi liền làm bằng rôn khẩu hiệu cổ vũ Dương Quân, kéo Lâm Y Nhiên đi nhìn Dương Quân đánh bóng rổ, thuận tiện, đương nhiên cũng có thể nhìn thấy Trương Tuấn. Dưới sự châm ngòi thổi gió mỗi ngày của tôi, hơn nữa cộng thêm lời đồn mờ ám giữa quan hệ của Trương Tuấn và Đồng Vân Châu, nên cứ mỗi lần Dương Quân nhìn thấy Trương Tuấn đều hăng lên như gà chọi, coi sân bóng rổ là trận chiến với Trương Tuấn, Trương Tuấn dờ khóc dờ cười với sách lược đường cong cứu quốc của tôi. Tôi xấu hổ nói cái gì mà em thích anh, cũng ngại thường xuyên đi tìm Trương Tuấn, thậm chí, ở trong trường tôi còn cố gắng lảng tránh anh ấy, tôi chỉ thừa dịp anh không chú ý mới nhìn anh, bất kể anh đang làm cái gì, chỉ cần nhìn đến anh, tôi sẽ cảm thấy thật hạnh phúc. Trải qua nhiều năm luyện tập, “kỹ thuật định vị với Trương Tuấn” của tôi đã đạt tới trình độ cao, tầm mắt của tôi có thể đảo qua mà không ai hay biết giữa một đám người, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy anh; khi đi qua hành lang, tôi có thể nhìn thẳng không chớp mắt, nhưng khéo mắt lại có thể thu hết mọi động tác của anh; thậm chí tôi còn cảm nhận được sự tồn tại của anh sau lưng mình, biết anh có đang nhìn mình hay không.

Tôi thích ăn thạch hoa quả, còn thích loại thạch trong cốc thủy tinh hình trái tim, từ khi ở bên anh ấy, đôi khi, tôi cũng ngại ngần nhờ Đồng Vân Châu đưa một cốc thạch trái tim cho Trương Tuấn, dặn dò anh nhất định phải ăn đúng vào lúc nào, sau đó, nhìn chăm chăm vào đồng hồ, đợi đến thời gian quy định, tôi cũng vụng trộm ăn một cái, cảm giác thật giống như hai trái tim của chúng tôi có sự gắn kết chặt chẽ. Khi Trương Tuấn tan học, cười nói tôi bảo anh ăn vụng thạch hoa quả trên lớp bị giáo viên bắt được, chất vấn tôi mình đắc tội gì với tôi, vì sao tôi lại cố ý làm khó anh ấy.

Giáo viên ngữ văn của hai lớp chúng tôi tổ chức trao đổi bài tập, đôi khi, tôi sẽ lợi dụng chức vụ, thừa dịp mang bài tập trả lại, kẹp một tờ giấy đã viết từ trước vào vở bài tập của anh ấy. Nội dung trên mấy tờ giấy đó đa phần đều rất nhảm chán, nhưng chúng lại cất giấu hạnh phúc và niềm vui sướng của tôi.

Tôi phát hiện kết quả tiếng Anh của anh ấy cũng là tệ nhất, mỗi lần tôi ghi chép bài, đều để một tờ giấy than xuống dưới, in thành hai bài, đưa cho anh bản viết chữ rõ ràng. Vì cổ vũ anh chăm chỉ học tập, tôi bảo anh mỗi ngày dậy sớm nửa tiếng để học tiếng Anh. Mỗi sáng rời giường, nghĩ lúc này anh cũng rời giường rồi, tôi sẽ không nhịn được mỉm cười, đọc tiếng Anh mà vui sướng như đang ca hát.

Tan học, cùng đi về nhà, thỉnh thoảng chúng tôi cũng nói chuyện trong trường, đôi khi anh sẽ hát cho tôi nghe. Anh thích nhất những bài hát của Trương Học Hữu, và cũng hát hay nhất những bài của Trương Học Hữu, giọng anh trầm ấm, giàu tình cảm, không thua gì Trương Học Hữu. Hát từ “Anh đợi đến khi hoa cũng tàn rồi” đến “Trên đường có em” [1], sau này, mỗi khi người khác hỏi “Bạn thích nghe ai hát nhất”, tôi sẽ lập tức trả lời “Trương Học Hữu”, thực ra tôi không mua bằng đĩa đang được yêu thích, tất cả những bài của Trương Học Hữu đều là Trương Tuấn hát cho tôi nghe. Trên đường về nhà, anh luôn cầm túi sách giúp tôi, trong tay tôi chỉ cầm một cây kem, anh hát, tôi nghe, làm bạn với chúng tôi là bầu trời đầy sao sáng, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua. (họ tự học ở trường vào buổi tối)

Cuối tuần, đều tự làm bài tập, thỉnh thoảng chúng tôi đi chơi, đôi khi tản bộ ở bờ sông.

Ra ngoài chơi, đi đâu chơi gì đều thuộc quyền quyết định của tôi, mà tôi quyết định thế nào, quyết định tôi cũng muốn chi tiền tiêu vặt ra, bởi vì lòng tự trọng của tôi, tôi vẫn cố gắng duy trì tính toán công bằng về việc chi tiền, ví dụ như, nếu anh mời tôi đi trượt patin, tôi sẽ mời anh ăn quà vặt. Nhưng tôi và anh có chênh lệch quá lớn, đôi khi anh muốn mời tôi đi xem phim, tôi lại từ chối vì không có tiền tiêu vặt, nhưng tôi ngại nói nguyên nhân thực sự với anh, chỉ có thể nói đơn giản là tôi không muốn đi. Đôi lúc anh cũng không vui, nhưng nó tới nhanh và đi cũng nhanh.

Nhiều việc vặt như vậy, nhỏ nhất đến mức không biết làm thế nào để nhớ, có điều, lúc ấy thật sự rất vui vẻ. Giữa cuộc sống học tập buồn tẻ, hai người dè dặt cẩn trọng hưởng thụ những niềm vui đơn giản, những khoảng thời gian ở chung mỗi ngày đều vô cùng ngọt ngào, nhưng vì rất quý giá, nên dù chỉ một chút thôi cũng đặc biệt ngọt ngào.

Tháng chín của lớp 11 đó, là tháng chín đẹp đẽ hơn tất cả các tháng chín khác. Trong lòng, mỗi ngày đều xanh tươi sáng ngời, mà những bóng tối gặp phải trong màu xanh tươi ấy, hai chúng tôi, tôi là tri diện, anh quả thật nghĩ chỉ cần có đủ tình yêu, là có thể vượt qua.

Một ngày cuối tuần vào tháng mười, Trương Tuấn nói Cổ công tử mời chúng tôi đi hát, bảo tôi nói với bố mẹ tôi không về ăn cơm, tôi làm theo.

Đến quán karaoke, phát hiện có rất nhiều bạn học, có bạn tốt Quan Hà, Lâm Y Nhiên của tôi, cũng bạn tốt của Trương Tuấn, Chân công tử, Cổ công tử, Đồng Vân Châu, Hoàng Vi, còn có vài bạn mà tôi không biết nữa.

Tôi cảm thấy lo lắng, cố gắng duy trì khoảng cách với Trương Tuấn, không muốn tuần sau khi đi học, mọi người đều biết tin tức tôi và Trương Tuấn đang yêu đương, nhưng Trương Tuấn không cảm nhận được sự lo lắng của tôi, tôi đi tới đâu, anh cũng đi theo tới đó.

Hát một lúc, Trương Tuấn nói với tôi là muốn đi ra ngoài một lát, một lúc sau, anh vẫn chưa về, tôi cảm thấy kỳ lạ, Cổ công tử đột nhiên đứng lên, tắt đèn, Trương Tuấn đang cầm một chiếc bánh sinh nhật bước vào phòng.

Dưới ánh nến lung linh, Quan Hà và vài người bạn tốt của Trương Tuấn đều vỗ tay bắt đầu hát “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ...” Những người khác lập tức hiểu, cũng hát theo “Chúc bạn

sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ.” . Tay chân tôi bắt đầu luống cuống, giật mình nhìn Trương Tuấn. Những người đồng lứa với bố mẹ chúng tôi không chú ý đến lễ tiết kiểu phương Tây, sinh nhật con mình cũng chỉ làm một bàn toàn đồ ăn ngon, cho con một ít tiền tiêu vặt, đây là chiếc bánh ngọt sinh nhật đầu tiên trong cuộc đời tôi, cũng là lần đầu tiên tôi được chúc mừng sinh nhật long trọng thế này.

Ánh nền lãng mạn, những lời chúc mừng ấm áp, làm cho tôi lần đầu tiên quên đi ý người khác biết quan hệ của mình và Trương Tuấn.

Trương Tuấn nói: “Nhắm mắt lại ước một điều ước đi, sau đó thổi hết nến, điều ước sẽ được thực hiện.”

Đám Cổ công tử cũng đều nói: “Điều ước trong ngày sinh nhật, rất linh nghiệm đó.”

Tôi nhắm mắt lại, quét sạch tất cả tạp niệm, dùng mười hai vạn phần thành tâm, yên lặng cầu nguyện, xin cho Trương Tuấn mãi mãi yêu tôi.

Vào lúc đó, điều tôi sợ hãi nhất là anh không yêu tôi, mà lại không biết rằng, anh mãi mãi yêu tôi, cũng không có nghĩa là, chúng tôi mãi mãi ở bên nhau.

Mở to mắt, dùng tất cả sức lực, một hơi thổi tắt nến, mọi người đều cười vỗ tay.

Tất cả các bạn đều có quà tặng tôi, tôi cũng không ngừng nói cảm ơn, cuối cùng là Trương Tuấn, mọi người đều rất kích động, nhất là con gái, tất cả đều chờ xem quà của anh, vì những cô gái đều luôn cho rằng từ món quà của con trai có thể thấy được tình cảm của họ.

Trương Tuấn đưa cho tôi một cái hộp bọc vải nhung, tôi mở ra xem, thấy đó là một sợi dây chuyền vàng rất đẹp, có một trái tim nhỏ xinh làm mặt dây chuyền.

“Ở trên có khắc chữ viết tắt của họ chúng ta.” Trương Tuấn vui vẻ rạo rực chỉ cho tôi xem, Zh&L.

Tên Trương Tuấn đọc là: zhāng jùn, tên La Kỳ Kỳ đọc là luō qí qí, nên viết tắt họ của hai bạn là Zh&L.

Các nữ sinh sợ hãi than “Đẹp quá”, Hoàng Vi ôm hai tay trước ngực, khinh thường nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi đóng nắp hộp lại, trả lại dây chuyền vàng cho Trương Tuấn: “Xin lỗi, em không thể nhận.”

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, bạn bè của Trương Tuấn không thể hiểu hành động lúc này của tôi, chỉ có Quan Hà mới hiểu được, chúng tôi đều rất tự trọng, rất kiêu ngạo, hay nói là rất tự ti, rất nhạy cảm. Trương Tuấn bình tĩnh mỉm cười nói: “Cho dù nó không đẹp, em cũng nhận lấy làm kỷ niệm, trên mặt dây chuyền có tên của chúng ta mà.”

“Em không thể nhận được.”

Chân công tử giận trừng mắt với tôi, định chửi ầm lên, Cổ công tử kéo cậu ta lại, giảng hòa: “Quà đã tặng rồi, chúng ta cũng nên giải tán thôi.”

Mọi người đều xấu hổ phụ họa: “Đi thôi, đi thôi, chúng tớ về đây.”

Trương Tuấn nhìn tôi chằm chằm, miễn cưỡng mỉm cười: “Hỏi em một lần cuối cùng, em có nhận không?”

Tôi lắc đầu.

Ầm một tiếng, Trương Tuấn ném cái hộp vào thùng rác, nói với Chân công tử như không có chuyện gì: “Chúng ta đi đánh bi-a.”

Chân công tử trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, lập tức phụ họa gọi to: “Đi, đi, cùng đi chơi bóng.”

Những người bạn của họ đều nói cười rời đi, chỉ còn lại Lâm Y Nhiên và Quan Hà.

Tôi cười cười với họ: “Xin lỗi, tớ về nhà trước đây.”

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, tôi từ thiên đường ngã vào địa ngục.

Sau khi về nhà, tâm trí vẫn hoảng loạn, nằm trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, trong đầu toàn là những âm ức với Trương Tuấn.

Mỗi ngày tan học đều lén lút, hy sinh thời gian học tập để ở bên anh ấy, lưu lạc thành một trong đám bạn gái của anh, bị người ta châm biếm bàn luận, biết rõ tôi không thích người khác biết quan hệ giữa chúng tôi, mà anh lại mời nhiều người như vậy, mỗi khi ở cạnh nhau, đều đau đầu về việc chi tiền, anh lại không thông cảm chút nào...

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, tôi hoảng sợ, giác quan thứ sáu làm tôi lập tức nhận điện thoại, tốc độ nhanh đến mức điện thoại còn chưa kêu xong một tiếng.

“A lô?”

“Là anh.” Trong lòng run sợ mở hé cửa, khẳng định bố mẹ còn chưa có động tĩnh gì mới ôm điện thoại trốn vào trong chăn.

Hai người đều không nói lời nào, một lúc lâu sau, anh hỏi: “Em còn nghe máy không?”

“Sao anh gọi muộn như vậy? Bố mẹ em mà nghe điện thoại thì sao?”

“Anh nghĩ rồi, nếu là bố mẹ em nghe, anh sẽ lập tức tắt máy, họ sẽ tưởng là điện thoại quấy rầy, nhưng anh có cảm giác người nghe điện thoại sẽ là em.”

Tôi không nói gì, anh hỏi: “Em có giận không?”

“Không.”

“Vậy ngày mai đi chơi với anh nhé?”

“Ngày mai em muốn đọc sách.”

“Ngày kia, ngày kia, em đều phải đọc sách, em vốn không muốn gặp anh, đúng không?”

Tôi không trả lời.

“Hôm nay là sinh nhật của em, dù thế nào, anh cũng không nên tức giận với em, huống chi đây là ngày sinh nhật đầu tiên từ khi chúng mình ở bên nhau, anh thật sự rất muốn làm em vui. Anh tặng em một món quà khác, đừng giận anh nữa, được không?”

Còn tặng nữa sao? Tôi bị anh làm hờn dỗi tí nữa thì ngắt điện thoại: “Anh đừng tặng quà cho em, tình cảm của con người không phải dùng quà cáp mà biểu hiện được.”

“Vừa rồi qua nhà em, anh đã đặt nó ở cửa nhà rồi, em xuống lấy đi.”

“Em không cần.”

“Cho dù không cần, em cũng phải lấy mà ném đi! Chẳng lẽ ngày mai em muốn bố mẹ nhìn thấy?”

Tôi sững sốt một chút, lập tức ngắt điện thoại, rón ra rón rén đến phòng khách, mở cửa, nhìn thấy góc cửa có một lọ nhựa nhỏ nhắn, ở trên có buộc một dây ruy băng màu xanh, tôi vội cầm nó lên, đóng cửa lại rồi vào phòng ngủ.

Vào phòng mình tôi mới dám nhìn kỹ, trong lọ nhựa chứa đầy những hòn đá. Cái lọ, tuy rằng đẹp, nhưng chỉ là lọ đựng xô cô la viên ăn xong rồi bỏ; hòn đá, tuy rằng xinh xắn, nhưng cũng chỉ là những hòn đá bình thường, không cần tốn kém gì, có thể nhặt nó ở bờ sông.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được ý của Trương Tuấn, chỉ có thể lại ôm điện thoại vào trong chăn, mang một lòng khó hiểu gọi cho anh, điện thoại vừa vang nửa tiếng, anh liền nhận điện thoại.

Tôi nhỏ giọng nói: “Là em.”

Anh nói: “Anh biết.”

“Anh có ý gì vậy?”

“Em còn nhớ nghỉ hè năm chúng ta học lớp 5 không?”

Trong đầu tôi ào ào hiện lên những hình ảnh cực kỳ rõ ràng, nhưng giọng điệu lại lạnh như băng: “Không nhớ rõ.”

“Cô giáo Cao dạy thêm cho chúng ta để tham gia kỳ thi toán, khi đó, mỗi ngày chúng ta đều về nhà cùng nhau, thường ra bờ sông chơi, em rất thích tìm những hòn đá đẹp. Khi đó tính em rất hướng nội, luôn cúi đầu, không hay cười, cũng không nói chuyện nhiều, nhưng khi anh giúp em tìm những hòn đá đẹp, em sẽ rất vui vẻ, sẽ nói chuyện với anh, còn kể những gì em đọc được trong sách cho anh nghe, em còn nhớ không?”

Tôi đương nhiên nhớ rõ, làm sao tôi có thể quên chứ? Chỉ là, trí nhớ của chúng tôi có điểm lệch lạc, tôi nhớ mình luôn phải vắt óc suy nghĩ để tìm lời nói chuyện với anh, cũng nhớ rõ là khi đó dù anh có tìm hòn đá giúp tôi không, tôi cũng rất vui vẻ.

Anh nói: “Mỗi lần tắm bộ ở bờ sông, đều vô thức tìm kiếm những hòn đá, nếu có hòn nào đẹp sẽ nhặt lên, một hòn đá đại diện ột năm, sau này, sinh nhật hàng năm của em, anh đều sẽ chọn hòn đá đẹp nhất để tặng em, anh hy vọng sau này em sẽ có một trăm hòn đá anh tặng.”

Tôi nghĩ một lúc, mới hiểu được ý của anh ấy, trong phút chốc, tôi lại bay từ địa ngục lên thiên đường, trong lòng tràn đầy cảm động, ngoài miệng lại tránh nặng tìm nhẹ nói: “Em làm sao có thể sống đến hơn một trăm tuổi?”

Anh cười nói: “Chúng ta cùng nhau sống, có thể sống được.”

“Anh cứ mơ tưởng hảo huyền đi!”

“Đây cũng không phải là mơ tưởng hảo huyền, mà có căn cứ khoa học, họ nói bí quyết của người sống lâu chính là duy trì tâm tình tốt, chỉ cần hai ta ở bên nhau, nhất định mỗi ngày đều có thể vô cùng vui vẻ, chúng mình nhất định có thể sống hơn một trăm tuổi.”

Anh nói có mũi có mắt, tôi không nhận được che miệng cười không ngừng, những gì không vui của buổi tối đã bị ngọt ngào bao phủ không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Có phải mỗi câu chuyện tình yêu đều đã đi tới đường cong nhấp nhô cao hứng và mất hứng? Tôi không biết, tôi chỉ biết trái tim nhạy cảm của tôi, sẽ vì một câu nói của anh, mà ngã vào đáy hang trong khoảnh khắc, cũng sẽ vì một hành động của anh, mà nhảy mất đã bay tới thiên đường, nhìn thì thấy như là thay đổi thất thường, nhưng thật ra, tất cả đều có tiêu chuẩn đánh giá: anh có quan tâm đến tôi hay không.

22. Chương 12

Chương 12: Đứng thứ nhất trong khối

Vì buổi tiệc sinh nhật, chuyện của tôi và Trương Tuấn đã được truyền đi rất nhanh trong trường, cậu bạn Dương Quân ôm bụng cười nghiêng cười ngả.

Khi đó, trong trường bắt đầu lưu hành không khí lãng mạn, vào giờ ra chơi, rất nhiều nam sinh ngồi trên bàn, đập chân lên ghế, ôm đàn ghi-ta vừa gảy vừa hát, Dương Quân chính là một trong số đó.

Cậu ta không có cách nào hát tình ca với Đồng Vân Châu, nên đem tất cả khả năng ra để đả kích cười nhạo tôi, từ khi nghe tin tôi và Trương Tuấn “đang nói”, thì trò ưa thích nhất của cậu ta chính là vừa gảy đàn vừa hát “Bạn ngồi cùng bàn” với tôi.

“Ai cưới cô gái đa sầu đa cảm như em, ai xem nhật ký của em, ai búi mái tóc dài của em, ai làm áo cưới cho em, ai đọc lá thư anh viết cho em...”

Cả lớp tôi đều vừa nghe vừa cười.

Lần này, tôi nhất định phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, không thèm nhìn cậu ta, nếu không dù có bất cứ phản ứng gì, đều làm cho đám con trai lớp tôi cười càn khoái trí hơn.

Trước kỳ thi giữa kỳ một, Dương Quân lại đột nhiên uể oải không phấn chấn, không hề trêu chọc tôi nữa, không hề ca hát nữa, ngay cả tâm tình học tập cũng không có.

Tôi hỏi cậu làm sao thế, cậu lặng lẽ nói cho tôi biết, cậu thấy Đồng Vân Châu và anh chàng bán băng đĩa kia nắm tay nhau.

Cậu vô cùng đau lòng vượt qua suy đoán của tôi, ngày nào cũng gục xuống bàn ngủ, bài tập chỉ làm cho qua, hoặc chép bài tập của tôi.

Tôi thật sự không chịu nổi cậu ấy nữa, vào giờ tự học buổi tối gọi cậu cùng trốn học, hai người chạy ra hồ sen của trường nghe ếch hoặc cóc kêu rên.

Tôi hỏi cậu thích Đồng Vân Châu bao nhiêu, tại sao lại thích Đồng Vân Châu, Dương Quân toàn nói những câu rời rạc, lúc thì đau lòng nói mình rất thích Đồng Vân Châu, không rõ vì sao cô ấy không thích mình, lúc lại tức giận nói mình không thích cô ấy nhiều như vậy, cũng chẳng quan tâm cô ấy ở bên ai.

Tôi nói: “Cậu thấy mình ưu tú hơn cái tên lưu manh vớ vẩn kia, nhưng cậu dựa vào cái gì mà khẳng định mình ưu tú chứ? Bởi vì thành tích học tập của cậu tốt, sau này nhất định sẽ đỗ vào một trường đại học danh tiếng, có tiền đồ sáng sủa. Còn nếu bây giờ vì thất tình mà cậu bắt đầu ghét học, thành tích sẽ bị sút kém, không những không thể đỗ vào đại học danh tiếng, mà thậm chí ngay cả vượt qua cấp Ba cũng không được, cậu có tư cách gì nói mình ưu tú? Đồng Vân Châu vừa chơi ở bên ngoài, vừa cẩn thận giữ thành tích học tập không quá kém, cậu ấy biết nắm trong tay cuộc sống của mình, nữ sinh như vậy nhất định sẽ khinh thường những nam sinh không thể nắm trong tay cuộc sống của mình. Nếu cậu không thích cậu ấy, thì nên học tập tốt vào, vì cậu ấy sớm hay muộn cũng chỉ là nhất thời, cậu làm sao có thể chôn cuộc đời sau này của mình với cái nhất thời? Nếu cậu thích cậu ấy, thì càng phải học tập tốt hơn nữa, để chứng minh mình tài giỏi, có năng lực, như vậy có lẽ sẽ có một ngày nào đó cậu ấy thích cậu.” Dương Quân phổng chừng rất không phục logic của tôi, buồn bực hỏi: “Nếu tớ hận cậu ấy thì sao?”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Vậy càng phải học tập tốt, chỉ có như vậy, sau này cậu mới có thể công thành danh toại, sống tốt hơn cậu ấy, đạp cậu ấy xuống dưới chân.”

Dương Quân bị tôi nói ơ hồ, ngây ngốc nhìn tôi, tôi phát phát tay: “Tớ chỉ là bạn của cậu, nghĩa vụ đã làm xong, nếu cậu suy sút sa đọa, tớ cũng không nói một câu vô nghĩa nào, dù sao, muốn đi con đường như thế nào, chỉ có bản thân mới có thể quyết định, trên đời này, nếu không tự yêu mình, thì cũng không có ai yêu cậu!”

Dương Quân yên lặng trầm tư thật lâu, bỗng nhiên nói: “Lúc đầu nghe nói cậu và Trương Tuấn ở bên nhau, tớ thấy cậu có thể chịu áp lực rất lớn, bây giờ bỗng nhiên cảm thấy, thực ra Trương Tuấn cũng phải chịu áp lực rất lớn.”

Tôi không hiểu hỏi: “Có nghĩa là gì?”

Dương Quân lắc đầu, nhìn vào chỗ tối ngăn người, trên mặt là khổ sở không hề che giấu, vào lứa tuổi chúng tôi, vì thích rất thuần túy, nên bị thương cũng rất thuần túy. Vì nỗi bị thương này, Dương Quân giống như đột nhiên trưởng thành thêm mấy tuổi, không hề giống một năm trước khi tôi vừa quen cậu ấy, không thêm để tâm đến chuyện gì.

Trưởng thành giống như luôn đi cùng với đau xót, có phải khi đã từng bị thương, mới có thể tạo nên lớp vỏ? Khi một tầng lại một tầng vỏ bao quanh lòng chúng tôi, chúng tôi sẽ không dễ bị tổn thương nữa, cũng sẽ không dễ cảm động, rồi cũng trưởng thành.

Tôi và Dương Quân vẫn ở bên hồ sen nghe tiếng ếch kêu, gần mười giờ, mới trở về.

Ngày hôm sau, Dương Quân lại bắt đầu nhiệt tình mười phần, ồn ào nói muốn vượt qua Lâm Y Nhiên và tôi, Lâm Y Nhiên mỉm cười, tôi nói: “Đừng có nói suông, phóng ngựa lại đây mau.”

Ba người chúng tôi, người này đuổi người kia, người kia đuổi theo người này, vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ.

Tôi rất chăm chỉ ôn tập, ngay cả môn chính trị ghét nhất cũng học thuộc lâu lâu, môn tiếng Anh tôi vẫn ôn như mọi khi, dựa vào cảm giác khi làm bài, tôi cảm thấy bài thi lần này hẳn là có chút khởi sắc.

Khi có kết quả kỳ thi, chủ nhiệm lớp tôi vô cùng kích động: “Thầy có một tin tốt muốn nói cho các em, cả khối có chín lớp, trong mười bạn đứng đầu khối, lớp chúng ta đã chiếm ba vị trí.”

Các bạn trong lớp bắt đầu loạt xoay quay đầu, tầm mắt hướng về tam giác chúng tôi.

“Đầu tiên thầy muốn chúc mừng La Kỳ Kỳ, bạn ấy đứng thứ nhất trong lớp ta, cũng đứng thứ nhất trong khối.” Các bạn trong lớp tôi bắt đầu vỗ tay, tôi cứng miệng, không thể tin nổi, tuy lần này tôi cảm thấy mình làm tiếng Anh cũng không tệ, nhưng thật không ngờ lại được đứng thứ nhất, hơn nữa cả hai mục tiêu cùng được hoàn thành. Đường như ông trời đang cố ý thử thách tôi, không cho tôi một quá trình dần dần, mà đột nhiên ném tôi từ đêm tối tuyệt vọng tới vầng hào quang xán lạn.

Thầy chủ nhiệm bảo cả lớp im lặng, nói tiếp: “Lâm Y Nhiên đứng thứ hai trong lớp ta, và cũng đứng thứ hai trong khối.”

Lớp tôi lại bắt đầu vỗ tay, Lâm Y Nhiên quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt cũng có niềm vui và hứng thú. Vừa rồi tôi còn lo lắng, lo cô ấy sẽ cảm thấy thế nào, bây giờ tôi đã biết, cô ấy vui sướng vì bản thân mình, cũng cảm thấy vui sướng vì tôi.

“Dương Quân đứng thứ ba trong lớp ta, đứng thứ mười trong khối, chúc mừng các em, chúc mừng các em!”

Dương Quân nắm chặt tay, hét to: “Rốt cuộc cũng được vào top 10 của khối.”

Trong tiếng hét to của cậu ấy, tôi mới thật sự hiểu ra mình đã là học sinh đứng thứ nhất trong khối, có được thành tích như vậy quả thực không dễ, trong cuộc đời tôi, lần đầu tiên cảm nhận được vui sướng khi thu hoạch thành công, cao hứng đến mức một câu cũng không nói nổi, chỉ biết nhìn Dương Quân và Lâm Y Nhiên cười ngây ngô.

Thời gian chậm rãi lưu chuyển, đã rất nhiều năm trôi qua, tôi quên đi rất nhiều chuyện, nhưng một lần vui sướng đó tôi vẫn nhớ rõ như in, từ khoảng thời gian đó đến giờ, dưới sự luyện của năm tháng, rất nhiều quan điểm của tôi đã thay đổi, nhưng tôi vẫn thủy chung cho rằng chỉ có vất vả được trả giá bằng thành công mới là thành công chân chính, chỉ có thành công như vậy mới có thể tạo ra niềm vui sướng thật sự cho con người.

Buổi chiều tan học, Trương Tuấn vừa thấy tôi đã cười, có vẻ còn cao hứng hơn tôi, tôi biết nhất định anh cũng biết tin rồi, muốn hỏi thành tích của anh, nhưng lại hơi lo sợ.

Anh chủ động báo: “Dưới sự đôn đốc trông coi của em, thành tích của anh cũng đạt được mức cao nhất trong lịch sử, từ thứ bảy mươi tám của năm ngoái đã lên đến thứ ba mươi lăm, nhưng anh chỉ nhảy được một chút thôi, mà em đã nhảy vọt lên cao nhất, áp lực của anh quá lớn.”

Tôi cười lè lưỡi: “Dem tất cả áp lực chuyển thành động lực là được.”

Trương Tuấn cười thở dài: “Lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra em là một cô gái mạnh mẽ.”

Tôi hỏi: “Quan Hà thi thế nào?”

Trương Tuấn lắc đầu: “Không tốt lắm, giảm xuống một chút, đứng thứ ba trong lớp, hơn hai mươi trong khối.”

“Vậy cũng không có gì đáng lo, chắc là chưa phát huy tốt thôi.”

Trương Tuấn cười: “Đúng là không ai có thể so được với em, chỉ bay à không ngã xuống dốc.”

Tôi cười khổ: “Chuyện trên đời này làm gì dễ dàng như vậy? Em cũng từng thất vọng suy sụp mà.”

Trương Tuấn cười ha hả, căn bản không tin lời tôi, lúc đó tôi cũng lười giải thích.

Trương Tuấn hỏi tôi: “Đứng đầu cả khối rồi, chiều mai trốn học đi chúc mừng được không?”

“Được!” Ngày hôm sau, hai chúng tôi trốn giờ học buổi chiều, đi trượt patin ở quán mới khai trương, sau đó lại cùng nhau ăn cơm chiều, xem phim. Tôi đạt được vị trí thứ nhất trong khối, sự tiến bộ của anh ấy còn lớn hơn tôi, vì thế hai người đều rất hăng hái, chơi vô cùng vui vẻ.

Vui sướng sau kỳ thi giữa kỳ rất nhanh đã bị việc học tập thông thường hòa tan, cuộc sống của tôi vẫn là hai điểm một đường như trước, chỉ là đã bỏ thêm vào đó một bóng dáng của Trương Tuấn. (hai điểm một đường: trường học và nhà, một con đường đi đi về về.)

Năm lớp 10, tôi đã quen cô đơn một mình, gọng gàng ngăn nắp phân phối thời gian của mình, nhưng lớp 11 này có thêm Trương Tuấn. Lúc đầu, tan học anh cùng về nhà với tôi, sau đó ngay cả đến trường cũng đón tôi đi cùng, cuối tuần chúng tôi cũng ở cùng một chỗ, vô thức, anh đã dần dần chiếm hết thời gian ngoại khóa của tôi.

Lúc mới bắt đầu, tôi cũng vui sướng được ở bên anh giây giây phút phút, nhưng ngày qua ngày, toàn bộ thời gian của tôi đều bị anh chiếm lấy, tôi phát hiện mình chỉ đi chơi cùng Trương Tuấn và bạn của Trương Tuấn, đã rất lâu rồi không chơi đùa cùng Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết, Mã Đề, Mã Lực; tôi phát hiện cuộc sống của mình hoàn toàn phụ thuộc vào Trương Tuấn, tôi bắt đầu cảm thấy có chút áp lực. Thỉnh thoảng, tôi thử hỏi anh, cuối tuần tôi có thể đi chơi cùng đám Thẩm Viễn Triết không, anh sẽ kinh ngạc nói: “Bình thường em đều bận rộn học tập, chúng ta chỉ có thể trò chuyện được một ít, mãi mới có một ngày cuối tuần em rảnh rỗi, mà còn không chịu đi chơi cùng bạn trai?” Tôi cảm nhận được anh ấy đang tức giận, nên chỉ có thể bỏ ý định đó ra khỏi đầu.

Trước khi nghỉ tết, mọi người đều bắt đầu chuẩn bị chiến đấu với cuộc thi cuối kỳ.

Tôi có áp lực rất lớn, từ thành tích thi giữa kỳ, có thể hiểu là sự thay đổi của lượng có thể dẫn đến sự nhảy vọt về chất, nhưng cũng có thể hiểu là tôi đột nhiên có được vận may, phát huy vượt xa người thường, cuộc thi cuối kỳ này tôi có thể đứng thứ nhất hay không, tôi cũng không chắc chắn, vì không chắc chắn, nên tôi đã nỗ lực rất nhiều.

Trong lòng có áp lực, đầu óc mỗi mết, làm cho tôi càng mong muốn có những khoảng thời gian một mình, vì thế tôi không thể không nói với Trương Tuấn ý nghĩ của mình. Trước kỳ thi, chúng tôi chỉ gặp nhau vào cuối tuần, bình thường, tôi muốn có một ít không gian độc lập.

Trương Tuấn không hiểu rõ lắm, tôi cũng giải thích với anh ấy, có những lúc, tôi cần bạn bè, có lẽ khi tan học, vốn muốn cùng Lâm Y Nhiên thảo luận một chút về đề toán, nhưng bởi vì anh đang đợi tôi, nên tôi sẽ không thể tán gẫu lâu với cô ấy, cô ấy cũng ngại tìm tôi nói chuyện, mà có đôi lúc tôi rất mệt mỏi, cần một không gian yên tĩnh, không làm gì, không nói gì, cũng không nghĩ gì hết, một mình lẳng lặng đón gió, ngắm sao, ngắm người.

Tôi không biết Trương Tuấn có thật sự hiểu suy nghĩ của tôi không, nhưng anh cũng đồng ý với yêu cầu của tôi.

Thành tích thi cuối kỳ được công bố, tôi đứng thứ nhất trong khối, Lâm Y Nhiên hạ xuống thứ bảy, Dương Quân đứng thứ mười ba, Trương Tuấn vẫn đứng ở thứ hơn ba mươi, thành tích của Quan Hà lại trượt xuống vị trí hơn ba mươi trong khối.

Năm mới, tôi cùng Trương Tuấn đến nhà cô giáo Cao chúc tết, cô Cao vô cùng vui vẻ: “Cô vẫn ngóng trông hai em cùng đến chúc tết, ba người chúng ta có thể tụ hội, cùng tâm sự.”

Mặt tôi bỗng nóng bừng, cúi đầu. Trương Tuấn nhìn thấy tôi đỏ mặt, cũng cúi đầu cười rộ lên. Có lẽ ý của cô Cao không phải như tôi nghĩ, nhưng cô ấy nhìn thấy phản ứng của tôi, lại lập tức hiểu được. Cô không thấy sợ hãi trước chuyện chúng tôi yêu sớm như những giáo viên khác, mà ngược lại còn vui vẻ thay chúng tôi, vừa gọt táo cho chúng tôi vừa cười nói: “Cô nghĩ rằng hai đứa em có gì đó là lạ, vốn cùng học thêm với nhau, cùng cố gắng đi thi, quan hệ hẳn là phải tốt hơn các bạn khác mới đúng, nhưng hai em lại không chịu nói chuyện với nhau, hàng năm luôn là một người vừa rời đi người kia lại đến, hơn nữa lúc nói chuyện phỉếm với cô, luôn có tin tức của đối phương, nếu cô đoán không sai, nhất định là hàng năm các em đều không cần thận ‘gặp’ nhau.”

Đối với cô Cao, tôi cảm thấy rất thoải mái: “Làm gì có ạ? Chỉ gặp mỗi hai lần, một lần em đang đi về thì anh ấy mới vào; còn một lần là ở ngoài, anh ấy dừng xe máy, vừa đúng lúc em đang về.”

Cô Cao trêu ghẹo: “Nhớ rõ quá nhỉ. Tuy trí nhớ của Kì Kì rất tốt, nhưng không phải chi tiết nhỏ nhặt về ai cũng nhớ rõ đúng không? Trương Tuấn, em nói xem?”

Trương Tuấn không nói lời nào, chỉ cười.

Chúng tôi và cô Cao vẫn giống như nhiều năm trước, thoải mái trò chuyện, khi nói tới thành tích học tập của chúng tôi, tôi nói: “Kỳ thi giữa kỳ em lo là do mình may mắn, nhưng sau kỳ thi cuối kỳ, em đã thấy

không sầu lo gì nữa.”

Cô Cao nói: “Khi nghe nói em đứng thứ nhất trong khối, cô kích động cả một ngày, nói với từng giáo viên trong văn phòng rằng học sinh đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung từng là học trò của mình.”

Tôi ngượng ngùng cười.

Cô Cao cười hỏi: “Học kỳ sau các em càng phải tập trung hơn, đã nghĩ sau này vào trường đại học nào chưa?”

Tôi nhìn Trương Tuấn, Trương Tuấn nói: “Em còn chưa suy nghĩ cẩn thận, bố em đã nói chuyện hai lần với em, muốn em vào khoa kinh tế, hoặc khoa máy tính.”

Cô Cao hỏi tôi: “Kì Kì thích Thanh Hoa hay Bắc Kinh?”

“Dạ? Em chưa nghĩ tới.” Tôi vẫn chỉ tâm tâm niệm niệm được đứng thứ nhất trong khối.

“Đứng đầu trường Nhất Trung mặc kệ có phải là trạng nguyên hay không, thì Thanh Hoa và Bắc Kinh khẳng định có thể tùy tiện chọn một, có thời gian em hãy suy nghĩ xem trường nào hợp với mình, ngành nào phù hợp với mình.”

Tôi cười cười, không nói chuyện. Rồi khỏi nhà cô Cao, Trương Tuấn vẫn trầm mặc, tôi hỏi anh: “Làm sao vậy? Sao đột nhiên lại im lặng như vậy?”

Anh lại cười nói: “Không có gì.”

Tôi cảm thấy tâm tình anh không tốt, nhưng nếu anh không muốn nói, tôi cũng không truy hỏi nhiều. Tôi vừa đi, vừa kể cho anh mấy chuyện vui vẻ.

Khi đi đến một cửa hàng nhỏ, Trương Tuấn đột nhiên dừng lại: “Hỏi em một chuyện.”

“Vâng.”

“Hôm nay vào năm trước, em đứng ngoài cửa hàng này, nhìn chằm chằm vào chiếc xe máy, rốt cuộc đã nghĩ gì, sao lại đứng lâu như vậy?”

Tôi ngây người một chút: “Chiếc xe máy đó thật sự là của anh?”

“Ừ.”

“Lúc ấy anh ở ngay trong quán?”

“Ừ.”

Nghĩ lúc đó mình nhìn xe anh ngẩn người, tôi hơi xấu hổ, rầm rì nói: “Cũng không nghĩ gì, nghĩ... đến anh.”

Bỗng nhiên, cũng không nói rõ vì sao, liền cảm thấy tâm tình Trương Tuấn biến tốt hơn nhiều.

Anh nói: “Từ khi lên cấp Ba, em không ra ngoài chơi nữa, cả kỳ nghỉ đông vẫn không có cơ hội gặp em, biết em nhất định sẽ đến chúc Tết cô Cao, nên ngày đó anh cố ý chờ em ở bên trong, muốn liếc nhìn em một cái.”

Trái tim tôi bỗng bị tác động bởi rất nhiều điều nhẹ nhàng, có một loại cảm giác ấm áp đến tận tận lòng: “Hàng năm nghỉ đông, lúc em xuống nhà cô Cao, thấy anh đứng xe máy, đều không phải là tình cờ, đúng không?”

“Kì Kì, em và những bạn hồi tiểu học có nhiều lần ‘tình cờ’ như vậy sao? Một lần tình cờ là trùng hợp, ba lần, bốn lần tình cờ là phải nhờ vào có lòng, cả năm lớp 9, em gặp Quan Hà được mấy lần? Gặp anh được mấy lần? Em có thấy ba năm cấp Hai chúng ta gặp nhau nhiều lần không?”

Tôi lúng ta lúng túng nói: “Em... ánh mắt em luôn đuổi theo anh.”

Trương Tuấn túm túm cái mũ giúp tôi: “Ở đây gió to quá, cẩn thận bị cảm, chúng ta tìm chỗ nào ấm áp nhé.”

Chúng tôi đi ăn thịt dê nướng, ngồi trước lò nướng, trên người lập tức ấm áp hơn, tôi cắn thịt dê nướng, cả đầu còn đang nghĩ đến chuyện trước kia.

Trương Tuấn hỏi tôi: “Sao từ nãy đến giờ em không nói gì, nghĩ gì thế?”

“À... à... em có chuyện muốn hỏi anh, trước đây anh có mấy bạn gái?”

Không ngờ thật hiếm khi mặt anh lại đỏ lên: “Em nghe nói có mấy người?” “Hai người, một người là giáo viên mầm non, một người làm trong đoàn múa. Sau đó còn có Trần Diệc Nam, Đồng Vân Châu, nhưng em không thấy anh ở bên Trần Diệc Nam, với Đồng Vân Châu chắc cũng như vậy, đều là do lời đồn của mọi người.”

“Anh và Trần Diệc Nam đi ra ngoài chơi vài lần, mấy đứa bạn trêu đùa, gắn kết linh tinh, không biết truyền tin ra từ lúc nào. Anh chưa từng hẹn riêng cô ấy, cô ấy cũng chưa từng hẹn anh ra ngoài, chỉ là thỉnh thoảng cô ấy viết thư cho anh, tất cả đều là thơ văn cổ, anh không hiểu lắm. Đồng Vân Châu chơi với rất nhiều nam sinh, nhưng thực ra trong lòng chỉ có Hắc Liêm, anh và cô ấy trăm phần trăm chỉ là tình bạn bình thường.”

“Vậy... hai cô gái kia thì sao? Anh có thích họ không?”

Trương Tuấn vô cùng xấu hổ, không muốn nói, nhưng lại không thể không nói: “Em nói cô gái dạy mầm non, anh cũng chơi khá thân với cô ấy, nhưng người cô ấy thích không phải anh, mà là một người bạn của anh, cậu bạn kia hơi phong lưu, nên cô ấy mới cố ý thân mật với anh để làm cậu ta tức giận, lúc em thấy cô ấy uống rượu khóc lóc, đều là vì có chuyện với cậu kia, không liên quan gì đến anh, sau đó cô ấy hết hy vọng, cũng không gặp anh nữa.”

Bây giờ cần thận trọng lại, trong những hình ảnh còn ghi nhớ, ánh mắt cô gái kia luôn nhìn nơi khác, thật sự là chưa bao giờ dừng trên người Trương Tuấn.

“Bạn gái thật sự chỉ có một, chính là cô gái đánh nhau với em, cô ấy tên là Lâm Duyệt.” Trương Tuấn vô cùng quần bách, “Chúng ta có thể không nói đến chuyện này không?”

“Không được.” Trong lòng để ý nhất chính là cô gái đó, cô gái mặc váy đỏ bay bay trong gió đó đã làm cho tôi canh cánh trong lòng rất nhiều đêm.

Trương Tuấn không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục giải thích: “Có một lần, anh đến quán karaoke của Hứa Tiểu Ba, em và anh ấy đang tình cảm hát đôi, em còn nhớ không?”

Tôi nghĩ lại: “Nhớ rõ.” Đó là vì chúc mừng anh bị người ta “vứt bỏ”.

“Lúc đấy anh nghĩ em và Hứa Tiểu Ba ở bên nhau, vừa lúc Lâm Duyệt có ý với anh, cô ấy cũng có dáng vẻ xinh đẹp, mấy người bạn cũng thấy cô ấy chơi tốt, nên anh liền ở cùng cô ấy, cô ấy và bọn anh có thể chơi đến lấy cờ đỏ, cũng chơi rất vui vẻ.” Trương Tuấn nhìn quanh, hỏi chủ quán một điều thuốc, “những chuyện sau đó, em đều biết, chuyện quá khứ anh không muốn nói lại nữa, sau này em cũng đừng hỏi.” Giữa làn khói thuốc lơ lửng, Trương Tuấn lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, là bộ dáng của “anh Tiểu Tuấn” mà tôi đã từng gặp, đột nhiên làm cho tôi cảm thấy đau lòng.

“Được, sau này em sẽ không hỏi lại.”

Tôi cũng không biết anh đi theo Tiểu Lục đã trải qua những chuyện gì, cũng không biết anh ở cục công an đã trải qua những chuyện gì, chỉ biết anh rất để ý đến chuyện quá khứ, cũng không nhắc tới. Có lẽ phải chờ đến khi tất cả đau xót đều trở thành ký ức, anh mới sẵn sàng kể cho tôi nghe, trước đó, tôi nguyện kiên nhẫn chờ đợi.

Về mặt anh dần dịu dàng hơn, vứt mẩu thuốc vào gạt tàn, nhìn tôi, vô cùng trịnh trọng nói: “Em không phải là người bạn gái đầu tiên của anh, nhưng nhất định là người cuối cùng.”

Buổi tối, lần đầu tiên tôi viết xuống quyển nhật ký: “Tôi nghĩ Trương Tuấn thật sự thích mình, tôi cảm thấy cực kỳ cực kỳ cực kỳ hạnh phúc.”

Năm đó tôi vô cùng vui sướng đắm chìm trong nhận thức Trương Tuấn thích mình, hưởng thụ hạnh phúc của tình yêu. Nhưng bây giờ nghĩ về cuốn nhật ký đó, lại chỉ có một lòng chua xót, vừa đau lòng vì cô gái La Kỳ Kỳ mười sáu, mười bảy tuổi, vừa đau lòng vì Trương Tuấn. Chỉ sợ Trương Tuấn sẽ không ngờ mình ở bên Kỳ Kỳ lâu như vậy, anh dè dặt cẩn trọng như vậy, toàn tâm toàn ý yêu Kỳ Kỳ như vậy, mà bây giờ Kỳ

Kì Kì mới dám tin rằng anh ấy yêu mình. Nếu anh hiểu được điểm ấy, có lẽ anh cũng có thể hiểu được Kì Kì chỉ có mặt ngoài kiên cường, làm bộ như không cần.

Kì Kì thời niên thiếu đã dùng tình cảm rất sâu nặng, càng sâu nặng lại càng thấy sợ. Tự ti trong đáy lòng bị phóng đại, luôn cảm thấy tùy thời Trương Tuấn lại thích một cô gái khác, hơn nữa chính mắt thấy bị kịch tình yêu của Cát Hiểu Phỉ và những người khác, nên ý thức tự bảo vệ mình của cô ấy quá mạnh mẽ, lý trí luôn nhắc nhở tình yêu của cô mang theo bi quan, giống một con ốc sên đang lo sợ, tùy lúc có thể trốn vào cái vỏ của mình. Nhưng Trương Tuấn của thời niên thiếu cũng không thể hiểu được tâm tình phức tạp của Kì Kì, anh chỉ có thể phán đoán dựa vào ánh mắt của mình, đưa ra kết luận Kì Kì chẳng phải thật sự thích anh.

Hết chương 12.

Tiểu Dương: Ở Phần III – chương 4 Kì Kì nhìn thấy chiếc xe máy dựng trước cửa hàng.

...

Thấy một chiếc xe máy dựng trước cửa hàng nhỏ, trông rất giống xe của Trương Tuấn, tôi không khỏi bước chậm chân, biết rõ hôm qua cậu đã đến chúc tết cô Cao, rất có khả năng đó không phải xe cậu, nhưng vẫn không nịn được muốn đứng trước chiếc xe máy đó.

...

Yên lặng nhìn chiếc xe máy, nghĩ tới Trương Tuấn, cũng nghĩ tới những lúc Tiểu Ba lai tôi trên chiếc xe máy của anh, hòa mình vào cơn gió mát. Chúng tôi đều đã thu lại những góc cạnh nổi loạn, bắt đầu nỗ lực trong quỹ đạo của cuộc sống.

Sau khi đứng một lúc lâu, tôi xoay người rời đi, nhìn thấy giao lộ đằng trước có bán thịt dê nướng, chạy đến mua mười xiên, dặn người bán cho thật nhiều hạt tiêu vào.

Vừa ăn những miếng thịt dê nướng cay xè, vừa đón gió lạnh mỉm cười.

23. Chương 13 - 1

Chương 13.1: Nghi kỵ về tình yêu

Sau khi khai giảng học kỳ hai lớp 11, nhà trường phân thêm lớp khoa xã hội, các lớp ban đầu vẫn giữ nguyên, trở thành khoa tự nhiên, lớp mới mở là hai lớp khoa xã hội, lớp 11-10 và lớp 11-11, chuyển tất cả những học sinh có nguyện vọng theo học khoa xã hội vào hai lớp này.

Phân lớp xã hội, đối với tôi, Trương Tuấn và mấy người bạn tốt xung quanh đều không có ảnh hưởng gì, vì chúng tôi đều chọn khoa tự nhiên.

Tôi và Trương Tuấn vẫn duy trì thỏa thuận từ học kỳ trước, cho nhau một ít không gian độc lập, mỗi ngày tan học không phải lúc nào cũng về cùng nhau, thỉnh thoảng vào ngày cuối tuần, tôi cũng có thể đi chơi cùng Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thảm Viễn Triết.

Trương Tuấn rất thích đi chơi, nhảy, ca hát, chơi bóng, mọi thứ đều tinh thông, Hoàng Vi cũng biết chơi, anh ấy bắt đầu thường xuyên đi chơi cùng Hoàng Vi.

Ban đầu, tôi cũng không để ý, nhưng sau đó, Trương Tuấn còn thường xuyên đưa Hoàng Vi về nhà sau khi tan học, trong lòng tôi thấy có chút khó chịu.

Nhưng vào lúc đó, tôi rất kiêu ngạo, kiêu ngạo đến nỗi không muốn biểu hiện mình ghen tị, vì vậy, khi anh hỏi tôi: “Lúc anh không về nhà với em, em có để ý anh đi về cùng nữ sinh khác không?”

Tôi làm bộ như không ngại, cười: “Tại sao em phải để ý?”

Trương Tuấn thờ ơ nhún nhún vai, cười nói: “Không ngại là được.”

Vì bộ dáng thờ ơ của anh mà tôi tức giận, nhưng lại không biết anh cũng vì tôi không để ý mà tức giận.

Phải rất lâu sau, tôi mới hiểu được, trong tình cảm giữa chúng tôi, lo được lo mất không chỉ có tôi, mà còn cả anh nữa. Anh vốn vì tôi từ chối không muốn đưa về nhà, mà thất vọng, bây giờ tôi lại hoàn toàn không ngại anh ở cùng một chỗ với nữ sinh khác, anh không chỉ có thất vọng, mà còn bị tổn thương.

Tuy nhiên, tôi chẳng những không hiểu được tâm tư của anh, mà còn tức giận nữa, ngoài mặt làm bộ như không tức giận chút nào, lạnh lùng với anh. Rõ ràng là rất muốn gặp anh, mà lại chạy đi chơi cùng Dương Quân, Thẩm Viễn Triết, Lâm Y Nhiên.

Chân công tử, Đồng Vân Châu nhìn thấy tôi như vậy, cũng khuyên Trương Tuấn chia tay, nhưng Dương Quân, Lâm Y Nhiên nhìn thấy Trương Tuấn rõ ràng là bạn trai của tôi, lại đi chơi cùng nữ sinh khác, không hề để ý đến cảm nhận của tôi, cũng thấy bất mãn với anh. Khó chịu trong lòng Trương Tuấn qua đi, lại nói với đám bạn, quyết định sẽ đối tốt với tôi, anh nghĩ chỉ cần mình tốt với tôi, tôi sẽ thật sự yêu anh, để ý đến anh.

Tôi vào lúc đó, hoàn toàn không biết tâm tình Trương Tuấn cũng thấp thỏm lo lắng, tôi chỉ biết là tôi đang tức giận, nhưng Trương Tuấn lại đột nhiên không đưa Hoàng Vi về nhà nữa, cũng không đi chơi một mình với Hoàng Vi nữa. Anh đối tốt với tôi như vậy, mà tôi cũng thích anh như vậy, hai người đương nhiên lại hòa hợp. Nhưng sự hòa hợp ấy, tuy rằng ngọt ngào, lại không thể giải quyết được vấn đề, đó chỉ là một bên nhượng bộ và hy sinh.

Tháng tư có sinh nhật của Trương Tuấn. Ngày đó, anh mời tất cả bạn bè trong trường và ngoài trường, ngồi chật cả ghế lô, Quan Hà nhìn vậy trợn mắt há hốc mồm, hỏi tôi: “Sao Trương Tuấn lại quen biết nhiều người như vậy?”

Tôi nói: “Người hay chi nhiều tiền thì bạn bè cũng nhiều.”

Quan Hà hỏi tôi: “Cậu chuẩn bị tặng Trương Tuấn quà gì vậy?”

“Chẳng lẽ tổ xuất hiện không phải món quà à, không phải là món quà tốt nhất sao?”

“Đừng có đùa, cậu thật sự không chuẩn bị gì?”

Tôi nhìn nhìn Trương Tuấn, thấy anh đang nói chuyện với người khác, không để ý bên này. Mở ra ba lô ra, cho Quan Hà xem, là một bình thủy tinh xinh đẹp, bên trong chứa chín mươi chín ngôi sao may mắn, đại diện cho thiên trường địa cửu. (thiên trường địa cửu: bền vững lâu dài, vĩnh hằng)

“Đẹp quá!” Cô ấy rướn người nhìn kỹ bình thủy tinh.

Tôi nói nhỏ bên tai Quan Hà: “Là tổ gấp đầy, mỗi một ngôi sao may mắn đều cất giấu một câu.”

Trong mắt Quan Hà có kinh hãi: “Tổ làm một chiếc chuông gió tặng sinh nhật Trương Tuấn, mất một tuần.”

Trong lòng tôi cảm khái, lòng kiêu ngạo của cô ấy còn mạnh hơn tôi, tôi là người diễn hình “Thân giả thống, cừu giả khoái”, đối với người càng để ý, tôi càng kiêu ngạo, đối với người không thèm để ý, tôi càng thờ ơ vô lại, nhưng Quan Hà dù đối với ai, cũng kiêu ngạo rụt rè.

Thân giả thống, cừu giả khoái: người thân đau đớn, kẻ địch khoái trá. Phần lớn những người ở đây tôi và Quan Hà đều không biết, chúng tôi cũng không có hứng thú làm quen, nên chỉ ngồi trong góc nói chuyện phiếm với nhau.

Trương Tuấn mang theo vài người đi về phía bàn chúng tôi: “Kì Kì, Quan Hà, còn nhớ không?”

Mọi người đều sững sốt, hét rầm lên, đúng là bạn hồi tiểu học. Mấy năm nay, vì muốn quên đi khoảng thời gian không thoải mái đó, gần như tôi hoàn toàn không liên lạc với bạn hồi tiểu học. Sau hơn bốn năm gặp lại nhau, có lẽ bởi vì bây giờ tôi rất khá, cảm thấy tự tin hơn, nên bắt đầu trở nên thông dong, thậm chí còn có niềm vui sướng khi chia tay lâu ngày gặp lại.

Một số bạn đã tốt nghiệp trường kỹ thuật, đã đi làm ở đơn vị thực tập, có bạn tự kinh doanh, có nữ sinh đã đính hôn, còn có mấy bạn cũng đang học trung học giống chúng tôi. Vài năm không gặp, bạn cùng lớp lại được gặp nhau trong một phòng, nhưng quỹ đạo cuộc sống đã hoàn toàn khác nhau.

Mọi người ngồi cùng một chỗ, vội vàng trao đổi tin tức về đám bạn, rất nhiều cái tên bị mọi người nhắc tới, họ đều có vẻ rất quen thuộc, còn tôi lại phải nhớ lại một chút.

Khi họ nhắc tới tên Chu Vân, nói cô ấy đang học ở trường trung học thực nghiệm, lòng tôi không thể không chế, cảm thấy hơi bức tức, nhưng vẫn duy trì nụ cười, như sợ họ sẽ nhắc tới chuyện gì đó, tuy biết rõ chuyện về chiếc bút máy đắt tiền đã qua từ lâu rồi, nhưng những phiền não khi trưởng thành, có cả chuyện cây bút máy của Chu Vân.

(Ở phần I-Chương 3.1, Kì Kì bị cô giáo Triệu đổ oan là lấy trộm bút máy của Chu Vân.)

Nhóm bạn cùng trao đổi những tin đồn mà mình biết, bắt đầu tán gẫu về những chuyện thú vị hồi tiểu học, trêu ghẹo cậu bạn Cao Phi lúc xem phim “Mẹ lại yêu tôi một lần nữa” [1], còn khóc thê thảm hơn cả nữ sinh, nước mắt ướt sũng cả khăn quàng đỏ, Cao Phi không chịu thừa nhận, phản bác mạnh mẽ, nhưng đã bị mọi người nhất trí trấn áp.

[1] Phim Mẹ lại yêu tôi một lần nữa, tên khác là My Beloved, bộ phim Đài Loan năm 1989. Kể về câu chuyện cảm động giữa một bà mẹ đơn thân và cậu con trai. Khi tác phẩm này được công chiếu tại Trung Quốc Đại lục hồi đầu thập niên 1990, phim đã lấy đi không ít nước mắt của khán giả.

Bạn gái Cao Phi trừng mắt nhìn cậu ta.

Mọi người vui sướng khi người khác gặp họa. Mọi người vạch ra điểm yếu của nhau, nói ai năm đó thích ai, họ đều nói năm đó Trương Tuấn viết thư tình rất giỏi, gần như tất cả thư tình của họ đều là Trương Tuấn viết hộ, một bạn chỉ vào một người và Quan Hà nói: “Thư tình cậu ấy đưa cho Quan Hà chính là Trương Tuấn viết.” Một bạn khác lập tức chỉ vào Cao Phi nói với Quan Hà: “Thư tình cậu ta đưa cho cậu cũng là Trương Tuấn viết đấy.”

Bạn gái Cao Phi làm bộ tức giận, âm trầm nói với Cao Phi: “Em thấy em còn chưa hiểu đủ về anh, tối nay về nhất định phải nói chuyện cho rõ.”

Cao Phi lo sợ, vội vàng nói: “Khi đó gần như con trai cả lớp đều thích Quan Hà, mọi người đều viết thư tình cho cô ấy.” Sau đó chỉ vào mấy bạn nam nói, “Cậu nói xem, cậu có từng thích không? Còn cả cậu nữa! Tổ nhớ sau khi Quan Hà từ chối cậu, cậu còn trộm rượu của bố, bảo chúng ta cùng uống, cuối cùng bị bố cậu đánh ột trận.” Lại chỉ vào Trương Tuấn, “Còn cậu nữa nhé, có từng hẹn Quan Hà đi chơi không? Bị Quan Hà từ chối, còn kiêu ngạo nói với bọn tớ “Không phải lão tử không tốt, mà là Quan Hà không có mắt!”

Quan Hà xấu hổ đỏ mặt, xua xua tay nói: “Làm ơn, đây toàn là những chuyện không đâu từ đời nào rồi, các cậu đừng nói nữa.”

Cao Phi vênh vao tự đắc chứng minh xong tất cả đám con trai ở đây đều từng thích Quan Hà, lại vui sướng quay sang nói với bạn gái: “Lúc đó mọi người chỉ là vô giúp vui, vốn không phải thật sự là nam thích nữ, nếu không làm sao bọn anh có thể thay phiên nhau đi hẹn Quan Hà? Mỗi người còn bỏ ra mười tệ, cực xem ai có thể hẹn được Quan Hà, tiền sẽ về tay người ấy.”

Bạn gái Cao Phi tò mò hỏi: “Ai hẹn được?”

“Quan Hà chính là đỉnh Everest, bọn anh còn chưa tới giữa sườn núi đã bỏ mình rồi!”

Mọi người đều cười ha ha.

Trương Tuấn nghiêng người ngồi cạnh tôi, một tay vòng qua lưng ghế dựa của tôi, một tay xoa đầu, nhìn tôi, mỉm môi cười.

Tôi vẫn duy trì nụ cười, nhưng trong lòng cũng thấy cay đắng, nếu đổi thành một cô gái khác, có lẽ tôi cũng không để ý, nhưng anh ấy là Trương Tuấn mà tôi yêu đến tự ti, cô ấy là Quan Hà mà tôi hâm mộ đến tự ti, ở trước mặt họ, tôi không thể dễ dàng tiêu tan sự tự ti của mình.

Dưới sự năn nỉ liên tục của Quan Hà, mọi người không nói đến cô ấy nữa, lại bắt đầu nói về tôi và Trương Tuấn, môm năm miệng mười nói: “Mau khai ra một chút quá trình yêu đương, ai theo đuổi trước?”

“Hai người các cậu trước giờ cũng không chơi thân, sao bây giờ lại ở cùng một chỗ?”

“Tớ vẫn tưởng chỉ là lời đồn, bây giờ mới tin là thật, giữ bí mật giỏi quá nhỉ, rốt cuộc các cậu là ai thích ai trước?” Trương Tuấn liếc nhìn tôi một cái. Cười nói: “Đương nhiên là tớ thích cô ấy trước.”

Bạn gái Cao Phi hỏi tôi: “Nghe nói cậu đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung, có thật không?” Tôi gật gật đầu, cô ấy hét âm lên, “A! Tớ được ngồi cùng với bạn đứng thứ nhất trường Nhất Trung! Sau này sẽ vào Thanh Hoa với Bắc Kinh đó.” Cô ấy vươn tay lấy một chiếc cốc thủy tinh dài, giả làm micro để trước mặt tôi: “Phỏng vấn một chút, từ trước đến giờ không nghe nói học sinh đứng đầu trường Nhất Trung cũng yêu đương, xin hỏi cậu thấy Trương Tuấn có ma lực gì vậy?”

Tôi mặt đỏ tai hồng, lắp bắp một lúc lâu, nói: “Tớ không phải học sinh giỏi.”

Cô ấy nói: “Làm ơn đi, đứng đầu khối mà còn không phải học sinh giỏi thì ai mới là học sinh giỏi chứ? Khiêm tốn quá độ chính là kiêu ngạo đó nhé!” Mọi người đều cười rộ lên, chỉ có Quan Hà, nụ cười ngày càng miễn cưỡng.

Bạn gái Cao Phi chuyển “Micro” về phía Trương Tuấn: “Xin hỏi có được bạn đứng đầu khối ở trường Nhất Trung trong tay có cảm giác gì? Có cảm thấy rất tự hào không?”

Tôi vô cùng xấu hổ, cố mỉm cười không nói gì. Vừa lúc ở bàn khác có người gọi Trương Tuấn, Trương Tuấn thừa dịp đứng lên: tớ qua đó một lúc, mọi người cứ chơi thoải mái đi.”

Khi mọi người đã đến đông đủ, bắt đầu vừa ăn cơm vừa hát karaoke. Âm thanh ở khách sạn không tốt lắm, hệ thống điều chỉnh âm thanh kém, không ít người hát rất chuyên chú, mà lại thấy rất khó nghe.

Các bạn tiểu học ồn ào muốn Quan Hà hát: “Đi đấu với họ, để cho họ biết thế nào gọi là ca hát.”

Quan Hà thoàng chậm lại một chút, cầm lấy micro.

Quan Hà chọn một bài hát cũ, “Phóng khoáng đi một chuyến” của Diệp Thiển Văn [2], vài năm trước đã nổi khắp trong nam ngoài bắc. Khi tiếng hát vang lên, mọi người vô thức đều im lặng.

[2] Còn có tên là Một đời thông thả: MV

Đất trời mênh mông

Khách qua đường vội vã

Thủy triều lên rồi lại xuống

Ân ân tương oán sinh tử bạc đầu

Mấy ai có thể thấu hiểu?

Hồng trần cuộn cuộn ái tình mê muội

Lúc hợp rồi lúc tan

Nửa tỉnh nửa say

Ít ra trong mộng còn có anh chung bước

Em dùng tuổi xuân đánh cược vào tương lai

Anh dùng chân tình đổi lấy cuộc đời này

Năm tháng dần trôi chẳng hay biết nhân gian có đau thương

Sao không thông thả, tự tại mà tiến bước Bài hát này có giai điệu dễ nhớ, nhưng thật ra cũng không dễ hát, vì hát ra được cảm giác ung dung tự tại, đòi hỏi phải có một giọng hát tốt. Giọng của Quan Hà cũng như khí chất của cô ấy, ngoài mềm trong cứng, hát bài này rất hợp. Thậm chí tôi còn thấy cô ấy hát hay hơn cả Diệp Thiển Văn.

Mọi người đều bị cô ấy cuốn hút, tập thể vỗ tay vì cô ấy.

Tôi dùng khóe mắt nhìn Trương Tuấn đang ngồi ở một bàn khác, anh nhìn Quan Hà, vẻ mặt có tâm sự.

Cảm xúc của mọi người càng ngày càng trào dâng, lại là bài hát cũ mà ai cũng thuộc, nên vừa vỗ tay vừa hát cùng Quan Hà, tôi không muốn khác loại, cũng vỗ tay cùng mọi người, chơi đùa cùng mọi người.

Quan Hà hát xong, mọi người đều hô to: “Lại hát một bài nữa, hát một bài nữa.”

Quan Hà cười buông micro, đi tới chỗ tôi nói: “Cậu cũng hát một bài đi.”

Tôi tránh ra, kiên quyết không chịu. Đừng đùa! Vừa có châu ngọc, bây giờ tôi mà lên, không phải là Đông Thi chạy lại so sánh với Tây Thi sao?

Nước Việt thời Xuân Thu, có một cô gái tuyệt đẹp tên là Tây Thi, nhất cử nhất động của nàng đều vô cùng duyên dáng.

Mỗi lần đau ốm Tây Thi có thói quen lấy tay ôm ngực, đôi chân mày nhăn lại trông lại càng say đắm lòng người.

Thôn gần đó, có cô gái tên là Đông Thi, người xấu xí, cô ta biết chuyện liền tìm đến hòng bắt chước cử chỉ của Tây Thi. Đến khi thành thạo mới ra về. Một hôm Đông Thi giả ốm vừa nhăn mày vừa lấy tay ôm ngực.

Mấy chàng trai làng nghe tin vội vã đến thăm, Đông Thi ngày thường đã xấu nay trông càng tệ hơn, mấy chàng trai vội lảng ra xa và che miệng cười. Có một bàn nghịch ngợm, sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lập tức hòa theo: “La Kì Kì, La Kì Kì!”

Tôi nhìn Quan Hà xin giúp đỡ, hy vọng cô ấy có thể hiểu tôi không muốn “nổi bật” thế này. Lúc tham gia cuộc thi văn nghệ, luyện hát mấy tháng liền mà đứng trên đài tôi vẫn không hát nổi, huống chi là ngẫu hứng đứng lên biểu diễn thế này? Nhưng ngày thường cô ấy hiểu ý là vậy, mà hôm nay lại không hiểu tâm tư tôi chút nào, cũng ồn ào theo đám bạn.

Giữa tiếng ồn ào của họ, bất kể người có quen tôi hay không cũng biết người tên La Kì Kì là bạn gái của Trương Tuấn, lập tức gọi “La Kì Kì” lên hát. Tôi càng không ngừng từ chối, chối đi chối lại, đến nỗi ngay cả tôi cũng thấy mình già mồm lập dị ghê tởm, mọi người vẫn còn gọi tôi, nhất là con gái.

Tôi suy từ bụng ta ra bụng con gái, vô cùng hoài nghi họ đều có rắp tâm khác, chính là muốn nhìn tôi xấu mặt.

Rốt cuộc, tôi cũng bị kéo lên trước TV.

Hát cái gì chứ? Tôi thật sự không biết hát gì, tôi thích nghe những bài hát cũ cũ quanh co khúc khuỷu, tình cảm nhẹ nhàng, thích nghe những bản nhạc đồng quê của Mỹ, rất ít quan tâm đến những bài thịnh hành. Tôi càng luống cuống nghĩ ngợi, lại càng không nghĩ ra được bài gì, mọi người đều im lặng chờ tôi, không khí rất là cổ quái.

Thật tốt! Lần này đúng là đủ xấu mặt nhé! Hơn nữa tất cả đều là bạn bè của Trương Tuấn!

Tôi tự xưng là thiên hạ đệ nhất mặt dày mà cũng không chịu nổi nữa rồi, bắt đầu muốn tìm cái hố để chui xuống.

Đúng lúc xấu hổ vô cùng, Trương Tuấn cầm một chiếc micro khác, giơ lên, lớn tiếng hỏi: “Tớ mãnh liệt yêu cầu được hát cùng Kì Kì, ai có ý kiến? Ai có ý kiến?”

“Không có, không có! Ai dám có nào?” Đám bạn cười vang, không khí xấu hổ lập tức biến mất.

Trương Tuấn thấp giọng nói mấy câu với Chân công tử, cầm micro đi đến bên cạnh tôi, loa bắt đầu truyền ra giai điệu quen thuộc, là bài của Trương Học Hữu mà Trương Tuấn thường xuyên hát cho tôi nghe.

24. Chương 13 - 2

Không cầu mong gì, không kiếm tìm gì

Muốn đột phá thiên địa cầu đêm dài
Sau khi hôn ba có thể nhìn thấy em
Em có biết không?
Bình thường cũng phải bình thần cũng đúng
Thiên địa tự do nhưng lại cầu mong mặt trời mọc
Để có thể nhìn thấy em vào mỗi sáng sớm
Vậy đã là rất tốt rồi
Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoáng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ
Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ
Mỗi một ngày, mỗi một ngày trôi qua tựa như người say
Luôn muốn yêu em nhiều thêm chút nữa
Anh phát hiện mình thích nhất khi được viết cùng em
Những đêm sau này
Mỗi ngày trôi qua tình cảm lại càng thêm sâu đậm
Yêu em nhiều hơn
Anh thích mình sinh cùng ngày với em
Sao phải e ngại ngày mai gió to đường gập ghềnh
Danh là gì tài là gì
Là hương vị của cuộc sống
Nhưng hàng ngày có thể nhìn thấy em
Như vậy mới là tốt đẹp nhất
Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoáng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ
Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ
Mỗi một ngày, mỗi một ngày trôi qua tựa như người say
Luôn muốn yêu em nhiều thêm một chút

Bài hát trên: Mỗi ngày yêu em thêm một chút Nói là tôi và Trương Tuấn hợp xứng, nhưng thật ra, Trương Tuấn gần như hát đơn ca. Lúc đầu tôi còn hát vài câu theo anh, sau đó, thấy anh hát rất hay, tôi hoàn toàn là dư thừa, nên không hát nữa, chỉ nghe anh hát.

Anh đứng bên TV, không xem lời bài hát, mà chỉ nhìn tôi. Tôi càng không ngừng nháy mắt ra dấu, hy vọng anh có thể hiểu được một chút, dời tầm mắt đi, anh lại vẫn nhìn tôi, làm tôi vừa thẹn vừa giận.

Các bạn khác thấy vậy bắt đầu ồn ào vỗ tay, tôi chỉ có thể không để ý tới anh, quay đầu nhìn chăm chăm vào màn hình, làm bộ như đang nghiên cứu ca từ.

Khi tiếng hát chấm dứt, rất nhiều nam sinh huyết sáo, giễu cợt Trương Tuấn: “Không thể được, bài này là Trương Tuấn hát, La Kỳ Kỳ phải hát một bài khác.”

Trương Tuấn nhìn họ cười, không để ý đến họ, đưa micro cho người khác, kéo tôi trở lại chỗ ngồi.

Các bạn tiểu học đều làm bộ run run, như là bị chúng tôi làm cho ghê tởm lắm, bạn gái Cao Phi răn dạy: “Anh thấy không ? Đây là tấm gương để anh học tập đó.”

Cao Phi giơ tay ra cho cô ấy xem: “Em thấy không? Toàn thân đều nổi da gà.”

Quan Hà liếc nhìn tôi và Trương Tuấn một cái, rồi lại chuyển đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình TV, làm như đang chuyên chú nghe người khác hát.

Gần mười giờ, mọi người hát bài “Chúc mừng sinh nhật” cho Trương Tuấn rồi cùng giải tán. Chắc vì còn bị ảnh hưởng bởi buổi tiệc lần trước, nên đám Chân công tử không yêu cầu tôi tặng quà cho Trương Tuấn, những người khác ồn ào, cũng bị họ trấn áp.

Tôi và đám Chân công tử giúp Trương Tuấn đem quà về nhà anh, chờ họ rời đi, tôi mới lấy quà sinh nhật chuẩn bị cho anh từ ba lô ra.

Trương Tuấn nhìn bình thủy tinh, bên trong chứa những ngôi sao may mắn đủ màu sắc, cao hứng hỏi: “Tất cả đều là chính tay em gấp?”

“Ừm.”

“Cảm ơn em.” Trương Tuấn đi vòng quanh phòng một lượt, mở cánh cửa kính của tủ sách ra, đặt bình thủy tinh vào trong đó, như vậy lúc anh nằm trên giường, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy. Tôi vui sướng vụng trộm cười. Tôi không nói với anh, mấy tháng trước, tôi đã chuẩn bị quà sinh nhật rồi, mỗi ngày chỉ gấp một ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều làm cẩn thận, hoàn mỹ nhất. Mỗi tối trước khi đi ngủ, tôi đều ngồi trước bàn, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi, viết xuống tờ giấy rực rỡ màu sắc một câu muốn nói với anh, để mặt có chữ vào trong, gấp thành ngôi sao may mắn. Chỉ cần mở những ngôi sao ấy ra, là có thể nhìn thấy lời nói bên trong. Trong cái bình kia, cất giấu chín mươi chín lời tôi muốn nói với anh.

Bây giờ tôi chưa muốn nói với anh, tôi muốn chờ đến một ngày nào đó, cho anh một điều thật bất ngờ. Nghĩ đến biểu tình ngạc nhiên vui mừng của anh khi đó, tôi vừa chờ mong vừa hồi hộp.

Trương Tuấn đưa tôi về nhà, đi đến bờ sông, tôi nói: “Ngồi một lúc trên cầu, được không?”

Trương Tuấn luôn im lặng xuất thần, đột nhiên sững sốt, mới nói: “Được.”

Ngoài những ngôi sao may mắn, tôi còn chuẩn bị cho anh ấy món quà sinh nhật thứ hai, tôi muốn ở đây, tại nơi mà chúng tôi từng cùng chơi đùa năm xưa, nói với anh rằng, khi ấy tôi đã thích anh rồi, mãi đến bây giờ và cả sau này nữa.

Trương Tuấn ngồi bên cạnh tôi, nhưng tâm tư lại không đặt lên người tôi. Anh chăm chú nhìn ánh sáng lấp lánh trên dòng sông, tựa như đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì đó. Tối nay anh vẫn luôn có tâm sự, trực giác nói cho tôi biết, nó có liên quan đến những bạn hồi tiểu học.

Chẳng lẽ anh muốn thú nhận với tôi tình cảm của mình với Quan Hà?

Tôi nghĩ nghĩ, quyết định chờ anh nói trước đã, tôi sẽ nói sau.

Anh không nói lời nào, tôi cũng không hé răng. Anh kiếm vài hòn đá, quăng xuống dòng sông, chỉ nghe một tiếng lại một tiếng “Bùm”.

Một lúc lâu sau, anh mới hạ quyết tâm nói: “Kì Kì, anh muốn nói với em một chuyện.”

“Anh nói đi.”

“Em... em còn nhớ cô Triệu hồi tiểu học không?”

Tôi im lặng, không biết nên trả lời rằng mình vẫn nhớ rõ, hay đã quên rồi. Vào lúc ấy, tôi còn chưa thích anh, nếu nói nhớ rõ, vậy có nghĩa là tất cả sỉ nhục năm đó đều bày ra trước mặt người mình thích, chẳng phải là sỉ nhục càng thêm sỉ nhục sao.

Không biết nên trả lời thế nào, tôi liền quyết định đánh trống lảng: “Sao vậy? Sao đột nhiên lại nhắc tới cô ấy?” Dưới tác dụng của thuốc anh cũng dần ngủ say, còn tôi vẫn đang tính toán thời gian, không thể nào ngủ ngon được.

Hơn năm giờ sáng, tôi rón ra rón rén đứng lên, làm một ít đồ ăn sáng đơn giản cho anh, để lại tờ giấy nhắc anh uống thuốc, làm xong mọi việc, vội vàng chạy về nhà mình.

Đến cửa nhà, đầu tiên dán lỗ tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh, khẳng định tất cả đều an toàn, dùng chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa, rón ra rón rén nhanh chóng đi về phòng mình, chui vào ổ chăn.

Gần tám giờ, bố mẹ mới lục tục rời giường, tôi nghe thấy tiếng họ nói chuyện, vụng trộm làm một cái mặt quỷ với mình, sau đó mới yên lòng nhắm mắt ngủ.

Tỉnh ngủ, tôi gọi điện thoại cho Trương Tuấn, anh báo cáo với tôi đã ăn cơm rồi, cũng đã uống thuốc đúng giờ, chị gái và anh rể có đến thăm, cho anh một đồng hồ ăn ngon, bố cũng có gọi điện thoại, dặn anh nghỉ ngơi nhiều. Trong điện thoại, giọng anh rất nhẹ nhàng, ngoan ngoãn nghe lời làm người ta thấy đau lòng.

Buổi tối, cũng như ngày hôm qua, chờ bố mẹ ngủ say, tôi mặc quần áo thể thao, đội mũ, vụng trộm chuồn ra khỏi nhà.

Đến dưới tầng, Trương Tuấn đột nhiên nhảy ra từ bóng đêm, cúi người, nhẹ nhàng hành lễ: “Công chúa điện hạ, hiệp sĩ của ngài đang ở đây, xin hỏi ngài có yêu cầu gì?”

“Anh... anh...” Tôi vừa vui mừng vừa đau lòng, “Rốt cuộc anh có bị ốm không vậy? Em thấy anh khỏe lắm, em về nhà đây.”

Anh vội ho khan vài tiếng: “Ốm rất nặng, ốm rất nặng đó!”

Chúng tôi tay trong tay, bước chậm trên đầu đường mờ sáng, nói những câu chuyện không đầu không cuối, lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Buổi tối đi ngủ, vẫn là một người trên giường, một người dưới giường, trò chuyện vui vẻ mãi đến ba giờ sáng, tán gẫu nhiều đến mức cổ họng tôi bắt đầu thấy đau rát, rõ ràng tôi không phải người nói nhiều, anh cũng không phải người nói nhiều, nhưng khi hai người chúng tôi ở bên nhau, luôn có rất nhiều chuyện để nói, cũng không biết chúng tôi lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Tôi thấy muộn quá rồi, bảo Trương Tuấn nhanh đi ngủ. Trương Tuấn nghiêng người, lăn đến bên giường, công bố muốn nắm tay tôi, như vậy anh ngủ càng ngon, mà ngủ ngon, bệnh mới mau khỏi.

Tôi vùng khỏi tay anh trả lời yêu cầu vô lại đó, anh nhìn tôi, cao hứng cười, đột nhiên đứng dậy, dùng động tác nhanh như sét đánh hôn chụp một cái lên mặt tôi, sau đó nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt lại, làm bộ như đã ngủ say, càng nắm chặt tay tôi hơn, tựa như sợ tôi chuồn mất. Tôi ngẩn người, chậm rãi bật cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Tôi không phải nữ sinh như Lâm Y Nhiên, đã sớm biết buổi tối nữ sinh không về nhà sẽ xảy ra chuyện gì, cũng biết nam sinh vào tuổi này có thể lén càn lớn mật, chuyện vô liêm sỉ nào cũng có thể làm được, Trương Tuấn không phải nam sinh thuần khiết, anh nhất định biết nhiều cách để có được cái mình muốn, tuyệt đối không biết ít hơn mấy cách tôi chuồn ra khỏi nhà, nhưng anh chưa từng làm gì, chỉ thích tôi đơn thuần ngốc nghếch.

Tôi mỉm cười nhắm hai mắt lại, Trương Tuấn nhẹ buông lỏng tay tôi, cảm thấy anh động đây một chút, đôi môi mềm mại dán lên tay tôi, dịu dàng hôn rất nhiều lần.

Tôi lo lắng không dám cử động, trái tim kinh hãi nhảy loạn trong lồng ngực, vừa cảm thấy vui mừng dậy lên từ trong cơ thể, vừa cảm thấy nỗi sợ hãi không rõ tên, nhưng anh chỉ hôn tay tôi, cũng không tiến thêm bước nào, tôi dần yên tâm, cũng không dám mở to mắt, vẫn ngọt ngào giả bộ ngủ.

Hơn sáu giờ sáng, tôi vội vàng chạy về từ nhà Trương Tuấn, rón rén đi vào nhà mình, bố tôi lại nhú nhú hai mắt, mơ mơ màng màng đi ra từ phòng vệ sinh.

Tôi sợ tới mức máu trong người như muốn chảy ngược, lại rất bình tĩnh gọi: “Bố ạ.” Sau đó bình thản mở tủ lạnh lấy nước uống, giống như vừa chạy bộ về.

Bố còn buồn ngủ liếc nhìn tôi một cái, thấy tôi mặc quần áo thể thao, trái đỏ đầy mồ hôi, tự nhiên hỏi: “Chạy thể dục sớm thế?”

“Vâng, chúng con sắp kiểm tra chạy thể dục, con học thể dục kém, sợ không chạy nổi tám trăm mét, nên mới luyện tập trước một chút.”

Tôi vừa uống nước, vừa đi vào phòng ngủ, đóng cửa, lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm hô may mắn. May là chị Xinh Đẹp có kinh nghiệm phong phú, đã từng gặp chuyện bố mẹ tỉnh dậy vào sáng sớm, coi như tôi cũng có chuẩn bị tâm lý từ trước.

Trương Tuấn có thể chất rất tốt, chỉ một tuần bệnh cũng xem như khỏi hẳn.

Thứ hai đến trường, hai người gặp nhau ở hành lang, khi tầm mắt chạm vào nhau, đều thấy hơi ngượng ngùng, nhưng rất ngọt ngào. Hai buổi tối ở bên nhau, ngủ cùng một phòng, những nụ hôn nhẹ nhàng, thân mật tiếp xúc, làm cho chúng tôi có được chút bí mật nho nhỏ mà những bạn khác không có.

Anh khỏi bệnh, tôi lại có tâm bệnh. Tuy nhiên, tôi không muốn nói với anh, bởi những hành động phản nghịch, vô tình ấy của anh đã qua rồi, nó đã không còn nữa, tôi cũng không nói với anh những tâm trạng trong lòng mình hai tuần này.

Tất cả quá khứ, nên để cho nó chôn vùi trong quá khứ!

25. Chương 14 - 1

Chương 14.1: Mục tiêu - Trạng nguyên của tỉnh

Thành tích thi cuối kỳ được công bố, tôi lại dành được toàn thắng, chẳng những là người đứng thứ nhất, mà còn hơn người đứng thứ hai hơn hai mươi điểm, người đứng thứ hai và thứ ba chỉ hơn kém nhau một điểm.

Trong mắt giáo viên và các bạn học, tôi tựa như đang ngồi trên tên lửa, vẫn bay vùn vụt về phía trước, bây giờ họ không chỉ xem tôi là học sinh đứng đầu cả khối, mà còn cho rằng tôi sẽ là người đứng đầu cả tỉnh.

Trong buổi họp phụ huynh, thầy hiệu trưởng còn đặc biệt tìm bố mẹ tôi nói chuyện, tỏ vẻ chỉ cần nhà trường và gia đình cùng cố gắng, thì rất có niềm tin rằng trường Nhất Trung sẽ nuôi dưỡng được một nữ sinh là trạng nguyên của tỉnh vào năm sau. Bố mẹ tôi được quan tâm mà vừa mừng vừa lo, thể thốt hứa hẹn với hiệu trưởng, nhất định sẽ phối hợp với thầy cô giáo để giáo dục.

Thành tích của Trương Tuấn có tiến bộ một chút, đứng thứ hai mươi chín trong khối, thành tích của Quan Hà lại trượt xuống, đứng thứ hơn bốn mươi.

Lúc tôi và Lâm Y Nhiên đi xem thành tích thi, vài học sinh lớp 10 cũng nhìn sang bảng thành tích của chúng tôi, vừa nhìn vừa bàn tán về tôi, nào là La Kỳ Kỳ thường xuyên đi học muộn, từ trước đến giờ không thèm nghe giảng, không thích làm bài tập về nhà, nào là La Kỳ Kỳ đang yêu đương với anh chàng Trương Tuấn đẹp trai, chơi bởi nhất khối 11, cả ngày ăn chơi đàng điếm, ra ra vào vào quán karaoke, rạp chiếu phim.

Mấy cô em đó nói rất khoa trương, đôi lúc lại sợ hãi than, làm như tôi không hề học hành gì mà cũng có thể ngồi ở vị trí thứ nhất.

Tôi ngửa đầu nhìn bảng thành tích, trước mặt toàn dây đen. Lâm Y Nhiên càng không ngừng cười trộm.

Một cô gái chỉ vào tên Trương Tuấn ấy cô bạn cùng xem: “Nhìn này? Trước đây anh Trương Tuấn đứng thứ bảy mươi tám trong khối, từ khi ở bên La Kỳ Kỳ, dưới sự giúp đỡ của chị ấy, kết quả học tập ngày càng tiến bộ.”

Tôi rất cuộc không nhin nổi nữa, lập tức nói: “Trương Tuấn chưa bao giờ muốn La Kỳ Kỳ giúp mình, là anh ấy tự học, anh ấy cũng không hỏi La Kỳ Kỳ chuyện gì có liên quan đến học tập.” Trương Tuấn rất kiêu ngạo, nếu để anh nghe thấy mấy lời này, anh nhất định sẽ không thoải mái. Mấy cô nàng đó nhìn tôi như đứa bị thần kinh, tiếp tục buôn bán tin tức với nhau, không hề để ý đến tôi, vừa chuyện trò vừa rời đi.

Lúc này tôi mới thấy Quan Hà đã ở trong đám người xem bảng thành tích, tôi chào cô ấy, muốn tán gẫu vài câu với cô ấy, nhưng cô ấy lại lập tức bước đi. Tuy ngoài mặt cô ấy rất lịch sự, nhưng tôi có thể cảm giác được trong lòng cô ấy đã mất kiên nhẫn, có điều lúc ấy tôi đang bực mình về mấy lời đồn, không suy nghĩ sâu xa đến phản ứng của cô ấy.

Sau cuộc thi giữa kỳ, rõ ràng cảm thấy các giáo viên đã bắt đầu dùng chiến thuật mới trong học tập. Các môn tự nhiên gần như ngày nào cũng phải làm bài kiểm tra, ngữ văn, tiếng Anh cũng liên tục kiểm tra. Trong lớp có rất nhiều bạn chăm chỉ, nghiêm túc học tập đến tận một, hai giờ sáng. Trước đây thỉnh thoảng

tôi lại không làm bài tập, nhưng bây giờ bắt đầu thường xuyên không làm bài tập nữa, nguyên tắc của tôi là làm cẩn thận, hoặc không làm, tuyệt đối không lãng phí thời gian để làm có lệ. Tuy rằng mỗi ngày không làm bài tập về nhà, nhưng thành tích vẫn đang bay lên, không hề tụt xuống, các giáo viên đều mở một con mắt, nhắm một con mắt, mặc kệ tôi, đám bạn học lại đồn thổi tin tức về tôi.

Chương trình học của các môn đều đang tăng lên, theo mỗi bài kiểm tra, không hề thiếu bạn có thành tích tiến bộ, cũng có không ít bạn thành tích bị trượt xuống, Thẩm Viễn Triết chính là một trong những bạn có thành tích bị trượt dốc nghiêm trọng.

Cậu ấy vô cùng lo âu, nhờ sự giúp đỡ từ tôi. Cậu nói rằng mình đã rất nỗ lực, nhưng không biết tại sao thành tích cứ xuống dốc như vậy. Vì giúp cậu ấy, lần đầu tiên tôi ngồi xa hai người bạn thân Lâm Y Nhiên, Dương Quân, trở thành người ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết.

Tôi quan sát phương pháp học tập của cậu, đúng như lời cậu nói, cậu rất chăm chỉ, tất cả những bài tập giáo viên đưa ra, cậu đều cố gắng hoàn thành, tuy nhiên, vấn đề của cậu ấy chính là quá nghiêm túc, quan trọng hóa.

Tôi vừa nghiên cứu các bài kiểm tra của cậu, vừa chọn những bài tập có giá trị, phù hợp với khả năng của cậu trong đồng bài tập mà giáo viên đưa ra, tôi nói với cậu, thà rằng cậu dành một buổi tối để hiểu rõ những chủ đề này, không làm những bài khác, còn hiệu quả hơn nhiều so với việc dành cả buổi tối để làm tất những bài tập.

Thẩm Viễn Triết làm theo hướng dẫn của tôi, cẩn thận hoàn thành bài tập, cậu làm xong, nghĩ đã ổn rồi, không ngờ tôi còn bảo cậu học thuộc lòng lại, cậu rất kinh ngạc: “Đây là môn tự nhiên, mỗi bài đều không giống nhau mà cũng cần thuộc lòng?” “Thật ra tớ hy vọng cậu có thể nghiên cứu cẩn thận mỗi chủ đề, tự tạo ra phương pháp tư duy, vì trăm bài vẫn quanh quẩn một chủ đề, nhiều chủ đề như vậy, có lẽ chỉ cần dùng một cách thức tư duy, tuy nhiên, tư duy là đề tài vốn không có trọng tâm, cậu chỉ có thể tự hiểu thôi, tớ không có cách nào dạy cậu được, nên chỉ có thể yêu cầu cậu hãy học thuộc.”

Theo yêu cầu của tôi, cậu ấy cần nhiều thời gian hơn trước để làm bài và ghi nhớ cách giải, những bài tập giáo viên đưa ra nhất định không thể hoàn thành hết, chỉ có thể chép bài của những bạn xung quanh. Các bạn ấy đều cười nhạo Thẩm Viễn Triết học theo La Kì Kì, đang dần sa đọa.

Buổi tối, khi không về nhà cùng Trương Tuấn, tôi sẽ đi cùng Thẩm Viễn Triết, hỏi cậu ấy về những bài tập đã làm, hỏi đi hỏi lại, hỏi vì sao cậu phải làm như vậy.

Năm đến bảy ngày, là thời gian hình thành trí nhớ, sau này, có thể cam đoan vấn đề đó đã được nhớ kỹ trong đầu. Lặp lại hỏi vì sao, là vì để cậu hiểu được vấn đề, trọng điểm không phải giải bài tập, mà là vì sao lại giải như vậy.

Khi tôi và Thẩm Viễn Triết về nhà cùng nhau, tôi muốn chào Trương Tuấn một câu, nhưng lại phát hiện anh ấy không để ý đến tôi, mà lại vô cùng thân mật ở bên Quan Hà, tối nào cũng đưa Quan Hà về nhà.

Tôi giận dữ trong một thời gian, cái gì cũng không muốn nói, chuyên tâm phụ đạo cho Thẩm Viễn Triết.

Một buổi tối, tôi hỏi Thẩm Viễn Triết xong, trong lòng vô cùng phiền muộn, liền ngồi bên bàn đánh bóng nói chuyện phiếm với Thẩm Viễn Triết.

Vội vàng học tập, không xác định tương lai, Trương Tuấn quá hấp dẫn người khác, áp lực khi ở bên Trương Tuấn, còn có Quan Hà xinh đẹp ưu tú... Nhiều gánh nặng làm cho tôi không chịu nổi, lần đầu tiên, tôi nói ra hết toàn bộ ghen tị với Quan Hà. Tôi nói với Thẩm Viễn Triết, Quan Hà cũng là bạn của tôi, nhưng tôi vẫn ghen tị với cô ấy, bình thường còn có thể khắc chế, nhưng chỉ cần dính dáng đến Trương Tuấn, tôi sẽ không khống chế được. Đôi khi nhìn thấy cô ấy và Trương Tuấn đùa giỡn trong giờ ra chơi, tâm trạng tôi lại xuống dốc, ghen tị, bị quan, uể oải, rất nhiều loại cảm xúc cùng xuất hiện.

Thẩm Viễn Triết hỏi tôi: “Cậu đã từng nói với Trương Tuấn chưa?”

“Tớ sẽ không nói với anh ấy.” Bởi vì tôi thích anh, tôi không muốn một mặt xấu xí như vậy của mình lộ ra trước mặt anh.

“Cậu không cần tự trách mình như vậy, ghen tị là cảm xúc rất bình thường, chẳng qua đối tượng là bạn tốt của cậu, nhưng cậu cũng không làm chuyện gì tổn thương đến Quan Hà.”

Khi nói chuyện cùng Thẩm Viễn Triết, tâm tình của tôi cũng dần khá hơn một chút.

Chắc rằng đây là lần đầu tiên Thẩm Viễn Triết gặp được một nữ sinh thẳng thắn như vậy, nên cậu rất ngạc nhiên hỏi tôi: “Sao cậu lại tin tưởng tớ như vậy? Còn nữa, vì sao cậu lại giúp tớ? Từ khi học lớp 10, tớ đã cảm thấy cậu luôn giúp tớ, dù là đề nghị gì của tớ, cậu đều cố gắng giúp đỡ. Cậu là người thoải mái, cởi mở, hiền hoà, nhưng thực ra rất cố chấp quật cường, rất hướng nội, rất nhạy cảm, cậu làm cho người khác cảm thấy cậu là người rất dễ gần, nhưng thực ra, không có mấy người có thể thật sự trở thành bạn của cậu.”

Tôi cười lắc đầu: “Cậu không nhớ thật à? Hồi cấp Hai chúng ta đã từng nói chuyện với nhau rồi.”

Cậu cau mày suy nghĩ, vô cùng khẳng định nói: “Không nhớ, nếu chúng ta đã từng nói chuyện, nhất định tớ sẽ không quên.”

“Đừng nói chắc chắn như vậy, cậu nghĩ lại xem!”

“Tớ từng nghe nói đến tên cậu, biết cậu thông minh nhanh nhẹn, diễn thuyết tốt, biện luận tốt, giành được giải thưởng của thành phố, còn được lên truyền hình, là một người nổi tiếng trong khối, nhưng chúng ta chưa bao giờ nói chuyện với nhau.”

Tôi cười ha ha: “Người nổi tiếng à? Có phải ý cậu là tiếng xấu lan xa không?”

Thẩm Viễn Triết vẫn đang vất vả nghĩ ngợi: “Tớ thật sự không nhớ chúng ta đã từng nói chuyện.” Tôi nhắc nhở cậu ấy: “Lần đầu tiên là trong phòng học lớp 7-1, có một cô gái úp mặt xuống bàn khóc.”

Cậu vẫn không nhớ ra, tôi mỉm cười nói: “Lúc ấy tớ bị thầy cháu châu bấu phạt ngồi sau đồng rác cuối lớp, bực tức khó chịu nên gục xuống bàn khóc, lúc đó chắc cậu đến lớp 7-2 gặp em gái, nghe thấy tiếng khóc liền đi vào, rất kiên nhẫn an ủi tớ, nói chuyện với tớ, nói gần bốn mươi phút, biết tớ đã nín khóc, cậu mới rời đi.”

“Hồi nhỏ tớ từng bị bệnh nặng nên đi học muộn, lớn tuổi hơn các bạn khác, từ nhỏ đã muốn làm người anh cả ‘xen vào việc của người khác’, nhưng tớ vẫn không nhớ đã từng nói chuyện với cậu.” Cậu ấy đã tin lời tôi nói, có điều vẫn không thể nhớ ra hình ảnh của tôi trong đầu, tôi và vô số những người cậu đã từng an ủi bị đặt vào cùng một chỗ, không để lại dấu ấn đặc biệt nào trong đầu cậu. Cậu rất ngạc nhiên: “Không ngờ chúng ta đã từng nói chuyện với nhau.”

Tôi cũng cảm thấy rất kỳ diệu. Cùng một thời gian, cùng một không gian, nhưng hai người trải qua chuyện đó đã có trí nhớ hoàn toàn khác nhau, một người nhớ rõ ràng, một người lại không nhớ gì cả.

Tôi nói: “Đối với cậu, ngày đó chỉ là nói mấy câu với một người xa lạ mà thôi, không nhớ cũng rất bình thường, nhưng đối với tớ, đó chính là tia nắng mặt trời bừng lên trong thế giới u ám, cho dù chúng ta không học cùng lớp, không trở thành bạn, tớ cũng mãi mãi nhớ cậu, cảm ơn cậu.”

Cậu nói: “Cậu nghĩ về tớ tốt quá.”

“Tớ có sao?”

“Tớ là người tham vọng, thực dụng, toan tính thiệt hơn.”

“Nhìn ra được.”

Cậu im lặng một lúc, mới nói: “Tớ làm việc cũng không quang minh lỗi lạc.”

“Cậu nói đến chuyện tranh chức chủ tịch hội học sinh? Vốn là chuyện vô độc bất trượng phu [1]. Từ hồi lớp 9, tớ đã nhìn ra cậu không phải là người ‘lương thiện trong sáng như ánh mặt trời’ ”. Giống như một người bạn thân thiết, tôi vỗ vỗ vai cậu ấy, cười nói: “Từ trước đến giờ thế giới của tớ vốn không phân biệt trắng đen, tớ chỉ biết ai tốt với tớ, tớ sẽ tốt với người đó, cậu cũng đừng làm như đang lừa gạt tình cảm của tớ.”

[1] Vô độc bất trượng phu: không độc ác, nhẫn tâm, lạnh lùng, quyết đoán... thì không phải kẻ trượng phu. Thẩm Viễn Triết giúp tôi nâng cái kính bị hạ xuống mũi, lần đầu tiên, tôi có cảm giác chúng tôi là bạn.

Tan học ngày hôm sau, tôi đi tìm Trương Tuấn, muốn nói với anh tôi có thêm một người bạn —— Thẩm Viễn Triết. Tôi ngại đứng chờ ở cửa lớp anh, nên đứng đợi ở góc rẽ xuống cầu thang. Nhưng mãi đến khi các bạn trong lớp đã ra về gần hết, Trương Tuấn vẫn không đi ra. Tôi đi đến lớp họ nhìn, thấy Trương Tuấn ngồi ở dãy bàn bên trái, Quan Hà đứng bên cạnh Trương Tuấn, dựa lưng vào cửa sổ, hai người đang thấp giọng trò chuyện. Lúc ấy, gần như tất cả các đèn trong phòng đều đã tắt, chỉ để lại chiếc đèn trên bục giảng. Quanh Trương Tuấn và Quan Hà, ánh sáng vô cùng mờ mịt, Quan Hà có vẻ u sầu, vẻ mặt Trương Tuấn lại dịu dàng, dưới ánh đèn mờ mờ làm động lòng người.

Tôi đứng ở chỗ tối ngoài lớp học, yên lặng nhìn họ rất lâu, ngóng trông Trương Tuấn có thể phát hiện ra tôi, nhưng không có chuyện gì xảy ra hết, tầm mắt Trương Tuấn thậm chí còn không dời khỏi khuôn mặt Quan Hà.

Tôi xoay người, chậm rãi đi ra hành lang.

Hai ngày sau đó, tôi vẫn không để ý đến Trương Tuấn, anh cũng không xuất hiện trước mặt tôi, tuy nhiên, mỗi ngày tan học không ngại đường xa mà đưa Quan Hà về nhà.

Sáng thứ sáu, tập xong bài thể dục tập thể, lúc đi vào khu lớp học, thấy Trương Tuấn đang đi cùng đám bạn, nói nói cười cười chuyện gì đó.

Nhìn thấy tôi, Cổ công tử nói: “Ồi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, Trương Tuấn, nhanh đến xin chỉ thị của công chúa điện hạ nhà cậu đi.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh một cái, không để ý đến anh, lập tức bước đi.

“Kì Kì, Kì Kì.”

Trương Tuấn liên tiếp gọi hai tiếng, tôi cũng không quay đầu, những tiếng cười đùa đằng sau lập tức tắt ngấm.

Tôi vốn tưởng buổi trưa anh sẽ đến tìm tôi, nhưng anh chẳng những không đến tìm tôi, mà còn ở chung một chỗ với Quan Hà, không ngừng nói chuyện với cô ấy.

Buổi chiều, Thẩm Viễn Triết hỏi tôi: “Tớ có hai vé xem phim, cậu có đi cùng không?”

Tôi đang giận dữ nên lập tức đồng ý, để cho Trương Tuấn đi mà nói chuyện với Quan Hà của anh! Rạp chiếu phim rất đông người, chúng tôi chỉ có thể ngồi ở góc tối bên cạnh, là phim “Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài” Ngô Kỳ Long và Dương Thái Ni đóng, đoạn đầu phim tôi cười nghiêng cười ngả, cười suýt thì vỡ bụng, nhưng những chi tiết đau buồn lại ở đằng sau, cảm thấy lòng tràn đầy bi thương, cố nén mãi, cuối cùng cũng không nhịn được, bắt đầu khóc to.

Thẩm Viễn Triết đưa khăn giấy cho tôi, tôi vừa lau nước mắt vừa lau nước mũi, không để ý hình tượng òa khóc nức nở.

Hết phim, tôi vẫn không ngừng chảy nước mắt, thật ra, tôi cũng không biết mình khóc cái gì nữa, cũng chỉ là phim thôi mà, nhưng trong lòng cảm thấy ảm ức lắm. Thẩm Viễn Triết không dám nói lời nào, đành phải lặng lẽ ngồi một bên.

“La Kì Kì, Trương Tuấn ở đằng kia.”

Thẩm Viễn Triết đột nhiên kéo tôi, hai mắt tôi còn ướt nước mắt ngẩng đầu lên, thấy biểu tình quỷ dị của Chân công tử, Cổ công tử, sắc mặt Trương Tuấn xanh mét. Trong mắt anh có đau buồn vì bị tổn thương, bối rối bực tức không biết làm sao.

Tôi đứng lên, kinh ngạc hỏi: “Sao anh cũng đến xem phim?”

Thẩm Viễn Triết cười chào hỏi: “Trương Tuấn.”

Giận dữ trên mặt Trương Tuấn biến mất, cười hì hì đi về phía Thẩm Viễn Triết, bộ dáng như đang chào hỏi, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền thấy một tay Trương Tuấn đè nặng bả vai Thẩm Viễn Triết, một tay đâm mạnh vào bụng Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Triết chống lại theo bản năng, nhưng Trương Tuấn từ nhỏ đã đánh đâm rất khá, cậu ấy sao có thể là đối thủ của Trương Tuấn. Trương Tuấn đâm hai ba quả đã khiến Thẩm Viễn Triết nghiêng ngả, trên mặt Thẩm Viễn Triết toàn là máu, Trương Tuấn còn muốn nhắc

chân đá. Miệng anh vẫn tươi cười, nhưng trong mắt vô cùng tàn nhẫn, vào giây phút đó, tôi sợ không phải Thẩm Viễn Triết đang bị thương, mà là nếu Trương Tuấn đánh Thẩm Viễn Triết bị thương nặng, thì quỹ đạo cuộc sống yên bình anh vất vả mới có được này sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Tôi sợ hãi hét lên: “Trương Tuấn! Dừng tay!”

Tiếng hét rõ nét vang vọng trong rạp chiếu phim trống rỗng, Trương Tuấn dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi một cái, nghênh ngang mà đi.

Đám Chân công tử từng mắt kính bỉ nhìn tôi, rồi cũng đuổi theo Trương Tuấn.

Tôi không ngừng nói với Thẩm Viễn Triết: “Xin lỗi cậu, xin lỗi cậu, tớ đưa cậu đến bệnh viện.”

Thẩm Viễn Triết chống tay vào ghế dựa, lắc lư đứng lên: “Không có gì, chỉ chảy máu mũi, xước tí da mà thôi, chắc Trương Tuấn hiểu lầm, cậu đi giải thích với cậu ấy đi.”

Tôi không nói gì, tôi giải thích với anh? Vì sao? Vì tôi không nói với anh lời nào đã chạy đi xem phim? Anh không phải đại ca xã hội đen, tôi cũng không phải con chim hoàng yến anh nuôi dưỡng trong lồng.

Buổi tối, tôi nằm trên giường lăn đi lăn lại vẫn không ngủ được, khi thấy thương tâm, khi thấy buồn bực.

Lúc tôi đang trần trọc không yên, nghe thấy dưới tầng có đám người uống say đang nói chuyện ầm ĩ, giọng nói lại rất quen thuộc.

Tôi bật dậy, vén một góc rèm cửa sổ nhìn xuống, dưới ánh đèn đường mờ mờ, quả nhiên là đám Trương Tuấn, một đám đều uống say khướt.

Họ vừa uống rượu, vừa nhìn lên cửa sổ phòng tôi hát vang bài “Vong tình thủy” của Lưu Đức Hoa: “Thời niên thiếu đã từng theo đuổi giấc mộng, một lòng thầm mong được bay xa, đi khắp nghìn núi muôn sông, một đường đã đi không thể quay trở lại, bỗng dưng quay đầu thấy tình đã xa, bóng người đã ở nơi chân trời, mới hiểu được trong yêu hận tình cừu, thương nhất, đau nhất chính là hối hận, nếu em chưa từng tan nát trái tim, em sẽ không hiểu được nỗi bi thương này của anh. Khi trong mắt anh còn vương giọt lệ, đừng hỏi anh là vì ai, hãy để anh quên đi tất cả, ah, cho anh một chén vong tình thủy...”

Vong tình thủy: Xem Clip Nếu, năm đó tôi hai mươi bảy tuổi, có lẽ tôi sẽ chạy xuống tầng, ôm chặt lấy anh, tự tôn, kiêu ngạo của tôi đều không quan trọng, nhưng, năm đó tôi chỉ mới mười bảy tuổi, vì thế tôi chỉ có thể nép mình sau rèm cửa sổ, vừa nghe anh hát, vừa sợ bố mẹ bị đánh thức.

Họ hát xong, vẫn không chịu rời đi, tiếng nói chuyện loáng thoáng truyền đến.

“Gọi cô ấy xuống, gọi cô ấy xuống.”

“Để cô ấy nói rõ ràng.”

Tôi sợ hãi, tim đập loạn như sắp nhảy ra ngoài, sợ họ uống say, ca hát rồi lại gọi âm tên tôi, nhưng cũng còn may mắn, họ đi về phía cột điện đập vỡ vài chai bia, dựa vào nhau, vừa hát to bài “Vong tình thủy”, vừa xiêu vẹo bước đi.

Lúc này anh đứng đó chưa đi, tôi lo lắng không ngừng cầu nguyện anh mau chóng rời đi, nhưng khi anh đi rồi, tôi lại thấy phiền muộn buồn rầu nói không nên lời. Có lẽ ở một nơi sáng suốt trong lòng, tôi cũng hiểu được, chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội từ bỏ kiêu ngạo, mở rộng lòng mình.

Tiểu Dương: Dịch hết bài hát Vong tình thủy: (nghĩa là nước quên đi tình yêu).

Thời niên thiếu đã từng theo đuổi giấc mộng

một lòng thầm mong được bay xa

đi khắp nghìn núi muôn sông

một đường đã đi không thể quay trở lại

bỗng dưng quay đầu thấy tình đã xa

bóng người đã ở nơi chân trời

mới hiểu được trong yêu hận tình cừu
thương nhất, đau nhất chính là hối hận
nếu em chưa từng tan nát trái tim
em sẽ không hiểu được nỗi bi thương này của anh
khi trong mắt anh còn vương giọt lệ
đừng hỏi anh là vì ai
hãy để anh quên đi tất cả
ah, cho anh một chén vong tình thủy
đổi lấy một đêm không rơi lệ
tắt cả chân tâm chân ý
mặc cho gió thổi mưa bay
nỗi lực yêu em không được hồi đáp
cho anh một chén vong tình thủy
đổi lấy một đời không bi thương
cho dù anh có uống say
cho dù tim anh có tan nát
cũng sẽ không thấy anh rơi lệ nữa.

26. Chương 14 - 2

Chương 14.2: Mục tiêu: Trạng nguyên của tỉnh (tt)

Sáng hôm sau, khi cả nhà đang ăn sáng, bố mẹ tôi vừa ăn cơm, vừa trách mắng tên lưu manh tối qua uống rượu say làm loạn, tôi nghe nghe, xì một tiếng rồi lại bật cười.

Vội vàng ăn sáng xong, tôi liền trốn vào phòng ngủ gọi điện thoại cho Trương Tuấn, người nhận điện thoại là cô giúp việc ở nhà anh, vừa nghe thấy giọng tôi đã bảo: “Trương Tuấn còn đang ngủ, để cô gọi cho cháu.”

Không giống như mọi khi, cho dù đang ngủ, anh cũng nhanh chóng cầm lấy điện thoại, rất lâu sau, giọng anh mới vang lên ở đầu dây bên kia: “Em có chuyện gì?”

Giọng điệu rất lạnh lùng, khiến tôi thật muốn cúp điện thoại, nhưng vẫn nói: “Em... em không có chuyện gì.”

“Không có gì à, vậy anh ngủ tiếp đây.”

Anh nói xong, cũng không cúp điện thoại, tôi lấy giọng nói: “Vậy anh ngủ đi!” Lập tức cúp điện thoại.

Trong lòng âm thầm thề, sau này sẽ không bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh nữa, nhưng tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi lập tức nhấc máy, mang theo một lòng chờ đợi: “A lô?”

“Là anh.”

“Ừm.”

Tôi không nói lời nào, nhưng cũng không cúp điện thoại.

Anh trầm mặc một lúc, hỏi: “Có phải em thích Thẩm Viễn Triết không?”

“Cái gì? Đương nhiên không phải rồi!”

“Vậy em có biết cậu ta thích em không?”

“Mặc kệ ai truyền lời đồn, đó đều là giả!”

“Việc này còn cần người khác đồn thổi sao? Lúc ở trại hè, anh đã nhìn ra cậu ta thích em, em cũng thân thiết với cậu ta, vì thế anh mới ở cùng phòng với cậu ta để còn tiện chú ý canh chừng.” Chả trách mà tôi cảm thấy quái lạ, lúc ấy Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết rất thân, đi đâu cũng đi cùng nhau, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh và Thẩm Viễn Triết lại trở thành bạn bè quen biết sơ sơ.

“Chắc là anh đa tâm rồi, Thẩm Viễn Triết đối xử với ai cũng tốt, một nửa là cậu ấy có lòng, một nửa là tự nhiên, không phải chỉ riêng mình em mới vậy đâu...”

Trương Tuấn không kiên nhẫn ngắt lời tôi: “Anh hỏi em, bây giờ có phải em ngồi cùng bàn với cậu ta không?”

“Đúng.”

“Có phải tan học em đi về nhà cùng cậu ta không?”

“Đúng.”

“Những chuyện đó anh đều nhìn, ngày cuối tuần, trước mặt đám bạn của anh em từ chối anh, lại chạy đi xem phim cùng cậu ta, em coi anh là gì?”

Đó là vì anh và Quan Hà đi đi về về cùng nhau, em mới dỗi rồi đồng ý đi chơi cùng Thẩm Viễn Triết.

Anh hỏi: “Rốt cuộc em có thích anh không?”

“Anh cảm thấy thế nào?” Bây giờ anh còn muốn hỏi tôi vấn đề này, tôi rất tức giận, nếu không thích anh, sao tôi lại phiền não nhiều như vậy chứ?

Anh nói: “Anh cho em hai lựa chọn, hoặc là anh, hoặc là Thẩm Viễn Triết. Em chọn Thẩm Viễn Triết hay chọn anh?”

Tôi bực bội: “Thẩm Viễn Triết là bạn của em, anh là bạn trai của em, một bên là tình bạn, một bên là tình yêu, hai người căn bản không có xung đột gì. Nếu em bảo anh chọn em và Chân công tử, anh có thấy vui không?”

“Em kết bạn với ai cũng được, nhưng không thể làm bạn với tên Thẩm Viễn Triết đó, con mẹ nó, nó biết rõ em có bạn trai, mà còn rủ em đi ra ngoài xem phim, nó đang nghĩ cái quái gì thế, đừng tưởng anh không biết! Dám qua mặt với anh à, còn non lắm! Nếu trong lòng em còn có anh, thì lập tức đổi chỗ ngồi, không được ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết nữa, không được đi về nhà cùng nó, cũng không được nói chuyện với nó!” Tôi không nói nên lời, Trương Tuấn nói: “Cuối tuần này anh không liên lạc với em nữa, chúng ta đều cần thận suy nghĩ, nếu thứ hai, em còn tiếp tục ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết, anh sẽ hiểu.” Anh nói xong, phanh một tiếng cúp điện thoại.

Thứ hai, tôi tiếp tục ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết.

Sắp có bài kiểm tra hóa rồi, bài thi lần này rất quan trọng với Thẩm Viễn Triết, tôi phải làm cho cậu ấy tin tưởng vào bản thân, không có niềm tin mà lại liều mạng nỗ lực ở trường cấp Ba này, có thể cậu sẽ bị đào thải hoàn toàn.

Trương Tuấn không hề để ý đến tôi, cho dù đi sát qua nhau ở hành lang, anh cũng không liếc nhìn tôi lấy một cái.

Nhiều lần, tôi muốn đi tìm anh, muốn giải thích rõ ràng với anh, anh đã hiểu lầm Thẩm Viễn Triết rồi, nhưng lại luôn thấy anh và Quan Hà ở cùng một chỗ, hơn nữa còn có thêm cô nàng Hoàng Vi như âm hồn không tiêu tan kia, tôi liền thấy mỗi một không muốn nói gì, không muốn làm gì cả, nếu có tôi hay không anh đều vui vẻ thoải mái, vậy tôi cũng không cần cố gắng ép buộc mình đứng trước mặt anh.

Thứ năm, có bài kiểm tra hóa, Thẩm Viễn Triết làm không tệ, cậu nhìn tôi tỏ vẻ cảm ơn, tôi nói: “Bạn bè với nhau, không cần khách khí như vậy, sau này bài tập có chỗ nào không hiểu, cậu có thể hỏi tớ bất cứ lúc nào.”

Thứ sáu, tôi trở lại vị trí của mình, ngồi cùng chỗ với Lâm Y Nhiên, Dương Quân, tiếp tục quan hệ tam giác tốt đẹp của chúng tôi. Với việc tôi trở về, Dương Quân lại kéo ghế ngồi của tôi, làm cho tôi hôn đất một lần nữa, biểu đạt mình đang nhiệt liệt hoan nghênh tôi, Lâm Y Nhiên không chút khách khí hỏi tôi vì sao học hóa ngày càng tốt như vậy.

Tôi thật may mắn có được đối thủ như họ, cũng thật kiêu ngạo vì có họ làm bạn. Vì có họ, cạnh tranh vốn tàn khốc lại trở nên vô cùng thú vị và ảm áp.

Buổi chiều, sinh hoạt lớp xong là được tự do, một mình tôi ôm túi sách, chán nản bước đi.

Trước đây, tôi sẽ cùng Trương Tuấn bàn về kế hoạch buổi tối, tôi cũng sớm quen tiêu phí thời gian cùng anh. Trước đây rất muốn anh không bám lấy mình nhiều như vậy, nhưng bây giờ có cả đồng thời gian rảnh rỗi, nhàm chán, lại đột nhiên phát hiện mình thật cô đơn, cả đầu đều là anh. Tôi không muốn về nhà, đi đến bờ sông ngồi xuống, yên lặng nhìn nước sông ngẩn ngơ.

Không biết giờ Trương Tuấn đang làm gì, nhưng dù làm gì, anh cũng sẽ không cô đơn.

Bỗng, một hòn đá ném xuống sông trước mặt tôi, nước bắn lên tung tóe, ướt cả mặt cả đầu tôi.

Tôi vừa lau mặt, vừa nghiêng đầu nhìn, Trương Tuấn cười hì hì đứng ở đầu cầu: “Buổi tối em làm gì? Anh đã có hai vé xem phim, chúng mình đi xem phim nhé!”

Tôi trừng mắt nhìn anh, sao anh có thể làm như không có việc gì thế, cứ như là chưa xảy ra chuyện gì ấy? Cả tuần nay tôi dày vò trong ngoài, anh có thông cảm chút nào không?

Tôi xoay đầu lại, hoàn toàn không để ý đến anh.

Anh tiếp tục ném đá, bọt nước không ngừng bắn lên tung tóe, tóc và cả người tôi cũng ướt hết, tôi giận dữ không thèm phản ứng, ngồi im không nhúc nhích nhìn xa xa.

Anh vừa ném hòn đá, vừa cợt nhả nói: “Rốt cuộc em có đi không? Nếu em không đi, anh cứ ném xuống đấy, đá ở đây vô cùng vô tận đó.”

Tôi vẫn ngồi như tảng đá, kiên quyết không để ý tới anh.

Đột nhiên, không thấy hòn đá nào bay tới, bọt nước trước mắt cũng chẳng còn, tiếng của anh cũng bay biến, không gian trở nên yên tĩnh đáng sợ, chỉ còn lại tiếng nước ào ào.

Tôi bắt đầu hoảng hốt, nhưng vẫn không chịu quay đầu.

Thời gian càng ngày càng dài, lòng tôi không chỉ có hoảng hốt nữa, mà còn có sợ hãi, anh còn ở đây không? Chẳng lẽ anh lại tức giận? Chẳng lẽ anh lại đi rồi?

Cuối cùng, tôi không nhịn được, quay đầu.

Hoàng hôn ngày hè đã sớm nhuộm đỏ cây cầu nhỏ, gió đêm thổi bay qua mọi vật, tay áo anh cũng đang bay bay, anh đứng dựa vào thành cầu. Tất cả đều đẹp như tranh, nhưng nụ cười giả tạo của anh thật không hòa hợp chút nào, vì quỹ kế của mình đã thực hiện được mà đắc ý: “Em vẫn quay đầu lại!”

Tôi tức giận đứng lên bước đi, anh vội vàng chạy xuống đuổi theo tôi: “Kì Kì, coi như anh sai rồi, anh muốn giải thích với em.”

“Ngày đó là anh không đúng, anh không nên ra tay đánh người.”

“Anh cam đoan sau này không can thiệp vào chuyện em kết giao bạn bè nữa, cũng cam đoan không đánh người nữa.” Tôi không nói lời nào, vẫn bước nhanh chân. Anh muốn cầm túi sách giúp tôi, tôi cũng không chịu cho anh cầm.

“Kì Kì, em thật sự muốn vì Thẩm Viễn Triết mà chia tay với anh sao?”

Tôi đi chậm lại, anh tận dụng cơ hội, lập tức kéo được túi sách của tôi, tôi không từ chối nữa, để mặc anh cầm.

Anh yên lòng, vừa cười, vừa nói: “Buổi tối, anh chờ em ở đầu cầu, mấy giờ em ăn tối xong? Hay là em nói dối mẹ một chút, đừng ăn ở nhà, chúng mình đến chợ đêm ăn.”

Tôi không nói nên lời. Tôi không thể giống anh, hành động thất thường, lúc chiến tranh lạnh, lúc lại hòa hảo, thần kinh của tôi đúng là không thể điều chỉnh được.

“Kì Kì, đừng giận nữa, anh đã nói là coi như anh sai rồi mà, em nói gì đi!”

“Em phải ăn cơm tối ở nhà, nhưng sẽ ăn ít, đối phó với bố mẹ xong sẽ ra ngoài.”

Anh cười, búng tay một cái: “Kì Kì của anh đúng là rất thông minh!”

Trong lúc nói cười, hai người lại làm hòa như lúc ban đầu, ngọt ngọt ngào ngào.

Tôi nghĩ đây chỉ là một tranh chấp nhỏ thôi, sau khi làm hòa, tất cả sẽ trôi qua, nhưng lại không hiểu rằng, từ đầu đến cuối anh luôn nói rằng “coi như anh đã sai”. Vì anh thích, vì anh sợ mất đi, nên tạm thời từ bỏ tự tôn, nhưng tự tôn của con trai như súng đã lên đạn, có lẽ sẽ bị áp lực bên ngoài tạm thời áp chế, nhưng chung quy cũng có một ngày bắn đạn ra, hơn nữa còn bắn mạnh hơn cả lúc trước.

27. Chương 15 - 1

Chương 15: Cuộc thi mẫu

Vì lớp 12 sẽ phân lớp học tốt và không tốt, mà tiêu chuẩn căn cứ chính là cuộc thi cuối kỳ, nên cuộc thi cuối kỳ hai lớp 11 rất quan trọng.

Trước đây các bài thi đều lấy thang điểm một trăm, nhưng bắt đầu từ bây giờ, lấy tiêu chuẩn thi vào đại học cao đẳng, thang điểm một trăm đã trở thành thang điểm một trăm năm mươi.

Để chúng tôi thích ứng với sự thay đổi đó, giáo viên cũng chuẩn bị sẵn sàng cho chúng tôi, nhà trường tổ chức một cuộc thi mẫu.

Thành tích của cuộc thi mẫu được công bố, tôi vẫn đứng thứ nhất, hai môn lý, hóa đạt điểm tối đa. Trương Tuấn đứng thứ hơn ba mươi trong khối, Quan Hà chỉ đứng thứ hơn năm mươi.

Thành tích học tập của tôi ngày càng tốt lên, Trương Tuấn không đề cập đến chuyện học tập trước mặt tôi, nhưng tôi cũng biết anh đang rất cố gắng. Cho dù bị ốm cũng không quên xem sách tiếng Anh, đôi khi đến nhà anh chơi, tôi thường thấy cả đồng giấy nháp dày, ghi rất nhiều bài tập. Tôi rất hiểu sự buồn khổ khi mình vất vả chăm chỉ, mà lại không thu hoạch được thành công.

Tâm trạng của Trương Tuấn không tốt, tôi nghĩ cách làm anh vui vẻ, nhưng anh vẫn buồn bực không vui, ngày nào cũng buồn bã ỉu xiu, gần như hoàn toàn mất đi tự tin.

Cuối tuần, anh tới tìm tôi đi hát, tôi đề nghị hai người đến bờ sông tản bộ.

Lúc dạo quanh bờ sông, tôi bắt đầu kể với anh quá trình học tiếng Anh của mình, tôi mới nói hơn một nửa, anh đột nhiên không kiên nhẫn, tức giận, nhìn tôi nói: “Trong đầu em ngoài học tập ra, còn có gì nữa không?”

Tôi ngây người, lúc ấy vừa thấy ảm ức vừa thấy bực tức, tôi toàn tâm toàn ý muốn giúp anh, thậm chí chia sẻ khoảng thời gian thống khổ đã từng trải qua, vậy mà anh lại tức giận với tôi.

Tôi dè nén nỗi ảm ức, xoay người bước đi: “Tâm trạng anh không tốt, em đi trước.”

Anh bắt lấy tay tôi, bực tức và bất mãn lâu ngày làm anh không khống chế được cảm xúc: “Từ khi chúng ta ở bên nhau, em luôn tức giận, hơi một tí là không nói chuyện với anh, muốn chia tay với anh, dù có phải

là anh sai hay không, anh đều phải nhận sai trước, em mới bằng lòng tiếp tục ở bên anh, nhiều khi anh không thể hiểu được, nếu em không thích anh, sao lại đồng ý ở cùng một chỗ với anh?”

“Sao em lại không thích anh?” “Những nữ sinh khác đều hy vọng được ở bên bạn trai, bạn trai không đưa cô ấy về nhà, cô ấy sẽ giận dữ, nhưng em lại không muốn ở bên anh, mỗi ngày anh về nhà cùng em, em lại không vui; những nữ sinh khác đều rất thích có nhiều thời gian bên bạn trai mình, nhưng mỗi lần anh mời em đi chơi, em luôn ra sức khước từ không muốn đi, từ trước đến giờ em cũng không thêm để ý anh ở bên những nữ sinh khác, mặc kệ anh chơi với họ thế nào, em cũng không có phản ứng gì, cứ như anh và em không hề có quan hệ gì với nhau. Trong lòng em chỉ có học tập, căn bản không quan tâm anh làm cái gì, vị trí của anh trong lòng em, có lẽ còn không quan trọng bằng một nửa việc học tập của em.”

Tôi dùng sức vùng khỏi tay anh, lạnh lùng nói: “Anh thấy những nữ sinh khác tốt, vậy anh đi mà tìm họ.”

Anh đứng sau tôi nói: “Em yên tâm, từ giờ, anh tuyệt đối không đến quấy rầy em, không cản trở em, em cứ chuyên tâm mà làm trạng nguyên của tỉnh.”

Tôi thẳng lưng ngẩng ặt, bước đi thật nhanh, cho đến khi thân ảnh của tôi biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tôi vô cùng buồn khổ, không rõ vì sao tôi thành tâm thành ý muốn tốt cho anh như vậy, mà anh lại không cảm nhận được. Tôi vô cùng ảm ức, trách anh không hiểu lòng tốt của tôi.

Mãi đến rất nhiều năm sau, tôi mới hiểu, lúc ấy, tôi không sai, anh cũng không sai. Chúng tôi chỉ sai vì tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu được tình yêu của nhau.

Tôi vào lúc ấy, chỉ biết rằng tôi thích anh, hy vọng anh tốt, nên vội vàng muốn giúp anh, nhưng phương pháp lại sai mất rồi.

Trương Tuấn vào lúc ấy, là một cậu con trai kiêu ngạo, tự trọng. Anh muốn chăm sóc tôi, chứ không phải nhận sự chăm sóc của tôi. Vì ở bên người ưu tú mà anh lặng lẽ nỗ lực, áp lực rất lớn, cũng rất lo lắng, anh muốn biết chắc rằng tôi có tình cảm với anh, chứ không phải tôi học tập xuất sắc thế nào. Nhưng, ở độ tuổi ấy của anh, anh chỉ có thể nhìn thấy tôi luôn miệng nói đến chuyện học tập, mà không thể nhìn thấy lòng tôi chỉ đang hy vọng anh có thể tự tin, vui vẻ.

Tôi không đi tìm Trương Tuấn, Trương Tuấn cũng không tới tìm tôi. Chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh. Trước kỳ thi cuối kỳ, chúng tôi thi thể dục lần cuối để lấy chứng chỉ, nghe đồn là nếu thành tích không đạt, sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp, cũng không có tư cách tham gia thi vào đại học.

Ngoài gấp bụng ra, thành tích những bài thi khác của tôi đều vô cùng thê thảm, nếu chạy tám trăm mét mà không đạt tiêu chuẩn, tôi sẽ... tôi cũng không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Ngày thi chạy tám trăm mét, sáng sớm trời có mưa nhỏ, không khí ẩm ướt mát mẻ, tất cả con trai trong lớp đều chúc mừng tôi: “Ông trời đang giúp cậu đấy, cậu nhất định có thể qua.”

Tôi đau khổ nhún mày nói: “Cảm ơn lời chúc của mọi người.”

Lúc thi, con trai lớp tôi dàn đều quanh sân thể dục cổ vũ tôi cố lên, nhưng tôi vẫn chẳng khá hơn tí nào, hai chân cứng đờ, chạy càng ngày càng chậm, họ không thể tin được than thở: “Mới là vòng thứ nhất thôi!”

“La Kì Kì, đằng trước có một triệu tệ chờ cậu ấy.”

“La Kì Kì, đằng sau có tên dê cụ đang đuổi theo cậu kìa, ô —— ô —— chạy nhanh lên nào!”

“La Kì Kì, đằng sau có một đám hổ hung mãnh đang đuổi theo cậu, không chạy nhanh lên chúng sẽ làm thịt cậu đó, ngao —— ngao —— “

...

Giáo viên thể dục trẻ tuổi không hiểu nổi, sân thể dục thành thảo nguyên châu Phi từ khi nào thế? Cười ra lệnh cho đám con trai lớp tôi ngậm miệng lại.

Con trai lớp tôi dùng đủ mọi cách cũng không thể làm tôi chạy nhanh hơn. Tôi vốn rất có niềm tin, hy vọng mình bỗng chốc có thể chạy nhanh một chút, nhưng đến lúc nhìn thấy Trương Tuấn đứng trong đám người, sức lực toàn thân tôi đều trôi đi hết, lòng chỉ còn nỗi cam chịu.

Chạy xong vòng thứ nhất, thầy giáo nhìn đồng hồ bấm giây lắc đầu: “Hai phút ba mươi giây.”

Con trai lớp tôi lo lắng nóng nảy, đám Dương Quân và Mã Lực đều cười giễu: “La Kì Kì, sao cậu chạy ‘tốc độ’ thế nhỉ?”

Đang lúc tôi gian nan đấu tranh với vòng hai, Trương Tuấn đột nhiên chạy tới bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy về phía trước. Bàn tay anh mạnh mẽ cường tráng, tôi thấy mình như hết hơi, thở phì phò, nhưng tốc độ càng lúc càng nhanh. Đám con trai lớp tôi reo hò, từ “La Kì Kì, cố lên”, biến thành “Trương Tuấn, cố lên! Trương Tuấn, cố lên!”

Tất cả tiếng ồn ào huyên náo trên sân thể dục đều biến mất, tôi nghĩ mình đang bay trong gió, trước mắt cái gì cũng mờ ảo, nhớ tới rất nhiều năm trước, vào ngày mưa gió mù mịt, mưa đá đầy trời, anh nắm tay tôi chạy, và cũng mang đi cả trái tim tôi.

Nhiều ngày, nhiều năm qua đi, chua xót nhiều hơn, ngọt lành chỉ còn một chút, nếu lại có một lần nữa, tôi có bằng lòng hay không? Có phải tôi không nên để anh nắm lấy tay mình?

Đến khi phát hiện Trương Tuấn kéo tôi dừng lại, tôi đã mơ hồ chạy đến điểm cuối.

Giáo viên thể dục không nói chúng tôi vi phạm quy tắc, làm như không phát hiện ra điều gì, bấm đồng hồ, tiếc nuối nói: “Tổng cộng bốn phút hai mươi giây, không thể đạt tiêu chuẩn.”

Con trai lớp tôi đều vây quanh thầy giáo xin cho tôi: “Thầy ơi, cho bạn ấy qua đi ạ, chúng ta nhân đôi thành tích của vòng hai lên, vòng đầu không tính.”

“Nếu không tuần sai thi lại, để Trương Tuấn nắm tay Kì Kì chạy từ đầu, nhưng như vậy sẽ phiền lắm!”

“La Kì Kì mà không được thi đại học, cậu ấy thấy vui, nhà trường cũng không vui đâu!”

“Thầy ơi, thầy nể chúng em đi, chúng em nhất định sẽ mang ơn thầy.”

Thầy thể dục bị mọi người xin mệt mỏi, chấm bút, sửa lại thành tích, ngoài miệng không nói gì, chỉ đưa thành tích ra trước mắt Trương Tuấn, để Trương Tuấn nhìn thoáng qua rồi lập tức bước đi.

Con trai lớp tôi còn định chạy đến văn phòng xin thầy, Trương Tuấn nói: “Qua rồi.”

Đám con trai nhảy dựng lên hoan hô, Mã Lực vui đùa với tôi và Trương Tuấn: “Từ khi hai cậu nắm tay nhau chạy, sân thể dục lại có gấp đôi người xem, các cậu cũng cận thận đấy, chủ nhiệm lớp có thể tìm các cậu nói chuyện.”

Tôi vụng trộm nhìn Trương Tuấn, Trương Tuấn lại không nhìn tôi lấy một cái, nhắc chân bước đi.

Tôi ngẩn ngơ, vội chạy theo anh. Anh không để ý tới tôi, tôi nhẹ giọng cầu xin: “Anh nói chuyện với em một chút.” Tôi càng nói, anh càng lạnh lùng nghiêm mặt, một câu không nói. Tôi cũng không nói được nữa, nhưng lại không chịu buông tha, chỉ có thể chạy bước nhỏ sát theo anh.

Tôi theo anh một đường, anh một đường không để ý đến tôi.

Tôi vẫn theo anh lên tầng, anh sắp đi vào phòng học, tôi túm lấy góc áo của anh, anh bắt đắc dĩ dừng bước, quay đầu nhìn tôi, tựa như đang đợi tôi nói gì đó, học sinh trong lớp đều tò mò ngẩng đầu, nhìn chúng tôi từ cửa sổ, dưới cái nhìn chú mục của họ, tôi cảm thấy xấu hổ, vội buông Trương Tuấn ra, anh có vẻ thất vọng, không nói lời nào, quay người đi vào lớp.

Tôi buồn bã ỉu xìu trở lại phòng học, vừa tiến vào lớp, liền nằm úp sấp trên bàn, vì mũi cứ cay cay, nước mắt chảy vọt ra ngoài hốc mắt.

Dương Quân hỏi: “Làm hòa?”

Tôi lắc đầu.

“Chia tay?”

Tôi lắc đầu.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống ống tay áo.

Dương Quân hỏi: “Cậu muốn ra ngoài một chút không?”

Đến khi nước mắt đã bị ống tay áo thấm hết, đến khi giọng nói không tiết lộ mình đang yếu đuối, tôi mới ngẩng đầu lên, cười nói: “Tớ không muốn lên lớp.”

Dương Quân sáng khoái nói: “Không thành vấn đề, tớ lai cậu đi nông thôn chơi.”

Tôi và Dương Quân thu dọn sách vở rồi trốn tiết, không hề lo lắng đến bài trắc nghiệm lý vào tiết sau.

Tôi biết đau buồn cũng không giải quyết được gì, nếu tôi nhất định sẽ mất đi Trương Tuấn, tôi không thể lại mất đi học tập. Nhưng ngày đó tôi không thể không chế nổi bi thương trong lòng, không thể vào đầu được chữ nào, thậm chí phóng túng bản thân.

Buổi tối tôi cũng không ngủ ngon, luôn nằm mơ, khi bừng tỉnh khỏi giấc mơ, trong đầu lại toàn hình ảnh của Trương Tuấn, trong mơ tôi luôn khóc.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức vừa vang lên, tôi liền buộc mình rời giường đọc sách, thời gian sa đọa phát tiết đã chấm dứt, không vào đầu cũng phải đọc. Sở dĩ con người được xưng là sinh vật cao cấp, là bởi vì chúng ta có trí tuệ, có thể dùng lý trí để khắc chế những hành vi sai trái.

Trong khi Trương Tuấn và tôi tiếp tục chiến tranh lạnh, cuộc thi cuối kỳ cũng đến.

Tôi vẫn là người đứng đầu vượt xa các bạn khác, Trương Tuấn lại thi rồi tỉnh rồi mù, đứng thứ hơn một trăm tám mươi, mà Quan Hà chỉ đứng thứ hơn sáu mươi trong khối.

Khi xem bảng thành tích, tôi đột nhiên nhận ra, đã rất lâu rồi Quan Hà không tiến vào top 20, ngay cả Dương Quân, Lâm Y Nhiên cũng đều lo âu vì thành tích của mình, huống chi là Quan Hà? Trên vai Quan Hà không chỉ chịu trách nhiệm về bản thân, mà còn có toàn bộ hy vọng của mẹ cô ấy. Tôi gọi điện thoại nói chuyện với Quan Hà, cô ấy cười nói: “Bạn La Kì Kì của tôi, không phải học sinh nào cũng thông minh như cậu, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể yên ổn ngồi trên vị trí thứ nhất trong khối, còn tớ phải nỗ lực học tập.”

Cô ấy rất lịch sự, nhưng tôi lại cảm thấy giọng điệu cô ấy mang theo vẻ trào phúng, ý tại ngôn ngoại, tôi nói: “Tớ biết bây giờ chương trình học rất nặng, nhưng chính vì chương trình học nặng, nên mới cần phải thư giãn đúng lúc, buổi tối đi trượt patin với tớ nhé, từ nghỉ hè đến giờ, rất lâu rồi chúng mình không cùng chơi với nhau.”

Có lẽ cô ấy nghĩ đến thời gian nghỉ hè, tuần nào tôi cũng dạy cô ấy trượt patin, do dự một lúc, rốt cuộc cũng đồng ý yêu cầu của tôi.

Trên sân trượt patin có rất nhiều người, tâm tư của hai người cũng không đặt trên giày trượt patin, trượt một lúc, chúng tôi cùng ngồi nghỉ ngơi.

Hai người nói với nhau những câu chuyện không đầu không cuối, vài lần tôi muốn chuyển đề tài đến vấn đề học tập, Quan Hà đều vui đùa, lái sang chuyện khác.

Thấy sắp đến lúc phải trả lại giày trượt, tôi kiên trì, quyết định mở lời: “Quan Hà, lúc đầu thấy thành tích của cậu kém đi, tớ nghĩ đó chỉ là dao động bình thường, nên không để ý nhiều, gần đây mới phát hiện qua vài cuộc thi rồi mà vẫn vậy, đã xảy ra chuyện gì à?”

Quan Hà cười nói: “Người có thành tích kém đi không chỉ có mình tớ, đại khái là chúng tớ ngốc, không thể thích ứng với chương trình học nặng, căng thẳng ở cấp Ba.”

“Tớ không biết những người khác thế nào, nhưng tớ biết cậu không phải vậy, cậu rất thông minh.”

Quan Hà sững sốt một chút, cười nói: “Ai nha, ở trước mặt cậu, tớ cũng không dám thừa nhận mình thông minh, cậu đừng trêu ghẹo tớ!”

“Từ ngày đầu tiên cậu chuyển trường đến lớp tớ, tớ đã để ý đến cậu, trong lòng tớ cậu vẫn là nữ sinh thông minh nhất, ưu tú nhất, tớ tin không phải vì cậu ngốc mà thành tích mới trượt xuống.”

Quan Hà không tin hỏi: “Cậu để ý đến tớ?” “Tớ không lừa cậu đâu, thật sự là từ nhỏ tớ đã để ý đến cậu, hâm mộ cậu ưu tú, khát vọng bản thân mình có thể giống cậu, thậm chí âm thầm hy vọng ông trời cho tớ

biến thành cậu. Cậu biết không? Sổ lưu niệm khi tốt nghiệp tiểu học, tớ chỉ nhờ một người ghi vào thôi, chính là cậu đấy. Lên cấp Hai, tớ còn thường xuyên lật xem cuốn sổ đó, mỗi lần nhìn thấy chữ viết của cậu, lại thấy vô cùng khổ sở, không rõ một người phải ưu tú đến mức nào mà ngay cả viết vài dòng chữ lưu niệm cũng đẹp đẽ như vậy.”

Quan Hà nhìn tôi một lúc, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tớ đã sớm không còn ưu tú nữa.”

“Thành tích học tập chỉ là một tiêu chuẩn của ưu tú thôi, không phải là toàn bộ tiêu chuẩn, tớ thấy cậu ưu tú nhất là ở cách làm người, đối nhân xử thế, tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh, ôn hòa, chân thành, những điều đó dung hợp với nhau tạo nên khí chất đặc biệt của cậu, tớ vẫn khát vọng có được khí chất của cậu.”

Quan Hà trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng mở lòng mình ra một chút: “Từ lớp 10 tớ đã bắt đầu nỗ lực học tập, vì học tập, tớ gần như từ bỏ tất cả mọi thứ, nhưng càng nỗ lực lại càng sút kém.”

“Có phải cậu tạo áp lực quá lớn ỉn?”

“Tớ có thể không có áp lực sao? Cậu rất rõ tình cảnh của nhà tớ, mẹ tớ chỉ trông cậy vào tớ thôi! Từ khi vào lớp 10, mỗi lần nhìn thấy thành tích thi của tớ, dù là đứng thứ mấy, mẹ tớ cũng không thấy vui, chỉ không ngừng quở trách tớ không đứng được vị trí thứ nhất. Bây giờ thành tích của tớ lại luôn trượt dốc, mẹ không trách tớ không đứng được thứ nhất, mà bắt đầu trách móc tớ sống không chịu cố gắng, tớ thật có lỗi với mẹ, càng có lỗi với người bố đã mất.” Trong mắt Quan Hà, là những giọt nước mắt lấp lánh, cô ấy không muốn tôi nhìn thấy, nghiêng đầu, làm như đang dùng khăn tay lau mồ hôi, nhưng thực ra là lau nước mắt.

“Mẹ cậu cũng quá ép buộc cậu!” Lúc này tôi mới hiểu rằng mình thật may mắn, từ trước đến giờ bố mẹ tôi không bao giờ vì vấn đề học tập mà nói quá tôi, “Cậu phải học cách khống chế áp lực, cuộc sống không thể không có áp lực, không có áp lực vốn không có động lực, nhưng cũng không thể để áp lực quá lớn; áp lực quá lớn có thể làm sụp đổ một người. Cậu đừng gánh vác tất cả mọi chuyện, cậu hãy để mẹ cậu biết cậu đã rất nỗ lực, hãy làm mẹ cậu không ép buộc cậu nữa, rất nhiều lúc gấp gáp sẽ không thể thành công.”

28. Chương 15 - 2

Quan Hà không nói gì, tôi hoàn toàn không biết mình có nói gì sai hay không, Quan Hà có suy nghĩ trưởng thành hơn so với Lâm Y Nhiên, Dương Quân ở rất nhiều chuyện, nhưng chính vì cô ấy trưởng thành, hiểu biết, cô ấy rất giỏi che giấu tâm tư của mình, nên cô ấy mới khó chia sẻ cảm xúc.

Quan Hà bỗng nhiên cười nói: “Chẳng mấy khi mới được ra ngoài chơi một lần, đừng nói đến chuyện học tập đáng ghét nữa. Cậu và Trương Tuấn thế nào rồi? Tớ nghe nói hai cậu chia tay, có thật vậy không?”

Tim tôi chợt nhói lên, lập tức lo lắng hỏi: “Trương Tuấn nói với cậu à?”

“Không phải, không phải, Trương Tuấn không nói gì cả. Các cậu lâu rồi không đi cùng nhau, Trương Tuấn ngày nào cũng buồn bực không vui, thành tích lại trượt xuống quá nhiều, nên mọi người mới suy đoán lung tung.”

“Lúc trước, bọn tớ có âm ỉ một trận.”

“Hóa ra là vậy!” Quan Hà nhìn sắc mặt của tôi, dè dặt cẩn thận hỏi: “Kì Kì, cậu còn thích Trương Tuấn không?”

Tôi xấu hổ không trả lời cô ấy, chỉ gật gật đầu.

Ánh mắt Quan Hà rất phức tạp, hỏi: “Vì sao các cậu cãi nhau?”

“Rất nực cười, đó là vì chuyện học tập, thành tích của anh ấy không tốt như mong muốn, tớ nhiều lời mấy câu, anh ấy liền cảm thấy lòng tớ chỉ có học tập, không quan tâm đến anh ấy.”

Ánh mắt Quan Hà lại càng phức tạp hơn, mỉm cười nói: “Chúng mình về thôi, về muộn mẹ tớ lại nói.”

Nhân dịp nghỉ hè, nhà trường đã mời những học sinh ưu tú đỗ vào đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh về trường để trao đổi kinh nghiệm với chúng tôi, chia sẻ cuộc sống ở đại học của họ. Đồng thời hoan nghênh mọi người đặt ra những thắc mắc muốn giải đáp, có thể hỏi về phương pháp học tập, cũng có thể hỏi về ngành thi đại học và cuộc sống học tập. Không khí rất náo nhiệt, các học sinh dường như có vô số vấn đề muốn biết, trường nào tốt, chuyên ngành nào đang có giá, trường nào ngành nào dễ xin việc, trường ở thành phố nào không “phân biệt chủng tộc”...

Lúc hiệu trưởng mời Trần Kính lên nói chuyện, lại dậy lên một cao trào mới.

“Trần Kính giao lưu ở đại học Hương Cảng Trung Văn một năm, mới trở về từ Châu Âu, sau đây xin mời các học sinh khóa dưới nói chuyện với em Trần Kính để hiểu thêm nhiều hơn.”

Đại học Hương Cảng Trung Văn tên tiếng Anh là: The Chinese University of Hong Kong.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, Trần Kính mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần màu xám, mỉm cười đi lên đại giảng đường, khí chất và phong độ đã khác hẳn năm xưa, lộ ra vẻ ngoài tự tin, điềm tĩnh, hơn nữa kiến trúc cũng được coi là một ngành nghệ thuật, nên từng động tác của cậu cũng có phong thái tao nhã, thanh lịch, bình tĩnh.

Cậu nói rất ngắn gọn, giới thiệu đơn giản một chút về bản thân, để cho chúng tôi tùy ý đặt ra câu hỏi. Dương Quân hỏi một câu vĩnh viễn không có đáp án: “Thanh Hoa tốt hơn hay Bắc Kinh tốt hơn?”

Cậu nói đùa: “Cảng tin ở Thanh Hoa có đồ ăn ngon hơn ở Bắc Kinh nhiều, nếu các bạn muốn được ăn ngon, cũng có thể đến Thanh Hoa.” Vừa cười vừa nhìn những người ngồi bên trường đại học Bắc Kinh, cậu nói tiếp, “Đương nhiên, con người không thể chỉ vì vật chất mà sống, còn có theo đuổi tinh thần và rất nhiều điều khác, nếu muốn yêu đương, chọn Bắc Kinh lại càng tốt hơn.”

Các bạn ngồi dưới đều cười vang.

Cậu lại trả lời những câu hỏi của mọi người về đại học Hương Cảng Trung Văn, có phương pháp dạy học rất đặc biệt, giảng bài nguyên bằng tiếng Anh, làm mọi người nghe mà vô cùng hâm mộ, có người giơ tay hỏi cậu: “Để được đến đại học ở Châu Âu giao lưu có khó không?”

“Không phải là dễ dàng, có rất nhiều người báo danh cạnh tranh với nhau, cũng không phải là quá khó, bởi vì chuyện tại con người.”

Tôi cười nghĩ, cậu ấy học kiến trúc, nhất định không thể để lỡ kiến trúc ở Châu Âu rồi, dù không dễ dàng cũng muốn tranh thủ thời cơ. Quan Hà giơ tay, hỏi một vấn đề rất là con gái: “Paris có giống trên TV không? Có lãng mạn không?”

“Không chỉ Paris, Venice, Hy Lạp cũng rất đẹp, rất thích hợp với những đôi tình nhân, lần này đến đó vì việc học, tôi vô cùng hy vọng sau này có thể có một chuyến hành trình tình yêu đến Châu Âu.”

Các bạn học sinh lại cười vang, ngay cả hiệu trưởng và các thầy cô giáo cũng nở nụ cười. Trong tiếng cười, chúng tôi đều có cảm giác mình đã trưởng thành, không cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ nữa.

Mọi người lại hỏi cậu rất nhiều vấn đề, cậu đều trả lời vô cùng hài hước và thông minh.

Lúc kết thúc buổi trao đổi, hiệu trưởng hỏi cậu ấy muốn nhắn gửi gì với đàn em khóa dưới.

Trần Kính nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi từng học với các bạn trong một mái trường, tôi quen biết một vài bạn trong các bạn ở đây, cũng hiểu một vài bạn, tôi muốn nói rằng thế giới bên ngoài vô cùng thú vị, các bạn hãy dũng cảm bay ra!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, hoạt động trao đổi cũng chấm dứt. Các bạn vẫn không chịu rời đi, đều vây quanh những anh chị đỗ vào trường đại học mà mình thích để hỏi ý kiến.

Hai tay tôi đứt trong cái túi trên váy, đi ra đại giảng đường, vừa đạp chân bước đi, vừa ngửa đầu nhìn xa xa.

Màu xanh lam trong suốt, mây trắng thản nhiên, ánh nắng tươi sáng, thế giới thật thú vị. Với tôi, nó thú vị ở chỗ nào? Có Trương Tuấn ư? Anh có chịu là điều thú vị của tôi không?

“La Kì Kì.”

Tôi quay đầu, Trần Kính bước nhanh tới chỗ tôi: “Hey!”

“Này!”

Cậu và tôi sóng vai bước đi, im lặng đi trên sân trường râm mát. Vì đang là nghỉ hè, nên vườn trường trông trải yên tĩnh, có vẻ rất sạch sẽ, gió trong lành, mát mẻ, làm cho người ta cảm thấy thế giới thật rộng lớn.

Cậu cười hỏi: “Cậu đã nghĩ đến chuyện vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh chưa?”

“Đại khái không muốn vào hai trường ấy.”

“Vì sao?” Tôi không muốn trả lời, chỉ cười cười. Thành tích tốt nhất của Trương Tuấn từ trước đến giờ chỉ là thứ hai mươi chín, thành tích này dù là Thanh Hoa hay Bắc Kinh đều không có khả năng bước chân vào, mà tôi đã quyết định học cùng trường đại học với anh.

“Nếu cậu không muốn vào Thanh Hoa, cũng không muốn vào Bắc Kinh, vậy sao cậu phải cố gắng?”

“Tớ không biết.”

“Không phải cậu không biết, mà là không muốn nói với tớ, đúng không? Nếu như vậy, coi như tớ chưa từng hỏi.”

Cách lầy lù làm tiến của cậu ấy đã có tác dụng, tôi cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: “Từ khi vào lớp 10 tớ đã cố gắng, nghiêm túc học tập, lúc đầu là vì người khác, hình như chỉ là thay người khác thực hiện tâm nguyện, nhưng dần dần, bản thân tớ bắt đầu hưởng thụ niềm vui khi thu hoạch được thành công mà mình phải vất vả nỗ lực mới có được, học tập làm cho tớ thay đổi rất nhiều.”

Trần Kính chú ý lắng nghe: “Thay đổi thế nào?”

“Người ngoài nhìn vào chỉ thấy tớ từ một cô gái học tập không tốt lên được vị trí thứ nhất, nhưng chỉ có tớ mới biết, tính cách của tớ còn có thay đổi nhiều hơn nữa. Bây giờ dù đứng trước mặt bất kỳ ai tớ cũng cảm thấy tự tin, ví dụ như trước đây, nếu nhìn thấy cậu, tớ sẽ nghĩ cậu có thể làm được những việc mà tớ không thể làm được, tớ sẽ nói với mình, cậu và tớ không phải người ở cùng một thế giới, nhưng bây giờ, tớ sẽ không nghĩ như vậy. Mặc kệ cậu giành được nhiều thành công thế nào, tớ cũng cảm thấy như vậy là tự nhiên, chỉ cần tớ nỗ lực, tớ cũng có thể làm được, nếu tớ không làm được như vậy, chỉ là do tớ không muốn hoặc chưa đủ nỗ lực.”

Trần Kính nói: “Từ khi chúng ta sinh ra, đã liên tục lặp đi lặp lại quá trình bỏ ra và thu hoạch, trong quá trình này, dần dần hình thành hai loại người. Một loại người thông qua vất vả nỗ lực mà được thu hoạch thành công, cứ thế mãi, càng ngày càng sẵn sàng nỗ lực, càng ngày càng thành công, vì vậy mà thế giới của người đó lạc quan; một loại người khác muốn thành công, lại lười biếng không muốn bỏ ra, chỉ có thể thu hoạch thất bại, cứ thế mãi, càng ngày càng không chịu nỗ lực, càng ngày càng thất bại, vì vậy mà thế giới của người đó bi quan. Học tập nhìn thì thấy đơn giản buồn tẻ, nhưng dù sao nó cũng chiếm mười mấy năm trong cuộc đời, trong quá trình bỏ ra và thu hoạch, con người sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn nếu nó tích cực hay tiêu cực.” “Ừ.” Tôi gật đầu, “Lúc tớ còn nhỏ, nghĩ đến tương lai, tớ cảm thấy rất mơ hồ, không tự tin, tớ không biết mình sẽ trở thành người như thế nào, cuộc sống của tớ sẽ như thế nào, bây giờ, tớ vẫn thấy hoang mang, có điều, tớ không sợ hãi tương lai, bởi vì tớ biết chỉ cần tớ nỗ lực, là tớ có thể nắm giữ cuộc đời của mình, có thể trở thành người mà mình muốn trở thành.”

Trần Kính cười rộ lên: “Cậu nói lúc đầu học tập chỉ vì người khác, sau đó, vô thức đã biến thành vì bản thân mình, cậu hưởng thụ thành công thu hoạch được khi bỏ ra sự nỗ lực, động cơ thay đổi lý tưởng cũng thay đổi, thật ra, vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh vốn không phải chuyện quan trọng, đó chỉ là khoảnh khắc vinh quang, quan trọng là cậu muốn trở thành người như thế nào.”

Tôi không nói chuyện nữa, cũng đã hoàn toàn hiểu được ý của cậu ấy, tôi đọc Lưu Dung (tể tướng Lưu gù), Tam Mao, bị say mê dưới những câu chữ kể về nước ngoài của họ, tự nhiên nghĩ mình cũng muốn đi một chuyến ra thế giới bên ngoài, tôi biết mình không còn là cô gái sẵn lòng cả đời chỉ muốn ở lại thành phố này.

Chúng tôi đã đi tới cuối đoạn đường, đều ngừng bước chân, quay đầu nhìn về phía giảng đường màu đỏ.

Hàng cây bạch dương cao chót vót hai bên đường, trời xanh trong, mây trắng muốt, cây cỏ xanh biếc, có đám bạn túm năm tụm ba đi tới, nét mặt tươi trẻ, năng động, tiếng cười nói bay xa.

Trần Kính hỏi: “Thấy không?”

Tôi hiểu ý cậu không chỉ nói đến một màn trước mắt, mà là cả thế giới thú vị, tươi sáng trước mắt những người trẻ tuổi chúng tôi, tôi khẽ gật đầu: “Thấy được.”

Trương Tuấn, Quan Hà, Hoàng Vi vừa nói vừa cười đi tới, gần đến chỗ chúng tôi, mới nhìn thấy tôi và Trần Kính đang đứng ở góc khuất. Vừa nhìn trời xanh cùng mây trắng, lòng tôi đang mềm mại, cũng rất sạch sẽ, mỉm cười nhìn họ.

Quan Hà tò mò nhìn tôi và Trần Kính, trong mắt ẩn có ý hâm mộ, Hoàng Vi khinh thường quay đầu, nhưng cái vẻ khinh thường của cô ấy lại không còn sắc nét như trước.

Trần Kính chào Trương Tuấn, Trương Tuấn cười dừng bước, khách sáo nói vài câu với Trần Kính, nhưng không hề liếc mắt nhìn tôi.

Trong nháy mắt, tất cả những lời nói tích cực tươi sáng với Trần Kính này giờ đều trở thành hư không, tôi cảm thấy quá mệt mỏi, tuy rằng người ngoài nhìn vào thành tích của tôi sẽ thấy tôi không phải chịu áp lực gì, tựa như chuyện tình cảm không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của tôi, nhưng chỉ trong vài tuần mà tôi từ 45,5 cân đã giảm xuống chỉ còn 41,5 cân. Tâm trạng và thân thể mỗi một chỉ bản thân tôi mới biết.

Chờ đến khi Trương Tuấn và họ rời đi, tôi nói lời tạm biệt Trần Kính: “Cảm ơn cậu.”

“Không phải khách khí, hy vọng tháng chín sang năm có thể mời cậu ăn cơm ở đại học Thanh Hoa.”

Tôi cười cười, đi về phía khu phòng học.

Một bên là nhiệm vụ học tập càng ngày càng nặng ở cấp Ba của tôi, một bên là chiến tranh lạnh giữa tôi và Trương Tuấn.

Lâm Y Nhiên và Dương Quân đều cẩn thận để ý đến tâm trạng của tôi, họ luôn đồng tình và quan tâm đến tôi, tôi lại làm bộ như mình luôn thoải mái, không để ý đến chuyện gì.

Áp lực trong lòng không thể giải tỏa, trán và môi đều khô nứt, cơ thể của tôi đã sụp đổ trước tình thần.

Mệt mỏi quá độ làm cho tôi chỉ muốn một kết quả, mặc kệ kết quả này là tốt hay xấu.

Tôi quyết định giao toàn quyền cho Trương Tuấn.

Tan học, tôi đi tìm Trương Tuấn, anh không chịu để ý đến tôi.

Tôi gọi tên anh vài lần, anh cũng không chịu dừng bước, tôi chỉ có thể nói sau lưng anh: “Nếu anh muốn chia tay, chúng ta sẽ chia tay.”

Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Cứ không rõ ràng như thế này thật không có ý nghĩa gì, không bằng nói rõ ràng mọi chuyện, sau này sẽ thoải mái hơn, nếu anh muốn chia tay, chúng ta liền chia tay.”

Qua một lúc lâu, giọng anh trầm trầm, đè nén, hỏi: “Em thích người khác?”

“Không phải.”

Anh nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi miễn cưỡng cười một cái: “Anh đã không có ý kiến, vậy chúng ta chia tay nhé! Tạm biệt!” Tôi đi nhanh về phía cổng trường, bước chân rất kiên định, nhưng trong lòng lại mở mịm thống khổ. Tôi nghĩ nên ép mình từ bỏ, nhưng trong lòng tôi vẫn luyến tiếc, thế nên, tôi chỉ có thể đem tất cả cho anh quyết định.

Quyết định của anh sẽ là gì?

Ngày đầu tiên, tôi lo lắng chờ đợi, anh không trả lời.

Ngày hôm sau, tôi bị dày vò day dứt, anh vẫn không xuất hiện.

Ngày thứ ba, tôi muốn đi tìm anh, nói với anh, tôi hối hận, tôi không muốn chia tay. Nhưng, dù sao vẫn còn một chút kiêu ngạo, vậy nên tôi dùng lý trí khắc chế bản thân.

Một tuần sau khi tôi và Trương Tuấn chia tay, Trương Tuấn rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt tôi.

Sáng sớm, tôi vừa ra khỏi nhà, đã thấy anh chờ dưới tầng, nỗi lòng buồn khổ, dày vò của tôi cuối cùng cũng yên ổn. Đau khổ, bất an, lo lắng, bị thương đều tan thành mây khói, hóa ra dù lý trí có khống chế vui buồn của bản thân tôi thế nào, thì tất cả vui buồn trong lòng tôi đều do anh không chế.

Nhưng đem tất cả hi vọng ái ố của mình cho người khác nắm giữ, có đúng không? Lúc nào anh cũng có thể đẩy tôi đi.

Anh nói: “Anh không muốn chia tay, anh muốn làm hòa, có thể chứ?”

“Em có một điều kiện.”

“Anh đồng ý.” Trương Tuấn không hỏi một tiếng đã đồng ý ngay.

“Cho dù giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, anh cũng không được từ bỏ học tập. Con trai không nên vì thương tâm mà suy sút.”

Trương Tuấn có phần kinh ngạc, có phần thất vọng nhìn tôi: “Anh đồng ý.”

“Thương tâm là thương tâm, suy sút là suy sút, chuyện thương tâm bởi vì quá khứ, suy sút lại hủy diệt tương lai, vĩnh viễn không được vì thương tâm mà suy sút, đừng để tương lai bị chôn vùi vì quá khứ.”

Trương Tuấn không có ý kiến gì, chỉ hỏi: “Chúng ta làm hòa rồi?”

Tôi yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng không hề có cảm giác vui vẻ, chỉ có một mối được sống sót sau tai nạn. Lúc này đây, tôi thắng cuộc, còn lần sau thì sao?

Tôi cảm thấy mình như biến thành hai, trong thế giới của tình cảm tôi yêu anh, nhưng trong thế giới của lý trí tôi lại bất hòa với anh.

Trên thế giới này, mỗi chuyện đều có một điểm nút, trước điểm nút này sự tình sẽ phát triển theo một hướng, sau điểm nút này sự tình sẽ phát triển theo một hướng khác.

Rất nhiều năm sau, tôi thường nghĩ, nếu vào ngày sinh nhật của anh đó, anh không bộc lộ lỗi lầm quá khứ của mình, mà để tôi bộc lộ tình cảm thâm kín của mình trước, nếu vào tối anh uống rượu đó, tôi có thể chạy xuống tầng gặp anh, nếu vào ngày thi chạy tám trăm mét đó, anh chịu nói vài câu với tôi, có phải tất cả mọi chuyện sẽ không như bây giờ?

Tuy nhiên, không có nhiều từ nếu như vậy.

Trương Tuấn đối với tôi không còn giống trước nữa, cuối cùng tôi cũng cảm thấy anh không vui với lần làm hòa này.

Hàng ngày, chúng tôi ở bên nhau, anh có miễn cưỡng nhượng bộ, có dè dặt cẩn trọng nhân nhượng, còn có phô trương niềm vui.

Có lẽ, tôi trong thế giới của anh cũng có rất nhiều từ nếu, nhưng, trên thực tế không có nhiều từ nếu như vậy, đây là vận mệnh.

Rất nhiều năm sau, khi tôi ngồi trong quán cà phê bên đường ở New York đọc sách, đột nhiên nhìn thấy một câu: “Men heap together the mistakes of mistakes of their lives, and create a monster the call destiny.”

Mọi người tập hợp sai lầm trong cuộc đời vào cùng một chỗ, sáng tạo ra một con quỷ, tên là vận mệnh.

29. Chương 16 - 1

Chương 16: Vĩnh viễn nhớ kỷ niệm hôn đầu tiên

Chiều thứ tư, sau giờ học, giáo viên chủ nhiệm bảo tôi đến văn phòng cô một chuyện.

Tôi cũng mơ hồ hiểu được cô ấy muốn nói gì, quả nhiên, cô ấy kể về những học sinh yêu sớm từ mấy năm trước, dùng thành tích giảm sút của họ, thất bại khi thi vào đại học của họ để giáo dục tôi chuyện yêu sớm tuyệt đối là không đúng. Lại đứng trên góc độ cùng là nữ, cố ý cường điệu nữ sinh phải xử lý chuyện tình cảm dựa trên lý trí, bất kể là tâm lý hay thể chất, yêu sớm sẽ để lại thương tổn cho nữ sinh nhiều hơn nam sinh rất nhiều.

Cô ấy tận tình khuyên bảo cả một giờ, tôi vẫn im lặng.

Vừa ra khỏi văn phòng, tôi liền ném tất cả những lời cô ấy nói vào thùng rác, không phải cô ấy nói không có đạo lý, mà là, đạo lý của cô quá to lớn, tôi còn hiểu nhiều hơn cô, cô đã đánh giá quá thấp tâm trí của tôi.

Trương Tuấn cũng bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến nói chuyện, nhất định là đã khuyên anh chia tay. Nhưng chúng tôi đều làm như chưa xảy ra chuyện gì, thậm chí còn không trao đổi với nhau về vấn đề này.

Giáo viên, đối với tôi và Trương Tuấn mà nói, vô cùng đáng ghét, không thể tạo nên sự uy hiếp nào.

Tôi và Trương Tuấn vẫn “yêu sớm” theo ý mình. Tôi đứng đầu cả khối, Trương Tuấn chỉ đứng trên bốn học sinh trong lớp, giáo viên chủ nhiệm lại quen anh rể của anh ấy, nên các biện pháp giáo dục của các giáo viên đều rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn không có tác dụng gì, tuần nào cũng bị gọi đến văn phòng nghe giảng giải. Tôi rất muốn nói với họ, nếu thành tích học tập của tôi bị ảnh hưởng, không chỉ vì yêu sớm, mà còn vì các thầy cô giáo nữa.

Kết quả cuộc thi giữa kỳ, tôi đứng thứ nhất trong khối, Trương Tuấn đứng thứ hai mươi tám.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, như thế này chắc các giáo viên sẽ không nói mãi bên tai chúng tôi là yêu sớm ảnh hưởng đến học tập nữa?

Tối thứ bảy, Trương Tuấn hẹn tôi đến bờ sông tản bộ.

Sắc thu đã tô vẽ trên hai hàng cây bạch dương bên bờ sông. Thoạt nhìn, thấy được một màu vàng óng ánh, có cảm giác huy hoàng nặng nề.

Chúng tôi ngồi trên cây cầu, lặng lẽ nhìn dòng nước chảy bên dưới. Trương Tuấn đưa cho tôi một chiếc hộp bánh quy bằng sắt, tôi mở ra xem, bên trong là rất nhiều hòn đá xinh đẹp.

Tôi nghi hoặc nhìn anh, anh mỉm cười nói: “Quà sinh nhật muộn.”

Tôi không nhận được, mím môi cười “Em nghĩ rằng năm nay anh quên.”

Anh nói: “Anh sẽ không quên.”

“Vì sao có nhiều hòn đá thế? Không phải anh nói một năm chỉ đưa cho em một hòn đá thôi à?”

Anh cầm mấy hòn đá lên, lại để chúng rơi xuống qua kẽ ngón tay, phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang, “Mấy năm nay, khi nào thấy thích em anh sẽ đi tìm những hòn đá đẹp, khi nào không thích em sẽ ném những hòn đá tìm được xuống sông. Còn nhớ lúc học cấp Hai, một lần nhìn thấy em và Hứa Tiểu Ba khiêu vũ, đêm đó anh đã chạy tới đây, ném tất cả những hòn đá tìm được xuống sông, vừa ném đá, vừa nói với chính mình, tuyệt đối không được thích em nữa.”

Hình ảnh trong quá khứ chợt hiện lên trong đầu, rõ ràng giống như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua, nhưng thoáng cái mà đã hơn ba năm rồi.

Tôi cười khổ mà nói: “Tối hôm đó, em ngồi ngay dưới chân cầu.”

“Sao?” Anh không hiểu được.

“Vào buổi tối anh ném đá đó, em ngồi ở chỗ kia nhìn anh, sau khi anh rời đi, em mới về nhà, vì về muộn quá nên bị bố mắng ột trận.” Tôi chỉ vào chỗ tối dưới chân cầu, chính là chỗ mà tôi đã ngồi.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, biểu tình trên mặt như buồn lại như vui, rất lạ, chắc tôi cũng không tốt hơn anh bao nhiêu, từ chân cầu đến trên cầu, chúng tôi dùng hàng trăm ngày mới đi đến được.

Anh cúi đầu nhìn nước sông nói: “Anh vẫn nghĩ em rất ghét anh. Nhưng sau đó em lại giúp anh giấu súng, anh nghĩ không phải với ai em cũng làm giúp việc đó, lúc em không chịu trả súng lại cho anh, ngoài mặt anh sốt ruột, nhưng trong lòng lại rất cao hứng, cảm thấy em có vẻ quan tâm đến anh, nếu không cũng sẽ không đi nghiên cứu mấy điều lệ pháp luật về tàng trữ súng ống. Rồi em lại chìa súng hỏi anh mấy câu, anh đã nghĩ, có phải em thích anh một chút không, có điều em và Hứa Tiểu Ba luôn ở cùng nhau, anh cũng dựa vào súng để hỏi em, em nói em không thích Hứa Tiểu Ba, anh vô cùng mừng rỡ. Sau đấy, anh bị nhốt vào cục công an tra hỏi, những lúc đặc biệt khó khăn, anh luôn nghĩ đến em, cảm thấy lòng mình vừa sợ hãi, vừa hạnh phúc.”

Khi ấy, người khổ sở không chỉ có anh, tôi thấp giọng nói: “Mỗi lần nhìn thấy anh ở bên người khác, em lại vô cùng khó chịu. Ngày đó em khiêu vũ với Tiểu Ba đã mặc váy đỏ, chính là vì anh... cô gái đó luôn mặc váy màu đỏ.” “Vì sao lúc ấy em không chịu để ý đến anh?” Trương Tuấn vừa xoa xoa đầu tôi, vừa lắc cánh tay tôi, dùng sức rất mạnh, mạnh đến mức làm tôi cảm thấy đau, tôi cũng biết, anh muốn để tôi cảm nhận được cảm giác đau đớn này.

Tôi im lặng, vui sướng cảm nhận sự đau đớn nhẹ nhàng anh mang lại. Anh thở dài, buông tôi ra.

Ánh mắt anh đau thương, trong lòng tôi nhói đau, tựa vào bờ vai anh, lần đầu tiên, vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng khiêm tốn nói: “Sau này chúng ta không cãi nhau nữa nhé, nếu anh không muốn em ở gần Thẩm Viễn Triết, em cũng sẽ xa lánh cậu ấy.”

Anh nhìn tôi, đau buồn lại nhẹ nhàng nở nụ cười: “Kì Kì, nếu em vẫn không thay đổi, thì thật tốt.”

Tôi nghĩ anh đang nói đến tình cảm của mình, hạ ánh mắt, ngượng ngùng nói: “Em sẽ mãi thích anh, vĩnh viễn không thay đổi.”

Anh đột nhiên cúi đầu chạm nhẹ môi mình lên môi tôi.

Cơ thể tôi bỗng cứng lại, trong lòng vừa căng thẳng vừa chờ mong, nhắm hai mắt, không ngẩng đầu, ám chỉ cổ vũ anh.

Anh vẫn do dự, lo lắng, không dám làm bước tiếp theo, tôi chờ đã lâu, anh vẫn không có động tĩnh, tôi thất vọng ngẩng đầu lên, vẫn xấu hổ nhắm chặt mắt, nhưng anh lại cúi đầu hôn lên hai má tôi, tôi nghiêng mặt về phía anh, môi lướt qua mặt anh, chủ động hôn hai má anh. Trong khi da thịt thân cận, đôi môi hai người rốt cuộc cũng tìm thấy nhau, anh thử nhẹ nhàng hôn tôi, nhưng lại lập tức rời đi, tôi vẫn nhắm mắt, cầm lấy tay anh, như thể anh đột nhiên hạ quyết tâm, cúi mạnh đầu xuống, cuối cùng cũng thật sự hôn tôi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng hé mở môi tôi.

Bởi vì tôi ngốc, nên nụ hôn này cũng không động lòng người như trong tiểu thuyết miêu tả, đầu lưỡi hai người thường đụng phải răng, răng chạm vào răng, nhưng chúng tôi vẫn rất mê luyện.

Khi anh dừng lại, tôi vẫn nhắm chặt mắt, toàn thân không còn chút sức lực nào, mềm nhũn dựa vào người anh. Anh ôm chặt tôi, nói: “Kì Kì, xin lỗi, anh là người xấu.”

Tôi vui mừng vào trong cổ anh, nhỏ giọng hừ hừ: “Ừ, anh là đồ xấu xa. Nhưng mà, em lại thích đồ xấu là anh.”

Trương Tuấn thì thào hỏi: “Người ta nói con gái sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ niệm đầu tiên, không biết có phải thật không?”

Tôi cười nói: “Mười năm sau, anh hỏi lại em sẽ tốt hơn.” Anh trầm mặc nhìn tôi, cười cười, lại cười đến mơ hồ không rõ.

Gió đêm cuối thu mang theo cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng, anh cởi áo khoác ra, choàng lên vai tôi.

Tôi co mình trong chiếc áo của anh, im lặng nắm tay anh, tâm tình tôi rất lâu rồi mới thấy bình an. Cảm thấy những mâu thuẫn trước kia thật vô cùng nhàm chán, tất cả những chuyện khác đều trở nên không quan trọng nữa, tôi chỉ biết tôi rất thích anh, chỉ cần anh cũng thích tôi, tôi sẽ rất hạnh phúc.

Anh cũng lặng lẽ ngồi bên tôi, nắm chặt tay tôi, làm cho tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh đột nhiên hỏi tôi: “Em đã nghĩ sau này học ngành gì chưa?”

“Trong khoảng thời gian này, luôn cãi nhau giận dỗi, làm sao có thời gian nghĩ đến chuyện đó? Chẳng lẽ anh có thời gian nghĩ đến nó?” Tôi nửa làm nũng, nửa thảm oán.

“Anh nghĩ rất nhiều, nhất là về tương lai của em.”

“Cái gì? Nói một chút xem.”

Anh ôm tôi chặt hơn, cười nói: “Tối nay không nói đến mấy chuyện này, được không?”

Rõ ràng chính là anh nhắc tới mà, tôi cười, lòng tràn đầy vui mừng, chỉ có tình yêu với anh, nhẹ nhàng gạt đầu: “Được.”

Anh nắm tay tôi, ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “Kể cho em một câu chuyện cười.”

Giữa những câu chuyện hài hước của anh, tôi cười rồi lại cười, mà anh vẫn nhìn tôi.

Từ thứ hai đến thứ sáu, Trương Tuấn đều không đến tìm tôi, không về nhà cùng tôi.

Từ tuần trước, sau khi hai người nói chuyện bên cầu, tâm trí tôi trở nên bình thản, không hề lo được lo mất như trước nữa, cũng không để ý đến mấy chi tiết nhỏ nhặt này.

Sáng thứ bảy vẫn lên lớp bình thường, Trương Tuấn vẫn không tới tìm tôi, tôi chỉ có thể tìm anh sau khi tan học.

Anh và Hoàng Vi đang ngồi bên đài phun nước dưới tầng cười đùa, Hoàng Vi làm như không thấy tôi, tôi cũng làm bộ như không phát hiện ra cô ấy, chỉ nói với Trương Tuấn: “Buổi tối mấy giờ gặp?”

Trương Tuấn yên lặng nhìn tôi một lúc: “Em không gặp Đồng Vân Châu à?”

“Làm sao vậy? Cô ấy tìm em?”

Trương Tuấn lắc đầu, lại trầm mặc rất lâu: “Tối nay anh có việc.”

Ở trước mặt Hoàng Vi, tôi không muốn biểu hiện cảm xúc thất vọng, tôi cười gật gật đầu: “Được, vậy em đi trước đây.”

Vừa đi vừa bắt đầu tức giận, tức giận vài phút sau, lại nhắc nhở bản thân, tuần trước mới nói là không giận dỗi, cãi nhau nữa mà, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại, có lẽ Trương Tuấn thật sự có chuyện quan trọng, chỉ là anh quên chưa nói cho tôi biết.

30. Chương 16 - 2

Đồng Vân Châu thở hồng hộc đuổi theo tôi, đưa một lá thư cho tôi: “Sao mà vừa tan học đã không thấy bóng cậu đâu thế? Đây là Trương Tuấn nhờ tớ gửi cho cậu, bảo tớ tan học đưa cho cậu.”

Tôi rất ngạc nhiên, anh chưa từng viết thư cho tôi, tại sao đột nhiên lại đưa cho tôi một lá thư?

Không đợi được đến lúc về nhà, thậm chí tìm một chỗ nào yên tĩnh, vắng vẻ để đọc lá thư này. Tôi chạy một mạch đến bờ sông, đặt túi sách xuống rồi liền mở lá thư ra.

“La Kì Kì: “

Vừa nhìn thấy phần mở đầu, trái tim tôi đã chùng xuống, không thể tin nhìn lại một lần.

La Kì Kì:

Vốn nghĩ nói với em từ tuần trước, nhưng anh thật sự không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể viết ra.

Hồi tiểu học, anh vẫn luôn thấy áy náy với em, mỗi lần nhìn thấy em trầm mặc, anh lại muốn làm gì đó cho em. Em khi đó, rất giống một con thỏ nhỏ nhắn, là con thỏ hay sợ hãi, mỗi lần ở gần em, anh đều cảm thấy căng thẳng, vô cùng nhẹ nhàng cẩn trọng, sợ mình dọa em chạy mất.

Kỷ niệm hồi tiểu học cũng không có gì đẹp đẽ, nhưng bởi có cô giáo Cao, nên tất cả những gì không thoải mái đều chỉ là râu ria không đáng nói. Chưa từng có giáo viên nào đối tốt với anh như cô giáo Cao, trong khi người lớn đều cho rằng anh đã hết thuốc chữa, chỉ có cô giáo Cao khích lệ, động viên anh, nếu không có cô ấy anh chắc chắn sẽ trở thành đứa hư hỏng, lảng vảng nơi đầu đường. Nghỉ hè năm lớp 5, mỗi ngày đến nghe cô giáo Cao giảng bài, lại về nhà cùng em. Không có thuốc lá, không có rượu bia, không có đánh đấm, còn phải làm rất nhiều bài tập, rõ ràng không hay ho gì cả, nhưng anh lại thấy cực kỳ vui vẻ, ngày nào cũng đặc biệt vui vẻ, ngóng trông được đến trường.

Có một lần, hai chúng ta ra bờ sông chơi, anh nằm trên tảng đá lớn, ngủ, em dùng mũ che ánh nắng mặt trời chói chang cho anh, anh liền cố ý giả ngủ, muốn xem rốt cuộc em làm vậy được bao lâu, em cứ gờ tay như vậy, làm anh giả ngủ mãi cũng thấy ngại. Em còn nhớ không? Khăng định là đã quên rồi. Khi đó em cũng thật ngốc, làm gì cũng ngốc nghếch mơ hồ, nói cũng không nói được hết câu, chỉ cần anh và cô Cao đều nhìn em, em sẽ lắp bắp, rõ ràng có thể làm bài tập, vậy mà không thể nói nên lời.

Sau khi lên cấp Hai, bạn bè của anh càng ngày càng nhiều, các giáo viên đối xử với anh cũng không tệ, nhưng không biết vì sao, anh chỉ nhớ đến những ngày nghỉ hè năm lớp 5 đó, nhớ tới những lúc chúng ta cùng nghe cô Cao giảng bài, nhớ tới em có thể giải bài tập rất nhanh, lại lắp bắp không nói được mình đã giải như thế nào, còn muốn anh ngồi bên cạnh giải thích giúp em. Anh vừa nói, em liền không dám ngắt ngang đầu lên, cũng chẳng sợ mỗi giây cố nữa. Anh còn nhớ cả bộ dáng ngốc nghếch của em khi giờ mũ lên che nắng cho anh.

Sau đó anh thường nghĩ nếu chúng ta không học cùng một trường cấp Hai, thì có lẽ khoảng thời gian ấy sẽ trở thành một kỷ niệm vô cùng đẹp đẽ, em cũng sẽ trở thành nỗi áy náy và niềm vui ảm áp khi anh nhớ lại, nhưng, chúng ta lại học cùng trường với nhau, ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy em, còn gặp em ở quán karaoke hay phòng khiêu vũ, bất kể đến đâu, anh cũng gặp được em.

Anh lo em ở bên Hứa Tiểu Ba sẽ trở nên hư hỏng, lo em ngốc nghếch không đối phó được với những người lưu manh bên ngoài, đau lòng khi em quật cường dùng cách thức xuẩn ngốc nhất để đối phó với thầy châu châu báu. Nhưng em vẫn không thay đổi, không hề hư hỏng, chẳng những không hư hỏng, mà còn ngày càng tốt hơn. Từ nói trước mặt người ta luôn cúi đầu, đến khi em đứng trước hàng ngàn người, diễn thuyết đoạt giải; từ căng thẳng lắp bắp đến nói năng lưu loát rõ ràng, đại diện cho nhà trường tham gia các cuộc thi biện luận. Mỗi lần em đoạt giải khi thi diễn thuyết hay biện luận, anh đều biết; em ra bảng tin, anh cũng nhìn thấy, anh còn cố ý tìm xem bản tin trên TV có đoạn nói về em. Nhìn em ngày càng tự tin hơn, càng vui vẻ hơn, anh thật lòng cảm thấy vui sướng cho em.

Anh vẫn nghĩ tất cả những việc đó đều là vì anh làm chuyện có lỗi với em, bởi vì áy náy, nên mới đặc biệt hy vọng em có thể sống tốt. Đến khi đột nhiên anh phát hiện mình đang ghen tị với Hứa Tiểu Ba, anh mới hiểu rằng mình đã thích em mất rồi, thế mà anh còn không biết mình thích em từ khi nào.

Lên lớp 10, lớp của em ngay sát vách lớp anh, gần như ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy em. Từ trước đến giờ em vẫn không quan tâm đến chuyện kỷ luật, luôn đi học muộn. Khi mọi người đều đã ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình, em mới bước về phía lớp học. Anh lợi dụng quyền lớp trưởng, giành lấy chỗ ngồi để nhìn ra ngoài nhất. Anh rất thích nhìn em vào những lúc đó, tóc đuôi ngựa buộc cao, khi bước đi, nhìn thẳng về phía trước, ngẩng cao đầu, từng bước từng bước thật nhanh nhẹn, mái tóc đuôi ngựa đung đưa sau lưng. Cả người em tỏa ra phong thái tự tin, thật giống một đấu sĩ, mặc kệ phía trước có cái gì, em cũng tiến thẳng. Mỗi lần nhìn thấy em, anh lại cảm thấy mình tràn đầy sức lực.

Vì đi muộn mà em thường bị giáo viên trách phạt, nhưng em vẫn làm theo ý mình, đi muộn hết lần này đến lần khác, khi giáo viên không cho em vào lớp, anh thấy em còn hết sức chăm chú thưởng thức phong cảnh bên ngoài, còn nhúng đầu ngón tay vào nước, vẽ vẽ quẹt quẹt lên tấm kính cửa, hiển nhiên là đang vô cùng hưởng thụ khi bị giáo viên đuổi ra ngoài lớp, ngay cả nhìn em như vậy anh cũng thấy vui vẻ, thậm chí anh còn thầm nghĩ, tốt nhất là em thường xuyên bị giáo viên phạt đứng, anh sẽ có thể nhìn thấy em nhiều hơn khi lên lớp.

Khi đó, ngày nào anh cũng muốn nói với em rằng anh thích em, nhưng vừa nghĩ đến lúc âm thầm đưa em về nhà, cái tên em gọi to ra lại là “Tiểu Ba”, vừa nghĩ đến lúc Tống Bằng thổ lộ với em, em liền ném thư tình vào người cậu ta trước mặt mọi người, anh lại nhát gan.

Vì có trại hè, rốt cuộc anh cũng có cơ hội thật sự gần em. Anh đã phải dùng vô số thủ đoạn mới có thể đuổi đến gần em, mỗi ngày ở gần em, anh đều vô cùng vui sướng, vô cùng thoải mái, nhưng cuối cùng anh vẫn sợ mình không đủ ưu tú, không đủ tốt để khiến em thích.

Đại khái vì từ nhỏ đã quen nhau, nên trong lòng anh vẫn có em, cô bé nhỏ nhắn nhút nhát, anh muốn bảo vệ em, chăm sóc em, nhưng em đã trưởng thành, không chỉ trưởng thành, mà còn kiên cường hơn nhiều so với những người bình thường khác, em càng ưu tú thì đứng trước mặt em, anh lại càng là một nam sinh bình thường, em vốn không cần anh bảo vệ và chăm sóc.

Khi được ở bên em, anh đã mừng rỡ như điên và âm thầm thề, anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc mãi mãi, nhưng bây giờ anh phát hiện mình không thể làm được, anh cũng không có khả năng làm được điều đó.

Anh đã từng rất yêu em, nhưng cảm tình này, đã bị vô số mâu thuẫn vụn vặt và nhiều lần cãi nhau làm tiêu hao gần như không còn.

Anh suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy chia tay là kết cục tốt nhất với em và cũng là với anh. Sau này nhất định em sẽ gặp được một chàng trai ưu tú, anh ta sẽ mãi làm em ngẩng cao đầu, bước nhanh về phía trước.

Trương Tuấn. Tôi không rơi nước mắt, cũng không cảm thấy khó chịu. Tôi không tin đây là sự thật.

Tôi tùy tay cất bức thư vào túi, cầm túi sách lên, bình tĩnh trở về nhà, cất túi sách, nói dối mẹ vài câu, rồi lại ra khỏi nhà.

Tôi đến nhà Trương Tuấn, gọi điện thoại cho Chân công tử hỏi xem anh đang ở đâu, đi đến những nơi anh thường đến để tìm anh, tôi căn bản không biết mình suy nghĩ điều gì, chỉ biết là tôi muốn tìm anh.

Tìm vẩn vẩn một buổi tối, từ nhà, trường học, sân trượt băng, quán karaoke, phòng khiêu vũ.... Điều không tìm được anh.

Tôi đứng dưới tầng nhà anh, ngồi ở bồn hoa cạnh bàn đánh bóng bàn, chờ anh.

Đã hơn mười một giờ tối, anh vẫn chưa về nhà, tôi tiếp tục chờ, không hề lo lắng đến chuyện mình về muộn sẽ bị bố mẹ xử lý thế nào, mãi đến hơn mười hai giờ, dưới ánh đèn đường mờ mờ mới xuất hiện bóng dáng anh.

Hai tay anh cầm trong túi quần, cúi đầu, chậm rãi đi tới.

“Trương Tuấn.”

Anh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi, không ngờ hơn mười hai giờ rồi mà tôi vẫn ở đây.

Tôi đi đến trước mặt anh, không muốn khóc, chỉ có thể cố gắng mỉm cười: “Em đã đọc thư của anh, em muốn biết anh có nghĩ vậy thật không?”

Anh từ từ gật đầu: “Thật.”

“Thật sự không còn cơ hội cứu vãn sao?” Ngay cả chính tôi cũng cảm thấy bội phục mình, có thể nói ra những lời lý trí và hợp tình như vậy.

“Còn nửa năm nữa là đến kỳ thi vào đại học, em chuyên tâm học tập đi, đừng miễn cưỡng mình nhân nhượng anh.”

“Em thích anh, anh có biết không? Dù làm gì cũng đều là em nguyện lòng, em không miễn cưỡng mình.” Anh trầm mặc một chút, ánh mắt nhìn nơi khác nói: “Nhưng anh đã không thích em nữa.” Đường như anh đang sợ tôi không tin, còn nói, “Ở bên em thật không vui vẻ, dần dần, bao nhiêu yêu thích đều bị tiêu hao hết.”

Tôi đau đớn không thở nổi, thật giống như một ngôi nhà luôn cẩn thận xây đắp bảo vệ bỗng âm vang sụp đổ, gần như cả trái tim đều vỡ tan thành bột phấn, trên mặt lại cười rộ lên, có lẽ là vì không muốn để nước

mắt rơi xuống, có lẽ chính là phản ứng theo thói quen nhiều năm nay, khi càng bị thương, càng muốn dùng nụ cười để che giấu.

Anh nói: “Anh đưa em về nhà.”

Chúng tôi yên lặng bước đi, khi đi qua cây cầu nhỏ quen thuộc, tôi lảo đảo bị vấp vào bậc thang, anh đỡ tôi, thân thể tiếp xúc, đột nhiên làm cho tôi bỏ mặc tất cả tự tôn, kiêu ngạo, cầm lấy tay anh, gần như cầu xin hỏi anh: “Chúng ta có thể không chia tay không? Bất kể là gì, em cũng sẵn sàng sửa, anh nói cho em biết đi, em nhất định sẽ sửa.”

Anh im lặng nhìn tôi, trong mắt như có lưu luyến, khi tôi nghĩ anh sẽ đồng ý, anh lại rút tay ra: “Bây giờ tinh thần em không tốt, tối nay hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ không còn chuyện gì to lớn nữa.”

Kiêu ngạo và lý trí của tôi đã không cho phép tôi nói thêm câu gì, nhưng trái tim yếu ớt của tôi lại không muốn, tôi dùng sức giữ lấy đầu ngón tay đang dần rời đi của anh, mong anh có thể mềm lòng, nhưng anh lại dùng lực mạnh hơn, càng quyết tuyệt hơn. Cuối cùng, anh dùng lực rút tay ra, rời xa tôi.

Anh đi phía trước tôi, tôi đi theo sau anh, đầu ngón tay hai người vẫn duy trì một khoảng cách xa.

Tôi bỗng nhớ đến câu chuyện từ bỏ thuốc lá mà anh từng kể cho tôi. Từ nhỏ, khi học lớp hai anh đã bắt đầu hút thuốc, hút mãi đến năm lớp 9, nghiện thuốc lá khá nặng, một ngày ít nhất phải hút một bao. Lên lớp 10, anh quyết định làm một học sinh bình thường, bắt đầu bỏ thuốc lá. Rất khó chịu, bạn bè xung quanh thường cố ý dụ hoặc anh, cho anh thuốc lá, nhưng anh nói nếu đã quyết, thì nhất định phải kiên trì, cố gắng chịu đựng, trải qua những ngày khó khăn nhất, tất cả sẽ tốt đẹp hơn, quả nhiên, chịu đựng qua mấy tuần khó khăn, anh không còn ham muốn hút thuốc nữa.

Tôi nghĩ lúc này đây, anh cũng hạ quyết tâm, muốn từ bỏ tôi.

Đi đến dưới tầng nhà tôi, tôi chậm chạp không chịu đi lên, vẫn đứng im, anh xoay người muốn về: “Anh về đây.” Đây lần đầu tiên anh không nhìn tôi lên tầng, không mỉm cười dặn dò tôi gọi điện thoại cho anh.

Vì cảm giác lưu luyến của mình mà tôi cảm thấy thẹn, lập tức chạy thật nhanh lên tầng hai, nhưng vừa vọt tới tầng hai, nghĩ đây là lần cuối cùng anh đưa tôi về nhà, từ giờ trở đi, anh sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, tim tôi lại đau buốt như bị dao cắt, cúi gập người, đau đến không thở nổi, tất cả tự tôn đều không còn là gì nữa, lại chạy xuống dưới tầng.

Anh đã đi xa, dưới đèn đường, thân ảnh anh trở nên mỏng manh lạ thường. “Trương Tuấn!”

Tôi dùng tất cả cảm tình đau đớn tê liệt tim phổi mà hét lên thật to, tôi vô cùng hy vọng anh có thể hiểu được giờ phút này tôi thương tâm như thế nào, tôi hy vọng anh có thể quay đầu như thế nào.

Dường như anh không nghe thấy lời tôi gọi, vẫn bước về phía trước. Nhưng tôi biết anh nghe thấy, bởi bước chân anh khựng lại.

Tôi nhìn chằm chằm vào bóng dáng anh, anh vẫn không quay đầu.

Rất lâu sau khi bóng dáng anh biến mất, tôi mới bước lên tầng như người mất hồn, bố mẹ tôi vô cùng tức giận, hỏi tôi đi đâu, tôi trực tiếp vọt vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Bố mẹ vẫn không ngừng trách móc tôi, nhưng tất cả tựa như đang cách tôi một vách ngăn. Thân thể tôi ngồi ở đây, mà linh hồn lại không biết đang ở nơi nào.

Dần dần, tất cả âm thanh đều biến mất, chỉ còn tôi, ngồi trong bóng đêm.

Đến lúc tôi nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng.

Tôi không rửa mặt, không đánh răng, trực tiếp ngã xuống giường, nhưng không thể nào ngủ được, nghĩ đến từ ngày mai, tôi và Trương Tuấn đã không còn quan hệ gì nữa, tôi khó chịu giống như bị người ta lãng trí, cảm thấy ghê tởm buồn nôn, tựa như ngay lập tức sẽ nôn ra, chạy đến buồng vệ sinh, tôi vốn không ăn cơm tối, nên không thể nôn ra cái gì, chỉ ngồi trên mặt đất nôn khan.

Một đêm giăng co, không hề nhắm mắt, rất nhanh đã đến sáu rưỡi, đồng hồ báo thức vẫn như trước, vang lên không chút cảm tình, nhắc nhở tôi đã đến giờ học tiếng Anh.

Tôi giống như đang ở giữa thế giới sụp đổ rồi cuộc cũng tìm được chút việc để làm, lấy sách tiếng Anh ra, nhốt mình ngoài ban công, dặt cổ họng đọc to, điên cuồng muốn ghi nhớ bài tiếng Anh, nhưng trong đầu có nhớ được gì không, tôi cũng không rõ lắm.

Sau khi mẹ ngủ dậy, vốn định giáo huấn tôi sao tồi qua về muộn thế, nhưng lại thấy tôi đang đứng ở ban công vất vả học tập, nên mẹ không nói gì.

Mẹ làm món trứng cuộn, sữa nóng. Tôi không muốn ăn, mẹ hỏi tôi: “Sao thế? Bữa sáng nhất định phải ăn, nếu không cả ngày sẽ không có sức.”

Tôi không muốn để mẹ nhìn ra điểm khác thường, bưng bát lên, bắt buộc ép buộc mình phải ăn sáng.

31. Chương 16 - 3

Em gái vừa ăn sáng, vừa cò kè mặc cả với mẹ tháng này cho nó bao nhiêu tiền tiêu vặt. Đầu tôi trống rỗng, bên tai ong ong, không nghe rõ hai người họ đang nói gì, nhưng khi mẹ hỏi tôi, tôi lại có thể đối đáp như thường.

Mẹ hỏi: “Chiều nay con còn ra ngoài tìm bạn à?” Mọi khi vào cuối tuần, tôi đều đi gặp Trương Tuấn.

Trong lúc mất tự chủ, nước mắt tôi liền chảy xuống, ngay cả thời gian che giấu cũng không có, tôi lập tức cúi đầu, gơ cái bát lên ngang mặt, làm như đang uống sữa, dùng bát che đi khuôn mặt, chỉ có tôi mới biết một giọt nước mắt đã chảy vào sữa, trên mặt bát sữa trắng mịn, giọt nước mắt tạo ra những vòng tròn gợn sóng.

Giữa lúc hoảng hốt, tôi nghe thấy một giọng nói bình tĩnh “không ra đi”, xa xôi xa lạ hoàn toàn không giống giọng nói của mình.

Cả một ngày, tôi đều cầm sách, siêng năng học tập, nhưng từ sáu rưỡi sáng đến mười giờ tối, số trang tôi đã xem, chỉ có một.

Buổi tối, tôi nằm trên giường, thầm nhủ với mình, trên thế giới này ai rời bỏ ai thì vẫn phải sống, bây giờ tôi đau khổ, một năm sau, tôi hoàn toàn không nhớ rõ đau khổ của bây giờ nữa, mười năm sau, khi người ta nhắc đến tên Trương Tuấn, có lẽ tôi sẽ suy tư nửa ngày mới biết anh là ai.

Tất cả đều đã là quá khứ, tất cả đều đã là quá khứ!

Khuyên giải mình hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng đợi được đến bình minh để tới trường.

Lúc Dương Quân nhìn thấy tôi, kinh ngạc hỏi: “Có phải cậu cà cà đêm không? Sao sắc mặt khó coi vậy?”
“Ừ, làm bài tập mãi đến ba bốn giờ.”

Dương Quân chịu kích thích lớn, lập tức bắt đầu học bài.

Tôi biết, chẳng bao lâu nữa tin tôi và Trương Tuấn chia tay sẽ lan truyền ra cả trường, rất nhiều loại ánh mắt sẽ nhìn tôi, tự tôn của tôi không cho phép tôi vì thất tình mà suy sút, cả một ngày, tôi đều buộc mình đọc sách, học tập, cho dù hiệu suất thấp đến mức gần như không có hiệu quả gì.

Sau khi Trương Tuấn “đá” tôi, hồng nhan tri kỷ Hoàng Vi kia ngày nào cũng về nhà cùng anh. Tôi vẫn biết Hoàng Vi thích anh, nhưng anh lại rất ngốc, anh luôn cho rằng quan hệ giữa Hoàng Vi và mình chỉ là tình bạn thuần khiết. Tôi không biết bây giờ quan hệ giữa anh và Hoàng Vi là gì, nhưng chuyện họ luôn đi có đôi có cặp là sự thật, tất cả các bạn cùng lớp đều bắt đầu nói Trương Tuấn có bạn gái mới là Hoàng Vi.

Nỗi sợ từ trước đến giờ của tôi đã thành sự thật, tôi trở thành một trong những cô bạn gái cũ của Trương Tuấn, tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt đồng tình hoặc vui sướng khi người khác gặp họa.

Tôi cố gắng làm ra vẻ mình chẳng hề quan tâm, ở trong lớp, tôi trở nên vô cùng hoạt bát, không ngừng bày ra những trò đùa dai với Dương Quân, lúc nào cũng đùa giỡn, ngày nào cũng cười đến đau cả miệng, sợ rằng người khác không biết tôi đang vui vẻ.

Thẩm Viễn Triết thường về nhà cùng tôi sau giờ học, nói chuyện phiếm với tôi, thỉnh thoảng còn rủ tôi cùng đến trường, đi đi về về có đôi công khai như vậy, lời đồn về tôi và cậu ấy rất nhanh đã nổi lên hừng hực khí thế, tôi chẳng những không kiêng kị, mà còn thường xuyên về nhà, thường xuyên đi học cùng Thẩm Viễn Triết hơn, làm cho lời đồn ngày càng sống động.

Cuối tuần nào Lâm Y Nhiên cũng hẹn tôi đến thư viện cùng học, Dương Quân giúp tôi tìm chọn những bài tập khó, cùng thi giải bài với tôi, cùng chăm chỉ học tập với tôi, sau đó, Thẩm Viễn Triết cũng gia nhập nhóm học tập ngày cuối tuần với chúng tôi.

~~ Tôi cảm thấy rất vui vì trong khoảng thời gian khó khăn nhất này, bên cạnh tôi còn có tình bạn, họ không dễ gặp đến bất cứ chuyện gì, mà làm tất cả những gì người bạn có khả năng làm được.

Nhà trường tổ chức buổi trao đổi kinh nghiệm học tập nhằm chán ở đại giảng đường. Tôi học theo Trần Kính, dùng một phút đồng hồ để hoàn thành nhiệm vụ trong ba phút. Đến giờ, tôi mới hiểu, không phải Trần Kính không muốn nói ra, mà là giáo viên giảng bài không hay, lên lớp chúng tôi không cần phải nghe, bài tập cũng không cần làm.

Sau buổi trao đổi, tôi nhanh chóng ra khỏi đại giảng đường, khi đi đến trước khu dạy học, bị học sinh đứng đầu khối 11 gọi lại, hỏi tôi về vài điều không hiểu trong học tập. Tôi không có tâm tình gì, nhưng bỗng nhớ tới Trần Kính, vì thế đứng lại, kiên nhẫn nghe cậu ta giải bày thắc mắc của mình, sau đó chọn câu trả lời thích hợp nhất, trọng tâm nhất.

Dần dần, những người nghe xung quanh tôi càng ngày càng nhiều, tụ tập thành một vòng tròn nhỏ hẹp, còn có đàn em khóa dưới mua đồ uống cho tôi.

Tôi đang kiên nhẫn giải đáp, bỗng nhìn thấy Trương Tuấn và Hoàng Vi sóng vai đi đến, đại khái vì nụ cười của Hoàng Vi quá chói mắt, thế nên tôi cũng cười tươi sáng, còn vẫy vẫy tay với Trương Tuấn, thoải mái chào hỏi, anh lại biến sắc, hung hăng liếc nhìn tôi một cái, bước nhanh rời đi.

Tôi vẫn cười tươi sáng, khoái trá trả lời vấn đề của mấy em lớp dưới, đến khi giải đáp xong, tôi vẫn duy trì nụ cười, đi vào khu phòng học, Đồng Văn Châu đứng bên cửa sổ nhìn ra hành lang, mặt lạnh lùng hỏi: “Cậu có từng thích Trương Tuấn không?”

Tôi cười cười, không nói chuyện. Tôi biết trái ngược với yêu là hận, mà anh đã trở lại bình thường, tôi luôn giỏi về ngụ ý trang.

Tôi rất buồn, vô cùng đau khổ, nhưng tôi không thể để cho người khác thấy tôi đang vô cùng đau khổ.

Tôi thấy thật may vì tâm hồn bị một lớp da bao bọc, cho nên, tâm hồn của chúng ta đi với tâm hồn, thân thể đi với thân thể trải qua cuộc sống hàng ngày.

Khoảng thời gian ấy, tôi cũng không dám nhớ lại, mỗi lần nhớ lại, chỉ có nỗi đau khổ, mỗi ngày rút cuộc mình làm những gì, đều không nhớ ra. Tựa như, mỗi ngày đi đến trường, đều cần hít sâu một hơi, cảm giác tôi không phải đang đến trường, mà là đi đánh giặc.

Cứ lơ lửng như vậy cho đến cuối kỳ.

Kết quả thi cuối kỳ được công bố, tôi vẫn đứng thứ nhất trong khối, ngay cả tôi cũng không tin nổi. Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết đều biết, hai tháng này, toàn bộ sức lực của tôi đều dành để giải bộ vui vẻ, không chú tâm mấy vào chuyện học tập. Nhưng học tập đại khái giống như nổ máy xe, chỉ cần vào quỹ đạo, tất cả sẽ tự nhiên mà đi thẳng. Tuy rằng không biết mình đứng thứ nhất như thế nào, nhưng tôi rất vui vì mình được đứng thứ nhất trong khối. Thành tích đứng đầu cả khối chính là câu trả lời rõ ràng với mọi người, La Kỳ Kỳ không bị tổn thương! La Kỳ Kỳ không cần quan tâm đến chuyện Trương Tuấn không thích cô ấy!

Đây là điểm tốt khi được làm con chim đại bàng, tất cả mọi người đều nghĩ bạn vô cùng mạnh mẽ, loại cảm xúc như đau thương sẽ không tồn tại trong bạn.

Học sinh cấp Ba đã không còn được nghỉ đông nữa, nhà trường tuyên bố chỉ được nghỉ vào lễ mừng năm mới, những ngày khác vẫn lên lớp bình thường, vì thế, sau kỳ thi, chúng tôi vẫn lên lớp.

Vào ngày tết, tôi không đến nhà cô Cao chúc tết, chỉ viết một thiệp chúc mừng, gửi qua bưu điện cho cô ấy. Bởi tôi không biết phải đối mặt thế nào, không biết giải thích thế nào.

Tôi bắt đầu đếm ngày thi vào đại học, hy vọng nhanh chóng chấm dứt cuộc sống nơi đây, lại một lần nữa tôi giống như hồi tiểu học, thầm mong được trốn tránh, hóa ra nhiều năm qua đi như vậy, tôi vẫn là người gặp phải chuyện khó khăn lại muốn trốn tránh.

Nghỉ tết xong, bước vào thời kỳ nước rút trước cuộc thi vào đại học, phía cuối lớp dựng lên một bảng số, đó chính là số ngày còn lại chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học, ngày nào giáo viên cũng thay đổi số trên tấm bảng đó, nhắc nhở mọi người ngày mừng 7 tháng 7 đang dần đến gần.

Dưới áp lực vô cùng nặng nề của kỳ thi đại học, các bạn trong lớp đều vui đầu ôn tập, trên mặt ai cũng bị phủ một lớp màu xám, hy vọng đặt ngay trước mắt, nhưng những vất vả trước mắt cũng phải trải qua từng ngày một.

Tôi bắt đầu thật sự chấp nhận chuyện mình và Trương Tuấn đã tách ra, tôi trở nên trầm mặc, không lớn tiếng đùa giỡn với Dương Quân nữa, cũng không cười to đến mỗi cả miệng. Nhưng, trước áp lực của kỳ thi đại học, ai cũng trở nên trầm mặc, không vui vẻ, nên thay đổi của tôi có vẻ hết sức bình thường.

Thời gian trôi qua hết ngày này đến ngày khác, Trương Tuấn giống như đã biến mất, đã rất lâu rồi tôi không nhìn thấy anh.

Hồi cấp Hai, lớp học của chúng tôi ở hành lang khác biệt, nhưng vẫn thường xuyên “tình cờ gặp”, còn giờ đây ngày nào chúng tôi cũng đi cùng một cầu thang, cùng một hành lang, mà lại không đụng mặt nhau. Xưa, nay đối lập, tôi mới hiểu được ngày đó là anh có lòng, còn nay đã vô tình. Trong đêm dài yên tĩnh, tôi thường nghĩ mình đã làm gì mà lại đánh mất anh. Không cần chờ đến mười năm sau bỗng nhiên quay đầu, tôi cũng biết nhất định mình đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng tôi lại không biết rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì.

Chẳng lẽ tôi không nên học tập tốt? Chẳng lẽ tôi chỉ nên yêu đương, không cần học tập? Chẳng lẽ tôi không nên làm một cô gái độc lập kiên cường? Chẳng lẽ tôi không nên có tự tôn tự ái? Chẳng lẽ tôi phải dùng sự suy sút để biểu hiện mình coi trọng anh? Chẳng lẽ tôi phải khóc rống kêu to, cắt cổ tay, nhảy lầu để giữ anh lại?

Nỗi đau khổ của tôi không thể nói cho bất kỳ ai, tôi chỉ có thể nói hết với cuốn nhật ký. Trong những trang nhật ký của tôi tràn ngập đủ loại ảo tưởng, ảo tưởng về vài năm sau, tôi và Trương Tuấn vẫn có thể ở bên nhau. Tưởng tượng cảnh gặp lại, viết tất cả vào cuốn nhật ký.

Thậm chí tôi còn dùng những ảo tưởng ấy để cổ vũ bản thân cố gắng học tập, nỗ lực từ bỏ những khuyết điểm, tôi nói với mình rằng chỉ có như vậy, một ngày nào đó trong tương lai, tôi mới có thể đủ ưu tú đứng trước mặt anh, làm cho anh lại yêu thích tôi.

Trong niềm hy vọng về tương lai, những ngày trước mắt tôi đã không còn tuyệt vọng như trước, tôi cũng không khổ sở nhiều như trước nữa.

Tôi thoải mái học tập, so với những bạn bị bài tập đè nặng, tôi quả thật giống người ở thế giới khác, ngày nào cũng ngủ đúng giờ, không thức đêm.

Các bạn trong lớp cảm thấy tôi thật thần kỳ, lên lớp không nghe giảng, hầu như không làm bài tập về nhà, thế mà vẫn có thể ngồi vững ở vị trí thứ nhất, ngay cả em gái tôi cũng không thể hiểu được. Tôi nói với nó, ba năm cấp ba quan trọng nhất là lớp 10 và lớp 11, phần lớn kiến thức đều học xong hết ở lớp 10 và 11 rồi, lớp 12 chỉ là hệ thống hóa lại, nếu hiểu được tất cả những kiến thức ở lớp 10 và lớp 11, khắc ghi nó trong đầu, thì lớp 12 không cần phải nỗ lực nhiều.

Em gái tôi đang học lớp 10, lời tôi nói có ý nghĩa thật sâu sắc, nhưng nó hoàn toàn không nghe vào đầu được chút gì.

Trong nỗi dày vò đau khổ, cuối cùng cũng đến tháng sáu.

Hai cuộc thi thử, tôi vẫn giữ được vị trí thứ nhất trong khối. Quan Hà đứng thứ hai mươi trở lên, thành tích của Trương Tuấn ổn định ở vị trí trên dưới ba mươi.

Sau khi kết thúc cuộc thi thử cuối cùng, ngoài học sinh lớp 12 ra, các lớp khác đều được nghỉ hè. Giáo viên nói làm xong bài thi, chúng tôi cũng sẽ nghỉ. Thời gian còn lại, thư viện và phòng học ở trường sẽ luôn mở cửa, để cho học sinh chúng tôi tự do ôn tập, chuẩn bị thi vào trường đại học, cao đẳng. Một tuần, tôi lướt lướt qua môn tiếng Anh, còn những môn khác không hề đụng đến, Dương Quân thật sự không chịu được, kéo tôi đến thư viện, buộc tôi phải làm mấy bài tập cậu ấy đưa ra.

Tôi không bị gánh nặng tâm lý khi ngồi trong trường thi, vô cùng thoải mái làm xong gần hết các ý. Cô hàng xóm đối diện nhà tôi nhìn từ cửa sổ thấy tôi vẫn còn xem TV vào giữa trưa, khi mà chiều phải vào phòng thi, mãi đến lúc còn cách giờ thi khoảng bốn mươi phút, tôi mới chạy đến trường, cô ấy trợn mắt há hốc mồm.

Sáng ngày 10 tháng 7, thi xong một môn cuối cùng, mọi người chính thức được giải phóng.

Vừa bước ra trường thi, mặc kệ kết quả như thế nào, trên mặt ai cũng hiện rõ sự nhẹ nhõm, may mắn sống sót sau tai nạn.

Vén vén một năm vất vả khổ sở, đi sớm về muộn, tất cả cuối cùng cũng kết thúc!

Buổi tối, nhà trường tổ chức buổi liên hoan tốt nghiệp cho chúng tôi, thời gian gần đây mọi người đều đau đầu vì kỳ thi đại học, không thể giống hồi tốt nghiệp tiểu học và cấp Hai, chuẩn bị chu đáo các tiết mục biểu diễn, nhưng tốt nghiệp cấp Ba lại quan trọng hơn nhiều, nên nhà trường cũng rất quan tâm đến buổi liên hoan này.

Năm nay giáo viên phụ trách việc này chọn sân khấu ngoài trời, treo bóng đèn lên trên cây, lại dựng một màn sân khấu lớn.

Khi màn đêm buông xuống, gió đêm nhẹ nhàng thổi đến, vô số chiếc bóng đèn nhỏ được bật sáng lên, không khí trở nên lãng mạn mà thương cảm.

Kế hoạch ban đầu là hai giáo viên âm nhạc làm người dẫn chương trình, nhưng một cô giáo có việc đột xuất không thể tới, nên chỉ có thể tìm một người trong đám học sinh. Thầy chủ nhiệm lo lắng chạy đi chạy lại, nhờ Thẩm Viễn Triết giúp, Thẩm Viễn Triết đề cử tôi. Thầy giáo dẫn chương trình đến mời tôi cùng dẫn chương trình với thầy ấy, tôi không hề nghĩ ngợi đã từ chối ngay, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại thay đổi chủ ý.

Từ tiểu học đến giờ, tôi và Trương Tuấn luôn học cùng trường, tối nay, là đêm cuối cùng chúng tôi cùng ở dưới một mái trường. Tôi hy vọng chỉ cần anh nhớ rõ buổi tối liên hoan tốt nghiệp này, sẽ nhớ kỹ tôi.

Mong muốn của tôi giờ đã không thể thành hiện thực, tôi chỉ hy vọng anh không quên mình.

32. Chương 16 - 4

Giáo viên âm nhạc chọn cho tôi một chiếc váy trắng, trên eo có một chiếc thắt lưng, váy không dài, vừa đến đầu gối, váy lại được đính vô số hạt cườm, khi bước đi, sẽ lóe sáng lung linh, đội một chiếc vương miện công chúa, là bộ váy công chúa mà tất cả các cô gái đều mơ ước.

Thầy dạy nhạc mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, khi chúng tôi sóng vai bước đến ánh đèn trên sân khấu, tất cả giáo viên và học sinh đều đã ngồi vào chỗ.

Thầy hiệu trưởng vỗ tay hoan nghênh đầu tiên, giáo viên cũng bắt đầu vỗ tay, bốn phía dần dần dậy lên tràng vỗ tay vang dội, ầm ầm những ngày tháng vất vả học tập đã chấm dứt.

Tôi mỉm cười, tự nhận là nụ cười đẹp nhất, tuyên bố với mọi người buổi liên hoan tối nay chính thức bắt đầu.

“Tất cả tiết mục đều đến từ mọi người, bạn nào muốn biểu diễn có thể đến tìm Thẩm Viễn Triết, đăng ký yêu cầu của mình với bạn ấy, sau đó tôi và thầy Lí sẽ sắp xếp thứ tự biểu diễn. Tối nay, thầy chủ nhiệm kính yêu của chúng ta đứng ra tổ chức buổi liên hoan này, nhưng chúng ta không cần để ý đến thầy ấy, chủ đề có tích cực, lành mạnh hay không, không phải chuyện của tối nay.”

Mọi người đều cười, thầy Lí còn nói: “Tiết mục đầu tiên của tối nay là độc tấu dương cầm, người biểu diễn chính là tại hạ, xin các bạn hãy dành thời gian này để nghĩ đến tiết mục mình muốn biểu diễn.”

Thầy Lí ngồi bên cây đàn dương cầm, bắt đầu chơi nhạc, là “Bài ca tốt nghiệp” trào dâng.

XEM VIDEO CLIP

Các bạn bên dưới bắt đầu lục tục tìm giấy bút, nghĩ tiết mục mà mình muốn biểu diễn.

Tôi cười ngồi cạnh Thẩm Viễn Triết, thấp giọng trò chuyện với cậu, lại không nhận được đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Trương Tuấn. Rốt cuộc, cũng thấy anh, anh không ngồi ở chỗ lớp mình, mà ngồi ở lan can bên hoa với Chân công tử và Cổ công tử, nói nói cười cười. Vừa đúng đối mặt với tôi và Thẩm Viễn Triết.

Khi thầy Lí chơi xong bản “Bài ca tốt nghiệp”, cũng mới có bạn đưa giấy lên, không kịp chuẩn bị đạo cụ gì, Thẩm Viễn Triết hỏi tôi: “Có cần để thầy Lí chơi thêm bài nữa không?”

Tôi cười nói với cậu ấy: “Như vậy rất nhàm chán, để tớ.”

Tôi cầm micro, vừa đi đến giữa sân khấu, vừa cười nói: “Nếu bây giờ tiến hành một cuộc bỏ phiếu, mọi người bầu ra giáo viên mình hận nhất, không biết mọi người sẽ bầu cho ai đây? Lựa chọn của mỗi người nhất định sẽ khác nhau, nhưng có một giáo viên chắc chắn sẽ nổi danh, các bạn nghĩ đó là ai nhỉ?” Các bạn đều cười, các giáo viên cũng cười, dù sao tiệc tối vừa mới bắt đầu, không khí còn chưa náo nhiệt, các bạn vẫn chưa thoát khỏi trói buộc làm học trò, nên họ chỉ cười, không ai dám nói ra. Tôi cười cúi chào thầy chủ nhiệm: “Chúc mừng ngài, ngài chính là giáo viên giành được nhiều phiếu nhất.”

Mọi người ồn ào cười to, tôi nói: “Là giáo viên chúng ta hận nhất, tôi đại diện cho các bạn học sinh mới tốt nghiệp mời thầy chủ nhiệm cùng góp vui với chúng ta bằng một tiết mục.”

Micro được đưa tới tay thầy chủ nhiệm, thầy cầm micro, không ngừng ho khan thanh cổ họng, nhưng không nói biểu diễn gì.

Tôi bắt đầu cao giọng kêu to: “Một hai ba bốn năm, chúng tôi chờ thật vất vả; một hai ba bốn năm sáu, chúng tôi chờ thật là khó chịu.”

Tôi cười vẫy tay, ý bảo mọi người cùng nói, đây là khẩu hiệu của chúng tôi từ khi mới vào lớp 10, cả trường không ai không hiểu, không ai không biết, lại nói với thầy chủ nhiệm nghiêm khắc, mọi người lập tức đồng lòng hợp lực gia nhập.

Khi mọi người bắt đầu kêu lên, tôi đã hơi thất thần, thật sự đã ba năm rồi sao? Tựa như khi bị Mã Lực cười nhạo mới là ngày hôm qua thôi, tựa như vừa mới đấu với Tống Bằng, nhưng thật sự đã trôi qua hơn một nghìn ngày? ?

“Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng tôi chờ thật sốt ruột; một hai ba bốn năm sáu bảy tám, thầy ơi rốt cuộc thầy có nói không?”

Hơn năm trăm người cùng hét lên thật sự là không nhỏ, thầy chủ nhiệm vội nói: “Có, có, tôi sẽ hát ọi người nghe bài “Quá giới hạn” của Trương Tín Triết.”

Quá giới hạn: (Bài hát về chủ đề tình yêu ^^)

NGHE BÀI HÁT

“Oa!” Tôi kêu lên sợ hãi, nhìn về phía mọi người làm biểu tình không thể tin, tỏ vẻ là ca khúc có đề tài vượt chỉ tiêu, các bạn bên dưới đều cười. Phải chăng tôi đã hứa với em quá nhiều, hay do tôi vốn dĩ trao em không đủ?

Em rốt cuộc có cả ngàn vạn lý do, còn tôi thì luôn chiều theo cảm nhận của em.

Để cho em nổi loạn, buông thả bản thân, cho rằng rồi sẽ có ngày em cảm động.

Những lời đồn đại rèm pha về em, tôi giả vờ làm ngơ, không chút ngờ vực.

Thầy vừa đi vừa hát, làm ọi người đều kinh ngạc, bởi vì giọng của thầy cực giống giọng của Trương Tín Triết.

Tôi không ngạc nhiên, vì thầy ấy có quan hệ tốt với Thẩm Viễn Triết, tôi đã nghe Thẩm Viễn Triết nói thầy hát bài của Trương Tín Triết rất hay, nếu không, tôi cũng không dám tùy tiện lấy thầy ấy ra trêu đùa để tạo bầu không khí.

Tôi ngồi trong bóng tối, dựa vào nó, không hề kiêng kị ngóng nhìn phía đối diện, Trương Tuấn vẫn đang ngồi ở chỗ kia, thân ảnh có thể mơ hồ nhận ra, nhưng khuôn mặt anh, dù tôi có cố gắng thế nào, cũng không thể nhìn rõ.

Còn anh, có nhìn thấy tôi không?

Tôi biết, bây giờ anh sẽ không để ý đến tôi, nhưng không sao, khi tôi đi đến giữa sân khấu, nơi ánh đèn sáng nhất, chỉ cần anh liếc mắt một cái là sẽ nhìn thấy.

Mỗi lần lên sân khấu, tôi đều suy nghĩ cẩn thận, dùng tất cả chiêu thức, tạo ra những điều thú vị, nhưng lại chẳng phải vì các bạn học, mà chỉ vì một người đang ngồi trong góc tối.

Tôi bày ra mọi điều thú vị cho toàn trường, chỉ là vì muốn làm anh liếc mắt một cái, chỉ là vì làm cho anh nhớ kỹ tôi.

Anh có thể hiểu được tâm tư của tôi không?

Tôi không hy vọng anh hiểu được, tôi chỉ hy vọng anh nhớ kỹ tối nay tôi xinh đẹp, tôi biết tối nay mình rất mỹ lệ, vì tôi đã sử dụng tất cả trí tuệ và toàn bộ tình yêu với anh để tạo ra vẻ đẹp của mình. Tôi đặt tất cả giờ phút thanh xuân, ngưng tụ vào đêm nay, vì anh mà nở rộ.

Quan Hà đến đăng ký tiết mục, tôi vui đùa với cô ấy: “Mỹ nữ muốn tái xuất giang hồ?” Trong ba năm, Quan Hà thật sự không tham gia hoạt động văn nghệ nào, các bạn cùng lớp với cô ấy gần như đều không biết cô ấy là một tay kéo đàn nhị vô cùng tài giỏi, có một giọng hát rất hay.

Cô ấy chỉ nhìn tôi cười gật gật đầu, bình tĩnh lạnh nhạt, như đối với một người bạn học bình thường nhất. Cô ấy nói với Thẩm Viễn Triết: “Tiết mục của tớ là “Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi”.”

“Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi” xem MV Tôi cố ý đặt tiết mục của Quan Hà ở cuối chương trình.

Ánh đèn bốn phía không ngừng lóe sáng, khuôn mặt của các bạn mơ hồ không rõ, khi tôi đi đến giữa đài, bỗng nhớ tới hội diễn văn nghệ năm lớp 9, Quan Hà mời tôi cùng tham gia tiết mục với cô ấy, khi đó chúng tôi còn rất thân thiết. Tôi không biết bắt đầu từ khi nào, chúng tôi đã trở nên xa lạ.

“Trong quá trình trưởng thành của mỗi người, đều có những người quan trọng để lại dấu ấn đậm nét trong trang sách cuộc đời. Trong cuộc đời tôi cũng có một người như vậy, sự xuất hiện của cô ấy từng làm tôi cảm thấy đó là tai nạn lớn nhất trong cuộc đời, tôi từng ghen tị với cô ấy, từng hâm mộ cô ấy, nhưng trong sự ghen tị và hâm mộ, tôi đã có thể cố gắng không ngừng đuổi theo cô ấy, hy vọng mình ngày càng tốt hơn, dù chỉ là một chút. Tôi từng làm cho sự đuổi theo ấy vô cùng đau khổ, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, hôm nay tôi có thể đứng ở chỗ này, không rời khỏi cô ấy, bởi vì sự xuất hiện của cô ấy, tôi mới trở thành tôi của ngày hôm nay, tôi muốn nói lời cảm ơn cô ấy. “Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi”, biểu diễn: Quan Hà.”

Quan Hà đi ra từ bóng tối, đi tới nơi sáng nhất giữa đài; tôi đi xuống đài, đi về phía bóng tối. Ở nơi giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, hai người thoáng nhìn nhau, tôi nhìn cô ấy, cô ấy lại mỉm cười nhìn dưới đài.

Tôi không biết cô ấy có hiểu lời tôi nói không, nhưng điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là tôi rốt cuộc cũng gỡ bỏ được đoạn rối rắm trong lòng. Tôi không còn hâm mộ người khác nữa, tôi đã bắt đầu thích bản thân mình.

Quan Hà nhìn dưới đài cúi đầu, mỉm cười nói: “Ở trường Nhất Trung sáu năm, tôi từng có cười vui, cũng từng có nước mắt; từng có kiêu ngạo, cũng có tự ti; từng phạm sai lầm, cũng sửa đúng sai lầm, có lẽ tôi không được ưu tú như bố mẹ mong đợi, nhưng tôi đã cố gắng hết sức, tôi không hề thấy tiếc nuối vì bản

thân. Tôi muốn gửi đến bài hát này cho những người bạn và các thầy cô giáo đã luôn ở bên và giúp đỡ tôi, cảm ơn mọi người, “Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi” .”

Nhìn lên bầu trời tôi cầu nguyện cho ngày mai

Từng giấc mộng nho nhỏ có thể dần được thực hiện

Tôi là người bình thường mà lại may mắn

Tôi muốn nói lời cảm ơn bạn mỗi ngày trong cuộc đời của tôi

Nhìn lên bầu trời tôi quay đầu

Từng là những thiếu niên lỗ mãng sống một ngày như một năm

Tôi là người bình thường mà lại may mắn

Tôi muốn nói lời cảm ơn bạn mỗi ngày trong cuộc đời của tôi

Buổi liên hoan gần kết thúc, không khí càng ngày càng thương cảm, rất nhiều nữ sinh khi hát, đều khóc không thành tiếng.

Cũng đã muộn rồi, phải tạm biệt thôi.

Thầy Lí lặng lẽ dặn dò tôi vài câu, để tôi giới thiệu tiết mục cuối cùng của chương trình tối nay.

“Tiết mục cuối cùng là hợp xướng, ca khúc mang tên “Tống biệt”, biểu diễn: toàn thể giáo viên trong trường.”
Tất cả giáo viên đều đi đến giữa đài, xếp thành mấy hàng.

Thầy Lí bắt đầu đánh đàn, nhạc của bài “Tống biệt” vang lên.

Ngoài đình, bên đường xưa, cỏ non xanh tận chân trời, gió chiều lay cành liễu tiếng sáo nghe buồn hiu, mặt trời lặn dưới chân núi. Chân trời, góc biển, bạn tốt nay còn đâu. Một chén rượu đắng hưởng chút niềm vui, giấc mộng lạnh đêm nay sẽ tan biến.

Thầy hiệu trưởng hòa ái dễ gần, cô giáo dạy địa tóc trắng xóa, thầy dạy chính trị trắng trẻo thư sinh, cô giáo tiếng Anh hay xấu hổ đỏ mặt, thầy dạy toán luộm thuộm, thầy dạy lý giảng bài hồ đồ, thầy chủ nhiệm nghiêm khắc...

Ánh mắt tôi đã ẩm ướt, tôi tin, vào giờ khắc này, tất cả các bạn ở đây đều thấy mắt mình cay cay.

Ba năm, ba năm tươi sáng, đẹp đẽ nhất của thời thanh xuân! Lớp 10, chúng tôi vô ưu vô lo tập quân sự, người ướt mồ hôi hát quân ca; lớp 11, bài vở nhiều, vất vả học tập, vô cùng lo lắng thống khổ; lớp 12, vô biên vô hạn đề bài, chúng tôi canh ba ngủ, canh năm dậy.

Chúng tôi từng cùng đi đều tập quân sự, cùng nhau tiến bộ, cùng nhau trốn học, cùng nhau trách móc giáo viên, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau học tập...

Mặc kệ chúng tôi là yêu cũng tốt, mà hận cũng thế, ba năm trung học này đều khắc ghi trong cuộc đời chúng tôi, trở thành những kỷ niệm không thể xóa nhòa.

Trong tiếng hát, thầy hiệu trưởng nói lời từ biệt với các học sinh của mình: “Tốt nghiệp là một điểm cuối, nhưng cũng là một khởi điểm mới, đấu tranh với ba năm trung học đã chấm dứt, nhưng đấu tranh với cuộc đời lại vừa mới bắt đầu. Tôi đại diện cho toàn thể giáo viên, gửi lời chia tay đến tất cả các em ‘Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu vươn lên không ngưng nghỉ; khôn mang trọng trách của đất, người quân tử lấy đức dày để nâng đỡ vạn vật.’!”

Các giáo viên đều chuẩn bị rời đi, tôi theo lời dặn từ trước của thầy Lí, nói với mọi người: “Thời gian còn lại chính là vũ hội nhà trường dành cho các bạn, thầy hiệu trưởng nói chỉ cần có một hai bạn muốn khiêu vũ, âm nhạc sẽ vì họ mà vang lên.”

Lúc đầu, các bạn đều là người này nhìn người kia, người kia nhìn người này, ngại ngùng lên sân khấu, rất nhanh đã có vài nam sinh dắt tay bạn gái mình, không ít tình yêu bí mật được ra ánh sáng, làm cho rất nhiều tiếng ồn ào nổi lên. Rất nhiều bạn không biết nhảy, những người biết nhảy lại không nhảy, đèn màu chiếu đến sàn nhảy ngoài trời, nơi nơi đều là những thân ảnh tuyệt đẹp hoặc ngây ngốc.

Dương Quân ngồi lên bàn bên cạnh tôi, ngẩn người nhìn Đồng Vân Châu đang nhảy.

Tôi nói: “Nếu cậu muốn, đi mời cô ấy nhảy một điệu đi.”

Dương Quân buồn bã chán nản: “Tôi không biết khiêu vũ.”

Tôi đi ra, vỗ vỗ bả vai Đồng Vân Châu: “Cậu mời Dương Quân nhảy một điệu nhé!”

Đồng Vân Châu sửng sốt một chút, lập tức nói: “Được.”

Cô ấy lại gần mời Dương Quân nhảy, Dương Quân nhăn nhó nói: “Tôi không biết nhảy.”

Đồng Vân Châu tự nhiên hào phóng cười nói: “Vì vậy, điệu nhảy đầu tiên của cậu mới cần một người bạn nhảy biết nhảy.” Cô ấy vươn tay với Dương Quân, tôi đẩy Dương Quân, Dương Quân đỏ mặt, cầm tay Đồng Vân Châu.

Trong tiếng nhạc, đám bạn bắt đầu túm tụm ra về.

Tôi giấu mình trong bóng đêm, tìm kiếm thân ảnh Trương Tuấn, lại không nhìn thấy anh, đây là cách tạm biệt anh lựa chọn sao?

Đèn đuốc rực rỡ trên vũ đài, ánh sáng hội tụ, cũng là vì ly biệt mà lộng lẫy.

Trong khúc nhạc dịu dàng thương cảm, tôi đi về phía cổng trường.

Tạm biệt, Nhất Trung!

Tạm biệt, thanh xuân của tôi!

Ca khúc “Tổng Biệt”

33. Chương 17

Chương 17: Khi tên đề trên bảng vàng

Sau khi thi xong là những ngày tịch mịch nhàn rãi.

Tôi đã có thói quen pha trà, khi định ngâm nga tiếng Anh, mới phát hiện giờ đã không cần. Một thói quen đã ba năm, đột nhiên không cần làm nữa, không thấy thoải mái, mà còn cảm thấy có chút mất mát.

Tôi đi báo danh vào một lớp học vẽ, lúc này đây, tôi học là vì bản thân. Thế giới này vì có muôn vàn sắc thái mà xinh đẹp, tôi hy vọng mình có một đôi mắt giỏi chụp lại những sắc thái đẹp để ấy.

Trước ngày công bố kết quả thi đại học, tôi nhận được điện thoại của giáo viên phụ trách tuyển sinh ở trường đại học Bắc Kinh, chúc mừng thành tích thi rất cao của tôi, mời tôi nộp nguyện vọng vào trường đại học Bắc Kinh. Tôi choáng váng mơ hồ nói chuyện với thầy ấy, đến lúc treo điện thoại, mới có phản ứng, quên hỏi thầy kết quả cụ thể của tôi là thế nào.

Bố mẹ tôi bắt đầu hưng phấn, dù sao giáo viên tuyển sinh của trường đại học Bắc Kinh trực tiếp gọi điện thoại, đã đủ chứng minh thành tích của tôi.

Tôi gọi điện thoại cho thầy chủ nhiệm lớp, thầy vừa cao hứng vừa tiếc hận nói: “Em đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung, đứng thứ năm toàn tỉnh, thấp hơn trạng nguyên không đến mười điểm.”

Bố mẹ tôi vừa kích động, vừa bảo tôi làm người phải biết khiêm tốn, vào ngày chính thức công bố kết quả đừng ồn ào với người ngoài.

Ngày hôm sau, giáo viên phụ trách tuyển sinh của trường đại học Thanh Hoa cũng gọi điện thoại đến, mời tôi vào Thanh Hoa, khi thầy ấy biết trường đại học Bắc Kinh đã liên hệ với tôi trước, lập tức vô cùng nhiệt tình giới thiệu cho tôi vấn đề an ninh trật tự ở Thanh Hoa, cường điệu là Bắc Kinh không có ưu thế này.

Điện thoại của Thanh Hoa bên này vừa đến không bao lâu, Bắc Kinh bên kia lại gọi tới nữa.

Bố mẹ tôi mừng rỡ, mặt mày hớn hở, đặt lên bàn cân xem nên vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh, thực nghiêm túc cẩn thận suy xét, cố ý gọi điện thoại đường dài cho chồng đi hai của tôi, đang làm phó hiệu trưởng tại một trường đại học cũng là trọng điểm, hỏi ý kiến xem tôi nên vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh. Tôi cảm thấy tâm tình họ bây giờ, có điểm giống sắp phải gả con gái, Thanh Hoa và Bắc Kinh là hai chàng rể vàng làm cho họ rơi vào thế khó xử, nhưng khó xử của họ lại mang theo hạnh phúc và tự hào.

Ngày công bố thành tích thi vào đại học, mẹ Quan Hà gọi điện hẹn mẹ tôi đi xem, nên dù đã biết rõ thành tích của tôi rồi mẹ cũng phải đi, tôi không muốn ngăn cản, bởi vì giờ phút ấy là sự hưởng thụ qua nhiều năm bố mẹ nuôi nấng tôi, nhưng tôi cũng nói với bố mẹ trước, nhìn thấy mẹ Quan Hà, hãy nói năng cẩn thận một chút.

Vì mẹ của chúng tôi đã trở thành hai người bạn thân trung tuổi, nên tôi và Quan Hà cũng thuận theo lý lẽ cùng đi xem bằng.

Lúc chúng tôi đến, trước cổng trường đã chật kín người, mẹ tôi kéo mẹ Quan Hà vui tươi hớn hở chen vào đám người.

Tôi và Quan Hà ngồi trên bồn hoa bên bàn đánh bóng, ngăn người nhìn đám đông trước cổng trường, chỉ ngẫu nhiên nói chuyện với nhau một hai câu.

Bảng kết quả còn chưa dán, mà tin tôi đứng thứ năm trong tỉnh đã được truyền ra, rất nhiều bạn học đến tìm tôi chứng thực tin tức, chúc mừng tôi.

Quan Hà vẫn mỉm cười nói chuyện cùng mọi người, nhưng tôi biết dây thần kinh của cô ấy đã kéo căng đến cực hạn.

Tôi thở dài, sợ hãi nhất chính là thời gian chờ đợi trước khi công bố kết quả.

Rốt cuộc, cửa văn phòng cũng mở ra, giáo viên đi ra dán kết quả.

Trước cổng trường lại rối loạn hơn, tất cả các phụ huynh đều chen về trước, mà thí sinh chúng tôi lại mang tâm tình phức tạp đứng bên ngoài, muốn biết thành tích, lại sợ biết được thành tích. Tuy nhiên, dù có muốn hay không, tất cả các bạn đều đã dần biết thành tích của mình.

Có bạn khóc rống thất thanh, phụ huynh cũng cùng nhau khóc, cũng có bạn vui mừng khôn tả, cười rạng rỡ.

Tôi ngồi bên bồn hoa, không quan tâm đến chuyện bên ngoài, lại thấy cảm động lây. Ba năm cấp Ba, không chỉ có mình học trò mới gian khổ, còn có vô số tâm huyết của phụ huynh. Quan Hà đột nhiên lao tới từ đám người, nét mặt tươi cười như hoa, tôi yên lòng, thành tích của cô ấy nhất định không tệ.

“ Bao nhiêu?”

Quan Hà vui sướng nói: “Thứ mười một trong trường.”

Lòng tôi vừa dịu đi, liền thấy Lâm Y Nhiên mang sắc mặt u ám đi ra cùng mẹ từ trong đám người, lòng tôi lại treo lơ lửng.

Tôi đi lại gần, muốn hỏi cũng không dám hỏi.

“Đứng thứ một trăm ba mươi sáu trong trường.” Trong mắt Lâm Y Nhiên đã cuộn cuộn nước mắt, nhưng vẫn cố hết sức mỉm cười.

Từ lớp 10, dù là cuộc thi lớn hay nhỏ, Lâm Y Nhiên chưa bao giờ thất bại, tôi từng lo cho Dương Quân, cũng từng lo đến Quan Hà, lại chưa bao giờ lo về cô ấy.

Tôi không biết nên an ủi cô ấy thế nào, từ lớp 11 cô ấy đã đứng từ thứ mười trở lên, lớp 12 luôn đứng trong top 5, một cô gái thông minh như vậy mà tại sao khi thi chỉ đứng thứ hơn một trăm ba mươi. Ba năm, hơn

một nghìn ngày, tôi ngồi sau cô ấy, chứng kiến sự nỗ lực, chăm chỉ của cô ấy, kinh ngạc thấy ba năm vất vả, lại biến thành hư ảo chỉ trong nháy mắt.

Cuộc thi vào đại học ở Trung Quốc thật sự vô cùng tàn khốc, nó không chỉ có cường độ cạnh tranh khốc liệt, mà còn có cả kết quả tàn khốc vào giờ phút cuối cùng, không giống nước ngoài, xin vào đại học chỉ cần tổng hợp lại kết quả học tập, ở Trung Quốc, dù thành tích trước đây có huy hoàng thế nào, giờ phút này không có thành công, tất cả sẽ đều bị phủ nhận.

Tôi rất buồn, Lâm Y Nhiên lại an ủi tôi: “Không sao đâu, vẫn nằm trong nhóm có thể vào trường đại học chính quy, vẫn có thể xin vào một trường tốt.”

Mẹ Lâm Y Nhiên vô cùng khó chịu, một câu cũng không muốn nói, Lâm Y Nhiên vội vàng nói mấy câu với tôi, liền thần thờ ra về cùng mẹ.

Tôi ngồi một góc bên bồn hoa, ngóng nhìn trời xanh xa xa. Thế giới này luôn có rất nhiều điều không thể dùng lý luận logic để giải thích, cũng có những lúc không công bằng.

Dương Quân cao hứng phấn chấn, gọi tôi gọi lui trong đám đông, lớn tiếng hỏi mọi người xung quanh: “Nhìn thấy La Kỳ Kỳ không? La Kỳ Kỳ ở đâu? Có ai nhìn thấy La Kỳ Kỳ không?”

Quan Hà gọi cậu lại, sau khi nói mấy câu với cậu, sắc mặt cậu ảm đạm, tìm thấy tôi, buồn bực nói: “Sao Lâm Y Nhiên có thể làm kém vậy chứ? Tổ chức của cô ấy vốn còn tốt hơn cả tớ và cậu, định lực cũng khá mạnh, hai chúng ta lúc nào cũng ầm ĩ như vậy, mà cô ấy cũng có thể mất điếc tai ngơ.”

Không ai có thể biết đáp án, vì vậy thi vào đại học mới là một trò chơi tàn khốc.

“Cậu thế nào? Đã nghĩ ghi danh vào trường nào chưa?”

“Thứ bảy trong trường, tớ quyết định vào đại học Phục Đán, còn cậu? Quyết định chưa? Thanh Hoa hay Bắc Kinh?”

Đại học Phục Đán cũng là trường khá có tiếng, là trường đại học hàng đầu nhé! Trường này ở Thượng Hải.

“Thanh Hoa.”

“Sau này tớ tới Bắc Kinh chơi, sẽ tìm cậu nương tựa đấy.”

(đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh.)

Tôi cười: “Đừng đến quấy rầy tớ, tìm người khác đi.”

Dương Quân mắt trợn trắng: “Hừ, bạn xấu!” Cậu yên lặng ngồi xuống, đột nhiên thở dài, “Hy vọng Đồng Vân Châu có thể báo danh vào trường ở Thượng Hải.”

“Đồng Vân Châu thi thế nào?”

“Phát huy cực tốt, được vào nhóm những trường trọng điểm. Trương Tuấn thi cũng không tệ, hình như là thứ hơn hai mươi, hay hơn ba mươi gì đó, đông quá, tớ chưa kịp nhìn kỹ đã bị người ta đùn ra đến đây, nhưng mà cậu cũng không cần quan tâm, Thanh Hoa có vô vàn thanh niên tài giỏi, cậu hãy quên đi, đừng cảm phiền về phía trước nào!”

Nói là vậy, nhưng tôi lại không thể làm được, tôi hỏi: “Thẩm Viễn Triết thì sao?”

“Cũng không biết, muốn tớ đi hỏi giúp cậu không?”

“Ừ.” Dương Quân thật giống con khỉ, lập tức liền nhảy lên không thấy bóng dáng, một lát sau, lại kéo theo Thẩm Viễn Triết và em gái cậu ấy lại đây.

Thẩm Viễn Tư chào tôi: “Sao lại trốn ở chỗ này? Bên ngoài rất nhiều phụ huynh đang nói về cậu, đang muốn nhìn một chút xem bộ dáng cậu trông thế nào đấy.”

Tôi lè lưỡi: “Gặp mặt không bằng tương tượng.”

Biểu tình của hai anh em họ đều rất bình thường, Thẩm Viễn Triết thi cũng bình thường, Dương Quân rất nhanh liền lẩm miệng chứng thật suy đoán của tôi.

Thẩm Viễn Tư đã tốt nghiệp, được phân công đến viện thiết kế của thành phố, đơn vị cũng tốt, tôi còn chưa hỏi gì, cô ấy đã chủ động nói cho tôi biết, Lâm Lam đến đài truyền hình, đài ngộ phúc lợi cũng không tệ.

Sau khi trò chuyện một lúc, Thẩm Viễn Triết rời đi cùng em gái, Dương Quân cũng sôi nổi ra về, chuyện của họ còn rất nhiều, xác định trường học, xác định ngành nghề, làm đơn nguyện vọng, không giống tôi, đã chẳng còn chuyện gì.

Sau buổi trưa, người trước cổng trường dần ra về, mẹ tôi và mẹ Quan Hà cũng không thấy đâu, chắc là cảm thấy mỹ mãn nên về nhà rồi.

Một mình tôi thu mình ngồi ở bồn hoa, ôm đầu gối ngẩn người.

Quan Hà không biết đi lòng vòng ở đâu, về vào lúc hơn sáu giờ, không ngờ lại chạy lại, cười hì hì ngồi bên cạnh tôi.

“Sao cậu lại trốn ở chỗ này? Không phải đang tiếc nuối vì không được làm trạng nguyên của tỉnh đấy chứ?”

Tôi cười khở: “Tớ đang nhớ lại vài chuyện trước đây, chờ một người bạn.”

“Trương Tuấn?”

Tôi không nói gì, Quan Hà lập tức ngậm miệng.

Mặt trời đã lặn, trường học trở nên lạnh lẽo, chỉ có ít người ghé qua xem xét.

Quan Hà hỏi tôi: “Cậu không đói à? Muốn về nhà không?”

“Cậu về trước đi, tớ còn muốn ngồi ở đây một lúc nữa.”

Quan Hà lắc đầu: “Tớ vẫn thấy kích động, về nhà cũng không ngồi yên được, thôi tớ ở đây với cậu.”

Tôi không mở miệng, tầm mắt dừng ở cổng trường. Ánh chiều tà chiếu rọi xuống cổng trường trang nghiêm, hàng cây cối xanh tươi hai bên được nhuộm sắc đỏ, vài người đứng ngoài cổng trường xem bảng kết quả, càng không ngừng có người đến, không ngừng có người ra về, nhưng vẫn không có người tôi chờ.

Tôi ngồi ở trường một ngày, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, vậy mà Tiểu Ba vẫn không xuất hiện.

Lớp 10, tôi đã vô số lần ảo tưởng đến giờ phút này, ảo tưởng tôi thi vào đại học với thành tích cực cao, làm cho Tiểu Ba phải giật mình kinh ngạc, tôi muốn nhìn thấy biểu tình kinh ngạc ngoài ý muốn của anh, tôi muốn mình đắc ý dào dạt đi đến trước mặt anh, tôi muốn hai người thoải mái cười to, từ đây lại có thể sớm chiều làm bạn, trải qua vô số chuyện buồn chán, đó từng là động lực giúp tôi bước tiếp về phía trước.

Tôi nghĩ mình học tập thật tốt, mọi người có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhưng bây giờ tôi mới hiểu, khi tôi lựa chọn học tập tốt, tôi và anh đã đi trên hai con đường trái ngược, vĩnh viễn không giao nhau, mà anh, ba năm trước đây đã biết rõ rồi.

Ba năm trước, tôi từng chờ mong được nhìn thành tích anh thi vào đại học, ba năm sau, chẳng lẽ anh không muốn nhìn thấy thành tích của tôi sao?

Tôi vẫn luôn tin tưởng anh sẽ trở về, anh nhất định sẽ đến xem thành tích của tôi, đây là thành công của cả hai chúng tôi!

Nhưng chờ đợi một ngày làm tôi không còn giữ vững niềm tin nữa, ba năm trôi đi, tôi thay đổi, anh cũng thay đổi, anh có những điều mừng vui của mình, mà tôi chẳng qua cũng chỉ là quá khứ khi anh nhớ lại mà thôi.

Ánh hoàng hôn dần dần bị thu hồi, sắc trời nhập tối, trường đã bật đèn, trước cổng trường không còn ai cả.

Quan Hà nhỏ giọng hỏi: “Về nhà chứ? Trời tối đen rồi, cậu ấy nhất định đã biết thành tích từ trước, đại khái sẽ không đến xem bảng đâu.”

Tôi mỉm cười nói: “Một lúc nữa đã.”

Tôi đi đến trước bảng vàng, ngửa đầu nhìn.

Bảng đỏ thẫm, chỉ chít những cái tên. Ở trên cùng, dùng mực vàng lóe sáng viết: La Kỳ Kỳ.

Tôi vừa lòng nở nụ cười, tốt lắm, vô cùng chói mắt, liếc mắt một cái là có thể nhìn được, đây là thành quả của ba năm tôi nỗ lực, đây là điều tôi muốn Tiểu Ba nhìn được, anh là người duy nhất tôi muốn chia sẻ vinh quang này, nhưng mà, anh đang ở đâu? Người nên nhìn thấy vinh quang này nhất đang ở đâu? Tôi yên lặng nhìn tên mình, vài phút sau, tầm mắt dời xuống, dừng ở một cái tên khác.

Trương Tuấn.

Tôi đứng thật lâu trước bảng vàng, biết trời đã tối đen, mới nói với Quan Hà: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện nói, bàn luận về thành tích của bạn này bạn kia, miệng tôi vẫn nói chuyện như thường, trong đầu, lại toàn là Tiểu Ba: Tiểu Ba chưa tới xem bảng, anh ấy quên, anh ấy đã hoàn toàn quên rồi.

Trước khi tôi nhận ra, nước mắt tôi đã ào ào chảy xuống, vì Quan Hà ở bên cạnh, nên tôi rất muốn không chế, lại không thể không chế được, quả thực khóc như mưa to giàn giụa, mà Quan Hà lại cho rằng tôi khóc vì Trương Tuấn, vô cùng xấu hổ, làm bộ như không phát hiện, không dám liếc nhìn tôi.

Tôi dùng sức lau đi, nước mắt lại chảy ra càng nhiều, tôi cũng không buồn nén nhịn nữa, để mặc nước mắt điên cuồng tuôn rơi, chỉ là thất lạc tạm thời thôi, không sao cả, “em sẽ thoát khỏi mê cung của năm tháng rồi chờ anh”, tôi cũng tin tưởng vững chắc anh sẽ ở đâu, anh ấy là Tiểu Ba của tôi mà, sao anh ấy có thể không đợi tôi chứ?

Ba năm sau, cuối cùng tôi cũng gian khổ đi tới cửa mê cung, mới phát hiện ra cánh cửa này không phải cánh cửa mà chúng tôi đã đi vào, quay đầu lại, chúng ta đều đã không tìm thấy đường về.

Thật ra, tôi biết, chúng tôi đã sớm đi trên con đường khác biệt, càng đi về phía trước, khoảng cách càng ngày càng xa, mặc kệ anh có nhìn lại hay không, cũng không thể thay đổi sự thật này, nhưng tôi không cam lòng, sao anh có thể quên được? Tôi không cam lòng! Tôi ích kỷ không muốn anh quên tôi!

Nhưng, anh quên!

Đến giờ phút này, tôi nghĩ mình đã thật sự hiểu, tôi vĩnh viễn mất anh! Cái thế giới mà tôi cho rằng tầm tôi, cũng đã làm tôi thấy rõ ràng được những con người.

34. Chương 18 - 1

Chương 18.1: Năm tháng như dòng nước chảy

Tôi chọn Thanh Hoa Kinh Quân (Tsinghua SEM, học về kinh tế), để bố tôi điền giúp vào đơn nguyện vọng, trúng tuyển đương nhiên không thể trì hoãn.

Quan Hà đi Hàng Châu, quê hương của bố cô ấy, mẹ cô ấy chắc cũng rất hài lòng. Vừa nhận được giấy trúng tuyển, cô ấy và mẹ mình đã rời khỏi nơi này.

Ngày hôm sau khi cô ấy rời đi, tôi nhận được một bức thư của cô ấy, xem dấu bưu điện thấy thư được gửi một ngày trước. Khi bố tôi đưa thư cho tôi, cười nói: “Đúng là trẻ con! Muốn nói gì sao không gặp mặt mà nói? Hôm qua không phải con đã đến nhà cô bạn này chào tạm biệt rồi à?”

Bố tôi nói sai rồi, chính bởi chúng tôi không phải trẻ con, nên chúng tôi mới bắt đầu quanh co lòng vòng, giáp mặt thì thế này, quay lưng lại thế khác.

Không biết vì sao, tôi lại thấy không muốn đọc bức thư này, vì viết thư có nghĩa là không muốn nói ra trước mặt.

Cuối cùng, tôi vẫn mở thư ra đọc.

Kì Kì:

Khi cậu nhận được bức thư này, tớ cũng đã rời đi, hơn nữa tớ biết, tớ vĩnh viễn sẽ không quay trở về.

Còn nhớ học kỳ một lớp 12, tớ thi với kết quả kém nhất, mẹ trách tớ không chịu cố gắng, làm ẹ và bố phải thất vọng, nói là sớm biết rằng tớ là người không biết cố gắng như vậy, mẹ làm sao phải hy sinh vì tớ nhiều như thế, lúc đó tớ buồn khổ đến mức còn muốn tự sát, vậy mà cậu lại chạy tới nói với tớ cậu vẫn rất hâm mộ tớ, lúc ấy tớ không hề tin, bởi vì rõ ràng là tớ luôn hâm mộ cậu.

Bây giờ cậu có cảm thấy khiếp sợ không? Đó chính là cảm giác lúc ấy của tớ!

Cậu cho tớ một điều khiếp sợ, tớ cũng cho cậu một điều khiếp sợ, chúng ta huề nhau!

Từ nhỏ, mẹ đã nói với tớ phải thật nỗ lực, phải thật ưu tú, bởi vì mẹ hy sinh rất nhiều vì tớ, mẹ làm tất cả đều vì tớ. Dưới sự thúc giục của mẹ, tớ vẫn luôn nỗ lực làm một đứa trẻ ưu tú.

Hồi tiểu học mặc dù hai ta học cùng lớp, nhưng cậu có vẻ rất trầm tính, tớ không có ấn tượng gì với cậu, chỉ nhớ cậu và Trương Tuấn là hai học sinh được cô giáo quý mến, học toán rất giỏi, khi lên cấp Hai, nhìn thấy cậu đoạt hết giải này đến giải khác trong các cuộc thi biện luận và diễn thuyết, tớ cảm thấy hơi bất ngờ, rất khó liên tưởng hình ảnh khéo ăn nói của cậu với cô bạn học cùng lớp hồi tiểu học với tớ, tớ nghe nói cậu chơi ở bên ngoài, có một đồng bạn bè ngoài xã hội, đại khái xuất phát từ lòng hiếu kỳ với thế giới bên ngoài, nên đôi khi tớ cũng thầm hâm mộ cậu.

Lớp 9, không ngờ chúng ta được học cùng lớp, chẳng thán mà nói, cảm xúc của tớ giao tạp cả vui sướng lẫn buồn bực, cậu là người đứng thứ nhất trong lớp, tớ là người đứng thứ hai, lúc ấy tớ không phục lắm, bắt đầu tận lực tiếp cận cậu, không phải có câu nói “Muốn chiến thắng một người, trước hết hãy hiểu về người đó” sao? Và tớ đang thực hành câu nói ấy. Dưới áp lực của tớ, rốt cuộc cậu cũng nhận tớ làm bạn. Cậu sống rất ngông nghênh, không cần quan tâm giáo viên và các bạn khác có thích mình hay không, nhìn có vẻ lạnh lùng vô tư, nhưng thật ra cũng là người có tình, kiêu ngạo, lần đầu tiên tớ bắt đầu thường thức một cô gái.

Vị trí thứ nhất của cậu chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, sau đó thành tích của cậu vẫn luôn kém tớ, nhưng tớ cũng không cảm thấy mình giỏi giang hơn, vì tớ biết cậu vốn không tham gia trận thi đua này, mà chỉ có mình tớ tham gia. Rồi, tớ là thật lòng thương thức cậu, thích cậu, nếu không có chuyện sau này, thì thật tốt! Trí nhớ của tớ vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc đẹp đẽ nhất đó. Sau khi vào cấp Ba, tớ cảm thấy cậu thay đổi, học tập đối với cậu mà nói, không còn không quan trọng nữa, tuy cậu không học cùng lớp với tớ, nhưng mỗi lần tham gia các kỳ thi, tớ đều coi cậu là đối thủ.

Cậu liên tục tiến bước, cho đến khi đứng ở vị trí cao nhất.

Nhìn một người giỏi hơn mình, đứng cao hơn mình, biết bản thân không thể đuổi theo, tớ không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận mình không bằng cậu, quá trình này rất thống khổ. Trong quá trình thống khổ ấy, trọng lượng của tình bạn càng ngày càng vơi đi, mà trọng lượng của đối thủ càng ngày càng nặng hơn. Tớ bắt đầu điên cuồng ghen tị cậu, ghen tị cậu học tập tốt hơn tớ, ghen tị Trương Tuấn thích cậu, ghen tị cậu không để tâm đến mọi chuyện, ghen tị tất cả mọi người đều chú ý đến cậu, tất cả giáo viên và các bạn đều đối tốt với cậu, ngay cả những bạn hồi tiểu học từng thích tớ cũng chỉ nói về cậu, bỏ qua tớ.

Ghen tị khiến tớ làm rất nhiều chuyện đáng xấu hổ. Lúc đầu chỉ là những hành động nhỏ, như vào buổi sinh nhật Trương Tuấn, sau khi tớ hát, tớ cố ý để cậu hát tiếp, đơn giản là tớ biết cậu hát không hay bằng tớ, nhưng Trương Tuấn lại làm cho chuyện vốn xấu hổ trở nên lãng mạn, hóa ra bây giờ cậu mới là tiêu điểm mà mọi người ngắm nhìn, không ai thèm quan tâm Quan Hà là người thế nào. Lòng ghen tị của tớ làm tớ càng chạy càng xa, tớ bắt đầu nhắm mục tiêu vào Trương Tuấn.

Đối với sự ưu tú của cậu, người cảm thấy áp lực không chỉ có tớ, mà còn có cả Trương Tuấn. Cậu rất sùng bái, tín ngưỡng Trương Tuấn, nhưng cậu lại xem nhẹ sự tự ti, yếu đuối của cậu ấy.

Tớ kể hết áp lực học tập của mình với Trương Tuấn, giải bày mọi cảm giác thất bại, suy sụp, cậu ấy cảm động lắm, an ủi tớ, toàn tâm toàn ý khuyên giải tớ, thậm chí tớ còn kể cho cậu ấy nghe chuyện về bố tớ, làm cho cậu ấy càng đồng tình hơn. Kích phát ý muốn bảo vệ của cậu ấy.

Tớ còn kể với cậu ấy những lời cậu nói, nói cậu không tin tình yêu, cho rằng tình yêu chính là ảo giác. Ở trước mặt cậu ấy tớ đã nói cậu coi trọng nhất chỉ có học tập, cậu tuyệt đối sẽ không làm bất cứ kẻ nào làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của mình.

Tớ cố ý, vô tình làm kẻ phá đám, mà khi nhận ra, tớ còn không thừa nhận, tớ nói với mình rằng tớ và Trương Tuấn chỉ là bạn tốt quan tâm đến nhau, tất cả những gì tớ nói với cậu ấy cũng là lời nói thật. Bây giờ tớ không muốn biện giải vì mình nữa, tớ tự nhận mình đã từng không từ thủ đoạn muốn phá hỏng chuyện của hai cậu. Cuối cùng, cậu ấy cũng kiên trì thẳng thắn trước mặt cậu, tớ biết mình khó mà lui, sự kiêu ngạo của tớ khiến tớ không thể làm cô gái như Hoàng Vi, thật ra, xét về tình, tớ còn chẳng bằng cô ấy. Tớ thậm chí không phải vì thích Trương Tuấn, mà chỉ vì muốn cậu nhận được cảm giác thất bại, vì tớ ghét cậu!

Khi tớ còn dây dưa giữa thành công và thất bại, thật ra tớ đã thất bại rồi, tớ đã sớm lạc đường. Khi cậu nói với tớ từ nhỏ đã hâm mộ tớ, không chỉ vì chuyện học tập của tớ, mà còn cả thái độ đối nhân xử thế của tớ, tớ đột nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Sao tớ có thể vì thất bại trong học tập, mà lại đi làm một người thất bại? Nếu bố tớ biết được, nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ vì tớ!

Tớ bắt đầu xa lánh cậu, gần gũi Trương Tuấn, khi mẹ trách móc tớ không chịu cố gắng, tớ khóc lóc ầm ĩ, nói với mẹ tớ đã bị mẹ làm uồn tự sát. Những ngày lớp 12 sau đó, tớ sống rất đơn giản, yên tĩnh, thậm chí tớ còn không nhìn bảng thành tích, tớ tự hỏi mình, có phải mỗi ngày đều cố gắng hết sức không? Chỉ cần cố gắng hết sức, tớ liền an tâm ngủ.

Trương Tuấn cuối cùng cũng chia tay cậu, cậu và cậu ấy đều ngậm miệng không nói gì, tớ không thể biết nguyên nhân, tớ không biết trong quá trình này tớ có sắm một vai quan trọng không, tớ thật có lỗi!

Tớ không muốn giả dối xin cậu tha thứ, để chúng ta tiếp tục làm bạn tốt! Tớ biết điều đó là không thể được! Tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra, khó có thể tha thứ, không bằng hãy quên đi, làm cho chúng ta từ giờ trở đi sẽ thành hai người xa lạ, đều tự trân trọng, đều tự nỗ lực!

Tuy rằng cậu cũng không cần lời chúc phúc của tớ, nhưng, tớ vẫn chúc cậu có được cuộc sống tuyệt vời nhất!

Quan Hà Tôi đọc đi đọc lại bức thư ba lần, cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng không có cảm giác tức giận phần nộ, cô ấy không xin tôi tha thứ, bởi vì, chúng tôi cũng không phải thiên sứ. Cô ấy chỉ biết tôi từng hâm mộ cô ấy, mà lại không biết tôi cũng từng điên cuồng ghen tị cô ấy.

Tôi cũng không nhận được nghỉ, nếu không có Quan Hà, tôi và Trương Tuấn có phải sẽ không chia tay? Tôi không có đáp án, bởi vì nếu không có Quan Hà, tôi sẽ không là tôi bây giờ, tôi và Trương Tuấn có lẽ sẽ không ở cùng một chỗ.

Tiểu Dương: Mình không thích Quan Hà! Ai cũng có thể ghen tị, nhưng ghen tị phải tích cực như Kì Kì ấy, lấy ghen tị làm động lực như bạn ấy mới đúng. Quan Hà sắm một vai quan trọng trong tình cảm của hai người họ, lại còn kích bác Trương Tuấn (vốn gốc, không hiểu Kì Kì) nữa chứ.

35. Chương 18 - 2

Bố mẹ tôi đều xin nghỉ làm, họ quyết định đưa tôi và em gái về quê của mẹ, viếng mộ ông ngoại, cảm ơn ông đã phù hộ cho tôi thuận lợi thi đỗ vào đại học, lại cùng đi Bắc Kinh, đưa tôi nhập học kiêm du lịch.

Bố mẹ gọi tôi và em gái lại, nói là muốn họp gia đình, tôi buồn bực khó hiểu, chuyện lớn gần đây nhất chính là tôi sắp vào đại học, chuyện này có gì phải bàn bạc?

Bố nói với tôi và em gái: “Hai năm nay, bố mẹ luôn cố gắng dùng mọi quan hệ để được về Tây An, gần đây nhận được điện thoại của bạn học cũ, việc công tác của bố cơ bản đã được ổn định, là một đơn vị có phúc lợi và đãi ngộ cũng khá tốt, chức danh cho bố cũng rất tốt. Việc làm của mẹ các con có chút vấn đề, nhưng bố mẹ đã bàn với nhau, sợ nếu để lỡ mất cơ hội này, sẽ không tìm được đơn vị tốt như thế nữa, nên quyết định để bố về đó trước, đến lúc bố ổn định, lại đón mẹ các con đến, chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội.”

Tôi và em gái hai mặt nhìn nhau, tin tức quá lớn, cũng quá bất ngờ, chúng tôi đều chưa chuẩn bị tư tưởng.

Mẹ nói: “Bố mẹ chưa nói với các con, là sợ chuyện không thành công, mà lại làm nhiều loạn chuyện học tập của các con, Kì Kì phải đến Bắc Kinh học, việc này không có ảnh hưởng lớn với Kì Kì, mẹ và bố con chủ yếu lo lắng cho Ái Á, sợ vì chuyện này mà ảnh hưởng đến việc học tập của Ái Á. Sau khi bàn với nhau, quyết định để bố con đi trước, mẹ có thể ở cạnh giúp Ái Á đi học, đến khi Ái Á thi vào đại học, lại trở về Tây An, Tây An dù sao cũng là thành phố tỉnh lỵ, có rất nhiều trường đại học tốt, nếu Ái Á có thể học ở đó, cũng rất tốt, Ái Á, con nghĩ sao? Muốn ở lại học cấp Ba ở đây, hay muốn chuyển trường đến Tây An?”

(Em gái Kì Kì tên Việ Việ, Ái Á chắc là tên khác mà bố mẹ gọi.)

Em gái do dự, mẹ còn nói: “Kì Kì từ nhỏ đã độc lập kiên cường, lại thông minh, bố mẹ không muốn hạn chế sự phát triển của con, mà Ái Á lại trái ngược, hết ăn lại nằm, đầu óc không đủ cơ trí, có thói quen ỷ lại vào bố mẹ, bố mẹ muốn con học đại học ở Tây An, gần bên bố mẹ, có chuyện gì đều có thể tiện giúp đỡ.”

Bố mẹ và em gái tôi bàn bạc rất nhiều, học ở đây tốt, hay học ở Tây An tốt.

Tôi mỉm cười nghĩ, hóa ra đây là kết quả của thông minh, độc lập, kiên cường, không ai cảm thấy cần hỏi cảm thụ của bạn, cũng không ai cảm thấy cần quan tâm đến bạn, bởi vì bạn rất thông minh, rất độc lập, rất kiên cường. Tựa như một câu nói trong sách, khi một người con trai yêu một người con gái, sẽ cảm thấy cô ấy vừa nhỏ bé, yếu đuối vừa đáng thương, cần quan tâm đến mọi chuyện của cô ấy; khi không yêu một người con gái, liền cảm thấy cô ấy vừa thông minh vừa kiên cường, vốn không cần sự quan tâm của mình. Những lời này thật ra không chỉ áp dụng trong quan hệ tình cảm nam nữ, mà còn áp dụng cho tất cả quan hệ tình cảm khác.

Tôi bắt đầu sắp xếp lại những thứ của mình. Bây giờ người tôi không muốn nhớ rõ nhất chính là Trương Tuấn và Tiểu Ba, vô cùng muốn quên đi tất cả những chuyện có liên quan đến họ, họ đã sớm rời đi, tôi cũng không cần phải nhớ mãi không quên. Có điều, để tôi ném hết tất cả mọi thứ có liên quan đến họ đi, tôi lại không đành lòng.

Tôi thu lại tất cả những gì có liên quan đến Trương Tuấn, quà anh tặng tôi, ảnh chụp vào ngày tốt nghiệp tiểu học, cắt tất cả vào một lá thư da trâu lớn, lại bỏ vào hộp giấy, để tất cả những gì có liên quan đến Tiểu Ba, quả thông nhật ở Vạn Lý Trường Thành, hòn đá nhật ở Lao Sơn, tám bản đồ trên tường, những bức vẽ hoa sen khi ở bên anh, băng đĩa của nhóm Tiểu Hồ anh tặng tôi, tất cả đều đặt vào hộp giấy, còn có những thứ Hiếu Phi đưa cho tôi, lá thư Quan Hà viết, cuốn sổ lưu niệm khi tốt nghiệp tiểu học

Tất cả những gì tôi muốn quên đi đều được cất vào trong hộp, cứ như làm vậy có thể đè nén tất cả năm tháng không thoải mái xuống dưới, không hề đau xót nữa.

Tôi đưa cái hộp ấy cho em gái: “Em có thể giúp chị giữ nó không? Nếu sau này chuyển nhà, chị không ở nhà, mấy thứ này sẽ nhờ em giúp chị chuyển đến Tây An.”

Em tôi nhìn cái hộp bị niêm phong dày đặc, những tờ giấy niêm phong chằng chịt, tờ nào cũng có chữ ký của tôi, nó không vui lắm: “Hừ! Nếu chị không tin em, sao lại đưa cho em giữ?”

“Em thích nghe trộm điện thoại của chị, nhìn lên chị, chị đưa cái này cho em giữ, không muốn em nhìn lên. Em có thể đồng ý không? Chị có thể tin em một lần không?”

Em tôi do dự một chút, nói: “Không xem thì không xem, chỉ là mấy quyển sách của chị thôi mà! Nhưng em phải có thù lao vì đã giữ cái này cho chị, sau khi chị đi làm, phải cho em tiền tiêu vặt.”

“Không thành vấn đề.”

Có tiền tài hứa hẹn, em gái tôi vô cùng nghiêm túc, cẩn thận để cái thùng xuống dưới gầm giường của mình.

Tôi nhìn quanh phòng mình, có cái gì tôi muốn mang đi?

Trên giá sách, có bản chép tay chuyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của ông ngoại, tôi rút chúng ra, lấy một cái túi ni lông bọc cẩn thận. Đây là tôi lúc ban đầu, cũng là những kỷ niệm tốt đẹp nhất, tôi sẽ mang nó rời đi, hướng về tương lai còn chưa rõ, dù có thuận lợi hay khó khăn, chỉ cần nhìn thấy chúng, tôi sẽ nhớ, tôi đã từng được yêu thương sâu đậm.

Tôi lấy có một mồi, lên giường nghỉ sớm.

Ngủ thật sự không an ổn, một đêm mộng mị, sáng sớm sáu giờ tôi tỉnh lại vì tiếng mưa rơi tí tách.

Tôi mặc thêm áo khoác rồi ra khỏi nhà, không mang ô, bước chậm trong cơn mưa nhỏ.

Đi đến bờ sông, nhìn xuống dòng sông trong xanh, lại đi qua cây cầu nhỏ, đi qua rừng cây, đến khu nhà dân, đến gần nhà Trương Tuấn.

Không dám đến gần, chỉ đứng nhìn từ xa. Hoa loa kèn trước cửa nhà anh đã nở, màu trắng, hồng nhạt, màu tím, tất cả hòa lẫn thành khung cảnh xán lạn tươi đẹp.

Trong khi cố ý và cũng không cố ý, đã rất lâu rồi không có tin tức của anh, anh vào trường đại học nào, ở thành phố nào, học ngành gì, tôi đều không hỏi thăm. Tất cả những gì quá cụ thể đều đại diện cho tưởng niệm, tiêu diệt tất cả những thứ này, tưởng niệm sẽ không có điểm bám níu, có lẽ sẽ phai nhạt, biến mất.

Cửa sổ phòng của anh, rèm cửa sổ dày kín, không nhìn ra được bên trong có người hay không.

Có lẽ anh đang ở trong phòng đó, có lẽ anh đã rời đi.

Tuy chỉ là mưa bụi không nặng hạt, nhưng đứng lâu, tóc và áo khoác cũng đã ướt sũng, trên mặt kính là một tầng hơi nước, tôi không thấy rõ cái gì, nên tháo kính ra.

Chậm rãi trở về nhà, khi đi qua cầu, tôi dừng chân ngoái nhìn.

Kiểm thật nhiều hòn đá, quăng từng hòn từng hòn xuống mặt nước.

Lúc đang muốn nâng tay ném ra hòn đá cuối cùng, nhìn thấy một người con trai mặc quần áo thể thao màu đen đang chạy bộ dọc bờ sông, tay tôi khựng lại giữa không trung.

Tuy không đeo kính, nhưng thân ảnh của anh tôi sẽ không nhận nhầm.

Anh cũng thấy tôi, chậm rãi dừng bước.

Đại khái biết đây là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, cho nên, tôi nhìn không dời mắt, nhìn thẳng về phía anh.

Anh xuyên qua làn mưa bụi, đi về phía tôi, lại không muốn đến quá gần, đứng ở nơi hai người đều nhìn thấy nhau, nhưng lại không rõ lắm.

Tóc anh đã ướt sũng, những giọt nước nhỏ bám vào sợi tóc, có một tầng ánh sáng trong suốt.

Tôi đột nhiên nhớ tới cậu con trai cổ găng nghiêng chiếc ô to màu đen về phía tôi, người tôi không hề bị ướt tí nào, mà đầu anh lại bị ướt hết cả.

Sương mù buồn thương giống như mưa phùn, không thể nhìn rõ, mà lại che kín, trải khắp mọi nơi.

Tôi dùng sức ném hòn đá trong tay ra, xoay người rời đi.

Gọi em đi, xin hãy gọi em đi, anh chỉ cần khẽ gọi tên em một tiếng, em sẽ lập tức quay đầu chạy về phía anh.

Nhưng, vẫn không có âm thanh gì.

Trước đây từng học thêm cùng Trương Tuấn, cùng về nhà với Trương Tuấn, tôi đến trường tiểu học.

Tấm biển cổng trường vẫn giống trước, bảng hiệu màu trắng, chữ to màu đen. Cách cổng trường, nhìn vào bên trong, bồn hoa nhiều màu, khu phòng dạy học màu trắng, cửa sổ kính, rèm cửa màu xanh lam, tất cả đều giống trước.

Tựa như chỉ cần nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy bạn đội trưởng đeo băng đỏ, đứng ở cổng trường, nghiêm túc kiểm tra các bạn vào trường có đeo khăn quàng đỏ không.

Tôi nhỏ gầy, lưng đeo cặp sách, nao núng cúi đầu, đi theo sau các bạn khác, sợ người khác để ý đến.

Nhưng, tôi đã lớn rồi.

Tôi đi thẳng về phía ngã tư đường đằng trước, những chỗ này từng rất náo nhiệt, bên phải có một chợ, bên trái có cửa hàng quần áo, khi tôi học lớp 11 chợ đã bị dỡ bỏ, đổi thành một quảng trường ngoài trời, cửa hàng cũng càng ngày càng ít.

Khi tôi nhìn thấy một quán game bị đập phá một nửa, lòng cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy bình thường.

Trước quán game từng có nền bê tông, Tiểu Ba và Ô Tặc tự tay lát, bây giờ lại đầy gạch vụn vỡ nát, thật khó nhìn ra hình dáng trước đây.

Tôi đột nhiên nhớ tới giàn nho, lập tức vọt vào bức tường bị đập đổ, cúi người, tìm kiếm xung quanh những viên gạch, chỉ nhìn thấy một đồng cây lá khô héo và gãy trúc, không thể nhìn thấy dấu vết của giàn nho.

Tôi ngồi trên mặt đất, nhìn bàn tay đầy bụi bẩn của mình, đột nhiên cười rộ lên, Tiểu Ba đã chuyển giàn nho đi! Tuy rằng có thể không phải vì tôi, có lẽ chỉ là vì Ô Tặc, nhưng đó cũng là giàn nho của tôi.

Cười cười, lại muốn rơi lệ, những âm thanh tranh cãi ầm ĩ và đuổi bắt dưới giàn nho dường như còn vang rõ bên tai, trước mắt lại chỉ có những viên gạch vỡ vụn.

Tôi ngồi xổm xuống đồng gạch ngăn người, nhóm công nhân đến làm việc, kinh ngạc nhìn tôi, lúc này tôi mới biết đã chín giờ sáng rồi.

Nhanh chóng đứng lên, vội vàng chạy về nhà, mẹ nhìn thấy tôi, thần sắc lo lắng cũng dịu xuống, trách móc: “Mới sáng ra con lại chạy đi đâu? Chúng ta sắp phải lên tàu hỏa rồi.”

Tôi không nói gì, lập tức đi rửa tay.

Vòi nước chảy ào ào, tại chỗ thoát nước hình thành một vòng xoáy, nước bùn màu nâu mang theo hơi thở của quá khứ, nhớ nhung đánh vòng, bị dòng nước sạch sẽ cuốn trôi đi, càng lúc càng mờ nhạt, dần dần biến mất.

Năm tháng như dòng nước chảy, hóa ra có ý này, dòng nước mới chảy vào, dòng nước cũ sẽ chảy đi, muốn giữ lại cũng không thể được.

36. Chương Vĩ Thanh 1

Vĩ thanh: Vẽ đẹp của sự tha thứ(1)

(Vĩ thanh: nghĩa là đoạn nhạc cuối cùng, từ rất hay thấy ở cuối truyện.)

Trên sân đấu bóng rổ, các nam sinh đều đang tập trung tranh đấu, bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi nhiều lần làm màu da họ trở thành màu đồng, phản phát sức sống mãnh liệt, bông bột, thỉnh thoảng lại bật ra vài câu nói tục cũng làm người ta bật cười, đây là tư thái độc đáo của thanh xuân.

Bên sân bóng rổ, có những đám nữ sinh túm tụm cùng nhau, chạy quanh bên sân, lúc kêu to cổ vũ, lúc lại vỗ tay.

La Kỳ Kỳ mỉm cười nhìn những nữ sinh ấy, họ như vậy có thể là giả không? Rõ ràng là quan tâm đến anh ấy, lại đi cổ vũ cho người khác. Chỉ đưa một chai nước thôi, mà lại cứ như đang làm công việc của gián điệp, vắt hết óc để nghĩ cách tránh đi sự chú ý của mọi người.

Bóng rổ lăn đến dưới chân La Kỳ Kỳ, có nam sinh chạy tới lấy bóng. Khi La Kỳ Kỳ cúi người nhặt bóng lên, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng từng diễn ra, cô tưởng rằng khi mình đứng thẳng dậy ném bóng đi, người nhìn thấy sẽ là Trương Tuấn, khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, cô hiểu anh cố ý ném bóng về phía này, anh cũng biết cô hiểu, ánh mắt vụng trộm dấy lên cảm giác ngọt ngào, như có được một bí mật hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng, không phải!

Không có cậu thiếu niên đi nhặt bóng, nhưng vẫn nhìn cô. Cùng là một cái sân ấy, cũng ồn ào giống vậy, cùng là trò bóng rổ, nhưng đã bị ngăn cách bởi thời gian, mười năm.

Cô đưa bóng rổ cho cậu thiếu niên xa lạ, cậu cười cười, tỏ vẻ cảm ơn, rồi lại chạy nhanh ra sân bóng.

La Kỳ Kỳ yên lặng rời khỏi sân bóng rổ, đi đến vườn trường.

Khi tới cổng trường, anh bảo vệ trẻ chào hỏi La Kỳ Kỳ: “Tan làm rồi à? Hôm nay về sớm thật.”

“Đúng vậy, về sớm một chút mua thức ăn nấu cơm.”

La Kỳ Kỳ đứng ngoài cổng trường, nhìn dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố, nhớ đến mười năm trước khi cô đứng ở chỗ này, đột nhiên lòng cảm thấy chua xót, là vì mất đi con người, hay còn vì mất đi thời gian? Cô không biết.

Quay đầu lại nhìn, ánh hoàng hôn đã chiếu đến cổng trường, các bạn học sinh túm năm tụm ba ra ra vào vào, hai cô gái mặc đồng phục cấp Ba dắt xe đạp ra cổng trường, vừa nói vừa cười, bàn xem buổi tối gặp nhau ở đâu.

La Kỳ Kỳ vẫn nhìn họ, dù biết họ đã đi xa. Những cô gái ấy là thật lòng đối tốt với nhau, hay chỉ là thân mật ngoài mặt? Họ có thể thương thức lẫn nhau, hay là ghen tị nhau? Mười năm sau, khi họ quay đầu nhìn thời thanh xuân của mình, nhớ tới đối phương, sẽ cảm thấy ảm áp, hay là chua xót?

Kỳ Kỳ trở lại khách sạn mình thuê, vừa vào cửa liền gọi điện thoại cho Dương Quân.

Dương Quân hỏi: “Bao giờ thì cậu đến Bắc Kinh? Tổ đã dọn xong phòng cho cậu từ lâu rồi đó, chỉ chờ cậu vào ở thôi, sẽ thức trắng đêm nói chuyện với cậu.”

“Vài ngày nữa nhé, tớ muốn phiên cậu một chuyện.”

“Cứ nói đi!”

“Tớ biết cậu vẫn thường giữ liên lạc với các bạn hồi cấp Ba, cậu có thể giúp tớ tìm cách liên hệ với Quan Hà không?”

“Không thành vấn đề, cô ấy học lớp 12-4 đúng không? Tớ không hề thiếu bạn bè lớp đó, tớ sẽ hỏi giúp cậu. Hỏi được sẽ gọi cho cậu sau.”

Kỳ Kỳ không có di động, vì chờ điện thoại nên không dám đi ra ngoài ăn cơm, cô gọi bữa tối đến phòng, vừa xem TV vừa chờ điện thoại.

Hơn ba tiếng sau, hơn mười một giờ, điện thoại của Dương Quân mới đến.

“Sau khi Quan Hà tốt nghiệp cấp Ba, cũng không liên lạc nhiều với mọi người, tớ hỏi mấy bạn liên, bạn này lại hỏi bạn kia, chỉ tìm được một địa chỉ thư điện tử của cô ấy thôi, còn không biết giờ có dùng không, cậu gửi thư cho cô ấy thử xem, nếu không được, tớ sẽ nghĩ cách giúp cậu.”

“Cảm ơn nhé.”

“Không phải khách khí, cậu cứ chơi thoải mái, nhớ chụp nhiều ảnh nữa, khi nào đến Bắc Kinh chúng ta lại tán gẫu.”

“Ừ.” Treo điện thoại, Kỳ Kỳ lập tức mở máy tính, vào hòm thư, nhưng vẫn ngần ngại nhìn màn hình thư điện tử.

Lúc ấy còn đang trong thời niên thiếu, khí phách sôi nổi, chỉ lo nhìn về phía trước, cũng không cần thận hiểu được tâm tư Quan Hà, thật ra cô ấy viết thư, là ôm nỗi áy náy rất sâu và lời cầu xin tha thứ, chỉ là vì rất kiêu ngạo, không đặt bản thân vào vị trí của người nói lời xin tha thứ, làm như không cần để ý Kỳ Kỳ có tha thứ cho cô ấy không. Nhưng thật sự không cần sao? Nếu không cần, tại sao ngày yết bảng thi vào đại học vẫn ở bên Kỳ Kỳ? Cần gì phải viết lá thư đó giải bày nỗi lòng mình?

Kỳ Kỳ không hồi âm, đối với Kỳ Kỳ mà nói đó chính là sự phóng khoáng, vứt bỏ tất cả những gì buồn phiền, không thoải mái trong quá khứ, nhưng đối với Quan Hà thì sao?

Kì Kì không biết Quan Hà còn nhớ chuyện trước đây không, nếu cô ấy còn nhớ rõ, vậy khi cô ấy nghe thấy bài “Lại thấy khói bếp”, nhìn thấy người khác trượt patin, chỉ sợ ký ức sẽ mang theo nỗi chua xót, nhưng vào lúc ấy, các cô từng nghĩ sẽ khắc sâu những kỷ niệm tốt đẹp vào trong đầu, có thể nhẹ nhàng kể cho con gái nghe chuyện xưa tươi vui của mình.

Kì Kì bắt đầu gõ chữ.

Quan Hà:

Tớ là La Kì Kì, đây là lá thư đến muộn từ rất nhiều năm trước. Có lẽ đã không cần thiết nữa, nhưng nếu tớ không làm, tớ sẽ không thể cảm thấy thoải mái.

Năm đó sau khi Trương Tuấn và tớ chia tay, tớ làm bộ như chẳng hề để ý, dùng tiếng cười đùa để đè nén bi thương, thực ra, nỗi hận anh ấy trong lòng tớ chỉ có bản thân tớ mới biết, hận anh ấy phụ tình cảm của tớ, hận anh ấy không thích tớ, hận những lời hứa của anh ấy đều trở thành lời nói dối, chính vì vậy, tớ sẽ cố ý cười vui trước mặt anh ấy như không có chuyện gì, cố ý về nhà cùng Thẩm Viễn Triết, cố ý để người khác hiểu lầm tớ và Thẩm Viễn Triết đang yêu đương. Dùng hành động để nói với anh ấy, ai thèm để ý anh có thích em hay không? Không có anh, em vẫn vui vẻ hạnh phúc, không có anh, cũng có người khác quan tâm đến em.

Nhưng, vì bị thương vô hạn bị áp chế chưa bao giờ được phóng thích, theo thời gian đã dần dần lên men, tớ càng muốn quên thì lại càng không thể quên được, tớ không có dũng khí quay đầu, chỉ có thể đi về phía trước.

Mấy ngày nay tớ về quê nhà, ngồi trong vườn trường, nơi chúng ta đã từng học tập và hồi tưởng lại những chuyện quá khứ, tớ phát hiện ra rằng những oán hận và bi thương của tớ đang chậm rãi được chữa lành. Tớ và Trương Tuấn chia tay, thật sự có liên quan đến cậu, nhưng, cũng không liên quan đến cậu. Có lẽ mười năm trước, tớ nói những lời này, cậu sẽ không thể hiểu, nhưng bây giờ tớ nghĩ cậu hiểu được ý tớ. Khi niên thiếu yêu nhau say đắm, vô cùng chân thành tha thiết, nhưng trong chân thành tha thiết lại có vụng về, bởi vì ngốc nghếch chưa trưởng thành nên làm người khác bị tổn thương và mình cũng bị tổn thương. Tuổi càng lớn, sẽ ngày càng trưởng thành hơn trong tình yêu, nhưng mỗi tình đầu chân thành tha thiết và ngốc nghếch ấy, mỗi người chỉ có một lần, vì thế, năm tháng trôi qua, tất cả sẽ dần bị lãng quên, chỉ có những gì tốt đẹp mới nhớ kỹ.

Mấy ngày nay tớ càng nhớ lại lại càng khẳng định Trương Tuấn từng toàn tâm toàn ý yêu tớ, có thể được anh ấy yêu như vậy, tớ thật may mắn. Mất anh ấy, là vì năm đó tớ cũng từng ngốc nghếch yêu anh ấy, kiêu ngạo, tự ti, nhạy cảm, quật cường của tớ đã xúc phạm tới anh ấy, không phải vì cậu.

Quan Hà, cậu không cần đổ lỗi nguyên nhân tớ và Trương Tuấn chia tay lên người mình, hãy tha thứ cho chính mình.

Tớ còn muốn nói cho cậu một bí mật. Năm đó tớ không chỉ hâm mộ, ngưỡng mộ cậu, mà tớ cũng từng vô cùng ghen tị với cậu, tớ cũng có rất nhiều ý nghĩ đen tối, tuy rằng không tạo thành thương tổn lớn nào, nhưng tớ cũng chẳng khác gì cậu.

Chúng ta cũng không phải là thiên sứ, đều không hoàn mỹ, nhưng chúng ta vẫn nên trân trọng những khuyết điểm của riêng mình.

Chân thành hy vọng cậu luôn hạnh phúc, vui vẻ, bởi vì, sự hiện diện của cậu là điều vô cùng đặc biệt trong lòng tớ, vĩnh viễn!

La Kì Kì.

Ấn nút gửi thư, Kì Kì mỉm cười với màn hình, chỉ hy vọng khi Quan Hà nhận được bức thư này, cũng có thể mỉm cười với màn hình. Từ giờ trở đi, khi nhớ tới quá khứ, cho dù có phiền muộn, cũng chỉ là phiền muộn năm tháng như dòng nước chảy.

Tối đó, Kì Kì ngủ rất yên ổn.

Ngày hôm sau thức dậy, cô bắt đầu tìm cách liên hệ với cô giáo Cao.

Khi học đại học, cô vẫn gửi thiệp chúc mừng năm mới cho cô giáo Cao, sau đó, không biết tại sao lại mất liên lạc. Tìm địa chỉ của cô Cao cũng không khó. Khi cô học cấp Ba, chồng cô Cao đã làm phó hiệu trưởng trường kỹ thuật, bây giờ nhất định chức còn lớn hơn, tra người dân bình thường thì không dễ, nhưng tra những người làm quan lại vô cùng dễ.

Tất cả đều như cô nghĩ, không khó khăn lắm, cô hỏi số điện thoại văn phòng chồng cô Cao.

Điện thoại thông, cô nói: “Xin hỏi đó có phải là giám đốc Vương không?”

“Chính là tôi.”

“Chào ngài, tôi tên là La Kỳ Kỳ, là học trò của cô giáo Cao.”

Lời cô còn chưa dứt, đối phương đã sang sảng cười rộ lên: “La Kỳ Kỳ, là trạng nguyên thi vào đại học đúng không, sau đó vào Thanh Hoa học?”

“Vâng, là tôi.”

“Cao Tuệ nhất định sẽ rất vui, tôi sẽ cho cô số điện thoại của cô ấy, cô trực tiếp liên hệ với cô ấy.”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

La Kỳ Kỳ yên lặng ngồi một lúc, lắng đọng lại tâm tình, mới gọi điện thoại cho cô Cao, vốn đang căng thẳng nên những lời ân cần thăm hỏi đều không nghĩ tới, cô Cao trực tiếp nói: “Kỳ Kỳ, là em à? Lão Vương nói với cô em đã trở lại.”

“Cô giáo Cao, là em ạ.” La Kỳ Kỳ thấy mũi mình cay cay, giống như người phiêu bạt nhiều năm bên ngoài, rốt cuộc cũng được nghe âm thanh của quê hương.

“Kỳ Kỳ...” Cô Cao xác nhận là cô, lại không biết nói gì, im lặng một lúc mới nói, “Cô thấy điện báo em đang gọi mấy bàn trong vùng, em ở đâu?”

“Em ở khách sạn.”

Kỳ Kỳ nói tên khách sạn và địa chỉ, sau khi bàn với cô Cao, quyết định đến một nhà hàng Tây gần đó gặp nhau, có thể uống một chút cả phê trước và nói chuyện phiếm, sau đó cùng ăn cơm chiều.

Kỳ Kỳ ngồi trong nhà hàng đợi, không lâu sau, một người phụ nữ tóc ngắn đi tới, dáng người đã mập ra, nụ cười lại vô cùng tươi sáng.

La Kỳ Kỳ lập tức đứng lên, vì từ nội tâm có lòng tôn kính, nên không mỉm cười theo thói quen, giống một cô bé nhút nhát. Cô Cao cũng vậy, trước tiên nhìn La Kỳ Kỳ từ đầu đến chân, như đang muốn kiểm tra xem cô có sơn móng tay đỏ chói, có đeo đồ trang sức không.

Cô Cao bảo Kỳ Kỳ ngồi xuống, cau mày nói: “Sao lại gầy thế? Mỗi ngày em ăn cái gì? Cô nghe nói em ra nước ngoài, đồ ăn ở nước ngoài không ngon à? Thân thể em không khỏe? Có thường xuyên rèn luyện thân thể không?”

La Kỳ Kỳ cười, La Kỳ Kỳ khéo léo thông minh ở trước mặt cô giáo Cao chỉ là một cô bé không biết tự chăm sóc bản thân.

Cô nhẹ giọng hỏi tình hình gần đây của cô Cao.

Sau khi cô Cao sinh em bé, sức khỏe không tốt, liền nghỉ việc dạy học, bây giờ đang công tác tại văn phòng. Có một đứa con sáu tuổi, đang học đàn dương cầm, công việc chủ yếu mỗi ngày của cô chính là đầu trí so đúng với con, để con luyện đàn nhiều hơn.

Kỳ Kỳ rất vui vẻ lắng nghe, biết được người mình yêu thương, tôn trọng có được cuộc sống hạnh phúc chính là niềm vui lớn nhất.

Kỳ Kỳ vẫn ở bên cô Cao cho đến hơn chín giờ tối, mới lưu luyến tạm biệt nhau.

Lúc rời đi, cô vô cùng trân trọng nói với cô giáo Cao: “Cảm ơn cô, cô Cao, nếu không có cô, vận mệnh của em sẽ hoàn toàn khác biệt.” Đây là lần đầu tiên Kỳ Kỳ nói ra lời cảm ơn cô Cao, mười năm sau, cô mới hiểu một đạo lý, trong lòng nghĩ gì phải nói ra, người ta mới biết được.

Cô Cao không có thói quen nói trắng ra, ngại ngùng chuyển hướng đề tài, nhưng mà, có thể nhìn ra được, trong lòng cô vô cùng kích động cao hứng. Có học trò thật lòng cảm kích cô, có học trò vì cô mà thay đổi được cả vận mệnh, đây có lẽ mới chính là vòng nguyệt quế vinh quang nhất trong cuộc đời giáo viên của cô.

Kì Kì rất vui vì mình có thể nói ra lời cảm kích cô giáo Cao.

Trở lại khách sạn, chuyện đầu tiên Kì Kì làm chính là kiểm tra hòm thư điện tử. Không có hồi âm của Quan Hà, không biết cô ấy có kiểm tra hòm thư không, hay hòm thư này đã bị bỏ rồi, lòng cô có nỗi thất vọng nhàn nhạt, nhưng rồi lại nghĩ, chỉ cần bản thân có lòng, khẳng định có thể liên hệ được với Quan Hà, không cần phải vội vàng trong chốc lát.

Tắm rửa xong, Kì Kì ôm hộp giấy lên giường, nhìn nó ngẩn người, bên trong có chứa tất cả niềm vui và nước mắt thời niên thiếu của cô.

Mười năm trước, trong lòng cô đau xót, oán hận niềm phong tất cả, hận không thể cả đời không bao giờ nhớ lại nữa, cũng tin tưởng vững chắc trên con đường phía trước, nhất định có thể gặp được những con người ưu tú và thú vị hơn, mười năm sau, trải qua thời gian lắng đọng lại, cô bắt đầu hiểu được, đó mới là những gì tốt đẹp nhất cô có được trong cuộc đời mình.

Tiểu Ba đã sớm quên cô, Trương Tuấn đã sớm không còn yêu cô nữa, nhưng, họ đã từng quý trọng và thương yêu cô, điều đó mới là quan trọng nhất.

Không biết đêm qua khi nào thì ngủ, buổi sáng tỉnh lại, La Kì Kì phát hiện mình như vừa mới ngủ cạnh cái hộp giấy, không khỏi cười khổ.

Đeo kính áp tròng, đeo đồ trang sức trang nhã. Mặc váy hoa rộng, đội mũ che nắng màu vàng nhạt, đi đôi giày thoải mái nhất, mang theo chiếc túi xách màu vàng nhạt nữ tính, La Kì Kì nhìn mình trong gương, vừa lòng gật gù đầu, vui vẻ bước ra cửa.

Cô như đang dạo phố, đến quán karaoke trước đây của Tiểu Ba, hoàn toàn trong dự đoán, quán karaoke đã không thấy nữa. Những cửa hàng xung quanh cũng bị hủy hoàn toàn, thống nhất quy hoạch thành một phố bán đồ ăn vặt.

La Kì Kì vừa đi vừa nhìn, thỉnh thoảng mua chút đồ ăn nhẹ, vẫn đi dạo đến cuối đường.

Ra đường dành riêng cho người đi bộ, có rất nhiều lái xe taxi ngồi xổm ở ven đường, hỏi cô có muốn đi xe không. Cô khách khí lắc đầu, dọc theo con đường ba phần quen thuộc, bảy phần xa lạ, dạo đi, dạo lại.

Cô còn bị lạc đường, nhưng đi đi lại lại, vẫn ra ngoài được, hơn hai giờ sau, đi tới trước phòng khiêu vũ.

Đã thay đổi hoàn toàn, không tìm thấy “Bên Dòng Nước” của ngày trước nữa. Bởi vì tất cả đều nằm trong dự đoán, nên La Kì Kì cũng không quá thất vọng, theo dòng người, chậm rãi bước đi, mỉm cười đánh giá từng cái góc, nhưng sâu trong lòng vẫn có một tia phiền muộn không thể lái đi được. Người xưa thờ dài cảnh còn người mất, nhưng lại không biết điều gì ai nhất là cảnh vật không còn thuộc về mình, người nay còn không có cảnh vật để mà tưởng nhớ.

Ba chữ “Bên Dòng Nước” thật to, cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, mà nó đã đột nhiên nhảy vào mắt.

Giây phút đó, cô dường như đã ngừng thở.

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Chỉ là tên quán giống nhau mà thôi. “Bên Dòng Nước” là một hiệu sách rộng rãi cổ kính, không phải phòng khiêu vũ ngộp trong vàng son. Tuy nhiên, cô lại không nhận được đẩy cửa kính ra, nâng rèm trúc lên, đi vào hiệu sách.

Không gian thoáng mát, thanh bình, hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài.

Không biết là vì thời gian, hay vì việc kinh doanh vốn không thuận lợi, mà khách trong hiệu sách không nhiều lắm, hai cô nhân viên cũng có vẻ lười biếng nhàn hạ, nhìn thấy cô tiến vào, chỉ cười cười.

La Kì Kì vừa đi vừa đánh giá những cuốn sách trên kệ, hiệu sách trang hoàng đặc biệt theo phong cách lâm viên Trung Quốc cổ xưa, lợi dụng giá sách và hàng sách tạo ra một không gian riêng nhỏ bé, ngoài mấy cây xanh làm đẹp ra, không trang trí thứ gì khác.

Không giống những hiệu sách khác, tràn ngập những sách văn nghệ giải trí, trong này có rất nhiều sách về quản lý, tài chính, thậm chí cả kinh tế vi mô nhằm chán cũng có.

Điều làm La Kỳ Kỳ kinh ngạc nhất là, góc trong cùng của hiệu sách, còn có một không gian vuông vức, kê một bàn bi-a. Lúc này đèn treo bên trên còn chưa bật, không gian u ám yên tĩnh, giống như một thế giới khác.

Cô đến gần, cầm gậy bi-a lên, vô ý nghịch nó trên tay, bao nhiêu kỷ niệm như dòng nước lũ tràn về trong đầu.

Người phục vụ bật đèn lên, bàn bi-a hiện rõ, gián đoạn hình ảnh trong đầu La Kỳ Kỳ, cô gái mỉm cười nói: “Nếu chị có cần gì, cứ bảo tôi.” “Cho tôi một cốc trà long tỉnh, có thể chứ?”

“Được.”

La Kỳ Kỳ cúi người, chỉnh thế đánh, ba một tiếng, đẩy gậy, tất cả quả bóng bi-a trên bàn đều tản ra. Kỹ năng Tiểu Ba dạy cho cô, cô vẫn không quên.

Sau khi cô đánh một quả, người phục vụ bưng trà lại, đặt trên một chiếc bàn tròn: “Mời chị ngồi đây, mời dùng.”

La Kỳ Kỳ nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ của các cô tên là gì, cô biết không?”

Cô gái cười cười ngại ngùng: “Tôi không biết, hằng ngày chị Vương quản lý quán, ông chủ thật sự là bạn của chồng chị Vương, thỉnh thoảng lại đến đây chơi bi-a.”

“Người ấy trông như thế nào?”

“Chắc cũng đến ba mươi tuổi rồi, không quá cao, khoảng trên dưới 1m78, nhìn rất nhã nhặn...” Cô gái cười nói: “Aiz, tôi cũng không nói rõ được, dù sao là một người khá được.”

“Trên lưng anh ấy có hình xăm không? Mùa hè, cho dù mặc áo, nếu để ý nhìn, cũng có thể nhìn thấy.”

Cô gái tập trung suy nghĩ một lúc, “Ồ, có đấy, nhưng cũng không thấy rõ đó là hình gì.”

“Cô biết cách liên hệ với anh ấy không?”

Cô gái thành thật cười: “Sao tôi có thể biết được?”

“Vậy chị Vương thì sao?”

“Chị ấy không có ở đây.”

“Cô có biết khoảng khi nào chị ấy sẽ đến không?”

“Buổi sáng chị ấy đến đây, nhưng đôi khi lúc chúng tôi tan làm, anh Dịch —— là chồng của chị Vương, sẽ về chơi bi-a.” Anh Dịch? Ô Tặc họ Dịch. Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới chị Xinh Đẹp họ Vương, nhưng tên thật của Ô Tặc và Xinh Đẹp là gì? Cô đã không thể nghĩ ra, hóa ra thời gian cũng làm cô hoàn toàn thay đổi.

Cô gái nói: “Nếu không mai chị lại đến đây, buổi sáng chị Vương thường xuyên đến một lần.”

La Kỳ Kỳ cười gật gật đầu: “Cảm ơn cô.”

Cúi người đánh bi-a, vừa đánh vừa buồn bực nghĩ, vì sao là hiệu sách? Chẳng lẽ nhiều năm qua đi như vậy, Tiểu Ba vẫn không thể quên được chuyện cũ anh không thể vào đại học?

Một đoạn hình ảnh, vài câu đối thoại đột nhiên nảy ra.

Trong văn phòng của anh Lí, lần đầu tiên Tiểu Ba dặn dò cô, làm việc không được xúc động, phải biết quý trọng bản thân. Anh cười hỏi cô: “Kỳ Kỳ, sau này em muốn làm gì?”

“Có. . . có. . . Em thích đọc sách, có thể mở một hiệu sách nhỏ, như thế ngày nào cũng được đọc sách mà lại còn kiếm được tiền nữa.”

Trong khoảnh khắc khi cô hiểu ra, trước mắt cô giống như có trăm ngàn đóa hoa lửa đỏ rực đang nổ tung hát vang, cả thế giới đều bừng sáng, cả thế giới đều rực rỡ, được niềm vui bùng nổ.

Anh đã không quên! Anh không hề quên!

Tiểu Dương: Mình nói trước là không có đoạn họ gặp nhau đâu nhé, mọi người cùng tưởng tượng thôi. Mình thích những chương cuối quá!!!!

37. Chương Vĩ Thanh 2

Vẽ đẹp của sự tha thứ (2)

Bất ngờ đến không gian này, một giọt lại một giọt nước mắt rơi xuống bàn bi-a, tạo ra những vết thâm trên mặt bàn. Hai tay La Kỳ Kỳ chống vào góc bàn bi-a, cúi đầu, để mặc nước mắt chảy xuống, mắt đang rơi lệ mà miệng lại cười, “anh ấy vẫn còn nhớ rõ tôi, Tiểu Ba vẫn còn nhớ rõ tôi!”

Từ trước đến giờ Tiểu Ba chưa bao giờ quên cô!

Cô thay anh thực hiện một ước mơ, vì thế anh cũng thay cô thực hiện một ước mơ. Cô mang theo ước mơ của anh bay cao bay xa, mà anh giữ ước mơ của cô ở đây lặng lẽ chờ.

“Nhưng mà, Tiểu Ba ơi, vì sao anh không chịu nói cho em biết? Vì sao nhiều năm trước anh để em khóc lóc rời đi?”

La Kỳ Kỳ cầm túi xách lên, đi đến quầy tính tiền.

“Tôi có thể để lại lời nhắn cho chị Vương không? Phiên các cô chuyển nhanh cho chị ấy giúp tôi.”

Nhân viên thu ngân trả lại tiền lẻ cho La Kỳ Kỳ: “Không thành vấn đề, tôi sẽ gọi điện thoại cho chị Vương.”

La Kỳ Kỳ cầm bút, viết xuống tờ giấy nhắn:

Hiệu sách xinh đẹp ấm áp, thật giống giấc mơ của một thiếu niên. Người nằm mơ đã quên bản thân mình nghĩ tới cái gì trong chốn hồng trần xóc nảy, nhưng không thể dự đoán được, khi bỗng quay đầu lại, giấc mơ đã thành hiện thực.

Tiểu Ba, ngày mai em sẽ chờ anh ở bờ sông, không gặp không về. —— Kỳ Kỳ

Cô đưa giấy cho nhân viên thu ngân, nhưng cô lại thấy lo lắng, cầm lại tờ giấy, bổ sung thêm một câu ở bên dưới: “Em nói là không gặp không về!” La Kỳ Kỳ cầm túi xách đi ra hiệu sách, đi dạo theo đám đông, cảnh trí vẫn giống y như vừa này, nhưng cô không còn thấy phiền muộn nữa, không nhịn được nở nụ cười.

Những năm gần đây, cô đi qua rất nhiều đất nước, ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh, trải qua rất nhiều chuyện, nhưng, người cô muốn chia sẻ tất cả những điều này lại không ở bên cô, tất cả phần khích đều mang theo một tia tiếc nuối, ngày mai cô sẽ kể tất cả cho anh nghe, tất cả khổ hạnh và phần khích mấy năm nay.

Một đôi vợ chồng đi lướt qua cô, người đàn ông để tóc rất ngắn, mặc áo ba lỗ, thân thể cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn trên hai cánh tay, trên lưng có một hình xăm to, kéo dài đến cánh tay.

Một cậu bé ngồi trên bờ vai người đàn ông, cậu bé ôm chặt đầu anh, lớn tiếng kêu “Giá, giá”, bên cạnh người đàn ông là một người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc xoắn dài, vừa nói chuyện điện thoại, vừa chăm chú nhìn con trai.

Giá, giá: (jià jià) kiểu như cậu bé coi bố mình là ngựa ^^.

La Kỳ Kỳ đi qua họ, chậm rãi dừng bước, họ đi qua cô rồi lập tức đi thẳng.

Kỳ Kỳ quay đầu lại, nhìn họ đi qua một cửa hàng, đứng trước “Bên Dòng Nước”, người đàn ông tung con trai lên cao, lại đỡ lấy, cậu bé vui sướng cười ha ha, trong tiếng cười của cậu bé, người đàn ông bế con trên cánh tay, đi vào “Bên Dòng Nước”. Người phụ nữ vẫn đứng ngoài cửa, nói chuyện điện thoại.

Cách đám người, La Kì Kì vẫn nhìn cô ấy, tầm mắt cô ấy vài lần đảo qua người La Kì Kì, nhưng không dừng lại.

Kì Kì cười rộ lên, Xinh Đẹp và Ô Tặc thực sự đã ở bên nhau! Giữa dòng sông thời gian rất cuộc đã chảy qua những gì, đã không còn quan trọng nữa, người thanh niên ở bên Xinh Đẹp năm đó có lẽ chỉ là người thân của cô ấy, có lẽ là một gốc cây cô ấy níu được vào khi đang tuyệt vọng, nhưng, dù thế nào, cuối cùng cô ấy vẫn chọn Ô Tặc.

La Kì Kì cười với Xinh Đẹp, xoay người, hòa vào biển người, vui sướng vừa rồi lại biến mất không thấy.

Nếu hơn mười năm trước nói với Ô Tặc và Xinh Đẹp, họ sẽ không nhận ra Kì Kì khi đối mặt nhau, khẳng định sẽ không ai tin, nhưng trong chốn hồng trần hỗn loạn nhốn nháo, cuộc sống vội vã bận rộn chung quy vẫn có thể đục khoét đi những ký ức, nhưng cô có thể trách họ không? Cô cũng quên tên của họ mà? Đây không phải là nhận thức sao? Một bên bước đi, một bên quên đi.

Thời gian mười năm, cô hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của Tiểu Ba, có lẽ Tiểu Ba đã sớm không quan tâm cô làm gì.

“Bên Dòng Nước” khẳng định có liên quan với quá khứ, nhưng không nhất thiết nó có liên quan đến cô, có lẽ đó chẳng qua là kỷ niệm với khoảng thời gian đã đánh mất của Tiểu Ba.

Chỉ cần từng có thời niên thiếu, mỗi người đều giữ lại một chút mềm mại vì mất đi tuổi thanh xuân ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng. Trong khoảng cách với năm xưa tang thương, trong mắt sẽ bỗng xẹt qua những ám ảnh không hiểu rõ, giống như đứng trước phong cảnh từng quen biết, trong lòng sẽ bất chợt dâng lên nỗi phiền muộn vô danh. Nhưng những ám ảnh và phiền muộn đó, cũng không có nghĩa là họ muốn gặp lại người có trong kỷ niệm. Thời gian trong quá khứ là thời gian đã qua, không thể quay về được, bạn bè năm xưa chính là bạn bè cũ, chỉ còn lại trong trí nhớ tốt đẹp.

Tiểu Ba sẽ đến bờ sông theo lời hẹn của cô chứ?

Cô không biết.

Sáng sớm, sau khi ăn sáng, La Kì Kì mặc áo T-shirt trắng, quần đùi jeans, lưng đeo chiếc ba lô to, mang theo nước và bánh mì, đi bộ về phía bờ sông.

Thời gian qua, khi cô rời đi, nghĩ rằng chỉ cần mình nguyện lòng, tùy thời sẽ có thể trở về, mà lại không biết, trong dòng nước xiết của cuộc sống, thăm lại chốn xưa là một chuyện vô cùng xa xỉ, lần từ biệt này chính là mười năm.

Đi bộ hơn một tiếng, đến rừng cây xanh, mỗi cây đều cao to hơn rất nhiều, trong trí nhớ của cô, đây chỉ là một rừng cây nhỏ, mà giờ lại giống một khu rừng rậm nhỏ.

Kì Kì vừa đi, vừa nhẹ nhàng vuốt ve thân cây.

Rất nhiều năm trước, từng có một cậu thiếu niên mặc áo T-shirt hai màu xanh trắng, phong nhã hào hoa đứng ở chỗ này, chờ cô gái mình yêu thương. Cậu thiếu niên đó đã bị thời gian mang đi, nhưng những cái cây vẫn ở nguyên nơi đây.

La Kì Kì xuyên qua rừng cây rậm rạp, đến bờ sông.

“Tôi đã trở về.” Cô lặng lẽ nói trong lòng.

Cô cỡi ba lô trên vai xuống, ngồi cạnh bờ sông, nhìn nước sông, đây là nơi mà cô luôn nhớ thương.

Trong vô số giấc mơ hàng đêm, cô thường mơ thấy mình về tới bờ sông, trong giấc mơ của cô, có Trương Tuấn, Tiểu Ba, Hiểu Phỉ, Quan Hà, họ vẫn có bộ dáng của thiếu niên, mọi người cùng một chỗ nói nói cười cười, vui vẻ chơi đùa.

Có đôi khi, cô sẽ cười khi tỉnh giấc mơ, niềm vui tràn ngập cõi lòng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc khi có ý thức, họ đã sớm cách cô mà đi, như thời thanh xuân một đi không trở lại.

Kì Kì yên lặng ngồi rất lâu, lấy hộp giấy mà mình đã ký tên niêm phong từ trong ba lô, ôm chặt nó vào trong ngực. Mười năm trước, cô không chút do dự đặt nó sau lưng, chạy theo tương lai, mười năm sau, cô

bắt đầu hiểu được, cô vĩnh viễn không thể quên đi những kỷ niệm này, cho dù đau khổ hay cười vui, sự tài phú của cô, cuộc đời cô vì chúng mà đầy đủ, vì thế, lúc này đây, cô sẽ mang theo chúng đi về tương lai.

Cô mở hộp ra.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một hộp nhựa không to không nhỏ, trong hộp nhựa là mấy lọ nhũ sơn móng tay đã khô cạn, vài chiếc kẹp tóc.

Sau khi Hiểu Phỉ gặp chuyện không may đã cắt mái tóc dài, làm cho bộ dáng mình giống một cậu con trai, đem lọ nhũ và kẹp tóc mà mình không cần đưa cho cô.

Kì Kì cầm lọ nhũ đặt trên lòng bàn tay ngắm nhìn.

Nghỉ hè lớp 8, ngày nào cô cũng gặp Hiểu Phỉ, hai người ngồi trên sofa nhà Hiểu Phỉ sơn móng tay, Hiểu Phỉ dạy cô phối hợp màu nhũ và màu quần áo, còn giúp cô chải đầu kẹp tóc, hai người thăm thì nói chuyện, ước định sau này học cùng một trường đại học, vĩnh viễn là bạn tốt. Hiểu Phỉ còn cười nhạo cô không có lý tưởng to lớn, không biết kiếm tiền, nhưng còn nói không có vấn đề gì, cô sẽ phụ trách việc kiếm tiền nuôi hai đứa.

La Kì Kì nhẹ nhàng nói với lọ nhũ: “Hiểu Phỉ, cậu đang ở đâu? Cậu có biết bây giờ kinh tế của tớ rất khá giả không, tớ rất biết kiếm tiền đó nhé, dù cậu có thế nào, tớ cũng có khả năng chăm sóc cậu.”

Sau khi tốt nghiệp đại học, La Kì Kì từ bỏ cơ hội làm việc tại Bắc Kinh, cô đi Quảng Châu.

Ở thành phố xa lạ, kết giao với những người bạn mới, công tác rất nhiều, việc làm cô thích nhất, nhưng dù đã tận dụng các loại cơ hội, đến Quảng Châu, Thâm Quyển, quán bar ở Hong Kong. Nhóm ca sĩ trong quán bar đều là những chàng trai trẻ theo đuổi ước mơ âm nhạc của mình, rất nhiều người giống Vương Chính, nhưng không phải là Vương Chính.

Ban ngày La Kì Kì là thành phần tri thức, đứng đắn, nghiêm túc trong văn phòng, ban đêm liền biến thành cô gái hào phóng lưu luyến thanh sắc đêm tối, kết bạn kết bè, trò chuyện các loại tin tức đồn nhảm.

Trong đủ loại tin tức đường phố, cô đào móc được một chút tin tức về Vương Chính, anh ta từng hát trong quán bar, tổ chức ban nhạc cùng mọi người, đã từng làm đĩa nhạc nhưng thất bại, sau đó, anh ta liền mai danh ẩn tích. Những người nơi đây đều là như thế, đột nhiên xuất hiện, dùng tên khác rất văn nghệ, chơi nhạc, nói về lý tưởng, một năm tuổi qua đi, lý tưởng càng đổi càng phai nhạt, rượu lại càng uống càng nhiều, một số người bỗng nhiên tỉnh rượu rồi biến mất, một số người lại gây tê bản thân rồi uống rượu quá độ đến ngộ độc, ngày ngày lớn vồn, giống một bóng ma lang thang trong những góc xó của thành phố.

Sự biến mất của Vương Chính, chẳng phải là kết cục kém cỏi nhất. Nhưng, Hiểu Phỉ thì sao?

La Kì Kì gần như đã lục tung cả bầu trời và lòng đất, mà vẫn không có tin tức của cô ấy.

Cô thường đứng trên cầu vượt ở Quảng Châu vào lúc ba giờ sáng, hét to với cả thành phố: “Cát Hiểu Phỉ, cậu còn nợ tớ một bữa thịt dê nướng!”

Hét hết lần này đến lần khác, hét đến khản cả giọng, câu trả lời dành cho cô là một chuỗi âm thanh ân cần thăm hỏi, thăm hỏi tổ tông ba đời nhà cô.

Thành phố này ồn ào náo nhiệt, ngày ngày đêm đêm đều có âm thanh, nhưng, nó vẫn không có âm thanh cô tìm kiếm.

Hơn một năm sau, dưới sự đề nghị của Trần Kính, cô đến trường Đại học Stanford học thạc sĩ quản trị kinh doanh, rời khỏi Quảng Châu.

La Kì Kì nắm lọ nhũ, chôn đầu vào đầu gối.

Thế giới này có một số việc sẽ có đáp án, nhưng có một số việc tựa như vĩnh viễn cũng không có đáp án. Hiểu Phỉ có phải sẽ trở thành câu đố vĩnh viễn không có đáp án trong cuộc đời cô? Cô không biết, cô chỉ biết là, cô sẽ vĩnh viễn mang theo cô ấy, cho đến lúc chết.

Thật lâu sau, Kì Kì mới đặt lại lọ nhũ vào hộp, tùy tay lấy một thứ từ trong hộp giấy ra.

Là một chiếc túi nhựa nhỏ màu trắng, sờ rất mềm mại, không biết chứa cái gì.

Kì Kì tràn đầy tò mò mở ra, thấy một chiếc váy đỏ chấm trắng. Cô che miệng lại, khiếp sợ nhìn chăm chăm. Cô vẫn còn giữ cái này ư? Ngay cả chính cô cũng đã quên!

Cô không nhận được đứng dậy, giơ chiếc váy lên, cẩn thận nhìn, nhiều năm như vậy rồi, mà chiếc váy này vẫn mới như trước. Cô so thử chiếc váy lên người mình, có vẻ vẫn vừa với cô. Kì Kì lại không nhận được nhảy vài bước, nếu Tiểu Ba gặp cô, cô nhất định sẽ mặc chiếc váy này, mời anh nhảy một điệu.

Theo bản năng, cô ngẩng đầu nhìn hướng bờ sông, đã là buổi chiều rồi, Tiểu Ba vẫn chưa xuất hiện.

Anh ấy sẽ đến chứ? Không biết nữa.

Có lúc Kì Kì nghĩ ra vô số lý do cảm thấy Tiểu Ba nhất định sẽ đến, có lúc lại nghĩ ra vô số lý do cảm thấy Tiểu Ba nhất định sẽ không đến.

Đêm qua cô từng lo âu vì chuyện này, bây giờ lại bắt đầu bình tĩnh, có tới hay không là lựa chọn của Tiểu Ba, chờ đợi hay không là lựa chọn của cô, điều cô có thể làm chỉ có thể là cố gắng hết sức để sau này không tiếc nuối.

Kì Kì gấp gọn chiếc váy lại, để vào trong túi, đặt xuống hộp giấy, nhắm mắt lại, sờ vào trong hộp.

Lúc này đây thứ cầm lên sẽ là đoạn kỷ niệm nào?

Một phong thư da trâu to màu nâu.

Cái này Kì Kì nhớ rất rõ, bên trong có liên quan đến Trương Tuấn, nhưng rốt cuộc nó có cái gì, cô lại nhớ không rõ lắm.

Vé vào Vạn Lý Trường Thành, vé vào Di Hoà Viên, vé vào Xà Quán ở Thanh Đảo.... Trên vé vào Tử Cấm Thành viết năm tệ, vé vào Di Hoà Viên mới mười lăm tệ, bây giờ chỉ sợ năm mươi tệ cũng không đủ.

Mấy tấm vé xem phim, không có năm, chỉ có ngày, có màu xanh lam, hồng nhạt, màu vàng, mỗi một loại màu đều có hai tấm vé, chỗ ngồi cũng là cạnh nhau. Đây là vé xem phim mà cô và Trương Tuấn từng dùng.

Kì Kì cầm vé, nhìn hết mặt trước rồi lại mặt sau, cô không nhớ được đã từng xem phim gì. Cô cũng không thể nhớ nổi, họ đã nói những gì, làm những gì trong rạp chiếu phim. Tấm ảnh chụp ngày tốt nghiệp tiểu học, Trương Tuấn với mái tóc con nhím trên đầu, đứng ở giữa hàng cuối cùng, nhìn về phía màn ảnh, há miệng cười ngây ngô. Các nữ sinh đều đứng ở hàng trước, cô đứng ở góc ngoài cùng, trên mặt không có vẻ tươi cười, ánh mắt không nhìn màn ảnh, mà nhìn chăm chăm xuống mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt.

Kì Kì nhìn thấy vậy liền cười rộ lên, cô bé ngại ngùng, nhút nhát này thật sự là cô sao? Lại rất nhanh đã hiểu, đây chính là tấm ảnh duy nhất cô chụp cùng Trương Tuấn. Trong trại hè, có rất nhiều cơ hội chụp ảnh, cô cố chấp, không tự nhiên không chịu chụp. Có hai ba kiểu ảnh chụp chung, phim ảnh ở chỗ cô giáo Hình, khi về trường, cô giáo đó cũng quên chuyện này, không rửa ảnh cho họ, lúc ấy cô cũng không để ý.

La Kì Kì nắm ảnh chụp, khó chịu vô cùng, thời gian vui vẻ nhất giữa cô và Trương Tuấn chính là ở Thanh Đảo, nhưng lại vì cô không được tự nhiên và cố chấp, không chụp một bức ảnh nào làm kỷ niệm. Vì sao năm đó cô lại nhạy cảm, quật cường và cố chấp như vậy?

Lấy thiệp chúc mừng Noel ra, chắc vì để tâm đến cô, tấm thiệp không có chữ gì liên quan đến tình yêu, chỉ có lời chúc cô Noel vui vẻ, nhưng bên trong tấm thiệp lại dán một thiệp trái tim nho nhỏ, bên trên viết chữ tiếng Anh: I'll love you forever! ! ! ! ! Người viết chữ hẳn là cảm thấy những chữ này còn không biểu đạt được tình cảm của mình, lại dùng thêm sáu dấu chấm than. Có lẽ vô cùng ngây thơ, lại tràn đầy chân thành tha thiết.

La Kì Kì kinh ngạc nhìn, mười một năm trước, cô nhận được tấm thiệp này, nhưng mãi đến mười một năm sau, cô mới hiểu được tâm tư của người viết thiệp và ý nghĩa của mấy dấu chấm than. Năm đó nhận được thiệp, chắc rằng cô chỉ vui vẻ ngọt ngào xem nó, mà lại không cẩn thận đọc những dòng chữ người ta viết bên trong. Thiếu niên đó muốn viết rất nhiều lời tâm tình, nhưng lại sợ cô bị bố mẹ phát hiện, nên mới dùng một tấm thiệp chúc mừng thật to với những lời chúc bình thường, lại dùng một tấm thiệp nhỏ nhắn

viết ra lời tâm tình của mình. Ở chợ không mua được thiệp nhỏ như thế này, cậu nhất định đã chọn một tấm thiệp to có hình trái tim, lại dùng kéo cắt hình trái tim đó ra.

Trước mắt Kì Kì hiện ra một thiếu niên, vô cùng chăm chú cắt thiệp, nhẹ nhàng cẩn trọng dán tấm thiệp nhỏ xinh vào tấm thiệp to, lại dùng giấy trắng thấm khô keo dính, không để bắn một tí nào, bởi vì đây là món quà cậu giành cho cô gái mình yêu thương... Trong cuộc đời của cô, từng có một thiếu niên yêu cô sâu đậm như vậy.

Thiếu niên đó từng hát cho cô nghe:

” Không cầu mong gì, không kiếm tìm gì

Muốn đột phá thiên địa cầu đêm dài

Sau khi hôn ba có thể nhìn thấy em

Em có biết không?

Bình thường cũng phải bình thần cũng đứng

Thiên địa tự do nhưng lại cầu mong mặt trời mọc

Để có thể nhìn thấy em vào mỗi sáng sớm

Vậy đã là rất tốt rồi

Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoáng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ

Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ...”

Bài: Mỗi ngày yêu em thêm một chút của Trương Học Hữu, Trương Tuấn hát thay Kì Kì khi cô ấy bị Quan Hà và mọi người yêu cầu hát.

NGHE BÀI HÁT Thiếu niên đó vì cô mà thần hồn điên đảo, thi cử rối loạn, không thêm quan tâm tương lai của mình; thiếu niên đó sẽ vì cô, mà ghen đến mức ra tay quá nặng, không hề lo lắng đến tiền đồ của mình; thiếu niên đó cảm thấy cô còn quan trọng hơn chính bản thân mình, sẵn sàng vì cô mà nỗ lực thay đổi bản thân.

Nhưng mà, cảm tình của cậu cuối cùng lại vì sự tự ti, kiêu ngạo và tùy hứng, ngốc nghếch, quật cường của cô tiêu hao hết.

Ánh mắt La Kì Kì đã dần ẩm ướt, cô bắt đầu hiểu vì sao bao năm rồi mà cô vẫn không thể quên được Trương Tuấn —— người đã sớm không còn yêu cô nữa. Cô không thể quên được có lẽ không phải là Trương Tuấn, mà là, từng có một người yêu cô như vậy. Cô canh cánh trong lòng có lẽ không phải là Trương Tuấn không yêu cô, mà là, không có một người con trai nào có thể yêu cô như Trương Tuấn.

Mặt trời chậm rãi ngã về phía tây, La Kì Kì ngồi ở bờ sông, nhặt một đoạn lại một đoạn ký ức —— đẹp đẽ và không đẹp đẽ, có vui cười thoải mái, cũng có áp lực thống khổ khóc thương.

Nhưng dần dần, ngưng tụ tất cả đau khổ và vui cười trở thành một ký ức đẹp đẽ nhất, nhẹ nhàng quan tâm đến cuộc đời của chúng ta.

Bởi vì khi họ nghỉ chân, ngoái đầu nhìn lại, tuổi xuân của chúng ta mới không trở thành cô đơn tịch mịch mà ngậm nga, bởi vì có họ làm bạn, mỉm cười, tuổi xuân của chúng ta mới tấu lên chương nhạc xán lạn nhất.

Những người đã cùng chúng ta vui cười và khóc thương thực sự đã đi xa, có lẽ cuộc đời này không bao giờ gặp lại.

Nhưng, tình yêu và sự quan tâm họ để lại vĩnh viễn sẽ không mất đi.

Trong khoảnh khắc chúng ta bỗng nhiên quay đầu, họ ở chỗ này, vẫn mang khuôn mặt trẻ trung năm xưa, khắc sâu với thời thanh xuân của chúng ta, mà chúng ta cũng mang khuôn mặt trẻ trung, cũng vĩnh viễn khắc sâu vào thời thanh xuân của họ.

~Hết chính truyện~

Còn ngoại truyện nữa nhé!

38. Chương Ngoại Truyện Về Trương Tuấn 1

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó

Tác giả: Đồng Hoa

Ngoại truyện về Trương Tuấn

Gần đây Trương Tuấn bị bạn gái đá.

Cô bạn gái này rất xinh đẹp, nhưng có một tật xấu, đó là thích tra hỏi tình sử của anh. Cô điều tra rõ ràng tình sử của anh, tổng cộng có sáu cô bạn gái cũ, mỗi một người đều cẩn thận đặt ra câu hỏi, chỉ trừ một người, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì năm người kia đều là chủ động nói lời chia tay với Trương Tuấn, chỉ có một cô gái đó, là Trương Tuấn nói ra lời chia tay. Dựa theo logic của bạn gái, nếu bạn chủ động đá người ta, đương nhiên là thật sự không có cảm tình, nhưng năm cô gái kia lại không giống vậy, ai biết bạn đã cạn tình, hay vẫn còn tro tàn có thể cháy lại? Lâu ngày mà, điều đầu tiên còn có thể bỏ qua, điều thứ hai kia rất đáng nghi.

Chính vì vậy mà những cuộc đối thoại trước đây thường là thế này:

“Bạn gái nào của anh xinh đẹp nhất?”

“Anh thích nhất bạn gái nào?”

Trương Tuấn cũng không thích trả lời mấy vấn đề này, nhưng khi con gái dong dài, thượng đế cũng phải khóe, so với chuyện bị cô dong dài không ngừng nghi, không bằng thành thành thật thật trả lời một lần cho xong.

“Bạn gái xinh đẹp nhất... anh nghĩ... hình như cô ấy đang ngồi đối diện mình.”

“Thích nhất à? Không có thích nhất, chỉ có thích duy nhất, chính là em.”

Anh dỗ dành cô như trẻ con. Bạn gái cũng chưa từng trải qua đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, còn chưa hiểu được điều không thể quên trong cuộc đời lại cất giấu sâu nhất trong lòng.

Anh vẫn đối xử rất tốt với cô, ngày qua ngày thật sự an ổn.

Nhưng, một ngày nào đó, bạn gái không biết nghe ở đâu được tin người bạn gái anh nói lời chia tay là sinh viên của Thanh Hoa, lập tức nảy sinh hứng thú, hỏi đi hỏi lại cô gái kia có bộ dáng gì.

Anh muốn mau chóng trả lời cho có lệ, nhưng không biết vì sao bạn gái lại đột nhiên nóng nảy, muốn anh phải nói ra điều gì đó không tốt về cô gái kia, phải nói ra khuyết điểm của cô gái kia làm cho anh chán ghét, nếu không sẽ chia tay với anh. Anh cúi đầu suy nghĩ đã lâu, trong lòng nổi lên sự mệt mỏi, ngắc đầu nói với bạn gái: “Đối với anh, khuyết điểm duy nhất của cô ấy chính là không yêu anh.”

Bạn gái ngậy ngốc nhìn anh một lúc, thật bình tĩnh nói: “Chúng ta chia tay đi!”

Anh nói: “Được!”

Họ đã chia tay, nhưng Trương Tuấn vẫn cố gắng giải quyết mọi việc giúp bạn gái.

Giúp cô ấy tìm phòng ở, chuyển nhà, sau khi tất cả mọi chuyện đều sắp xếp ổn thỏa, anh mới nhẹ nhõm rời đi.

Bạn gái cảm thán, “Chả trách những bạn gái cũ đều coi trọng, tự hào nói anh trên trời tìm được dưới đất không, mà lại không chịu làm bạn gái của anh.”

Trương Tuấn cười nói: “Là anh không có phúc.”

Cô vô tình nhìn thấy vạt áo anh có vết bụi bẩn, định giơ tay lau giúp anh, Trương Tuấn lại lập tức lùi về phía sau từng bước, bạn gái không để ý, tự giễu cười cười, thu tay lại: “Vì sao cô ấy không thích anh?”

Trương Tuấn nghịch chìa khóa xe, tạo ra tiếng vang đing đing đang đang, vẻ mặt mang ý cười, “Ai? Ai không thích anh? Anh nghĩ mọi người đều thích anh!”

Bạn gái không nói nữa, tiễn anh xuống tầng, vẫy tay nói lời tạm biệt.

Trương Tuấn ngồi trong xe, vô thức ngâm nga bài hát của Trương Học Hữu, một tay lái xe, một tay mở đĩa CD trong xe, vừa thấy là Thái Y Lâm hát, lười đổi đĩa, liền tắt luôn, mở radio.

Người dẫn chương trình nói về tình hình giao thông, anh vừa lái xe, vừa chuyển kênh, trong âm thanh lúc có một giọng nam, lúc có một giọng nữ, cao hứng trong chốc lát lại chuyển kênh ngay, tựa như cuộc sống vỡ nát.

Rốt cuộc cũng tìm được kênh ca nhạc, lại vừa mới đến khúc nhạc dạo, anh dừng lại.

Giọng nữ trung rất ấm áp, dễ nghe, tiếng nhạc cũng nhẹ nhàng, chậm rãi vang lên bao trùm không gian nhỏ hẹp trong xe, câu hát đầu tiên đã thu hút sự chú ý của Trương Tuấn. Muốn hỏi anh có còn nhớ rõ tên em không

Khi biển người thủy triều xuống hết lần này đến lần khác

Năm tháng chứa đựng những điên cuồng, nồng nhiệt và lãng mạn

Dường như đã qua mấy đời

Anh xuất hiện làm em muốn bỏ mặc tất cả

Sao lại không có lý trí như vậy

Mới hạnh phúc không bao lâu vì sao em lại kiên trì đó nhất định là

Chuyện khó quên nhất trong lòng

Đi qua núi cao và biển lớn, vui sướng và đau thương không phải không có cô đơn

May mắn từng có trái tim ấm áp của anh còn chiếu sáng

Anh tới quá đột ngột, em muốn ghi nhớ cả cuộc đời

Ngốc nghếch ngại ngùng

Nhưng lúc ấy thực sự nghĩ anh ôm em

Là ám chỉ cho lời hứa hẹn

Trải qua chia tay và trùng phùng, chờ đợi và thất vọng

Em vẫn còn cô đơn

May mắn hốc mắt đã từng rơi lệ vì anh còn nhìn thấy ánh sáng tình yêu

Mấy năm nay anh đã vượt qua như thế nào

Xin hãy đồng ý một chuyện

Nếu em có thể gặp lại anh một lần

Xin để em vẫn nhìn thấy

Bộ dáng xán lạn của anh

Bài hát: Quang (ánh sáng) ca sĩ: Lưu Nhược Anh >>XEM MV< trong=“” tiếng=“” hát=“” ý=“” cười=“” trên=“” mặt=“” trương=“” tuần=“” chậm=“” rãi=“” rút=“” đi=“” tầm=“” mắt=“” chuyên=“”

chú="” nhìn="” chăm="” chăm="” phía="” trước,="” trong="” mắt="” có="” đau="” thương="” mơ="” hồ,="”>

Khi còn trẻ, anh từng toàn tâm toàn ý yêu một cô gái, nhưng cô gái này không yêu anh, hoặc không thể nói là không hề yêu, phải nói là không thật sự yêu.

Vào lúc ấy, hai người đều rất trẻ, thường xuyên có tranh chấp, chỉ vì một chút việc nhỏ, Kì Kì lại không để ý tới anh. Anh yêu rất khiêm tốn, nhiều lần tha hiệp để giữ cô lại, chỉ hy vọng một ngày nào đó cô sẽ cảm động, có thể cúi đầu nhìn thấy anh dâng trái tim mình đến trước mặt cô.

Nhưng, không có!

Trước mặt cô quá xán lạn, cô không muốn cúi đầu, thậm chí bay về phía trước.

Một lần, trước kỳ thi cuối kỳ, giữa họ xảy ra tranh chấp lớn nhất, không ai chịu nói chuyện với ai, chiến tranh lạnh, thực ra, anh cũng không muốn chiến tranh lạnh với cô, lòng anh ngấy thơ hy vọng lúc này đây cô có thể nói với mình một câu “Em sai rồi, chúng mình làm hòa nhé”, anh thật ngấy thơ khi dùng cách này để giữ lấy trái tim khó nắm bắt của cô, muốn cô để ý đến mình.

Trong khi lo lắng chờ đợi, tất cả những gì anh chờ được chỉ là thất vọng, Kì Kì vẫn làm theo ý mình, vẫn sống như trước, thờ ơ trước chuyện anh rời đi, mà anh, mỗi giây mỗi phút trong đầu đều là hình ảnh của cô.

Khi có thành tích thi, thành tích của anh vô cùng sút kém, mà cô chẳng những dẫn đầu xa xa, còn bỏ xa người đứng vị trí thứ hai, tất cả bạn bè bên cạnh đều khuyên anh chia tay, cô gái này vốn không cần anh.

Nhưng, anh luyến tiếc, cho dù biết rõ cô không cần mình, anh vẫn không nỡ chia tay.

Nhà trường mời các học sinh ưu tú đã thi đỗ đại học về trao đổi với học sinh khóa dưới, Kì Kì ngồi cách anh không xa ở đằng trước, người bên trên nói cái gì, một câu anh cũng chưa nghe, mà luôn luôn nhìn cô.

Hai mắt cô sáng ngời, nhìn nhóm sinh viên Thanh Hoa và Bắc Kinh, khi thì trầm tư, khi thì mỉm cười, anh cảm thấy khổ sở, anh chẳng phải là những nam sinh ưu tú đó, có thể hấp dẫn khiến cô nhìn với ánh mắt chăm chú.

Từ hồi nghỉ đông năm lớp 11, khi cô giáo Cao hỏi Kì Kì muốn vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh, anh liền cảm thấy áp lực cuồn cuộn mà đến, bắt đầu hoang mang đoạn tình cảm này cuối cùng sẽ thoát ra ở nơi nào? Lúc ấy, anh nói với mình rằng chỉ cần hai người yêu nhau, anh sẵn sàng cố gắng hết sức mình, nhất định có thể vượt qua khó khăn để được ở bên nhau.

Mà ngày đó, anh nhìn Kì Kì, rõ ràng gần trong gang tấc, lại cảm thấy cô đang cách anh ngày càng xa, giữa hai người tựa như bị vắt ngang bởi một Hồng Cầu, dù cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua.

Hồng Cầu: chia cắt Hoàng Hà và Hoài Hà trong chiến tranh ở Trung Quốc cổ đại. (chú thích ngắn gọn)

Bi thương dày đặc tràn ngập trái tim anh, anh luôn làm những chuyện ngấy thơ. Thậm chí nói với lòng mình, nếu sau đó, cô nghiêng đầu liếc mắt một cái, như vậy sẽ chứng minh duyên phận của họ vẫn còn, anh sẽ đi tìm cô, nhận lỗi với cô. Nói với cô rằng dù cô muốn bay xa về phía trước như thế nào, anh cũng dùng hết sức mình đuổi theo.

Nhưng, không có.

Gần hai tiếng đồng hồ, Kì Kì không liếc nhìn anh lấy một lần. Thật giống như trong cuộc sống của cô, chưa bao giờ tồn tại một người như anh.

Anh cười nói với lòng mình, nhìn đi, ông trời nói các người không có duyên phận, nói anh không biết tự lượng sức, buông tay thôi!

Kết thúc buổi trao đổi, cô vẫn giống trước, rất nhanh đã biến mất trong đám người, tựa như không nhớ mình còn có một người bạn trai.

Trái tim anh đã chùng xuống thấp nhất, nhưng sự kiêu ngạo vẫn làm anh duy trì nụ cười.

Anh cùng Quan Hà nói nói cười cười, dường như không có chuyện gì đi ra giảng đường, trong lòng lại vẫn nghĩ đến cô.

Ở một góc quẹo, cô bỗng xuất hiện ngay trước mắt, nhưng đứng bên cô là một thiếu niên có thần thái bay cao, vô cùng khí thế — trạng nguyên của tỉnh, giờ đang là sinh viên của một trường đại học hàng đầu, đại học Thanh Hoa, Trần Kính.

Hai người họ thấp giọng nói chuyện, vẻ mặt đều tự tin như nhau, đều kiên định như nhau.

Trong nháy mắt, anh đột nhiên nghĩ đến một từ rất chính xác để hình dung họ: bỉ dực tề phi. (bỉ dực tề phi: sát cánh bên nhau cùng bay cao.)

Kì Kì cần một nam sinh như vậy, mới có thể chiến đấu cùng cô trên bầu trời.

Anh nỗ lực để mình không cần, coi như mọi chuyện đều không sao cả, nhưng, tận sâu trong lòng anh hiểu mình ngây thơ thế nào, thậm chí anh không có dũng khí đi đối mặt với Kì Kì, mà chỉ vội vàng trốn chạy.

Ngay giữa lúc anh bàng hoàng nhất, Kì Kì đưa ra lời chia tay anh. Anh nói với bản thân mình, đây là kết quả tốt nhất. Hai người thật sự không hợp với nhau, nhưng mỗi đêm, anh luôn nhớ tới cô, từ nhỏ đến lớn, thân ảnh của cô khắc ghi tràn ngập trong từng trang trí nhớ của anh, anh muốn vứt bỏ tất cả những thứ đó, giống như anh bỏ lại tất cả thời thanh xuân, sự hủy diệt đau khổ này làm anh khó có thể chấp nhận mình đã mất cô.

Lý trí nói với bản thân hết lần này đến lần khác, Kì Kì ở bên anh cũng không vui vẻ, cô luôn do dự, giãy giụa, tức giận, hai người ở một chỗ đều đau khổ như vậy, không bằng chỉ để một người đau khổ.

Nhưng mặc kệ lý trí phân tích bao nhiêu, cảm tình lại luôn đau đốn không chịu nổi, anh không nỡ buông tay.

Trải qua giãy giụa thống khổ, anh quyết định cho bản thân một cơ hội cuối cùng, anh dốc sức học tập, nếu cuộc thi giữa kỳ sắp tới có thể lọt vào top 10 trong khối, anh còn có hy vọng ở bên Kì Kì, cùng bước về phía tương lai, như vậy anh cũng không buông tay; còn sau khi phải trả giá tất cả nỗ lực, mà vẫn ở xa xa sau lưng cô, vậy thì buông tay thôi!

Không thể có được cô, ít nhất có thể chúc phúc cho cô, để tùy ý cô, không có vật cản nào mà bay cao.

Sau khi cho bản thân một cơ hội cuối cùng, anh đứng trước mặt cô, hèn mọn thỉnh cầu cô trở lại bên cạnh mình.

Câu đầu tiên cô nói lại là khiển trách anh thi cuối kỳ quá kém, không có tự chủ khống chế bản thân.

Vào khoảnh khắc đó anh thật thất vọng vì lý trí tỉnh táo của cô, đồng thời cũng bội phục lý trí tỉnh táo của cô, cô gái này, làm cho anh vừa yêu vừa hận.

Kì Kì trở về bên cạnh anh, anh cũng nỗ lực hết mình. Vì cuộc thi, hơn nữa còn vì tương lai của anh và Kì Kì.

Mỗi một lần nhìn thấy cô, vui buồn và ưu thương trong lòng anh cuộn cuộn đan xen, có lẽ sau cuộc thi cuối kỳ, anh sẽ hoàn toàn buông cô ra, có lẽ đây là thời gian cuối cùng anh có được cô trong cuộc đời này.

Bởi vì mỗi một ngày đều là ngày cuối cùng, nên anh nỗ lực làm mình vui vẻ, cũng nỗ lực làm cô vui vẻ, dè dặt cẩn trọng bảo vệ mỗi một ngày của họ.

Ánh mắt Kì Kì nhìn anh lại vẫn cất giấu rất nhiều ưu sầu, có lẽ trong lòng cô đang day dứt lựa chọn giữa tiền đồ và tình yêu. Anh biết cô không muốn vì tình yêu mà từ bỏ mọi thứ, Quan Hà nói Kì Kì vô cùng xem thường tình yêu của Anna Karenina, con gái tuyệt không thể đặt tình yêu lên trên hết, vì câu này, mà anh đọc liên tục quyển sách đó ba lần.

Sau tất cả những cố gắng lớn nhất của anh, kết quả thi giữa kỳ còn không được vào top 20.

Ngày có kết quả thi, một mình anh ngồi cả đêm bên hồ sen trong trường, có lẽ Kì Kì là tất cả những giờ phút thanh xuân của anh, mất cô có nghĩa là sẽ mất đi tất cả kỷ niệm hạnh phúc, nhưng anh phải từ bỏ.

Trên cây cầu nhỏ, anh vốn định nói lời chia tay cô, nhưng lại không có cách nào khống chế bản thân hôn cô.

Anh hỏi Kì Kì, em sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ anh chứ?

Kì Kì lại nói, mười năm sau, anh hỏi em sẽ tốt hơn.

Anh vô cùng hy vọng mười năm sau mình có cơ hội hỏi cô, nhưng, mười năm sau bên cạnh cô sẽ là một người con trai khác.

Anh không có dũng khí đối mặt nói ra lời chia tay, chỉ có thể viết ra lời chia tay trên lá thư.

Tối hôm đó, anh đau khổ không chỗ phát tiết, anh muốn đi uống rượu, muốn đi đánh nhau, nhưng anh biết Kì Kì sẽ khinh bỉ anh như vậy.

Anh chỉ có thể dùng lý trí để khống chế.

Vụng trộm đi vào trường tiểu học năm xưa, vào một phòng học không bóng người, ngồi trên chỗ họ đã từng ngồi, để mặc mình bị ngâm trong nỗi bi thống.

Cô bé Kì Kì ngốc nghếch đó, cậu bé Trương Tuấn xấu xa đó...

Cô đã từng rất bướng bỉnh giờ mũ lên, che ánh nắng cho anh ngủ, mấy tiếng liền không hề đổi tư thế.

Cô từng vừa thấy anh nhìn mình, liền nói năng lấp bắp.

Cô mặc chiếc váy mới đến trường, lại tránh sau lưng mọi người, đi dọc theo chân tường, anh nói câu “Váy của cậu rất đẹp”, cô không vui mừng, mà lại làm như mình làm ra chuyện gì dọa người lắm, mặt đỏ bừng lên, không rên một tiếng bước nhanh rời đi, mấy ngày cũng không để ý tới anh, anh sợ tới mức không dám nói năng lung tung trước mặt cô nữa. Sau khi xem những phim về cảnh sát, anh nói với cô, chúng ta sáng tạo ra một loại ám hiệu riêng nhé. Cô mím môi không hé răng, đại khái cảm thấy anh thật nhàm chán, anh bị kích động đổi tên mình thành “Trường Cung”, đổi tên cô thành “Tịch Tứ”, nói với cô, đó là ám hiệu sau này của hai đứa, nói với cô, sau này cậu hãy gọi “Tịch Tứ gọi Trường Cung, Tịch Tứ gọi Trường Cung”, tôi sẽ nói “Trường Cung đây, Trường Cung đây”. Anh bảo cô gọi “Trường Cung”, cô cười trong sáng, lại mím môi không nói gì nữa.

Cô mang một túi thịt bò khô mẹ làm đi, anh hỏi cô “Cậu ăn mảnh hả? Có phần của tôi không?” Cô nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, không nói gì, lấy ra hai tờ giấy trắng, cẩn thận chia thịt bò khô ra làm đôi, anh muốn lấy đi, cô lại cầm tay anh, không cho anh lấy, không đợi anh có phản ứng gì, cô đã lập tức rút tay lại, đầu cúi thấp gần như sắp chạm vào mặt bàn, hai bàn tay nhỏ bé vụn vụn vào nhau, lại vội lấy ra một tờ giấy trắng khác, lấy từ hai phần thịt bò khô kia ra tờ giấy đó thành một phần nhiều nhất, “Đây là của cô giáo Cao, vừa nảy quên.” Tiếng nói của cô rất nhỏ chẳng khác gì tiếng muỗi kêu, anh nhận lấy hỏi “Cậu nói gì, tôi chẳng nghe thấy gì cả, chỉ chợt nghe thấy một con muỗi kêu hừ hừ, hừ hừ hừ hừ, rốt cuộc cậu hừ hừ cái gì thế?” Cô xoay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại không nói lời nào. Cả buổi học, dù anh làm gì, nói gì, ngay cả ánh mắt cô cũng không chịu liếc nhìn anh, nhưng đến khi anh ăn xong phần thịt bò khô của mình, cô lại để phần của mình sang cho anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bài tập, hừ hừ nói nhỏ: “Cho cậu, răng tớ hơi đau, khó nhai.”

Sau khi vào cấp Hai, hai người không học cùng một lớp, nhưng anh thường xuyên gặp được cô, mỗi lần nhìn thấy cô, giống như đang soi gương, làm cho anh không nhận được xem kỹ bản thân một chút.

Nhìn thấy thành tích học tập của cô tốt lên rồi, anh liền cảm thấy bản thân mình cũng không thể quá kém cỏi, dù sao đều là học trò của cô giáo Cao, hai người cùng đi thi đoạt giải, vì vậy anh vừa chơi bên ngoài, vừa cố gắng duy trì thành tích.

Nhìn thấy cô tui ra vào quán karaoke và phòng khiêu vũ, mà không phóng túng, không theo phong trào, luôn cầm quyển sách, không coi ai ra gì chỉ làm chuyện của mình, anh liền cảm thấy dù tất cả mọi người đều nghiện ngập, anh cũng không thể lấy dính.

Kì Kì rất có dũng khí làm theo ý mình, mặc kệ những cô gái xung quanh xinh đẹp, rực rỡ, dù hoặc thế nào, cô cũng có thể mặc một bộ quần áo tối màu, khó xem nhất thản nhiên đi ngang qua, không hề để ý người xung quanh thấy thế nào, mỗi lần nhìn thấy cô như vậy, đều đã nghĩ phải ngâm đầu mình trong một chậu nước lạnh, để vứt bỏ tất cả những ý tưởng điên rồ hỗn loạn trong đầu.

Ba năm cấp Hai, nếu không có một Kì Kì từng giờ từng phút luôn ở bên nhắc nhở anh, có lẽ thành tích học tập của anh đã sớm sút kém không dậy nổi, có lẽ anh đã sớm vì xúc động nhất thời mà lẫn lộn với người ta

ở bên ngoài. Lên cấp Ba, khi phát hiện Kì Kì học ở lớp bên cạnh, anh cảm thấy ông trời cũng đang giúp đỡ mình.

Trong đợt tập quân sự, Kì Kì phơi nắng làm da mặt bị tổn thương, anh đi hỏi Đồng Vân Châu xem nên làm gì bây giờ, sau đó bí mật đưa lọ kem chống nắng cho cô, nhưng cô lại ngốc nghếch mơ hồ, tức giận ném trả cái đó cho Tổng Bằng, anh chỉ có thể cười khổ.

Khi anh bị ốm, Kì Kì đã vội trộm trốn ra khỏi nhà, đến bên anh, khi đó, thật là hạnh phúc, có thể nắm tay cô, nói chuyện với cô, còn có thể hôn cô. Anh biết cô nhát gan, cảnh giác cao, vì thế luôn cẩn thận không vượt qua giới hạn của cô, chỉ dám hôn lên tay và hai má cô, ngay cả môi cô cũng không dám chạm vào, nhưng dự vọng giấu kín này tra tấn anh khó có thể đi vào giấc ngủ trong đêm khuya, anh an ủi bản thân, không sao, dù sao cũng có cả đời mà!

Cả đời ư? Thậm chí chỉ ngày mai thôi cũng không có!

Trương Tuấn gục xuống bàn, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Trong phòng học tầm tối, chỉ có một mình anh, không cần giả bộ kiên cường, cũng không cần để ý con trai không nên khóc, vì vậy, anh để mặc toàn bộ thương tâm chảy vọt tới ánh mắt.

Anh ở trong phòng học mãi đến đêm khuya mới về nhà.

Trong đầu vẫn là quá khứ xoay vòng không thể quên đi, không ngờ Kì Kì lại hiện ra trước mặt anh như một kỷ tích.

Anh vô cùng hoảng hốt, dường như thời gian vẫn chưa trôi qua, anh vẫn là Trương Tuấn ngồi cạnh Kì Kì làm bài tập, anh thầm mong mình có thể đến gần bên cô, cười chọc cô, “Anh nói đùa với em đấy, hai ta ra bờ sông tìm đá nhé!”

Nhưng Kì Kì trước mắt này tràn ngập lý trí khắc chế, biểu tình vô cùng bình tĩnh, lời nói có ngữ điệu rõ ràng, hợp lý, không hề giống cô gái lo lắng sợ hãi vì bị bạn trai nói lời chia tay.

Anh biết Kì Kì như vậy chỉ cần ngủ một giấc, sẽ suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa lý trí chấp nhận chia tay.

Anh đưa cô về nhà, nghĩ đây là lần cuối cùng, tim anh như bị dao cắt, chỉ có thể nói với bản thân một lần lại một lần, yêu cô thì không thể níu kéo cô.

Một đoạn đường ngắn ngủi, anh gần như đã dùng tất cả lý trí của bản thân, vừa đến dưới tầng, anh lập tức xoay người bước đi, không dám đứng lại một lát, anh sợ bản thân đổi ý. “Trương Tuấn!”

Nghe thấy tiếng gọi của Kì Kì, nhưng, anh không thể quay đầu, lại càng không dám quay đầu!

Chia tay làm cảm tình của anh rơi xuống vực thẳm.

Trước đây, tuy anh oán trách Kì Kì không đủ yêu thương anh, nhưng, anh biết đó là chuyện không thể miễn cưỡng, anh cũng không hận cô.

Sau đó, anh lại bắt đầu chậm rãi hận cô.

Sau khi họ chia tay, anh còn phải nỗ lực khắc chế bản thân nhớ nhung cô, mỗi lần nhìn thấy cô, đều cảm thấy ngực mình khó chịu, mà cô lại lập tức làm như không có việc gì, mỗi ngày cãi nhau ầm ĩ với bạn cùng lớp, cười vui thoải mái, thành tích học tập lại không hề bị ảnh hưởng.

Anh bắt đầu đi học và về nhà cùng Hoàng Vi, anh biết rõ những lời đồn đại, lại ngây thơ hy vọng lời đồn đại sẽ rơi vào trong tai Kì Kì, thậm chí anh còn ti bỉ lợi dụng Hoàng Vi, tạo ra những lần vô tình gặp Kì Kì, để cho cô nhìn thấy anh và Hoàng Vi ở cùng một chỗ, anh chỉ muốn kiểm tìm dấu vết của sự để ý một chút đến anh trong mắt cô, nhưng, không có! Kì Kì vĩnh viễn cao hứng phấn chấn, tinh thần sáng láng.

Tiểu Dương: Chắc các bạn còn nhớ đoạn Kì Kì viết rất nhiều từ “Trường Cung” ra giấy, cô ấy nói đó là thói quen nhiều năm nay, viết như vậy lòng sẽ bình tĩnh hơn.

Mình biết có khoảng mấy chục bạn đang đọc bản edit của mình, cảm ơn các bạn vì đã theo dõi bản edit của mình. Nhưng những người mình biết đang theo dõi lại rất ít (vì ít bạn ment mà), nếu các bạn đã đọc và thích truyện này, nếu có thể thì hãy một vài dòng nhé, mình rất dễ tính, các bạn thoải mái chia sẻ cảm nhận, đừng ngại mình không biết nói ra cảm nghĩ hay chưa bao giờ. ^^

39. Chương Ngoại Truyện Về Trương Tuấn 2

Ngoại truyện về Trương Tuấn (Phần 2)

Anh từng nghĩ sau khi mình nỗ lực hết sức, dù thế nào cô cũng cảm thấy khổ sở vì anh rời đi, cho dù không phải vì tình yêu của họ, nhưng giữa họ còn có những kỷ niệm từ nhỏ cơ mà, chẳng lẽ cô chưa từng quý trọng tình cảm giữa họ sao? Chẳng lẽ cô không hề khổ sở một chút nào khi mất anh?

Nhưng, cô không có!

Cô và Thẩm Viễn Triết cùng đến trường và cùng về nhà, vừa nói vừa cười, mỗi một lần nhìn thấy họ, anh đều làm như không thèm quan tâm, vậy mà trong lòng lại thấy khó chịu như muốn nổ tung, anh không nhận được hoài nghi, Kì Kì thật sự đã từng thích anh? Có lẽ, đối với La Kì Kì, ngoài việc học tập và tiền đồ của mình ra, những người con trai đi bên cạnh cô dù là ai cũng không quan trọng.

Cuộc sống của Kì Kì vẫn diễn ra theo lẽ thường, vẫn đứng đầu khối trong mỗi kỳ thi, cô cười hì hì nói với những người khác: “Trương Tuấn chia tay với tớ, nhưng chúng tớ vẫn là bạn bè.”

Cô là người lý trí, hiểu chuyện và hào phóng như vậy đấy, nhưng anh lại vô cùng thất vọng, trong lòng anh còn thất vọng hơn anh nghĩ đến nhiều.

Điều làm anh thương tâm nhất xảy ra sau khi họ chia tay một thời gian.

Nhà trường mở đại hội giới thiệu kinh nghiệm học tập của các học sinh ưu tú, Kì Kì đứng trước mặt tất cả học sinh trong trường, giới thiệu kinh nghiệm học tập của mình, những người khác đều cầm bản thảo đọc, mà cô lại tay không, không hề chuẩn bị bước lên đài, chẳng hề để ý đến mọi chuyện, còn mang theo vài tia không kiên nhẫn, nói mấy câu vô cùng đơn giản, sau đó bước về chỗ ngồi, bộ dáng của Kì Kì rất giống Trần Kính năm đó, bởi vì trong lòng đã có mục tiêu từ trước, nên không thèm quan tâm đến vinh dự ở ngoài mặt.

Anh ở dưới đài nhìn cô, có chua xót, cũng có kiêu ngạo.

Kết thúc đại hội, cô bị một đám đàn em lớp 11 vây quanh, vẻ mặt cô không còn tia không kiên nhẫn như này giờ, mà là vô cùng kiên nhẫn. Anh đi qua bên cạnh đó, nhìn thấy cô từ xa, ngực liền đau đớn, nhức nhối, thậm chí tầm mắt không thể dừng lại trên gương mặt cô, chỉ có thể tận lực lạnh lùng không có biểu tình gì, nhìn đi nơi khác, nhưng cô cười cao hứng phấn chấn, vẫy vẫy tay với anh, thân thiết gọi anh, “Trương Tuấn!” Như anh là một người bạn học bình thường của cô, giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tim anh như bị con dao găm hung hăng đánh chém.

Cô coi tình cảm giữa họ hoàn toàn không tồn tại!

Cô lý trí hào phóng, có phong độ, giỏi giang, để cho anh đến làm kẻ ngây thơ keo kiệt, không có phong độ.

Anh thương tâm và tức giận, mặc kệ người khác nhìn anh như thế nào, chê cười anh như thế nào, anh cũng quyết định cắt đứt quan hệ với cô, những nơi La Kì Kì xuất hiện, anh nhất định lảng tránh, từ đây vĩnh viễn không gặp lại! Bất luận kẻ nào nhắc tới La Kì Kì trước mặt anh, anh nhất định sẽ trở mặt, tất cả bạn bè đều biết điều cấm kỵ của anh, không hề đề cập tới La Kì Kì, hành động của anh đủ nói với họ, là, tôi bị thương! Chỉ vì có thể rời xa cô ấy. Kể từ đó, mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp Ba, anh không gặp La Kì Kì lần nào, cũng chưa từng nghe thấy tin tức gì về La Kì Kì, anh dùng tất cả nỗ lực ngăn cô ra khỏi thế giới của mình.

Lúc này đây, anh hạ quyết tâm, muốn hoàn toàn triệt để quên cô!

Từ khi tốt nghiệp cấp Ba, thăng đến khi thi đại học, rồi quê hương, anh chỉ nhìn thấy La Kì Kì hai lần.

Một lần là vào buổi tiệc tối liên hoan tốt nghiệp, La Kì Kì đột xuất bị kéo lên làm người dẫn chương trình, anh vẫn cúi đầu, không muốn nhìn cô, nói chuyện với các bạn cùng lớp, không muốn nghe giọng nói của cô, tiệc tối vừa mới bắt đầu không lâu, anh liền thừa dịp mọi người không chú ý lặng lẽ rời đi, rốt cuộc tối hôm đó La Kì Kì làm gì, nói gì, đều không liên quan đến anh! Thậm chí ngay cả cô mặc quần áo gì anh cũng không biết rõ.

Một lần cuối cùng là sau khi thông báo kết quả thi đại học, sáng sớm anh đi chạy bộ rèn luyện thân thể, trên đường trở về gặp được cô, anh vốn nghĩ xoay người bước đi, nhưng, trong mưa phùn và sương mù, cô đứng trên cầu, ném từng hòn đá xuống nước sông, trên mặt có đau thương mơ hồ, đột nhiên anh lại không thể nhắc nổi đôi chân, thậm chí bắt đầu nảy sinh một ảo giác, cảm thấy La Kì Kì đang vì anh mà thương tâm.

Nhưng, anh lại tự mình đa tình, La Kì Kì tri thức yên lặng nhìn anh một lúc, không nói câu gì, một lúc lâu sau cũng quay người bước đi.

Anh nhìn bóng dáng cô dần dần biến mất trong làn mưa bụi, nghĩ từ giờ trở đi, cô sẽ hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời mình, thế giới của cô anh không thể chạm tới, điều anh có thể làm chỉ là hy vọng cô mãi mãi hạnh phúc, có một người con trai ưu tú có thể bay cao cùng cô.

Hóa ra nỗ lực hận như vậy, đơn giản chỉ là vì yêu.

Vô cùng khổ sở, nhưng anh không hối hận vì mình đã yêu cô gái này, đã hận cô gái này.

Trương Tuấn về nhà, suy nghĩ vẫn không yên tĩnh.

Chốt cửa cất giữ những kỷ niệm được mở ra, giống như con mãnh thú bị nhốt lâu ngày được thả, không thể tự khống chế bản thân.

Mở máy tính, lên mạng tìm bài hát, anh muốn biết bài hát kia tên là gì.

Bài “Quang” ca sĩ Lưu Nhược Anh hát.

(Tiểu Dương: Phần trước mình đã chú thích.)

Anh nhấn vào nút nghe, tiếng hát vang lên, bởi vì ấn tượng tốt, bây giờ nghe thấy nó còn rung động lòng người hơn. Muốn hỏi anh có còn nhớ rõ tên em không

Khi biển người thủy triều xuống hết lần này đến lần khác

Năm tháng chứa đựng những điên cuồng, nồng nhiệt và lãng mạn

Đường như đã qua mấy đời

Anh xuất hiện làm em muốn bỏ mặc tất cả

Sao lại không có lý trí như vậy

Mới hạnh phúc không bao lâu vì sao em lại kiên trì đó nhất định là

Chuyện khó quên nhất trong lòng

Trương Tuấn dựa vào ghế nằm, yên lặng lắng nghe.

Anh vẫn luôn tin rằng mình đã quên, nhưng thật ra, anh lại cất giấu những kỷ niệm đó ở chỗ sâu kín nhất, mặc cho thời gian thấm thoát, tro bụi của năm tháng vùi lấp nó, nhưng, nó vẫn ở nguyên chỗ đó.

Nhiều năm sau, lần đầu tiên anh hỏi bản thân, vì sao không thể quên?

Có lẽ những năm tháng đó khắc ghi vui cười và sầu bi ở tuổi thanh xuân của anh, thời niên thiếu chân thành tha thiết và vụng về, nỗ lực mà không được như mong muốn, nếu không có cô, có lẽ thành tích thi vào đại học của anh sẽ không tốt như vậy, không thể thoải mái lựa chọn trường đại học và chuyên ngành mình thích; cô cũng cho anh biết làm thế nào để đuổi theo giấc mơ, thực hiện giấc mơ, một cô gái nhỏ bé

cũng có thể vì giấc mơ mà bất khuất, anh là một đại nam nhi há có thể không làm được sao? Vì thế, anh mới có thể từ chối nhận công việc làm ăn của bố, kiên trì làm thiết kế cảnh quan lâm viên mà mình thích, mới có thể nỗ lực không than vãn sau vô số thất bại, mới có thể hưởng thụ niềm vui sướng sau khi nỗ lực thu hoạch được thành công, mới có thể thực sự lý giải cái gì là cảm giác thành tựu.

Cô để lại ánh sáng trong trái tim anh, làm cho cuộc đời anh rực sáng và thú vị hơn.

Yêu cô, làm bản thân anh trở nên tốt hơn!

Di động của anh kêu tít một tiếng báo hiệu có tin nhắn. Anh không có tâm tình để ý, nhưng đối phương vô cùng cố chấp, không ngừng gửi tin nhắn, lặp đi lặp lại những sáu lần, anh cầm lấy điện thoại di động, là một dãy số xa lạ.

“Xin hỏi đó có phải là Trương Tuấn không?”

Cả sáu tin đều giống nhau như đúc.

Anh trả lời, “Đúng, bạn là ai?”

“Tớ là Quan Hà, hy vọng cậu còn nhớ rõ tớ, tớ có chút việc muốn nói với cậu.”

Trương Tuấn quá bất ngờ, “Đương nhiên nhớ rõ, tớ không quen viết tin nhắn, bây giờ sẽ gọi cho cậu.”

Điện thoại còn chưa thông, tin nhắn mới lại đến, “Vây cậu nhất định còn nhớ rõ La Kỳ Kỳ?”

Trương Tuấn không biết trả lời tin nhắn này thế nào, càng không biết mình có nên gọi điện thoại cho Quan Hà không, anh mờ mịt nhìn về phía trước, âm thanh từ máy tính đang phát ra câu nói “Anh tới quá đột ngột, em muốn ghi nhớ cả cuộc đời”.

Quan Hà hiển nhiên cũng không cần anh trả lời, một tin nhắn nữa đã đến, “Ngày sinh nhật hồi lớp 11 của cậu, Kỳ Kỳ tặng cho cậu một bình thủy tinh đựng những ngôi sao may mắn, cậu đã từng đọc câu nói bên trong chưa?”

Lần này, anh không còn can đảm để gọi điện thoại, tựa như thế này mới có thể bảo vệ bản thân ở một khoảng cách an toàn, anh gửi tin trả lời, “Có ý gì?”

“Vây cậu chưa đọc rồi. Nếu cậu còn chưa vứt bỏ nó, thì mở những ngôi sao may mắn ra và đọc câu nói của cô ấy đi.”

Anh còn chưa hiểu ý cô, một tin nhắn nữa đã tới, “Nếu cậu đã ném đi, coi như tớ chưa nói gì.”

“Rốt cuộc cậu có ý gì?”

“Ý của tớ rất rõ ràng.”

Trương Tuấn ngây ngốc nắm di động thật lâu, đột nhiên nhảy dựng lên, vội vàng đi vào phòng ngủ.

Anh mở ngăn tủ cuối cùng lấy ra một chiếc va li đen kiểu cũ, va li bị khóa, chìa khóa anh đã ném qua cửa sổ từ nhiều năm trước. Mấy năm nay anh không nhớ rõ, nhưng sau khi mua phòng, lại lập tức mang nó từ nhà cũ về đây.

Anh đi tìm một thanh sắt nhỏ, ngồi xếp bằng trên sàn bắt đầu mở khóa. Đã rất nhiều năm không làm mấy việc thế này, tay nghề đã sớm kém đi, nhưng ổ khóa này cũng thật dễ mở, chỉ tốn chút thời gian đã mở được ra.

Trong va li chứa rất nhiều thứ, anh còn nhớ rõ ngày Kỳ Kỳ cười chào hỏi mình, anh trở về từ trường, chỉ muốn lập tức ném đi tất cả những gì có liên quan đến La Kỳ Kỳ, để chúng vào một hộp giấy to, vứt tất cả vào thùng rác. Nhưng anh lại không nỡ ném đi, còn tìm chúng về, lấy một chiếc va li, nhét tất cả những thứ đó vào, khóa lại.

Anh bắt đầu lấy từng thứ ra ngoài.

Hơn mười con khủng long, mua ở nhà thiên văn Bắc Kinh, muốn để Kỳ Kỳ chơi, nhưng Kỳ Kỳ không thích nhận quà của anh, anh căn bản không dám đưa.

Một cái hộp trang sức, bên trong là sợi dây chuyền vàng có mặt trái tim mà Kì Kì không muốn nhận, Quan Hà nhặt nó từ trong thùng rác, trả lại cho anh.

Trương Tuấn cười khổ một chút, ban đầu vận mệnh đã ám chỉ kết cục sẽ là chấm dứt, nhưng anh vẫn khẳng định một mực.

Một quyển album rất đẹp, bên trong là ảnh chụp Kì Kì ở Thanh Đảo, Kì Kì không chịu chụp ảnh, anh chỉ có thể nhờ hai cậu bạn Chân công tử và Cổ công tử chụp giúp, tất cả các bức ảnh đều chụp sau lưng Kì Kì, mặc dù hơi kỳ quái, nhưng ảnh chụp cũng rất tự nhiên độc đáo, lúc làm quyển album, anh còn ngọt ngào nghĩ chờ đến lúc hai người kết hôn đến Thanh Đảo hưởng tuần trăng mật, sẽ lấy nó ra, dọa chết cô!

Trương Tuấn chỉ mở ra rồi thoáng nhìn, lập tức đặt nó sang một bên.

Rốt cuộc, anh phát hiện ra bình thủy tinh, bên trong là những ngôi sao may mắn cô gấp, nhưng anh cũng không được may mắn.

Mở bình thủy tinh ra, cầm một ngôi sao may mắn lên, đột nhiên anh hiểu được ý của Quan Hà...

Anh chọn một ngôi sao may mắn màu xanh lục, nhẹ nhàng cẩn thận mở ra.

Mở được một nửa, liền nhìn thấy trên tờ giấy có những chữ viết tay nho nhỏ, hô hấp của anh ngay lập tức trở nên dồn dập, không khống chế được bản thân, chậm rãi vuốt thẳng tờ giấy ra.

“Nghe nói anh thổ lộ với Quan Hà, em quyết định không để ý tới anh. Em nghĩ chỉ cần mình không để ý tới anh, là có thể không thích anh.”

Trương Tuấn lập tức mở tiếp một ngôi sao may mắn.

“Khi đứng trên bàn đánh bóng, điều em sợ nhất chính là nhìn thấy anh, nhưng anh không xuất hiện, em thật cao hứng.”

“Khi em diễn thuyết, thấy được anh, biết rõ không có khả năng, nhưng lại thật sự hy vọng anh nhìn thấy em.”

“Nói cho anh một bí mật nhé, không phải em thích tìm những hòn đá đẹp đâu, mà em chỉ thích tìm chúng cùng anh thôi.”

“Anh nằm ngủ trên tảng đá to, em dùng mũ giúp anh che ánh nắng mặt trời, chỉ cần anh vẫn ngủ, em sẽ nguyện vĩnh viễn che nắng cho anh.”

“Nói cho anh một bí mật lớn nè, em vô cùng ghen tị, vô cùng ghét anh và Quan Hà nói chuyện với nhau.”

“Khi em không vui, khi em vui vẽ đều viết hai chữ ‘Trường Cung’ lên giấy, giống như anh cũng không vui và vui vẽ cùng em, viết kín cả tờ giấy, cũng không rõ nó thật sự có ý nghĩa gì nữa.”

“Lần đầu tiên em rung động trước anh là vào ngày có mưa đá, anh nói anh sẽ bảo vệ em.” Trương Tuấn không hiểu những lời này lắm, có ý gì? Kì Kì đã thích anh từ hồi tiểu học? Anh lại đọc lại những tờ giấy một lần nữa, vào lúc đó Kì Kì không để ý tới anh là vì hiểu lầm anh thích Quan Hà, mà không phải vì biết anh đã trộm bút máy.

Nhưng, vì sao cô lại lừa anh chứ?

Trong nháy mắt khi anh hiểu ra, thật giống như có một quả bom được chôn vùi trong năm tháng đột nhiên bị nổ tung trong đầu, năm tháng nặng nề chẳng những không giảm bớt uy lực của nó, mà còn làm cho nó bành trướng hơn, đẩy tới chỗ đau khổ nhất bị năm tháng đè nén.

Nhưng dưới đau khổ chính là mừng rỡ như điên.

Trong lòng anh vô cùng kinh hoàng, bàn tay run rẩy, Kì Kì ơi Kì Kì, em thật sự đã yêu anh như vậy sao? Trương Tuấn ơi Trương Tuấn, mày thật sự là một thằng đại ngốc, vì sao không rõ nơi mềm mại nhất luôn được cất giấu sâu nhất?

Trương Tuấn rốt cuộc có can đảm, anh cầm di động lên, gọi điện thoại cho Quan Hà.

Mười năm không gặp mặt, nhưng không có hàn huyên tâm tình, anh vừa mở miệng liền nói: “Tại sao cậu biết bên trong ngôi sao may mắn có chữ viết?”

Quan Hà vô cùng ngạc nhiên, tuy cô thật sự hy vọng Trương Tuấn không vứt đi món quà La Kì Kì tặng, nhưng dù sao cũng chỉ là vọng, dù sao mấy năm nay cô cũng từng trần trọc nghe nói vô số tình sử oanh oanh liệt liệt của anh. Cô nói: “Mười một năm trước tớ đã biết rồi, Kì Kì trộm nói với tớ.”

Trương Tuấn trầm mặc, rất lâu sau, anh mới hỏi, giọng lạc đi: “Vì sao bây giờ cậu mới nói cho tớ biết? Vì sao không phải là năm đó?”

Quan Hà không nói gì.

Trương Tuấn chậm rãi khôi phục lý trí, hỏi: “Vì sao đột nhiên muốn nói cho tớ điều này?”

“Tớ không biết, có lẽ bởi vì tớ nhận được một bức thư của La Kì Kì, đột nhiên nghĩ cậu có còn nhớ rõ cô ấy không.” Trương Tuấn rất muốn nhẹ nhàng băng quơ nói “Đương nhiên nhớ rõ, cô ấy là một trong những bạn gái cũ của tớ mà”, nhưng anh không thể nói nên lời.

“Cậu còn giữ món quà cô ấy tặng, tớ sẽ nói cho cậu biết một việc. La Kì Kì về nước, mấy ngày nay đang ở nơi chúng ta cùng nhau lớn lên.”

Trái tim Trương Tuấn cuồng loạn nhảy dựng lên, ổn định giọng mình, hỏi: “Có số điện thoại của cô ấy không?”

“Tớ chỉ có địa chỉ hòm thư điện tử của cô ấy thôi, có điều, thế giới này cũng không lớn, La Kì Kì lại có bạn cùng lớp, cậu cũng có bạn cùng lớp, nếu cậu có chút lòng, khẳng định có thể tìm được cô ấy.”

Trong điện thoại truyền đến vài tiếng nói chuyện, Quan Hà nói: “Tớ muốn tắt điện thoại.”

Trương Tuấn nói: “Được, vừa rồi... Thật có lỗi! Dù là thế nào, cũng cảm ơn cậu đã cho tớ biết trong ngôi sao may mắn có chữ viết, những lời này rất quan trọng với tớ.”

Quan Hà trầm mặc một chút, nói: “Cảm ơn chính bản thân các cậu ấy, nếu Kì Kì đã quên cậu, quên tớ, cô ấy sẽ không viết thư cho tớ, nếu cậu đã quên cô ấy, cũng đã ném đi tất cả những gì có liên quan đến cô ấy, cho dù tớ có nói cậu cũng không thể biết được.”

Quan Hà nói xong, liền ngắt điện thoại.

Trương Tuấn ngơ ngác đứng một lúc, đột nhiên liền chạy ra ngoài cửa, lại chạy vào, đem tất cả những thứ vụn vặt đó để vào hộp, ôm hộp xuống tầng.

Lái xe hơn tám tiếng đồng hồ, về tới quê hương vào sáng sớm.

Thực sự trở về quên nhà, anh lại bắt đầu thấy hơi mê mang, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Nói cho Kì Kì, anh đã hiểu lầm em? Không phải vì anh không yêu em mà chia tay với em? Anh nói tình yêu của anh đã tiêu hao hết chỉ là nói dối thôi?

Bởi vì niên thiếu kiêu ngạo và gốc gác, giữa họ thật sự có hiểu lầm, nhưng đã trôi qua nhiều năm như vậy, những hiểu lầm này đã sớm không còn quan trọng nữa.

Anh dừng xe trước nhà mình, yên lặng ngồi. Khi mở những ngôi sao may mắn, thời gian dần bị ngăn lại, ngắn đến mức dường như họ cãi nhau chia tay mới là ngày hôm qua thôi, thời gian mười năm không hề tồn tại, anh không quan tâm tất cả mà quay trở lại, hoảng hốt nghĩ mình đứng ở nơi điểm mốc của thay đổi này, có thể tìm lại những gì đã mất theo thời gian, sửa đúng tất cả sai lầm thời niên thiếu, mà khi xúc động tán đi, anh phát hiện, quá khứ đã trôi đi, mà tương lai — đã không có tương lai nữa! Họ đã không thể quay đầu lại, cũng không thể đi về phía trước!

Anh ngồi rất lâu sau, châm một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa chậm rãi lái xe, đi qua hết ngã tư này đến ngã tư khác.

Trường tiểu học anh và Kì Kì cùng học, rạp chiếu phim họ từng đến xem, nhà trước của Kì Kì, sân trượt patin anh và Kì Kì từng đến...

Mấy năm nay anh có về thăm nhà vài lần, nhưng lần nào cũng đến đi vội vàng, đây là lần đầu tiên cẩn thận thăm lại chốn cũ.

Đi qua rất nhiều địa điểm, tất cả những ký ức anh cố gắng che giấu lại giống như màn ảnh, sống động hiện lên trong đầu anh.

Từ giữa trưa đến buổi chiều, anh đi qua tất cả những nơi mình và Kì Kì từng đến, Trương Tuấn vừa đi vừa cảm thấy sợ hãi, mong nhìn thấy thân ảnh cô trong đám người, ngay cả chính anh cũng không biết, rốt cuộc anh hy vọng gặp được cô hay là không hy vọng gặp được cô.

Tìm một ngày, anh vẫn không tìm thấy Kì Kì.

Anh không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, chỉ cảm thấy mỗi mệt, mỗi mệt tràn ngập ép anh đến mức muốn suy sụp.

Anh dừng xe bên bờ sông mà trước đây Kì Kì thích nhất, cả người dựa vào tay lái.

Thực ra, cho dù tìm được cô thì làm được gì? Gặp và không gặp cũng có gì khác nhau đâu?

Ai biết cô đã kết hôn hay chưa, có bạn trai hay chưa?

Cho dù cô vẫn độc thân, quỹ đạo cuộc sống anh và cô đi qua cũng hoàn toàn khác biệt, ngoài tiếng “Chào anh/em” ra thì còn câu gì để nói chứ? Những hiểm lùm đã sớm bị năm tháng cọ rửa trở nên không hề quan trọng nữa.

Anh có thể nói với cô điều gì? Những năm gần đây, dù là thân thể hay tâm hồn, đều đã bị nhiễm một tầng lại một tầng bụi bặm. Thời gian mười năm, cũng đủ dài lâu để đắp nặn họ thành hai người hoàn toàn xa lạ. Anh đã không còn là cậu thiếu niên bông bột vào năm đó, xóc nảy trong chốn hồng trần đã sớm làm anh chết lặng, ngay cả dũng khí nhảy ra khỏi con sông thời gian để theo đuổi cô cũng không có.

Chuyện cũ dùng để nhớ lại, không phải dùng để truy tìm.

Đầu anh nặng nề đập vào tay lái, một lần lại một lần, cứ như làm vậy có thể đập tan mười năm phong trần và tang thương.

Trương Tuấn nằm úp sấp thật lâu trên tay lái, biết rằng ánh hoàng hôn đỏ rực đã chiếu đến cửa sổ.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía cây cầu nhỏ ở xa xa, nơi đó không có một bóng người, chỉ có ánh chiều xán lạn mà lại tịch mịch đang thiêu đốt.

Ngày hôm nay đã sắp trôi qua!

Mà ngày mai, ngày mai lại là chân trời!

Anh châm một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa mở những ngôi sao may mắn ra. “Em rất muốn hỏi anh, rốt cuộc là em tốt, hay là Quan Hà tốt, nhưng em sợ mình thất vọng, càng sợ anh nói dối, vì thế vẫn không dám hỏi anh, lại càng không thể hỏi.”

“Thực ra mỗi lần anh mời em đi chơi, em đều rất muốn đi, nhưng mà em không còn tiền để mời anh, chỉ có thể từ chối, chờ sau này em có tiền, em nhất định sẽ đồng ý.”

“Ngày sinh nhật em, điều em ước là hy vọng anh có thể mãi mãi yêu em, anh sẽ mãi mãi yêu em chứ?”

Trương Tuấn không muốn nhìn lại, mở cửa xe xuống xe, lưng thưng đi lên ven đường, nhìn phía bờ sông.

Đúng là ánh hoàng hôn xán lạn cuối cùng, nhuộm đỏ nửa bầu trời, cây bên bờ sông cũng bị ánh sáng nhuộm đỏ, nước sông sáng lấp lánh, tỏa ra nhiều tia sáng, cây cầu nhỏ bị tàn phá kéo dài bên bờ, chiếu xuống ảnh ngược của mình dưới mặt sông.

Ở bờ sông đối diện, có một cô gái mặc áo T-shirt trắng, quần đùi jeans màu xanh. Cô cúi người, dùng nước sông rửa hòn đá, mỗi lần rửa xong một hòn, liền trực tiếp túm vạt áo T-shirt lau khô, sau đó lại đặt vào một chiếc hộp sắt bên cạnh.

Ánh chiều và tia sáng của nước sông, làm thân ảnh đơn bạc của cô gái trở nên ảm áp và mơ hồ, không thấy rõ khuôn mặt cô, lại giống một giấc mơ nhẹ nhàng dừng lại.

Thân thể Trương Tuấn cứng đờ, điều thuốc trượt khỏi đầu ngón tay, rơi xuống đất.

Kì Kì đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên kia bờ sông, Trương Tuấn lập tức ngồi xổm xuống, nấp sau đám cây cối, ngay cả bản thân anh cũng không rõ vì sao mình lại phản ứng ngây thơ kỳ quái như vậy. Tầm mắt Kì Kì chậm rãi quét một vòng phía bên kia bờ sông rồi lại cúi đầu, tiếp tục rửa sạch hòn đá.

Nước mắt Trương Tuấn dần dần chảy tới hốc mắt, anh muốn không chế, nhưng làm thế nào cũng không thể không chế được, bàn tay anh dùng sức che kín đôi mắt, nhưng lại không có cách nào đè nén nỗi chua xót, chỉ có thể làm cho nước mắt thấm ướt lòng bàn tay.

Mười chín tuổi, một mình anh tránh đến trường tiểu học họ từng học, gục xuống bàn La Kì Kì từng ngồi, vì cô mà khóc, nhưng cô vĩnh viễn không biết có một thiếu niên vì cô mà rơi lệ.

Hai mươi chín tuổi, anh lại vì La Kì Kì mà rơi lệ, La Kì Kì sẽ biết sao?

Mười năm sau, họ lại đứng bên cây cầu trước đây, lại là một người trên cầu, một người dưới cầu.

Nhưng, khoảng cách giữa họ không chỉ là một cây cầu, còn có cả một Thái Bình Dương, cùng với ngăn cách thời gian mười năm, hồng trần tang thương.

Trương Tuấn không thể trở lại năm anh mười chín tuổi, La Kì Kì cũng không thể trở lại năm cô mười bảy tuổi, họ đều không còn khắc sâu trong trí nhớ tình yêu đối phương, thậm chí ngay cả họ cũng không rõ lắm, rốt cuộc họ quyến luyến con người, hay là khoảng thời gian niên thiếu đơn thuần, chân thành, tha thiết đó.

Gặp lại em thì sẽ thế nào? Gặp lại em lần này, đã không phải là em nữa, giống như dung nhan năm xưa đã từng quen biết sẽ mang theo những tang thương của năm tháng.

Hết ngoại truyện 1

40. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 1

Ngoại truyện về Hứa Tiểu Ba (Phần 1)

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Tiểu Ba và La Kì Kì luôn cùng một nhà với nhau khi chơi bài; khi mọi người đi ra ngoài chơi, Kì Kì chỉ ngồi sau chiếc xe đạp cũ của Tiểu Ba, đi nhà hàng ăn cơm, Kì Kì luôn chiếm lấy vị trí bên cạnh Tiểu Ba, dù ai tới cũng không chịu nhường; hai người ngồi trên sofa cùng xem băng đĩa, Tiểu Ba để Kì Kì cùng xem Lí Liên Kiệt đóng “Tiểu ngạo giang hồ”, Kì Kì lại lôi kéo tay áo Tiểu Ba đòi xem Roman Holiday; hai người đều thích đọc sách, thường là một người nằm trên sofa, một người ngồi trước đèn bàn, ai làm việc của người đấy, không để ý đến nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc nhìn đối phương một cái, có lúc đối phương không hề có cảm giác gì, có lúc ánh mắt lại chạm vào nhau, cười với nhau, tiếp tục cúi đầu đọc sách của mình...

Roman Holiday là một bộ phim hài lãng mạn năm 1953.

Hứa Tiểu Ba biết bản thân mình có một vài điểm không giống bạn bè, Kì Kì và họ cũng có những điểm khác biệt, một chút khác biệt đó, làm cho anh và Kì Kì luôn hết sức ăn ý, làm cho anh vẫn ở một nhà với cô.

Mãi đến ngày đó.

Anh trở về từ bên ngoài, đến cổng trường đón Kì Kì, nhìn thấy Kì Kì và một đám bạn cùng lớp cãi nhau ầm ĩ đi ra cổng trường.

Đêm diễn văn nghệ vừa kết thúc, trước cổng trường toàn là người với người. Kì Kì và một cô gái xinh đẹp nắm tay nhau, vô cùng thân mật đi tới, bị một đám bạn học vây quanh. Họ vừa nói vừa cười, đi đường cũng không tử tế, người này đẩy người kia một cái, người kia đánh người này một cái, rồi lại cãi vã, không biết họ nói gì, một đám người cười đến nghiêng ngả.

Ngon đèn ngoài cổng trường rất sáng, làm tinh thần họ càng phấn chấn bông bột, chiếu rõ từng người.

Thật ra, hình ảnh này cũng không có gì đặc biệt, là hình ảnh mà trong trường mỗi ngày đều có.

Nhưng đó là, anh vẫn rất nỗ lực truy đuổi, nhưng vẫn không có cách nào có được tất cả.

Tinh thần phấn chấn bông bột đó, ánh sáng tươi vui đó không thuộc về anh, lần đầu tiên anh hiểu, có lẽ — Kì Kì và anh chẳng phải người một nhà.

Anh đã đợi Kì Kì nửa buổi tối, lúc này, lại do dự. Anh không muốn kéo cô ra khỏi đám bạn phấn chấn bông bột đó, trong thế giới của anh không có phấn chấn và tươi sáng như vậy.

Kì Kì rất vui vẻ, vừa nói vừa cười, là cô gái có thể thoải mái tùy ý để giáo viên, bố mẹ và các bạn nhìn thấy mình nghịch ngợm gây sự, không có một tia âm u, càng không có một tia chua xót.

Phía sau Kì Kì, là cổng trường, ngọn đèn chiếu rọi xuống cổng trường trang nghiêm, giống như một vệ sĩ, là tất cả giáo viên, bố mẹ và toàn xã hội đến giúp Kì Kì có thể bay cao.

Anh nhìn cổng trường, trong lòng nổi lên chua xót nồng đậm, cánh cổng này đối với người khác, đi vào thật quá dễ dàng, nhưng đối với anh, lại vô cùng gian nan.

Kì Kì đột nhiên nghiêng đầu, tầm mắt đảo qua chỗ anh, không chờ anh lảng tránh, gương mặt cô bỗng nhiên sáng ngời, mừng rỡ chạy về phía đường đối diện.

Trong giây phút đó, anh cảm thấy niềm vui tràn đầy, chua xót trong lòng trở thành hư không, giống như xuyên qua đường cái bay tới được một chút hy vọng. Anh không chế niềm vui sướng, sợ nó quá rõ ràng, bị ông trời thấy được, lại bị thu về. Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn biết mình là cậu bé không được ông trời quan tâm chăm sóc.

Kì Kì hỏi anh: “Anh ở đây chờ em bao lâu rồi? Sao anh không gọi em?”

Anh cười nói: “Vừa mới đến thôi, vừa lúc nhìn thấy các em đi ra.”

Bạn của Kì Kì cũng đến đây, một đám người dùng những ánh mắt khác thường đánh giá kỹ anh, dường như họ chỉ liếc mắt một cái đã biết được họ không phải cùng loại với anh.

“Kì Kì, nhanh lên, cùng đi ăn món cay nóng nào.” Đám bạn cùng lớp gọi Kì Kì.

Một bên là anh, một bên là bạn học, Kì Kì đứng giữa họ mà do dự, không biết nên đi cùng đám bạn, hay ở lại bên anh.

Tiểu Ba nhìn đám thiếu niên có ánh mắt trong sáng, quyết định thay Kì Kì, “Kì Kì, đi chơi cùng các bạn đi.” Nói rồi anh mỉm cười xoay người bước đi.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Tiểu Ba đơn độc một mình, cô đơn bước đi.

Anh biết Kì Kì đang đi trên con đường trái ngược với anh, những khoảng thời gian tươi đẹp, được tất cả mọi người chúc phúc vui vẻ.

Như vậy rất tốt!

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, tim anh đập nhanh hơn, chưa kịp quay đầu, Kì Kì liền nhảy tới bên người anh, khoắc cánh tay anh, cười tươi như hoa.

Vào lúc ấy, trong lòng anh có cảm động thật sâu, còn có vui sướng.

Anh hỏi: “Em không đi ăn món cay nóng à?”

“Em thích ăn thịt dê nướng.” Kì Kì rất rụt rè biểu lộ tầm quan trọng của anh trong lòng mình, lập trường kiên định nói cho anh lựa chọn của cô.

Trong niềm vui sướng, anh cũng không suy nghĩ sâu xa lựa chọn của Kì Kì, hay là, vào lúc ấy, anh còn ôm ảo tưởng, nghĩ rằng mình vẫn có thể thực hiện ước mơ của mình, anh và Kì Kì vẫn đang là người một nhà.

Nhưng, ảo tưởng cuối cùng cũng vỡ vụn. Anh cần phải gánh vác trách nhiệm trên vai mình, không thể vì ước mơ của bản thân mà trốn tránh tất cả trách nhiệm, con người không thể chỉ sống vì mình, vì vậy, anh quyết định gạt ước mơ của mình sang một bên.

Anh biết rõ, anh sẽ dần dần trở nên giống y những người bên cạnh mình, anh sẽ dần quên đi bản thân mình vốn có ước mơ gì, anh không thể trở lại thành người có một chút khác biệt như trước nữa, nhưng, trên người Kì Kì vẫn có.

Rất nhiều đêm, anh hút thuốc, trong làn sương khói lượn lờ, anh lại nhớ tới vô vàn kỷ niệm từ trước đến nay. Thời gian sáu năm, anh gần như đã nhìn cô lớn lên từng chút một, giữa họ có rất nhiều kỷ niệm đẹp đẽ, anh cũng tin rằng Kì Kì rất vui vẻ. Nhưng mỗi một lần, anh luôn nhớ tới hình ảnh trước cổng trường vào tối hôm đó, khi đó Kì Kì có thần thái tươi sáng, tràn đầy sức sống.

Nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn cảm thấy là anh chăm sóc và làm bạn với cô bé này, bây giờ lại đột nhiên phát hiện thật ra là cô bé này làm bạn và chăm sóc anh.

Anh Lí chê cười anh nhẹ nhàng cẩn thận bảo vệ Kì Kì như thần giữ cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào vấy bẩn cô, anh vẫn nghĩ mình giống như một người anh trai luôn bảo vệ Kì Kì, bây giờ mới đột nhiên hiểu được, là anh bảo vệ Kì Kì, hay còn có chính bản thân mình, sâu trong lòng anh cất giấu một chút ánh sáng.

Cho dù ngẩng đầu lên vào lúc nào, cũng có thể nhìn thấy cô bên cạnh, như vậy cho dù cúi đầu thấy cái gì, cũng sẽ tin tưởng vững chắc ngày mai lại tốt đẹp.

Anh vẫn nghĩ Kì Kì cần anh bảo vệ, nhưng thật ra sâu trong lòng anh vẫn vì điều này mà giãy giụa, chỉ cần không cẩn thận sẽ tắt đi bất cứ lúc nào, là ánh sáng yếu ớt cần bảo vệ.

Kì Kì cũng không cần anh bảo vệ, khi anh không ở bên, Kì Kì rất nhanh đã có bạn bè mới, cuộc sống mới, rất vui vẻ thoải mái.

Nhiều năm như vậy, có lẽ chỉ là trong đáy lòng anh có một chút tư tâm, kéo cô vào thế giới của họ, làm người một nhà với anh, vô tình đã ngăn cách cơ hội cô kết giao với bạn bè.

Bây giờ, anh còn muốn tiếp tục kéo cô về làm người một nhà sao?

Anh hiểu rõ tính cách của Kì Kì, chỉ cần anh ở đây, Kì Kì vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ anh, nhưng anh cũng hiểu rõ trí tuệ của cô, chỉ cần trí tuệ của cô được cô phát huy hết, cô nhất định sẽ trở thành một hòn ngọc quý.

Kì Kì còn không biết bản thân rốt cuộc muốn gì, cho dù cô ở lại trong thế giới của họ, cô cũng sẽ mơ hồ không biết mình bỏ lỡ cái gì, càng không tiếc nuối vì những gì mình lỡ mất.

Nhưng, anh biết!

Anh lựa chọn cắt đứt với Kì Kì!

41. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 2

Ngoại truyện Hứa Tiểu Ba (Phần 2)

Anh biết Kì Kì rất đau buồn, nhưng anh còn đau buồn hơn cô, bởi, anh không chỉ gánh trên lưng nỗi buồn của mình, mà còn gánh cả nỗi buồn của cô.

Anh biết dưới ánh nắng mùa hè chói chang, Kì Kì ngồi cả ngày bên bờ sông hút thuốc, hút hết cả một bao, nhưng anh biết Kì Kì sẽ không biến mình thành người suy sút sa đọa, đừng hỏi vì sao anh biết, anh biết điều đó, cũng giống như anh biết bản thân mình vĩnh viễn không chịu khuất phục trước ông trời, dù ông trời có làm khó anh thế nào, anh cũng nhất định giành chiến thắng.

Kì Kì lên trung học phổ thông, cất giấu tất cả phản nghịch và tùy ý khi xưa, bắt đầu làm một học sinh tốt.

Trong khoảng thời gian này, anh rất mệt mỏi.

Lúc trước anh Lí hơi vội vàng trong chuyện làm ăn, quá cầu thành, khi trụ cột còn chưa đứng vững, đã ham mê theo đuổi việc khác, không thể nhìn ra có vấn đề gì, nhưng chỉ vừa gặp vài chuyện nhỏ đã lung lay không thể trụ vững, tất cả đồng loạt ngã xuống. Những việc làm ăn khác anh Lí đều để lại cho người khác, cuối cùng chỉ bảo vệ quán karaoke và phòng khiêu vũ.

Nhưng anh Lí đã che chở cho anh và Ô Tặc, lại thế chấp vũ trường Bên Dòng Nước để cho vay nặng lãi, dùng tiền mặt tạo quan hệ với tòa án, bồi thường tiền cho người bị đánh đến tàn phế, cho tiền và quà nhóm cai quản ngục giam, nhờ họ giúp đỡ, chăm sóc Ô Tặc, không ép bức Ô Tặc.

Tuy quán karaoke vẫn làm ăn bình thường, nhưng đã bị vụ kiện làm ảnh hưởng, hơn nữa bấy giờ chuyện cạnh tranh cũng khó khăn hơn trước kia rất nhiều, tiền thu được ngày một ít, số tiền kiếm được mỗi ngày còn không đủ để trả tiền lãi vay nặng lãi, mà đáng sợ hơn cả chính là những đối thủ, là “bạn tốt” khoan tay đứng nhìn, nhòm ngó thời cơ mà ra tay, tựa như chỉ chờ họ xoay người một cái, sẽ lập tức uy hiếp cắn xé họ, xâu xé họ thành nhiều phần.

Đôi khi, anh cũng rất sợ hãi, sợ họ không thể chống chọi được nữa, anh Lí sẽ bị đuổi giết đòi nợ; sợ mất đi người giúp đỡ, ở trong ngục giam, dù Ô Tặc không bị thương trên thân thể, nhưng tâm lý lại bị ảnh hưởng xấu; sợ bọn họ đều không có ngày mai.

Nhưng, anh không thể làm cho bất cứ kẻ nào biết mình đang sợ hãi, bằng không những người đó sẽ lập tức thay lòng đổi dạ, cũng không thể để anh Lí biết mình đang sợ hãi, vì anh Lí tin anh có thể tươi cười đối mặt với tất cả mọi chuyện, có điều, bản thân anh biết mình đang sợ hãi, tối nào cũng ngủ không yên, thường bình tĩnh giữa cơn ác mộng.

Sáng hôm sau, anh lại mỉm cười, tự tin tràn đầy đối diện với mọi người, dùng cái vẻ phóng túng, chẳng hề để ý để che giấu nỗi lo và sự sợ hãi của mình.

Đôi khi, thật sự không chống đỡ nổi, anh sẽ đi đến bờ sông trong rừng, ngồi bên bờ sông, vừa hút thuốc vừa nghỉ ngơi. Sau đó, anh mới có thể làm ột ngày căng thẳng trùng xuống, làm ột ngày tươi cười biến mất.

Mười giờ tối hàng ngày, Kì Kì sẽ mang theo túi sách, sải bước trên con đường nhỏ ven rừng, có lúc cô nghĩ ngợi sâu xa, có lúc lẩm bẩm ngâm nga tiếng Anh, cô đang nỗ lực phấn đấu vì ngày mai.

Khi anh nhìn thấy cô, có thể tạm quên đi sợ hãi và lo lắng, chỉ hưởng thụ cảm giác yên tĩnh, bình an trong chớp mắt. Có một buổi tối, anh vào rừng nghỉ ngơi và đã gặp Trương Tuấn.

Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy Trương Tuấn âm thầm đi theo Kì Kì, lúc đầu anh còn nghĩ Kì Kì đắc tội với Trương Tuấn, nhưng mấy ngày liền, anh đều vào rừng chờ Kì Kì, mới biết không phải vậy, Trương Tuấn đang đưa Kì Kì về nhà.

Anh và Trương Tuấn đều rất cẩn thận, nhưng không biết vì sao Kì Kì lại phát hiện được có điều khác thường, làm bộ trấn định kêu to: “Tiểu Ba, anh ra ngoài đi, em đã nhìn thấy anh rồi.”

Anh không nhịn được cười rộ lên, sau khi cười xong, lại cảm thấy chua xót, Kì Kì vẫn không hiểu, cô và anh đã không còn là người một nhà nữa, hơn nữa — vĩnh viễn cũng không thể là người một nhà!

Vào lúc ấy, có ba người đang đau khổ.

Về mặt Kì Kì khó nén nỗi thương tâm, vừa đi vừa không cam lòng nhìn xung quanh: “Tiểu Ba, Tiểu Ba, anh đi ra đi!”

Rốt cuộc, cô cũng từ bỏ, như đột nhiên mất đi tất cả tinh thần, khoá lưng, rụt đầu, chậm rãi bước đi.

Trương Tuấn nấp trong rừng cây, dựa lưng vào thân cây to, hai tay cầm trong túi quần, ngửa đầu nhìn chăm chăm ngọn cây, vẫn không nhúc nhích.

Biết Kì Kì đã biến mất ở ngã rẽ, Trương Tuấn duy trì tư thế đó, ngay cả Tiểu Ba cũng có thể cảm nhận được nỗi đau buồn và cô đơn trong lòng cậu, giữa sự kinh ngạc, Tiểu Ba bắt đầu hiểu được tâm tư của cậu, cậu trai này có một đôi mắt tinh anh, có thể nhìn ra cái tốt ẩn trong con người Kì Kì.

Tiểu Ba nhìn Trương Tuấn, có chút hâm mộ cậu.

Trong vòng luẩn quẩn ấy, thật dễ dàng sa đọa, để sống lại là rất gian khó, vậy mà cậu thiếu niên này lại may mắn đến cỡ nào, mới có thể có cơ hội một lần nữa, bây giờ cậu và Kì Kì đang cùng đi trên một con đường.

Trương Tuấn cúi đầu, chậm rãi đi ra rùng cây.

Tiểu Ba vẫn ngồi như trước, châm một điếu thuốc, nhả ra một vòng tròn khói, nhìn sương khói dần dần tan đi, cũng như đang nhìn tất cả ước mơ đều dần dần mất đi.

Khi có thành tích thi giữa kỳ của Kì Kì, anh Lí rất bất ngờ, nói không ngờ Kì Kì lại lợi hại như vậy.

Đứng thứ hơn hai mươi trong khối ở trường Nhất Trung, đây là thành tích mà rất nhiều người khát vọng, nhưng Tiểu Ba biết, Kì Kì chỉ mới cất cánh, cô còn đang tìm kiếm phương hướng.

Sau đó, anh không còn lo lắng nhiều về cô nữa, bắt đầu thật sự hòa nhập vào thân phận mới, cuộc sống mới của mình.

Vô thức, số lần anh đến rùng cây ngày một ít đi.

Tuy nhiên, mỗi khi gặp phải áp lực lớn, hoặc nhớ tới Ô Tặc, bước chân anh lại bất giác đi tới đó, lẳng lặng ngồi trong bóng đêm, chậm rãi hút thuốc.

42. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 3

Ngoại truyện Hứa Tiểu Ba (Phần 3)

Kì Kì có bạn bè mới, là nam sinh nhìn qua đã thấy xán lạn như ánh mặt trời.

Cô có vẻ cũng bắt đầu thật sự hòa nhập vào cuộc sống mới, cô đạo diễn chương trình văn nghệ cho các bạn trai trong lớp, mỗi bạn đều được cô phân chia nhiệm vụ thỏa đáng, mà khi những nam sinh bên cạnh nhìn cô, cũng mang theo ánh nhìn ngưỡng mộ, thưởng thức.

Kì Kì càng ngày càng giống một học sinh ngoan giỏi bình thường, nỗ lực học tập, quan tâm đến tập thể lớp, tích cực tham gia các hoạt động tập thể, thân thiết với bạn bè, có rất nhiều bạn tốt, có lẽ cô còn có thể đang thầm mến một nam sinh nào đó, có lẽ còn có thể có mấy nam sinh đang thầm mến cô.

Anh rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy hình ảnh tích cực, nỗ lực của cô, anh đột nhiên cảm thấy xấu hổ, anh đã nỗ lực, nhưng lại không tích cực.

Cuộc sống đã không còn cách lựa chọn nào khác nữa, nhưng thái độ đối mặt với nó lại vĩnh viễn từ lựa chọn của chính bản thân mình, chẳng lẽ ngay cả dũng khí làm việc đó anh cũng không có?

Anh kinh ngạc suy nghĩ một lúc, dập tắt điếu thuốc còn chưa hút hết.

Càng khó khăn, càng phải yêu quý bản thân, đây là đạo lí anh dạy Kì Kì, thế mà chính anh lại quên.

Từ sau khi Ô Tặc gặp chuyện không may, Tiểu Ba hút thuốc rất nhiều, uống rượu cũng rất nhiều, nửa đêm còn thường xuyên ra ngoài đua xe cá độ. Anh Lí không khuyên anh, giả như không biết gì, làm anh em nhiều năm như vậy, anh hiểu Tiểu Ba không phải loại người phóng túng như thế.

Tiểu Ba mới 19 tuổi, những người cùng tuổi với anh còn đang hưởng thụ cuộc sống được bố mẹ che chở, mà anh đã phải lo lắng đủ chuyện, vất vả kiếm sống, nếu không có con đường nào để phóng thích, có lẽ anh sẽ bị áp lực làm suy sụp.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Tiểu Ba khôi phục lại bình thường, không say rượu nữa, không ra ngoài đua xe nữa.

Tổng Bằng rất buồn bực hỏi: “Tiểu Ba, anh bị kích thích gì thế? Tại sao đột nhiên không đụng đến thuốc lá, không đụng đến rượu nữa? Chẳng lẽ anh dính phải cô bạn gái quần gia à?”

Tiểu Ba cười hì hì nói: “Chính là không có bạn gái để yêu, nên mới tự đối tốt với mình một chút.”

Mọi người đều cười vang, không ai nhận ra điều gì trong lời nói của Tiểu Ba, anh Lí nhìn Tiểu Ba cười, đây mới là Tiểu Ba! Tất cả mọi chuyện đã tốt rồi! Không biết Tiểu Ba đã làm thế nào với Tổng Kiệt, mà Tổng Kiệt lại giúp anh, Tiểu Ba vay mượn tiền khắp mọi nơi, mở một sân trượt băng, mọi người đều không hiểu vì sao một Tổng Kiệt vốn luôn khôn khéo lại bắt đầu đi làm chuyện không được lợi lộc gì, còn anh Lí không thấy ngạc nhiên, Tổng Kiệt không phải người bình thường, anh ta rất biết nhìn người, biết rằng mình giúp Hứa Tiểu Ba một phen, sẽ đổi lấy được lòng cảm kích cả đời của Tiểu Ba, đối tượng anh ta đầu tư lần này không phải chuyện kinh doanh, mà là con người Hứa Tiểu Ba này. Bản thân anh Lí vốn là người từng trải, nên anh hiểu được việc làm của Tổng Kiệt.

Tiểu Ba vô cùng quý trọng cơ hội Tổng Kiệt giành cho anh lần này, vô cùng mạo hiểm, vì tiết kiệm tiền trang hoàng, anh mời người làm công là nông dân, nông dân Trung Quốc là những người thuần phác nhất, nhưng cũng là người gian trá nhất, bọn họ có tâm lý biện chứng mộc mạc, các người là người thành phố văn minh hiện đại, các người giao tiền cho chúng tôi, chúng tôi có tận lực làm việc hay không là quyết định của chúng tôi, dù có chữ ằm lên, hay khách khí lễ độ, họ đều ra vẻ thành thật làm theo niềm tin của họ.

Tiểu Ba ở công trường nhìn vài ngày, đã hiểu được tất cả, chuyển giường đến công trường, ở cùng chỗ, ăn cùng chỗ với những người nông dân lao động, mỗi ngày còn dậy sớm hơn họ, làm việc còn muộn hơn họ, làm gì cũng rất nghiêm túc, khi lắp kính, hai tay bị thương chảy máu, anh cũng không rên một tiếng, cách ngày lại vác xẻng đi khơi cống thoát nước, bị thương rất nhiều lần, ngoài giao nhiệm vụ ọi người, anh không nói thêm một câu vô nghĩa nào, vẫn cố gắng làm việc, làm việc hết mình, những người nông dân chất phác kia đã bị kích phát một mặt rồi, họ bắt đầu dùng toàn sức lực vào công việc, lại còn khuyên Tiểu Ba nghỉ ngơi, Tiểu Ba nói gì, họ đều lập tức làm theo.

Trước khi thời tiết nóng lên, sân trượt băng cơ bản đã được trang hoàng xong, vừa mới khai trương mà việc kinh doanh đã rất thuận lợi, anh Lí biết rõ cuộc họ đã sống qua những ngày tẻ nhạt, họ đã sống sót. Thành công này không chỉ là một sân trượt băng, từ đầu tới cuối Tổng Kiệt đều để trong mắt, họ đứng giữa bầy sói, rốt cuộc cũng thắng được một kẻ có mắt nhìn, có năng lực, có quan hệ đồng bọn.

Tiểu Ba dùng toàn bộ tâm tư cho sân trượt băng, ngày nào cũng đến đó, dùng vô số biện pháp để thu hút khách hàng, sân trượt băng cũng thu được lợi nhuận cao.

Đến kỳ nghỉ hè, khi các học sinh đều được nghỉ, sân trượt băng của Tiểu Ba càng kinh doanh thuận lợi hơn, nhất là buổi tối, đôi khi còn phải hạn chế vé vào.

Ngày Kỳ Kỳ gửi quà đến, đúng lúc anh Lí cũng ở sân trượt băng, người bên quán karaoke gọi điện thoại, nói có người để lại một phong thư cho anh Tiểu Ba.

Tiểu Ba đang bận việc, anh Lí liền bảo: “Bảo người nào đó đến đây mang thư đến là được.”

Sau đó anh bận rộn, quên mất việc này.

Buổi tối, hai anh em ngồi trong văn phòng ăn cơm hộp, đang nói chuyện, đột nhiên Tiểu Ba nhìn thấy trên bàn có một phong thư, cầm lên xem, “Cái gì đây anh?”

“À, có người gửi phong thư này ày đó.” Tiểu Ba cười nói: “Sao sờ vào thấy nó tròn tròn, cứng cứng nhỉ, giống lựu đạn quá?” Nói xong, anh mở phong thư ra, lấy ra một quả thông và một mảnh đá.

Anh Lí thấy vậy cười rộ lên, “Cái gì thế này?”

Tiểu Ba lại không cười, trong mắt chứa nhiều suy nghĩ, lại lấy một mảnh giấy nhỏ ra đọc, anh Lí đương nhiên không có quan niệm riêng tư gì, giăng lấy xem, bên trên không đề tên, cũng không có địa chỉ, chỉ có một câu.

“Bắc Kinh Trường Thành nhật quả thông, Thanh Đảo Lao Sơn một mảnh đá.”

Anh càng ngạc nhiên, “Đây là cái gì thế?”

Tiểu Ba cầm quả thông và mảnh đá lên thoáng nhìn, rồi thả vào phong thư, sau đó anh lại tiếp tục ăn cơm, như hoàn toàn không thêm để ý, “Quà Kì Kì gửi.”

“Sao mày biết?”

“Em nghe Tổng Bằng nói em ấy được chọn tham gia trại hè, sẽ đến Bắc Kinh và Thanh Đảo.”

“Vậy cô bé đưa ày cái này là muốn nói gì? Ý là mình đã đi qua Trường Thành và Lao Sơn à?”

Tiểu Ba không nói lời nào, cúi đầu ăn cơm, không thấy rõ vẻ mặt của anh, một lát sau mới nhàn nhạt nói: “Chắc Kì Kì cũng để lại ình một quả thông và một mảnh đá, cảm thấy như vậy thật giống như chúng em đang chia sẻ tất cả, cũng giống như trước đây mọi người cùng xem băng đĩa và nghe hát vậy.”

Anh Lí nói không ra lời, yên lặng ăn cơm, một lát sau, bỗng nói: “Hay mày đi thi đại học đi!”

Tiểu Ba ngẩng đầu nhìn anh Lí, trên mặt không có biểu tình gì, thực ôn hòa nói với anh Lí: “Đi cái đầu anh ấy!”

Anh Lí biết anh thật sự tức giận, không nói thêm nữa, cười nói: “Anh chỉ lỡ lời thôi, mày ăn cơm đi, mau ăn cơm đi!”

43. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 4

Ngoại truyện Hứa Tiểu Ba (Phần 4)

Tổng Bằng kém Tổng Kiệt mười ba tuổi, gần như là hai thế hệ, tính cách của cậu ta hoàn toàn khác Tổng Kiệt, thật không thể nhìn ra hai người họ là anh em.

Tổng Bằng rất nghịch ngợm, cậu ta cũng biết mình có tính nghịch ngợm, câu cửa miệng là “Người không phóng túng đúng là uống cho đời thiếu niên”, nhưng khi ở bên cạnh một Tiểu Ba ôn hòa và yên tĩnh cậu có thể thu lại thói ngang ngược của mình, cũng khá hợp với Tiểu Ba.

Mấy ngày nay Tổng Bằng mê việc điều chỉnh đèn sân khấu trong sân trượt, thích đứng trước cửa sổ, chọn lựa mục tiêu, người được chiếu đèn vui vẻ, Tổng Bằng được nghịch lại càng vui vẻ.

Tiểu Ba ngồi trên sofa vừa xem báo, vừa nói chuyện đôi ba câu với Tổng Bằng.

Không biết Tổng Bằng nhìn thấy gì, một lúc lâu không thấy nói chuyện, chuyên chú nhìn chằm chằm phía dưới, “Tiểu Ba, có kính viễn vọng không?”

Tiểu Ba chỉ chỉ ngăn kéo, Tổng Bằng cầm lấy kính viễn vọng đi xuống xem, vừa nhìn vừa cười hắc hắc.

“Nhìn cái gì thế?”

“Bạn học, em phát hiện có người đang có gian tình.”

Tiểu Ba nở nụ cười, không để ý, tiếp tục đọc báo.

Tiểu Ba đọc báo xong, Tổng Bằng vẫn cầm kính viễn vọng nhìn chuyện hay. Tiểu Ba đứng lên, vừa vận động thất lưng, vừa đi đến bên cửa sổ, lơ đãng nhìn xuống sân trượt băng.

Tổng Bằng cười giả tạo hắc hắc hai tiếng, buông kính viễn vọng, đi đùa nghịch đèn sân khấu.

Tiểu Ba đứng gần cửa sổ kính, xoay người mấy lần, hoạt động gân cốt, đột nhiên nhìn thấy đèn sân khấu chiếu đến một người anh quen thuộc —— Kì Kì.

Kì Kì đang trượt băng cùng một nam sinh, đột nhiên bị đèn chiếu đến, kinh ngạc đến mức suýt trượt ngã, may là cậu nam sinh kia nhanh nhẹn, đỡ được cô. Kì Kì hiển nhiên bị mất hứng, vội vàng trượt nhanh đi, muốn tránh khỏi ánh đèn, Tổng Bằng lại tiếp tục dùng đèn đuổi theo cô, mặt mang ý cười đùa.

Dù Tiểu Ba không nhìn rõ lắm, nhưng cũng có thể tưởng tượng được trong mắt Kì Kì đang mất kiên nhẫn, anh cười nói với Tống Bằng: “Đừng đùa, đèn này chỉ chiếu vào người trượt giỏi, nếu để hỏng quy tắc, sau này không quản lý tốt được.”

Tống Bằng phẫn nộ nói: “Phóng cho cô ấy một con ngựa!” Dời đèn sân khấu đi, tìm kiếm mục tiêu.

Tiểu Ba cầm lấy kính viễn vọng, nhìn thấy Kì Kì trượt lại một góc, dựa vào lan can nghỉ ngơi, Trương Tuấn nổi giận dùng đèn trượt đến trước mặt cô, không biết nói cái gì, lại nổi giận dùng đèn xoay người trượt ra chỗ khác.

Kì Kì trầm mặc nhìn sân trượt, có lẽ cảm thấy xung quanh không ai biết mình, nên lớp mặt nạ của cô cũng buông lỏng, biểu tình trở nên đau thương hơn. Tiểu Ba không hiểu, không phải cô vừa có chuyến đi vui vẻ đến Bắc Kinh và Thanh Đảo sao? Hẳn là phải rất vui vẻ mới đúng chứ.

Dời mắt khỏi kính viễn vọng, nhìn quanh sân trượt một chút.

Đèn sân khấu đã chiếu đến một đôi nam nữ trượt rất đẹp, làm cho thân ảnh hai người họ trông càng hoạt bát, động lòng người hơn, cũng là người quen —— Trương Tuấn và một cô gái xinh đẹp đang trượt đôi với nhau.

Tiểu Ba lại cầm kính viễn vọng, nhìn Kì Kì, bắt đầu hiểu được nỗi buồn của cô đến từ đâu.

Kì Kì nhìn một lúc, rồi đột nhiên trượt nhanh vào trong sân, trượt gần như điên cuồng.

Tiểu Ba cầm kính viễn vọng đuổi theo thân ảnh của cô, anh có thể hiểu được cảm giác lúc này của cô, muốn nỗ lực thoát khỏi tất cả những gì không thoải mái, muốn đá lại tất cả về phía sau, nhưng —— tim anh nhảy dựng lên, trơ mắt nhìn Kì Kì ngã ra sau.

Bảo vệ đầu!

Kì Kì không làm gì, cứ để mặc mình ngã xuống sàn bê tông.

Vì nhìn qua kính viễn vọng, hình ảnh hiện lên rõ ràng trước mắt anh, anh có cảm giác như Kì Kì bị ngã ngay trước mặt mình, anh giơ tay ra theo bản năng, muốn đỡ cô.

Dưới ánh đèn sân khấu, Trương Tuấn không hề hay biết, vẫn vui vẻ trượt lướt qua cùng bạn gái, vui vẻ trượt nhảy theo điệu nhạc, không hề biết lúc này Kì Kì đang thương tâm.

Kì Kì ngã nằm trên sàn bê tông lạnh lẽo, muốn động dậy mà không được, dưới kính viễn vọng, có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt đau khổ.

Tiểu Ba nắm chặt kính viễn vọng.

Tống Bằng vẫn để ánh đèn đuổi theo Trương Tuấn, nhìn thấy Tiểu Ba có điểm khác thường, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Ba một cái, “Làm sao vậy?”

Tiểu Ba cười cười, “Không có gì.” Anh lại cầm lấy kính viễn vọng.

Có một đôi tình nhân trẻ, đứng bên cạnh Kì Kì, nâng cô dậy, đưa đến khu nghỉ ngơi. Kì Kì ôm đầu, rứt vai, ngồi trên ghế dài, giống một con thú nhỏ bị thương. Một lúc sau, cô ngẩng đầu, tầm mắt nhìn vào ánh đèn sáng, có đau thương và mê mang. Đột nhiên, cô đứng lên, đi ra khỏi sân trượt.

Tiểu Ba ném kính viễn vọng, nói với Tống Bằng: “Anh đi ra ngoài mua cái này.” Vừa đi tới cửa, lại quay người lại, dời đèn sân khấu khỏi người Trương Tuấn, tìm kiếm trong đám người, rồi dừng trên một đôi tình nhân trẻ, nói với cậu con trai đang điều chỉnh âm nhạc: “Để người đưa cho họ một phần đồ uống tốt nhất và một đĩa trái cây miễn phí.”

Tiểu Ba nhìn Kì Kì ở phía xa, nhìn cô mua kem, cầm kem, mỉm cười, quật cường nói với mình phải cười, không được khóc!

Cô từ từ, nỗ lực, và đã thật sự làm mình bật cười, thậm chí còn vừa cười vừa hừ hừ ca hát, nhìn trông vô cùng vui vẻ.

Anh lại rất khó chịu, nếu có thể, anh vô cùng hy vọng có thể ở bên cô, làm cho cô có thể lên tiếng khóc to một trận, không cần miễn cưỡng bản thân phải kiên cường.

Nhưng, anh không thể!

Anh chỉ có thể nhìn cô cô đơn cố gắng, cô đơn nuốt nước mắt vào lòng, cô đơn mỉm cười đối mặt với thế giới này.

Trường thành vốn đi cùng với đau đớn, kiên cường vốn là do tầng tầng miêng vết thương kết thành vết chai dày.

Kì Kì lại bay nhảy về phía trước, giống như một chú chim nhỏ hạnh phúc.

Mặc kệ gặp bao nhiêu khó khăn, cô cũng nhất định có thể dùng cảm kiên cường đánh bại chúng.

Anh đi theo sau cô, nhìn bóng dáng quật cường của cô, trong lòng có chua xót, có vui mừng, còn có cả tự hào.

Một chiếc xe đạp đi qua người anh, người trên xe để ý nhìn Kì Kì, tốc độ chậm lại, chờ Kì Kì đi qua mình, người đó dừng xe, chào hỏi Kì Kì, đó là người vừa trở thành trạng nguyên của tỉnh, Trần Kính.

Trần Kính dắt xe đạp đi bên cạnh Kì Kì.

Vì trên đường không có xe cộ qua lại, vô cùng yên tĩnh, lại thuận chiều gió, nên những câu đối thoại của hai người đều rơi vào lỗ tai Tiểu Ba.

Kì Kì nói: " Buổi sáng tớ đi xem kết quả thi, chúc mừng cậu." Trần Kính không có hứng thú bàn luận về thành tích của mình, mà lại quan tâm đến thành tích của Kì Kì: " Tớ nhìn thấy kết quả thi cuối kỳ của cậu, có phải chịu đả kích rất lớn không, vẫn còn kiên trì chứ?"

Tiểu Ba hơi ngạc nhiên, hóa ra đây cũng là một người biết Kì Kì bản còn chưa thật sự cất cánh.

Giọng của Kì Kì có chút uể oải, " Vẫn kiên trì, nhưng mà vất vả lắm, có đôi khi còn không rõ mình đang kiên trì cái gì."

"Chờ đến lúc cậu lên được đỉnh núi, sẽ hiểu nếu trên đường đi cậu bỏ cuộc, vậy cậu sẽ vĩnh viễn không hiểu." Cậu dừng lại, còn nói, "Trăm ngàn lần dừng từ bỏ! Có từ bỏ lần đầu, cậu sẽ sinh ra thói quen thấy khó mà lui, nhưng nếu cậu vượt qua được, thì cậu sẽ sinh ra thói quen đón sóng đón gió mà thẳng tiến, nhìn chỉ là một lựa chọn đơn giản, nhưng thực ra có sức ảnh hưởng rất lớn, làm cho cậu đi về hướng hoàn toàn khác trong cuộc đời."

Lời nói này, không biết Kì Kì nghe hiểu bao nhiêu, Tiểu Ba cảm thấy kính nể cậu bạn thân đồng này, cậu chẳng phải một con một sách chỉ biết đến sách vở, mà là một đấu sĩ vô cùng trí tuệ trước cuộc sống.

Sau khi Trần Kính và Kì Kì hàn huyên, cậu ngồi lên xe chuẩn bị đạp đi, hỏi Kì Kì có muốn đưa về nhà không.

Tiểu Ba hy vọng Kì Kì có thể đồng ý, nhưng Kì Kì đã từ chối.

"Tạm biệt!" Trần Kính cười xe đạp rời đi.

"Chúc cậu có cuộc sống đại học vui vẻ!" Kì Kì nói to với Trần Kính.

Trần Kính cười quay đầu, "Tớ ở Thanh Hoa chờ cậu."

Tiểu Ba không biết vì sao, khi nghe thấy câu ấy, bước chân đột nhiên dừng lại, một lúc lâu sau, mới tiếp tục đi, bàn tay vô thức nắm chặt, thân mình càng ngày càng thu vào bóng tối.

Trong bóng đêm tăm tối, nguồn sáng duy nhất chính là những cột đèn đường, dọc theo vỉa hè, xếp thẳng hàng, chỉ dẫn phương hướng ọi người.

Kì Kì bước đi dưới ánh đèn đường, chỉ cần cô vẫn không ngừng bước đi, nhất định sẽ đi tới một đường vinh quanh lộng lẫy, đi tới gia đình hạnh phúc ấm áp.

Mà ngoài thế giới của đèn đường, là tăm tối âm trầm, mơ hồ không rõ, bước đi lúc cao lúc thấp, ngay cả người đang đi kia cũng không rõ bước tiếp theo mình sẽ giẫm phải cái gì, con đường phía trước sẽ thông tới đâu.

Tiểu Ba bước đi bên ngoài thế giới của đèn đường, anh có dũng khí đi ra con đường thuộc về mình, cũng có niềm tin nhất định sẽ đạt tới bờ đối diện sáng ngời, nhưng anh không hy vọng Kì Kì tiến vào thế giới này, đối với Kì Kì, nhân tài như Trần Kính là thầy tốt bạn hiền, đó mới là bạn đồng hành của cô.

Một bên sáng ngời, một bên tăm tối.

Khoảng cách giữa họ ngày càng xa.

Đêm đó, lần đầu tiên Hứa Tiểu Ba hiểu rõ ràng, Kì Kì sẽ sớm đi đến một khoảng cách anh không thể chạm tới.

44. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 5

Ngoại truyện 2 Hứa Tiểu Ba (Phần 5)

Từ sau khi khai giảng học kỳ đầu năm lớp 11, Kì Kì tan học không còn đi một mình nữa, mà có Trương Tuấn đưa cô về nhà.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Hứa Tiểu Ba không đến nghỉ ngơi bên khu rừng nhỏ, cũng gần như không gặp lại Kì Kì.

Anh nghe nói Kì Kì đang yêu, rồi lại thất tình.

Một người đã từng là lưu manh, một người là học sinh đứng đầu khối trong trường Nhất Trung, hai người yêu nhau cũng coi như oanh oanh liệt liệt, mọi người đều biết.

Anh Lí rất tức giận, tức giận vì Trương Tuấn cũng dám đá Kì Kì, tức giận vì Kì Kì ngốc, cũng không phải không biết Trương Tuấn là loại người nào, thế mà lại có thể yêu đương với Trương Tuấn.

Tiểu Ba cảm thấy là Trương Tuấn phụ Kì Kì, con trai không giống con gái, con gái có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ yêu một người con trai, con trai lại rất khó ngưỡng mộ một người con gái, ít nhất bây giờ Trương Tuấn không làm được, Trương Tuấn đã cố gắng hết sức, cậu mệt mỏi, vì vậy cậu buông tay để Kì Kì bay đi, cũng dành cho bản thân mình một con đường sống.

Kì Kì nhất định đã bị thương, nhưng cô cũng nhất định đã làm cho Trương Tuấn bị thương, đó chính là sự trưởng thành không có thắng bại.

Số lần anh vào rừng lại nhiều lên, người đi tới bên cạnh Kì Kì là thiếu niên mang ánh nắng mặt trời sáng chói mà anh đã từng gặp.

Thiếu niên đó nghĩ cách làm Kì Kì cười.

Tiểu Ba không nhịn được mỉm cười, anh tin Kì Kì sẽ tốt lên, bởi vì bên cạnh cô có những người bạn quan tâm, chăm sóc cô.

Tiểu Ba cảm thấy tất cả đều thật an ổn, âm thầm chờ đợi kết quả thi vào đại học.

Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, anh cũng không đi hỏi thăm thành tích của Kì Kì, anh đã đợi ba năm, cũng không lo lắng ấy ngày này, anh muốn đợi đến ngày yết bảng, chính mắt nhìn thấy.

Nhưng khi Tổng Kiệt hỏi thăm thành tích của Tổng Bằng, cũng biết thành tích của La Kì Kì, không ngần ngại nói ra trên bàn cơm, “Lần này trạng nguyên của thành phố chúng ta là một nữ sinh, tên là La cái gì đó...”

Tổng Bằng bắt mắt tiếp lời, “La Kì Kì!”

Anh Lí kích động, nhìn chăm chăm Tiểu Ba, anh lại như không nghe thấy, biểu tình không có chút biến hóa nào, chỉ cầm chai rượu rót ỉnh một ly đầy, ngửa cổ uống cạn một hơi.

Trong mắt anh Lí có áy náy, Tiểu Ba cười rót rượu cho anh, vỗ vỗ bờ vai anh, anh em tốt, đừng nói là ai nợ ai!

Anh Lí lập tức cầm ly rượu lên, không nói hai lời. Anh em tốt, tất cả đều không cần phải nói nhiều!

Tống Kiệt cười rộ lên, “Hai anh em nhà anh có điều gì bí hiểm thế?”

Ngày yết bảng của kỳ thi vào đại học, anh Lí bỏ hết mọi việc đang dang dở, giữa trưa tìm đến chỗ Tiểu Ba, muốn cùng anh đi xem bảng, nhưng anh lại bận đông bận tây, hết việc này đến rồi việc kia đến, bận rộn mãi đến buổi chiều.

Anh Lí hỏi: “Bây giờ có thể đi rồi chứ?”

“Ăn cơm trước, chết đói rồi! Bảng vẫn dán ở đó, không chạy đi đâu, lúc nào xem mà chẳng được?”

Anh Lí thở dài, không ép buộc anh, “Vậy ăn cơm trước!” Anh Lí cũng có thể hiểu tâm tư của Tiểu Ba, khi tận mắt nhìn thấy thành tích của Kì Kì chính là lời cáo biệt cuối cùng, từ giờ trở đi, cô gái nhỏ bé năm xưa sẽ hoàn toàn cất cánh bay ra khỏi thế giới của họ, không còn liên quan gì đến họ nữa.

Đến một nhà hàng Tứ Xuyên, Tiểu Ba gọi thịt lợn muối, thịt gói lá sen, đều là những món ăn tốn nhiều thời gian chuẩn bị, phải đợi rất lâu, một bữa cơm mà mất hơn hai giờ đồng hồ.

Hai người ăn cơm xong, sắc trời đã sẩm tối.

Anh Lí lái xe, thẳng đến trường Nhất Trung, còn chưa tới cổng trường, Tiểu Ba đột nhiên nói: “Dừng xe!”

Anh Lí không biết vì sao, lập tức quẹo xe vào gần hàng cây, đậu ở ven đường.

Nhìn ra từ cửa kính xe, vừa thuận nhìn đến cổng trường Nhất Trung xuyên qua hàng cây.

Hoàng hôn đã nấp mình sau ngọn núi từ bao giờ, chỉ để lại chút hào quang cuối cùng trong ngày làm phía chân trời nửa sáng nửa tối, nhuộm đậm tầng tầng lớp lớp cây cối xanh tươi, đèn trong trường đã bật sáng, có hai cô gái đứng song song trước cổng trường, ngửa đầu nhìn bảng vàng, một cô gái trong đó là Kì Kì.

Hai cô gái vẫn đứng trước bảng, không biết đang làm gì.

Thật lâu sau, khi sắc trời đã tối hẳn, rốt cuộc hai người mới rời đi, đi dọc theo bức tường quanh trường học, Kì Kì vẫn duy trì nụ cười trên môi, nói chuyện với cô gái bên cạnh, bước từng bước về phía trước, thế nhưng, đột nhiên cô bắt đầu rơi nước mắt, trên môi vẫn giữ ý cười, vậy mà nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Cô gái bên cạnh phát hiện Kì Kì đang khóc, tầm mắt vội vàng đảo qua Kì Kì, rồi lập tức nhìn về phía xa xa, làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả.

Kì Kì vừa đi vừa khóc, đi ngang qua xe của họ, trong bóng đêm, không hề để ý đến chiếc xe đỗ bên hàng cây.

Anh Lí đẩy Tiểu Ba, Tiểu Ba vẫn không nhúc nhích, chỉ cúi đầu, tìm thuốc lá.

Anh Lí ném cho anh một bao thuốc lá.

Sau khi Tiểu Ba hút xong một điếu thuốc, mới đẩy cửa xuống xe, bước nhanh đến cổng trường nhìn bảng vàng.

La Kì Kì

Chữ to ghi bằng mực vàng lóa sáng, ở chỗ cao nhất trên bảng vàng, vô cùng chói mắt, rất có thần khí.

Anh Lí tùy tay mở nhạc trong xe, chậm rãi lái xe, đến gần chỗ Tiểu Ba, anh dừng xe lại, mở cửa xuống xe, yên lặng hút thuốc.

Tiểu Ba vẫn đứng không nhúc nhích, nhìn bảng vàng rất lâu. Anh Lí chỉ có thể nhìn bóng dáng rất thẳng của anh, hoàn toàn không biết lúc này anh đang có biểu tình gì, lại càng không biết anh đang nghĩ gì.

Trong xe truyền đến tiếng hát, nhẹ nhàng mà nhộn nhạo giữa gió đêm ngày hè.

Anh Lí vốn không chú ý, nhưng lời ca vẫn lọt vào tai, kinh ngạc đến ngây người, quên cả hút thuốc, để mặc nó dần cháy tàn giữa ngón tay.

Là ai đang gõ cửa sổ của tôi

Là ai đang gảy đàn

Một khoảng thời gian đã bị lãng quên

Lại từ từ chảy về ngập tràn lòng tôi

Là ai đang gõ cửa sổ của tôi

Là ai đang gảy đàn

Những giờ phút hạnh phúc trong kí ức

Từ từ hiện lên trong đầu tôi

Những hạt mưa nhỏ đang chậm rãi bay xuống kia

Không ngừng đánh vào cửa sổ của tôi

Chỉ có tôi trầm mặc không nói gì

Thỉnh thoảng lại hồi tưởng về quá khứ

Là ai đang gõ cửa sổ của tôi

Là ai đang gảy đàn

Những giờ phút hạnh phúc trong kí ức

Từ từ hiện lên trong đầu tôi

45. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 6

Ngoại truyện Hứa Tiểu Ba (Phần 6)

Bạn bè của Hứa Tiểu Ba đều rất quý mến anh, anh không phải người nói nhiều, nhưng đã nói là làm, đã làm thì luôn hào phóng, rất có nghĩa khí với bạn bè.

Họ đều là những người có tiền, nhưng cũng không phải quá giàu có xa hoa, để mua một chiếc xe BMW Brilliance hai, ba mươi vạn tệ không thành vấn đề, nhưng để mua một chiếc xe BMW X5 [1] hơn một triệu tệ thì vẫn còn khó khăn, có điều cũng không phải ở Bắc Kinh hay Thượng Hải tiêu sài phung phí, ăn uống mua sắm hưởng thụ, nên họ rất dư dả.

Hứa Tiểu Ba cũng có nhiều điểm khác họ, không bao gái, không đánh bạc, không dùng thuốc kích thích, không rượu chè... Cũng không thể nói anh không có ham mê, anh thích đọc sách, nghe nói sách trong nhà anh xếp đầy mấy tủ sách, nhưng sở thích này không tốn tiền, hơn nữa sở thích này cũng rất kỳ lạ, bây giờ ngay cả giáo sư đại học cũng phải vội vàng kiếm tiền, không có thời gian đọc sách, mà anh, một tấm bằng tốt nghiệp trung học phổ thông cũng không có lại thích đọc sách như thế?

Nhóm người họ thường uống rượu đến lúc cao hứng, đám con gái xung quanh mới bắt đầu thoải mái, Hứa Tiểu Ba liền đứng dậy ra về.

Lúc đầu mọi người đều không biết, thậm chí có người còn thấy anh không vừa mắt, nhưng ở chung một thời gian, dần dần hiểu con người Tiểu Ba, cảm thấy anh cũng không tệ, còn muốn giới thiệu chị họ, em họ của mình cho anh, nhưng Tiểu Ba luôn mỉm cười từ chối.

Mọi người liền buồn bã, anh chàng Hứa Tiểu Ba này muốn tìm người như thế nào đây?

Hứa Tiểu Ba cũng đã tự hỏi mình câu này, rốt cuộc anh muốn một cô gái như thế nào để chia sẻ, ở bên mình phần đời còn lại?

Nếu chỉ muốn tìm một cô gái hiền lành, xây dựng một gia đình cũng không khó, giống như anh Lí, nhưng trong lòng anh lại có rất nhiều chờ mong.

Dưới sự khuyên bảo của anh Lí, anh cũng từng kết thân với vài cô gái, hai bên đều xem như vui vẻ, nhưng anh luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Anh Lí hỏi anh: “Thiếu cái gì?”

Tiểu Ba lại không thể trả lời được.

Anh Lí lắc lắc đầu thở dài, “Có phải mày lại đi so sánh mấy cô gái ấy với Kì Kì không? Kì Kì quen mày từ nhỏ, lúc quen nhau còn chưa định rõ tính tình, lớn lên bên nhau cũng bị ảnh hưởng bởi nhau, nên hai đứa hiểu nhau là điều đương nhiên, nếu mày muốn có cảm giác ấy, thì nhất định là thiếu rồi.”

Tiểu Ba thấy hơi mất hứng, nhưng không hề che giấu với anh Lí, biểu hiện mọi cảm xúc trên mặt, “Anh nói bậy bạ gì thế? Đừng nói Kì Kì đã sớm rời đi, mà ngay cả đang ở đây, em cũng vẫn coi cô ấy là em gái.”

Anh Lí không nói lời nào. Khi Kì Kì quen Tiểu Ba đã đủ mười tuổi chưa nhỉ? Đó chẳng phải chính là thời gian tính cách của một cô gái dần dần được hình thành sao, Kì Kì lại vô cùng tin tưởng Tiểu Ba, trong lòng luôn có ý muốn ỷ lại vào Tiểu Ba, tính cách của Kì Kì gần như được lột xác trưởng thành dưới sự ảnh hưởng của Tiểu Ba, trở thành bộ dáng mà Tiểu Ba hy vọng cô trở thành nhất. Ngay cả đến khi cắt đứt quan hệ với Tiểu Ba, cũng chỉ là một nguyên nhân giúp Kì Kì lột xác trưởng thành hơn, nói khoa trương một chút, cô gái kia quả thực đã trưởng thành dưới sự kỳ vọng và bàn tay bồi dưỡng của Tiểu Ba. Chỉ có điều, chính bản thân Tiểu Ba cũng không hiểu được mà thôi.

Cuối cùng, Kì Kì trở thành con người mà Tiểu Ba hy vọng cô trở thành nhất —— tự tôn, tự ái, chăm chỉ, nỗ lực, trí tuệ, tự tin, lý trí mà không thiếu sự chân thành, mạnh mẽ lại có cả nhẹ nhàng, dưới tất cả những điều tốt đẹp đó, Kì Kì vẫn còn cất giấu một lòng quật cường, cực đoan, thậm chí còn có cả tự ti, đó cũng chính là những gì ẩn sâu trong nội tâm Tiểu Ba.

Anh Lí đứng lên, vỗ vỗ bả vai Tiểu Ba, “Tối nay chị dâu cả của mày mang con về nhà mẹ đẻ, anh lại thành kẻ độc thân, gọi cả Ô Tặc cùng đi chơi bóng.”

Tiểu Ba đang định gọi điện thoại, chuông di động đã vang lên.

“Em và đại ca vừa nhắc tới anh, nói là tối nay chúng ta chơi bóng, anh có muốn xin miễn để ở bên chị Xinh Đẹp không?”

“Không cần, anh và cô ấy đang ở cùng nhau, đều ở ‘Bên Dòng Nước’, hai người mau đến đây, anh có tin tức tốt đó... À, không phải, có một điều rất rất bất ngờ ày.”

Tiểu Ba cười rộ lên: “Bất ngờ như thế nào vậy?”

“Mày đến đây sẽ biết, nhanh chút!”

Tiểu Ba treo điện thoại, xuống tầng lấy xe với anh Lí, trên đường đi lại mua một két bia.

Lúc vào đến hiệu sách “Bên Dòng Nước”, hiệu sách đã đóng cửa, chỉ có Ô Tặc và Xinh Đẹp ngồi bên trong nói chuyện phiếm.

Anh Lí đặt két bia xuống, cười nói với Xinh Đẹp: “Em gọi thịt nướng cho anh, chúng ta vừa chơi bóng vừa đợi.”

Xinh Đẹp đáp một tiếng, nhưng lại không nhúc nhích, cười hì hì nhìn Tiểu Ba.

Tiểu Ba nhìn Ô Tặc: “Hai người như thế này làm em nổi cả da gà.”

Ô Tặc hỏi Xinh Đẹp: “Em nói hay anh nói.”

“Anh nói đi!” Nhưng Ô Tặc vừa định nói, Xinh Đẹp lại lập tức nói: “Thôi để em nói! Tiểu Ba, em ngồi xuống trước đi.” Tiểu Ba cố ý giả bộ rụt rè cẩn thận, ngồi xuống sofa, biết nghe lời nói: “Chị dâu, chị nói đi!”

Anh Lí thấy vậy, cũng có hứng thú, cười ngồi vào bên cạnh.

Xinh Đẹp cầm tờ giấy trong tay, lúc gấp vào, lúc lại mở ra, “Hôm nay có một người bạn cũ vào hiệu sách này, hai người đoán xem là ai?”

Tiểu Ba cười bắt đầu đoán, từ Trương Tam, Lý Tứ, rồi đến Vương Nhị mặt rỗ, vậy mà Xinh Đẹp vẫn cười lắc đầu.

Anh Lí nhìn bộ dáng của Ô Tặc và Xinh Đẹp, giật mình, nếu nói là bạn bè cũ, nếu Ô Tặc, Xinh Đẹp và Tiểu Ba đều quen biết, vậy cũng có thể là bạn cũ của anh nữa, vậy mà Ô Tặc lại không quan tâm đến phản ứng của anh, hiển nhiên người bạn cũ này có quan hệ rất tốt với Tiểu Ba, là người mà Tiểu Ba quan tâm, Tiểu Ba vốn là người kềm chế, ngoài mặt và trong lòng đều lạnh lùng, nhìn qua thấy ai cũng là bạn, nhưng người thật sự là bạn lại rất ít, người có thể làm anh bận tâm cũng không nhiều.

Anh Lí đá Ô Tặc một cái ở dưới bàn, dùng ánh mắt hỏi anh, Ô Tặc nhẹ nhàng gạt đầu.

Động tác của họ rất nhẹ, nhưng Tiểu Ba là người nhạy cảm, lại nhìn biểu tình của họ từ nãy đến giờ, anh Lí hiểu ra, anh cũng đã nghĩ tới.

Trên mặt anh vẫn giữ nụ cười, nhưng không thể nói nên lời, cái tên ấy đặt ở đầu lưỡi, không thể nói ra miệng được. Có lẽ bởi vì quá để ý, nên bắt đầu không tin phán đoán của mình, sợ mình đoán sai.

Một lúc lâu, trong phòng rơi vào im lặng, không ai nói chuyện.

Hơn mười năm trước, khi họ vẫn là những thiếu niên tươi trẻ, anh Lí, Ô Tặc, Tiểu Ba, Xinh Đẹp, Kì Kì thật giống một gia đình nhỏ, cùng chơi, cùng đùa, cùng gặp rắc rối, cùng nhau gánh vác, cho nhau chỗ dựa, quan tâm lẫn nhau, nhưng từ khi Ô Tặc gặp chuyện không may phải vào ngục giam, họ không ở bên nhau lẫn nào nữa, không phải thiếu người này, thì thiếu người kia, khoảng thời gian khó khăn nhất, chỉ còn lại có hai người, anh Lí và Tiểu Ba.

Sau đó, Ô Tặc ra khỏi ngục giam, trải qua nỗ lực, vượt qua rất nhiều khó khăn đã tìm được Xinh Đẹp trở về, họ lại đoàn tụ, tuy rằng thiếu Kì Kì, nhưng cũng không sao, ngày tháng cũng trôi qua tốt đẹp hơn, mọi người đều ít khi nhắc đến cô, cũng như họ rất ít khi nhớ lại tất cả những gì đã qua.

Nhưng, đêm nay, cái tên Kì Kì giống như một lời nguyện, khiến cho những gì họ tưởng rằng đã bị lãng quên lại được thức tỉnh.

Có cười vui, có tùy ý, cũng có gian nan, chua xót của nhiều năm tháng.

Giữa thời gian Kì Kì rời đi và trở về, mười mấy năm chỉ như thoáng cái đã trôi qua, thế những, nhân sinh vấp ngã rồi lại đứng lên, thất bại rồi có được thành công, xa nhau rồi được đoàn tụ, chua xót và ngọt ngào, họ đều đã trải qua.

Xinh Đẹp lặng lẽ đặt tờ giấy trong tay ra trước mặt Tiểu Ba, “Đây là lời nhắn Kì Kì để lại cho em.” Khi tay cô không cầm gì nữa, việc đầu tiên chính là nắm tay Ô Tặc, cô vừa chạm đến tay Ô Tặc, đã được Ô Tặc nắm chặt trong lòng bàn tay anh. Năm tháng trôi đi cũng như con sông lớn đưa thuyền đi, đôi khi nước êm sóng lặng, có thể thoải mái nắm tay nhau, mỉm cười nhìn cảnh sắc hai bên bờ sông, đôi khi gió to sóng lớn, phải ra sức chiến đấu, chỉ cần không cẩn thận thuyền sẽ bị chìm, khi nguy cấp, vì bảo vệ mình mà có thể làm liên lụy đến người khác, không thể không buông tay.

Sau một cơn sóng lớn, có lẽ sẽ vĩnh viễn thất lạc nhau, rồi đến khi gió êm sóng lặng, con thuyền vẫn đi thẳng về phía trước, mà chúng ta cũng chỉ có thể đứng ở mũi thuyền khóc vì ly tán, lau khô nước mắt, tiếp tục căng buồm đi tiếp, nghênh đón những phong cảnh mới, những con người mới, vui cười trong những phong cảnh mới đó.

Thế gian này có mấy người đủ dũng cảm để nhảy xuống dòng nước xiết, quay đầu tìm lại người thất lạc năm xưa, ai biết người kia đã trôi về phương nào? Ai lại biết người ấy có đón phong cảnh mới và con người

mới hay không, có vui cười với phong cảnh mới ấy không? Chính vì vậy, chỉ có thể đặt những chuyện cũ ở đáy lòng, tiếp tục cuộc hành trình, không có đúng sai, đó là cuộc sống.

Nhưng, nếu có thể không buông tay, nếu có thể vĩnh viễn nắm tay nhau, thì thật là hạnh phúc biết bao!

Xinh đẹp nhìn Ô Tặc, trong mắt lấp lánh những giọt lệ, trong lòng có những lời vĩnh viễn không thể nói ra, “Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã không chịu buông tay, nếu không vì anh ngốc, anh không chịu buông tay, thì vốn không có ngày hôm nay nắm tay nhau.”

Tiểu Ba cầm tờ giấy, một lúc lâu không mở ra xem, chỉ cười hỏi: “Bây giờ trông cô ấy thế nào?”

Ô Tặc nói: “Không biết, bọn anh không phát hiện ra, cô ấy để giấy nhấn lại cho nhân viên cửa hàng, nhờ Xinh Đẹp chuyển ày.”

Xinh Đẹp nghĩ nghĩ nói: “Hình như chị đã nhìn thấy cô ấy.”

Tiểu Ba mỉm cười không nói, tầm mắt chẳng những không nhìn Xinh Đẹp, mà lại cúi xuống, nhìn chăm chăm vào tờ giấy được gấp mấy lần trong tay.

Xinh Đẹp nói: “Lúc đó chị đang nói chuyện điện thoại với chị em bạn bè, sợ khách bên trong chê chị làm ồn ào, nên không đi vào hiệu sách, đứng ở bên ngoài nói chuyện, tình cờ nhìn thấy một cô gái nhìn chị chăm chăm, lúc ấy cảm thấy cô ấy có vẻ quen quen, nhưng đang bận nói chuyện nên cũng không để ý lắm.”

Ô Tặc nói: “Em cũng thật ngốc! Bị người ta nhìn chăm chăm như thế mà lại không có phản ứng gì!”

“Hừ!” Xinh Đẹp vuốt vuốt tóc, cười cười, rất là duyên dáng quyến rũ, “Em đi trên đường lúc nào mà chẳng có người nhìn ngắm chăm chăm, chẳng lẽ em phải quan tâm đến cả đám ấy à?”

Anh Lí cười tinh tế, Ô Tặc cũng cất tiếng cười to.

Xinh Đẹp trừng mắt liếc nhìn họ, nói với Tiểu Ba: “Tuy chị không chú ý lắm, nhưng đại khái vẫn có ấn tượng, nhìn dáng vẻ của cô ấy thấy cô ấy bây giờ rất tốt, hơn nữa còn xinh đẹp hơn trước, không còn là cô bé Kì Kì quê mùa ngày xưa nữa, nếu không chị cũng không thể không nhận ra, không phải cô ấy hẹn ngày mai gặp à? Em cứ yên tâm mà mạnh dạn đi thôi!”

Tiểu Ba sững sốt, Xinh Đẹp chìa chìa tờ giấy. Tiểu Ba rút cuộc cũng mở tờ giấy ra.

Hiệu sách xinh đẹp ảm áp, thật giống giấc mơ của một thiếu niên. Người nằm mơ đã quên bản thân mình nghĩ tới cái gì trong chốn hồng trần xóc nảy, nhưng không thể dự đoán được, khi bỗng quay đầu lại, giấc mơ đã thành hiện thực.

Tiểu Ba, ngày mai em sẽ chờ anh ở bờ sông, không gặp không về.

Kì Kì

Em nói là không gặp không về!

Đột nhiên trái tim Tiểu Ba đập mãnh liệt, vốn không uống rượu, mà lại cảm thấy say say choáng váng.

Anh Lí cũng không làm vẻ quân tử gì với Tiểu Ba, ghé sát cạnh Tiểu Ba, đọc ké, cười hì hì nói: “Thành rồi, Kì Kì đúng là có tiền đồ, nói rất quyết đoán! Đồng chí Tiểu Ba, chúng tôi giao nhiệm vụ nghênh đón Kì Kì trở về cho anh!”

Xinh Đẹp hưng phấn nói: “Ngày mai phê chuẩn cho hai đứa gặp riêng, ngày kia mọi người sẽ tụ tập, chúng ta đến quán karaoke trước, sau đó lại đi khiêu vũ, kiểm tra xem cô bé này có quên bài học năm xưa chúng ta dạy không.”

Ô Tặc nói: “Còn phải đánh bài nữa! Anh và anh Lí vẫn là một nhà, ày và Kì Kì một nhà, để xem ai thua ai thắng.”

Mọi người đều cười vui vẻ, có lẽ họ không có thành tựu gì to lớn, nhưng có thể đánh bại năm tháng tàn khốc, luôn luôn ở bên nhau, đó chính là kỳ tích lớn nhất trong cuộc sống!

Tiểu Ba lại mỉm cười không nói lời nào, anh Lí nháy mắt ra hiệu với Ô Tặc, hai người đứng lên, đi đánh bi a, Xinh Đẹp cũng lại đó, cầm một chai bia, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Ô Tặc nhìn Tiểu Ba ngồi một mình dưới bóng đèn, nhỏ giọng nói: “Kì Kì trở về, anh còn tưởng rằng Tiểu Ba sẽ kích động cao hứng, nhưng nó có vẻ không vui mừng lắm nhỉ, mà có rất nhiều tâm sự.”

Xinh Đẹp trừng mắt liếc anh một cái: “Không hiểu thì đừng nói lung tung!”

Anh Lí vừa chơi bóng vừa nói thầm, “Tiểu Ba lại tái phát bệnh cũ, còn chưa làm gì, mà đã bắt đầu suy xét các loại hậu quả, lo lắng cái gì mà gặp lại không bằng không gặp thì hơn, kỷ niệm là tốt đẹp, sự thật là tàn khốc, theo anh, người không đọc nhiều sách vẫn là tốt nhất, nhà tư tưởng vĩ đại có mấy người hạnh phúc? Nghĩ thì nhiều, mà làm được quá ít!”

Ô Tặc nói: “Có ý gì? Không gặp? Không gặp cái gì? Nó sẽ không đi gặp Kì Kì à? Làm sao có thể như vậy? Người ta trở về từ Mỹ một chuyến cũng chẳng dễ dàng!” Xinh Đẹp suy nghĩ, cũng hiểu được ý của anh Lí, nhìn vào mắt Ô Tặc, nói với anh Lí: “Họ đều là những người quá thông minh, bị thông minh làm loạn đầu rồi! Làm cái gì cũng nghĩ ngợi! Nếu Ô Tặc nhà em mà ghê như thế, quản mọi việc của anh, chạy tới trước mặt anh hỏi, anh mà không đồng ý sẽ đánh anh bất tỉnh.”

Anh Lí cười rộ lên, “Đúng vậy, vì thế mới nói cái thằng này gốc cũng có phúc của gốc!”

Ô Tặc vuốt đầu, nhìn bà xã, lại nhìn đại ca, “Em thấy hai người đang nói chuyện gì đó cũng không được hay lắm, nhưng có vẻ đang khen em nhỉ!”

Xinh Đẹp nhin cười nói: “Đúng, đang khen anh đó!”

Ô Tặc hỏi: “Rốt cuộc hai người có ý gì? Vì sao Tiểu Ba không chịu đi gặp Kì Kì?”

Xinh đẹp nói: “Nếu Tiểu Ba giống chúng ta, nó sẽ đi gặp, nếu nó phát hiện mình không giống chúng ta, vậy nó sẽ lo lắng nhiều chuyện lắm, ví dụ như Kì Kì đã kết hôn chưa, đã có bạn trai chưa, mình có xứng hay là không xứng với cô ấy, còn cơ hội không, còn bao nhiêu cơ hội, có thể xúc phạm tới Kì Kì không...”

Ô Tặc nghe mà choáng váng, “Sao nó không đi gặp mà hỏi? Gặp nhau rồi hỏi chẳng phải sẽ biết à! Lại còn ngồi đó mà nghĩ ngợi, cân nhắc?”

Xinh Đẹp bắt lực nhìn anh Lí, bộ dáng như muốn nói “Anh xem, quả nhiên bị em nói trúng”, anh Lí cười túm Ô Tặc, “Mày chơi bi a mau, đừng nghĩ nữa.”

Tiểu Ba cười đi tới, “Mọi người nói gì thế?”

Anh Lí nói: “Đang nói về mày đấy! Còn không nhanh đi lấy gậy đi!”

Tiểu Ba đi lấy gậy, vừa nhìn ván bi a, vừa chờ ván mới.

Xinh Đẹp nhìn ba người họ, cười đi ra cửa giúp họ mua thịt nướng.

Ba anh em họ đánh bi a cả đêm, uống hết cả két bia, lại xử lý ba chai rượu trắng, anh Lí cũng cố ý, chuốc cho Tiểu Ba quá chén.

46. Chương Ngoại Truyện Về Hứa Tiểu Ba 7

Ngoại truyện Hứa Tiểu Ba (Phần 7)

Ngày hôm sau, khi Tiểu Ba tỉnh dậy, không ngờ đã là bốn giờ chiều, trán anh vã mồ hôi, vội vội vàng vàng chạy đi tắm, vừa tắm vừa tự trách bản thân.

Tắm rửa xong, thấy anh Lí đang ngồi ở phòng khách, vắn vẹo thất lưng, lười biếng nói với anh: “Cả ngày chưa ăn gì, chúng ta đi ăn cơm chiều thôi.”

Khóe mắt Tiểu Ba quét qua góc tường, không hé răng.

Anh Lí lại hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của anh, đi ra ngoài cùng Tiểu Ba, lại còn cao hứng gọi điện thoại, bảo Ô Tặc và Xinh Đẹp cùng đến ăn cơm.

Dề dả mãi, bốn người mới tập trung ở khách sạn, Xinh Đẹp còn mang cả con trai tới.

Tiểu Ba vốn tốt tính, ôn hòa, cũng có duyên với trẻ con, nên cậu nhóc kia vừa thấy anh, đã nhảy bổ lên người anh, Tiểu Ba chỉ có thể lên tinh thần, chơi với cậu nhóc.

Ăn một bữa cơm mà cũng hỗn loạn nhốn nháo, lúc rơi đĩa, lúc rơi thìa, lúc thì cậu nhóc khóc lóc, ban đầu Tiểu Ba còn nhẫn nại, tầm mắt vẫn đảo qua chiếc đồng hồ trên tay, sau đó, bắt đầu bồn chồn, mất kiên nhẫn, giống như đang ở giữa dòng nước xiết, một mình chèo một con thuyền xuôi ngược dòng nước, mệt mỏi toát mồ hôi, lại phát hiện mái chèo trong tay mình quá yếu, căn bản không đủ để ngăn cản dòng nước xiết, dần dần, anh bắt đầu chấp nhận số phận, cứ để mặc mình trôi đi theo dòng nước!

Khi ăn cơm xong, bốn người ra khỏi khách sạn, cũng đã gần tám giờ.

Trời tối muộn, hoàng hôn còn chưa xuống núi hẳn, bầu trời mang màu xanh âm áp, từng đám mây đan xen, giống như vẩy cá vàng đang bay trên bầu trời.

Xinh Đẹp bế con, ngẩng đầu nhìn trời, cậu bé chơi mệt rồi, đang nằm ngủ trên vai mẹ.

Ô Tặc vừa đắp một chiếc áo khoác nhỏ cho con, vừa nhìn Tiểu Ba muốn nói điều gì đó, anh Lí phát phát tay với anh, dặn: “Ô Tặc, đưa Xinh Đẹp và nhóc con về nhà đi, anh đưa Tiểu Ba về.”

Anh Lí chuyển tâm lái xe, Tiểu Ba nhìn phía trước, nhưng không có tiêu cự.

Hai anh em ngồi song song, một câu cũng không nói.

Khi Tiểu Ba phát hiện ra, anh Lí đã chạy xe đến bờ sông, anh dừng xe cạnh bờ đê, Tiểu Ba không hiểu nhìn anh, “Không phải nói về nhà à?”

Anh Lí kéo mở cửa xe, “Xuống dưới!” Về mặt vô cùng nghiêm túc, lộ ra uy nghiêm của đại ca năm đó. Tiểu Ba yên lặng xuống xe, anh Lí đưa anh đi dọc bờ đê, chậm rãi bước đi.

Đi đến một chỗ trống trải, anh Lí cho Tiểu Ba một điếu thuốc, hai người dựa vào lan can, nhìn nước sông, hút thuốc.

“Tiểu Ba, đêm qua anh cố ý để mày quá chén, con người mày cái gì cũng tốt, có điều hay suy nghĩ quá nhiều, anh không muốn mày lại cân nhắc chuyện này.”

“Em biết.” Biểu tình của Tiểu Ba rất bình tĩnh.

“Bây giờ mày nói thật với anh, rốt cuộc mày nghĩ thế nào?”

“Em không biết, em chưa cẩn thận suy nghĩ.”

“Vậy bây giờ nghĩ đi, bắt đầu nghĩ từ đâu.”

Tiểu Ba yên lặng hút thuốc, sau một lúc lâu mới nói: “Năm đó em thật sự coi cô ấy là em gái, hoặc trở thành một người khác giống bản thân mình.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Mấy năm nay em không phải thường xuyên nhớ tới cô ấy, nhưng cứ mỗi khi vui vẻ hay buồn bã, đều nhớ tới những ngày chúng em ở bên nhau. Hai người ngồi trong một căn phòng đọc sách, một câu cũng không nói, nhưng vừa ngẩng đầu là đã có thể nhìn thấy đối phương, thật an tâm. Còn đi xe đạp nữa, cùng đi qua biết bao ngõ nhỏ tìm đồ ăn vặt, hai người đều keo kiệt, mua kẹo lạc [2] cũng chỉ mua một miếng, nhưng chúng em đều vui thích. Cô ấy thích nghe những bài hát xưa của Thượng Hải, luôn kéo em cùng đi nghe, làm em sau này cũng dần thích loại nhạc đó.”

Van cửa cất chứa kỷ niệm được mở ra, tất cả chuyện cũ đều ào ào chảy về, “Có một lần em đang ở nhà giúp mẹ làm giặt tay, cô ấy tới tìm em, ở trong nhà vừa buồn chán vừa nóng bức, nhưng cô ấy vẫn giúp em lộn giặt tay, sau khi ra ngoài, em nói mời cô ấy đi ăn kem, để cô ấy thích ăn loại gì thì lấy, đừng khách khí, cô ấy làm bộ chọn đi chọn lại cả buổi, cuối cùng chọn loại kem rẻ nhất, còn nói cô ấy thích ăn loại kem đó. Em còn nhớ hồi trung học phổ thông, sau mỗi kỳ thi đều công bố thành tích, lần nào cô ấy cũng đến xem, có một lần tờ kết quả không biết bị ai xé đi một đoạn, không nhìn được thứ tự của em, cô ấy kiễng mũi chân, giơ hai ngón tay đếm thứ tự từ trên xuống, đoán thứ tự của em, đúng lúc đó em nhìn thấy, vỗ nhẹ đầu cô

ấy từ phía sau, hỏi cô ấy đang làm gì, cô ấy quay đầu không nói lời nào, nhìn em cười ngốc nghếch. Nhưng anh nói xem, cô ấy cũng ngốc đúng không, khi đó em nghĩ sau này muốn vào đại học, muốn mỗi người một ngã với các anh, không muốn nợ anh nhiều tình cảm, cô ấy lại cố ý nhắc em không nên làm như vậy, sẽ làm các anh bị tổn thương. . .” Càng về sau, Tiểu Ba nói không ra lời nữa, chỉ nhìn dòng nước sông lấp lánh mà ngẩn người.

Anh Lí cũng không để ý đến anh, chậm rãi cân nhắc trong đầu.

Thật lâu sau, Tiểu Ba nhẹ giọng nói: “Em nghĩ anh nói rất đúng, mấy năm nay em vẫn vô ý coi những cô gái khác đều đối lập với cô ấy, cuối cùng là em muốn tìm một người không nói một câu nhưng lại có thể mang đến cảm giác rất an tâm, cho dù trên người không có đồng nào cũng có thể vui cười sống tích cực, nhìn nhau giữa đám người huyền ảo cũng có thể hiểu được ý của đối phương, dù xảy ra chuyện gì, cũng biết đối phương sẽ không rời bỏ, không bỏ mặc mình.” Tiểu Ba ngẩng đầu, nhìn vào đám mây đỏ trên đầu ngọn cây, “Nếu từ trước không có, có lẽ em đã sớm kết hôn, nhưng vì đã từng có, biết trên đời này thật sự tồn tại cảm giác ấy, nên em không chịu chấp nhận.”

Năm đó Tiểu Ba gặp phải áp lực cuộc sống quá lớn, tương lai vô cùng tăm tối, có thể giã giũa tiếp tục sinh tồn đã là rất tốt rồi, anh vốn không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện tình yêu, mà đến khi anh bắt đầu suy xét chuyện này, mới phát hiện tình yêu tốt đẹp trong cuộc đời anh đã sớm tới từ khi nào, chỉ có điều, khi anh hiểu ra, phát hiện ra điều đó thì nó cũng đã mất rồi.

Anh Lí hung hăng hút điếu thuốc, nói: “Kì Kì rất tốt, nhưng mày và cô ấy đã sớm thành người của hai thế giới, người ta là sinh viên tốt nghiệp trường Thanh Hoa danh tiếng, đi du học nước ngoài, còn mày là cái gì? Ngay cả bằng tốt nghiệp trung học phổ thông mày cũng không có! Đây không chỉ là bằng cấp, mà còn đại diện cho kinh nghiệm, cái nhìn, địa vị xã hội, các mối quan hệ.”

Tiểu Ba cúi đầu, nhìn tay mình, không nói lời nào.

Anh Lí nói: “Cô ấy và mày trước đây có ăn ý, đó là bởi vì cô ấy và mày sống trong cùng một thế giới, bây giờ mày lấy cái gì để ăn ý với cô ấy? Khi cô ấy nghe hát tiếng Anh, mày có thể nghe cùng không? Cô ấy đưa mày cùng đi gặp bạn bè, nên giới thiệu như thế nào? Ồ, người đàn ông còn chưa học xong trung học phổ thông? Bạn bè cô ấy sẽ nhìn cô ấy với ánh mắt gì? Chúng ta không phải trẻ con, đều biết thực ra con người phải sống dưới ánh mắt của người khác.”

Anh Lí vỗ vỗ bả vai Tiểu Ba, “Đây là một thế giới thật, mày lại luôn luôn lý trí, hẳn là hiểu được giữa hai đứa không có khả năng!” Anh Lí nắm đầu mẩu thuốc lá, hút một hơi cuối cùng, rồi ném đầu mẩu thuốc đi, “Mày hỏi một trăm người, một trăm người sẽ đều nói có nghĩ tới cũng đừng nên nghĩ làm gì.”

Tiểu Ba ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Em biết, em không nghĩ, đại ca, đưa em về nhà đi!”

Anh Lí dùng sức giẫm lên đầu mẩu thuốc lá, mạnh mẽ nghiền nát nó, đột nhiên đấm Tiểu Ba hai quyền, Tiểu Ba bị đánh cho loạn choạng, lùi về phía sau mấy bước.

Anh Lí chỉ vào anh trách móc: “Mày có biết cái rắc ấy! Mày có biết có bao nhiêu người nói với anh, nói mày rất khôn khéo, bảo anh phải đề phòng mày? Nhưng anh không tin mấy lời của họ, anh tin mày! Khi Ô Tặc mới từ ngục giam đi ra, ngay cả chúng ta cũng khuyên nó đừng nhớ thương Xinh Đẹp, người ta bây giờ rất khá, vậy mà Ô Tặc mặc kệ, nhất quyết muốn đi tìm Xinh Đẹp, kết quả như thế nào? Mày cũng thấy đấy! Người anh em ngốc nghếch đã từng ngồi trong tù của chúng ta lại có khả năng cười về một cô vợ thông minh, có năng lực lại xinh đẹp! Bao nhiêu người giật mình ngỡ ngàng? Mấy năm nay, bao nhiêu người khuyên mày rời khỏi anh, tự lập con đường riêng, nhưng sao mày không làm? Chuyện tốt như thế, sao mày không làm đi?”

Tiểu Ba không hé răng. Anh Lí rống lớn: “Hứa Tiểu Ba, có phải mày sống an nhàn lâu quá rồi, quên xuất thân của chúng ta? Chúng ta là những kẻ hỗn nháo! Là lưu manh cái gì cũng dám làm! Mày đâu phải lương dân, làm gì cũng lo toan tính toán! Chẳng lẽ mày đã quên mày dựa vào cái gì để sống à, còn sống tốt hơn người khác? Mày có hai bàn tay trắng, có lòng gan dạ và sáng suốt cùng hợp lại, quy định luật lệ của xã hội này không phải được lập ra vì những người như chúng ta, cứ theo mấy cái quy định đó, đám chúng ta đã tan tác từ đời nào rồi! Thằng nào quy định người chưa tốt nghiệp trung học phổ thông thì không được cưới tiến sĩ? Thằng nào quy định con trai nông thôn không được cưới con gái thành thị? Thằng nào quy

định chúng ta kém hơn những kẻ khác? Thằng nào quy định ai tôn quý hơn ai? Chúng ta cũng từng phấn đấu nỗ lực từng bước một mà thành, mồ hôi công sức đổ ra chỉ có nhiều hơn chứ chẳng ít hơn bọn họ! Anh đây rất tự hào vì bản thân! Còn mày, cũng có thể kiêu ngạo vì mình! Đừng nói La Kì Kì không phải công chúa, cho dù thật sự là một cô công chúa, mày cũng xứng đôi!”

Tiểu Ba ngậy người nhìn anh Lí, biểu tình phức tạp.

Anh Lí nói: “Mày cút nhanh đi gặp cô ấy cho anh! Mặc kệ cô ấy đã kết hôn hay chưa, đã có bạn trai hay chưa, đều nói hết những lời trong lòng ra, việc gì nên làm thì làm đi, mặc kệ kết quả là gì, ít nhất đã từng gặp lại, không có tiếc nuối, nam tử hán đại trượng phu cảm được thì cũng buông được, con đường phía trước còn dài, ngày lành còn nhiều mà, con gái tốt cũng không thiếu!”

Anh Lí giật giật tóc mình, thở dốc mấy hơi, tức giận rồi cuộc cũng bình ổn.

Tiểu Ba theo bản năng nhìn lên bầu trời, mặt trời đã xuống núi từ lâu, chỉ có rặng mây đỏ đầy trời chiếu ra những tia sáng cuối cùng.

Đã vãn vện một ngày, Kì Kì còn có thể đang đợi không?

Anh Lí cũng nhìn lên bầu trời, ôn hòa nói: “Anh cố ý kéo dài đến bây giờ, nếu tình cảm nhiều năm còn không đáng để chờ đợi một ngày, như vậy có gặp hay không cũng chẳng quan trọng. Nếu cô ấy còn là Kì Kì mà chúng ta nhớ, cô ấy nhất định vẫn đang chờ mày, nhất định sẽ không gặp không về! Mặc kệ trong lòng mày nghĩ cái gì, tương lai lại như thế nào, chẳng lẽ cô ấy chờ đợi một ngày không thể đổi lấy một lần gặp mặt mày?”

“Đại ca...” Tiểu Ba muốn nói điều gì đó, nhưng tiếng nói lại mắc nghẹn trong cổ họng.

Anh Lí trừng mắt với anh, nhắc chân muốn đá, “Còn không đi, chẳng lẽ muốn anh lôi cổ mày đi?”

Tiểu Ba lắc mình tránh đi, gật gật đầu với anh Lí, dọc theo con đê, bước nhanh về phía trước.

Anh Lí nhìn theo bóng dáng Tiểu Ba biến mất trong bóng đêm.

Anh lại châm một điếu thuốc, dựa vào lan can, đón gió đêm, vừa hút thuốc, vừa mỉm cười.

Rặng mây đỏ đầy trời đang dần dần tháo bỏ lớp áo xán lạn, quy về bóng tối, ngày mai lại là một ngày mới.

Không ai biết ngày mai sẽ như thế nào, kết quả là mưa gió mịt mù hay ánh mặt trời sáng chói? Nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là sau ngày mai còn có ngày mai, chỉ cần cuộc sống còn chưa chấm dứt, vĩnh viễn có ngày mai tiếp theo, vĩnh viễn có thể hy vọng ngày sau đó sẽ là hạnh phúc mà chúng ta mong muốn.

Ánh sáng thấp sáng cuộc sống không phải cảnh sắc ngày mai, mà là hy vọng tốt đẹp.

Chúng ta có niềm tin hy vọng tốt đẹp, dừng cảm bước đi, vấp ngã lại bò lên, thất bại sẽ thấy nỗ lực, vĩnh viễn tin tưởng ngày mai sẽ tốt hơn, vĩnh viễn tin tưởng dù bản thân mình có bình thường, đều đã có được hạnh phúc thuộc về mình, đó mới là phong cảnh tươi sáng nhất trong cuộc đời bình thường.

Hết phần III.

Hết Quyển 2

* __*KẾT THÚC* __*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-the-quay-ve-thoi-nien-thieu-do-quyen-ii>